



TRƯƠNG
HIỀN
LƯỢNG

MỘT
TÔI
SẼ

TIỂU THUYẾT



NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

MỘT TỈ SÁU

Tác giả: Trương Hiền Lượng

Người dịch: Phạm Tú Châu & Vương Mộng Bưởi

Nhà xuất bản Phụ Nữ 02/2012



ebook©vctvegroup

06/02/2020

Chương Một

1

Sách này kể câu chuyện phôi thai một nhân vật kiệt xuất, vĩ đại tương lai của Trung Quốc đã hình thành như thế nào. Tới phần kết của sách, nhân vật kiệt xuất vĩ đại này vẫn chưa ra đời, chẳng qua chỉ ở trong bụng của mẹ, cho nên sách này có thể coi là tiền truyện của nhân vật ấy.

Hơn bốn mươi năm sau, tức vào khoảng năm 2050, tất cả mọi người trên toàn thế giới đều biết đến nhân vật kiệt xuất vĩ đại này của Trung Quốc, Nhưng trước mắt, cha mẹ, người thân, bạn bè, người tình v.v... của nhân vật ấy, tuyệt đại đa số không những khỏe mạnh mà có người còn rất trẻ. Để cuộc sống của những người được nhắc đến trong cuốn sách không bị quấy rầy, tác giả sẽ không viết ra tên thật của họ. Và để tiện cho việc kể chuyện, có chỗ cần có họ tên của người và tên gọi của cơ quan thì tác giả tự ý đặt ra một phiếm danh nào đó. Nếu trong thực tế họ tên của người nào đó và tên gọi của cơ quan giống với những phiếm danh mà tác giả đặt ra thì đó chỉ là điều ngẫu nhiên, xin chớ thấy thế mà nhận là mình.

Trời không thể tiết lộ. Ở đây tác giả chỉ có thể hé lộ hai điểm:

Một là, nhân vật kiệt xuất sẽ có cống hiến lớn lao trong lịch sử tương lai của Trung Quốc họ Lục. Con theo họ cha, vậy cha của anh ta đương nhiên cũng họ Lục.

Hai là, cha anh ta là người tỉnh Tứ Xuyên, mẹ cũng là người tỉnh Tứ Xuyên. Tuy anh ta bắt đầu hình thành phôi thai ở tỉnh Ninh Hạ, nhưng trước khi tinh trùng và trứng kết hợp tạo thành phôi thai thì đôi bên cha, mẹ vẫn sống ở tỉnh Tứ Xuyên. Để bám sát cuộc sống, bám sát hiện thực, tác giả sử dụng ngữ âm và ngôn ngữ của Tứ Xuyên trong lời đối thoại của nhân vật. Ngữ âm địa phương Tứ Xuyên rất khó dùng văn tự để biểu đạt, nếu câu chữ mà tác giả sử dụng không chuẩn xác, không phù hợp với ngữ âm đó thì xin bạn đọc lượng thứ. Trong sách này, xin đọc giả theo âm địa phương Tứ Xuyên mà đọc chữ “lìu” (số 6) trong tiếng phổ thông thành “lù” (lục). Huống hồ bản thân “lù” (lục) lại là số 6 “lìu” viết bằng chữ.

2

Nhất Ưc họ Lục, trước họ Lục lại thêm Nhất Ưc - Trăm Triệu là do khi sắp tan ca, anh không cẩn thận để cho xe đẩy quệt một cái vào chiếc xe ô tô con. Xe ô tô con bóng lộn, chẳng khác gì da đứa trẻ sơ sinh không chịu nổi cọ xát, lập tức hiện lên một vết xước trắng hếu. Nhất Ưc Lục sợ quá, ngồi thụp xuống đất

vô đầu bứt tai. Anh cho rằng mình đã gây nên rắc rối lớn, chủ xe sẽ không dễ dàng tha cho, và anh phải gánh hết trách nhiệm. Chiếc xe giá bao nhiêu tiền? Không chừng họ còn bắt anh phải đền cái mới. Anh thường xuyên gây rắc rối ở bên ngoài. Lớn chừng này tuổi đầu mà nói theo cách của chị gái thì chị anh cứ phải “chùi dít” cho anh. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy rất xấu hổ, chẳng những có lỗi với chủ xe mà còn có lỗi với chị gái. Anh cứ ngồi xồm cạnh chiếc ô tô con, người trên công trường lớn tiếng gọi nhau: “Hết giờ làm rồi, về nhà thôi!” thế mà anh dường như cũng chẳng nghe thấy. Tuy “nhà” chẳng qua chỉ là cái lán cho thợ nhưng ở đây có sự ấm áp mang tính tập thể do mọi người cùng sống bên nhau. Anh rất thích ở trong lán thợ.

Đợi công nhân về hết và mặt trời sắp khuất sau đồi, chủ xe mới thông thả bước tới. Thấy bên cạnh xe của mình có một thanh niên khỏe mạnh đang cúi đầu như trong lòng có nỗi oán hận chi đó đợi mình, chủ xe cũng giật mình kinh sợ. Xung quanh không một bóng người, trên chiếc xe đây còn có một cái cuốc, không biết thằng cha này định làm gì đây? Bây giờ quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân rất căng thẳng, hôm kia có một người mắc bệnh hoa liễu chỉ vì bị tính nhầm mấy tệ tiền thuốc và tiền chữa bệnh mà một phát đá vỡ tinh hoàn của bác sĩ chữa bệnh hoa liễu. Dương vật của bệnh nhân được chữa khỏi thì bác sĩ chữa bệnh lại mất khả năng có con. Cho dù có thắng kiện thì làm gì được đây? Có thể cắt tinh hoàn của kẻ hành hung cấy sang cuống bẹn của người bị hại được không? Thế là chủ xe cảnh giác đứng xa xa, rút điện thoại di động toan gọi 110, Còn lúc này Nhất Ưc Lục cũng trông thấy chủ xe rồi, anh đứng lên chậm chạp bước đến, đầu vẫn cúi gằm.

Chủ xe theo bản năng đưa tay đỡ trước ngực, nắm chặt điện thoại di động, hỏi dồn:

- Anh làm gì thế? Anh làm gì thế?

Nhất Ưc Lục sờ tay lên mái tóc cắt ngắn, lắp bắp nói:

- Thật không phải với ông quá, cháu làm xước xe ông rồi.

Lúc này chủ xe mới bạo dạn đến bên xe, xem xong thì nổi cáu:

- Anh làm cái quái gì thế này? Đây xe mà chẳng thèm nhìn đường đi, mắt mù rồi à?...

Thực ra chủ xe tuyệt nhiên không phải loại người thô lỗ mà là một trí thức có tên tuổi, mắng Nhất Ưc Lục “mắt mù” chỉ vì vừa rồi bị hoảng sợ. Thấy cửa xe chẳng qua chỉ bị quệt nhẹ một vết, không chú ý cũng chẳng nhận ra; hơn nữa, xe đã mua bảo hiểm, tự có công ty bảo hiểm chịu phí tổn sửa xe cho mình, nếu gọi cảnh sát hay bảo vệ đến truy cứu trách nhiệm thì mình cũng có lỗi là không đỗ xe vào đúng vạch quy định mà lấn tới một nửa lối đi. Chủ xe đành đá vào chiếc xe đây:

- Kéo lui ra, kéo lui ra, mau lên! Anh định không cho tôi lái xe hay sao? Có phải tôi va quệt vào xe đây của anh nên anh bắt tôi đền?

- Không phải, không phải, cháu đâu dám thế? Cháu nói, cháu nói... chẳng qua sửa cái vết xước này phải

mất bao nhiêu tiền? Cháu xem cháu có đền nổi hay không mà thôi.

Chủ xe cảm thấy lạ, ngạc nhiên ngắm Nhất Úc Lục từ trên xuống dưới. Ông sống đến gần này tuổi mà chưa gặp người nào thật thà đến thế. Ngay lập tức ông dùng ánh mắt X quang của chuyên gia y học để nhìn nhận: lột bộ quần áo đi làm màu lam mà nông dân làm thuê thường mặc trên người Nhất Úc Lục thì anh ta cao khoảng 1m78 đến 1m80, ngũ quan ngay ngắn, sống mũi cao, thẳng mà đầy đặn, mặt, mày sáng sủa đẹp đẽ, vai rộng, ngực nở, lưng tròn, tỉ lệ trên dưới, tứ chi cùng thân thể đều hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn của NGƯỜI, chẳng khác gì tiêu bản nam giới trong tranh vẽ thân thể con người giăng ra như hình chữ “đại” cùng vị trí địa cầu lắp trên máy thăm dò mối liên hệ không tương với người ngoài hành tinh mà người Mỹ phóng lên vũ trụ.

Chủ xe vỗ vào trán một cái, lập tức có ngay ý tưởng. Ông giậm chân, “Hầy” một tiếng, thầm nghĩ: “Thật là đi mòn giày sắt không tìm được, lúc gặp hoàn toàn chẳng mất công! Thì ra xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt!”. Thế là chủ xe lập tức đổi sang thái độ hòa nhã mà hỏi:

- Cậu tên gì? Làm việc ở đâu? Tôi sửa xe đã, hết bao nhiêu tiền đợi sửa xong rồi sẽ nói. Cậu bảo như thế có được không?

Đối với Nhất Úc Lục, đương nhiên tốt quá đi rồi. Anh vội vàng đẩy xe kéo sang một bên, nói: “Ông đi may mắn nhé, may mắn nhé!”, rồi bảo cho chủ xe biết mình họ Lục, làm việc ở công trường cạnh bệnh viện. Nhất Úc Lục là thợ xây nhà để bán trên khoảnh đất mà bệnh viện bán đi.

Chương Hai

3

Chủ xe là chủ nhiệm họ Lưu ở bệnh viện ấy. Không những ông làm chủ nhiệm Phòng thí nghiệm vô sinh của bệnh viện mà còn là bác sĩ chủ nhiệm kiêm cố vấn của mấy bệnh viện khác nữa. Ông còn có tên trong danh sách các chuyên gia của Ủy ban sinh đẻ có kế hoạch quốc gia, khá có tên tuổi trong nước. Nếu sắp xếp in tất cả các chức danh trên danh thiếp của ông thì chúng đủ thành một bài thơ. Nhưng ông chủ nhiệm họ Lưu này tính khá khiêm tốn nên không đội tất cả các chức danh đó lên đầu, càng không phải loại người vừa thấy xe của mình bị va quệt một cái đã nổi trận lôi đình. Vừa nãy ông nổi giận mắng người là có nguyên nhân, đó là gần đây công tác của ông rất không thuận lợi, lòng ông hết sức nôn nóng. Nhưng muốn giới thiệu ông chủ nhiệm họ Lưu này và nói rõ nguyên nhân khiến ông buồn phiền thì trước hết không thể không giới thiệu bệnh viện ấy; mà nếu muốn giới thiệu bệnh viện ấy thì phải nói từ ông chủ của bệnh viện nói đi.

4

Nhắc đến chủ nhân thực sự của bệnh viện ấy thì ở thành phố C không ai là không biết, không ai là không tỏ. Nào là Ủy viên Chính trị Hiệp thương của thành phố, “Đại gia công thương” của giới xí nghiệp, từ “Doanh nhân tiên tiến”, “Doanh nhân tiên tiến xuất sắc” cho đến “Một trong mười doanh nhân hàng đầu của thành phố C”, ông cứ lên thẳng một lèo trong cả quá trình xây dựng kinh tế thị trường từ bấy đến nay. Bây giờ ông là “vua Nhựa” kiêm “vua Thép” nổi tiếng của thành phố C, có thể sánh ngang với Vương Vĩnh Khánh của Đài Loan. Chỉ có điều xuất thân hèn kém, hơn hai chục năm trước ông còn lang thang ở ngoài đồng kiếm cái ăn như gà bới thóc. Vì trường thôn mượn có sửa đường, mảnh ruộng còn con được khoán bị thôn đòi lại không bồi thường nên ông đành lưu lác tới thành phố C, nhặt những tấm nilon cũ bỏ đi dựng một cái lều ở rìa của rìa thành phố cùng vợ con sống tạm bợ qua ngày. Để có miếng ăn, lúc đầu ông nhặt nhanh phế liệu ở bãi rác. Nhờ chăm chỉ, nhanh nhẹn, ông nhặt được nhiều phế liệu hơn người khác. Người khác bới một đồng rác thì ông bới được ba đồng. Sau khi dành dụm được chút ít, ông không đi bới rác nữa mà mở một trạm thu mua phế liệu

Ai cũng chẳng coi trạm thu mua phế liệu nhếch nhác ấy ra gì. Rác vẫn là rác, sau khi lựa chọn, phân

loại thì vẫn là rác. Ngoài mùi hôi thối bốc ra khiến người ta chú ý thì ai cũng ngại phải để mắt tới chúng. Nhưng đó mới đúng là nơi cất giữ những thứ dơ bẩn. Nói nó “cất giữ dơ bẩn” không phải chỉ riêng có rác phế liệu mà còn là điểm tập trung mua bán những tang vật đánh cắp ở cả nông thôn và thành thị. Từ những nắp cống nho nhỏ, lan can sắt, đường sắt, dây điện bằng đồng và nhôm, đồ điện dùng trong nhà cho đến linh kiện ô tô con mới tinh cùng máy móc vừa mới nhập khẩu từ nước ngoài, bất kể thứ gì, kể cả thiết bị nguyên đai nguyên kiện, chỉ trừ máy bay, pháo cối, bom nguyên tử là không dám thu mua, còn hễ có người chở đến thì tốt tuốt biến thành phế liệu. Hơn nữa toàn bộ những phế liệu đó đều được thu mua theo giá bán cân, sau đó chúng được bán lại với giá thấp hơn giá thực tế ở thị trường một chút.

Ông chủ những trạm phế liệu đó không muốn phát tài thì trời cũng chẳng chịu cho.

5

Tôi không biết đặt tên gì cho thích hợp với vị “Doanh nhân hàng đầu” xuất thân từ người nhặt rác. Truy đến ngọn nguồn, thôi thì gọi ông là Vương Thảo Căn.

Khi Vương Thảo Căn đã vững chân ở trạm thu mua phế liệu rồi nhân đó muốn phát triển lên thì cặp mắt ông nhắm đúng vào đất đai. Nông dân mãi mãi không quên được tình yêu ruộng đất, năm mơ cũng vẫn là đồng ruộng bằng phẳng vàng tươi, mượt mà. Ông không giữ tiền, hễ có tiền là mua đất. Lúc đầu mua đất để làm nơi chứa phế liệu, không ngờ đất ở rìa của rìa thành phố lại rẻ đến thế. Đấy đều là đất của cái gọi là “Chế độ sở hữu tập thể”, mà cái “Tập thể” này thực ra là trường thôn. Chỉ cần cho trường thôn kiếm chác chút ít, được lợi chút ít thì giá cả ruộng đất như thế nào, người mua cứ liệu mà trả. Vương Thảo Căn lúc đó mới tỉnh ra. Mảnh đất mà ông nhận khoán đã được trường thôn bán đứt như thế. Ngày nay, khi đã thành đạt ông vẫn dùng biện pháp đó mà ăn như tằm những thửa đất ở xung quanh nơi chứa phế liệu, tốc độ còn nhanh hơn cả quân Nhật lần chiếm Trung Quốc trong Thế chiến thứ hai. Sau đó, thu mua phế liệu trở thành nghề phụ, còn nghề chính của ông là buôn đất. Như chó chạy đến đâu thì vãi đáí đánh dấu đến đấy, ông coi đất là lãnh địa của mình và lãnh địa của ông lan ra khắp nơi, đến tận ngoại ô thành phố C. Còn ông cũng như nhân vật *Người chuyển vận khéo gặp Động Đình Hồng* trong bộ *Tam ngôn, Nhị phách*, đất đai trở thành Động Đình Hồng của ông, và ông cũng triệt để “chuyển vận”.

Theo đà tăng tốc và mở rộng việc xây dựng thành phố, giá đất ở rìa của rìa thành phố không ngừng cao vọt vượt qua bội số của cấp số nhân, tiền như nước triều không ngừng cuộn cuộn chảy về phía Vương Thảo Căn, khiến ông không kịp đón nhận. Có một dạo, ông đếm tiền nhiều đến mức mắc một bệnh quái lạ chưa từng nghe nói bao giờ.

Bác sĩ gọi bệnh đó là “giáp câu viêm”, nghĩa là viêm rãnh móng. Rãnh móng ngón cái, ngón trỏ, ngón

giữa bàn tay phải cùng rãnh móng ngón cái bàn tay trái nứt ra, để lộ thịt đỏ hon hồng, máu mủ rỉ ra ngoài. Đặc biệt là ngón cái và ngón trỏ bàn tay phải đều bị tiền mài mòn cả da, đau đến nỗi ông không cầm nổi đũa khi ăn cơm. Sau đó hề trông thấy tiền thì chẳng những đầu ngón tay nhức nhối mà cả đầu (người Tứ Xuyên gọi là sọ) cũng đau không chịu nổi.

Vì không thể ngồi nhìn tiền mãi được mà lúc mới có tiền, ông lại chẳng hiểu biết gì về ngân hàng. Ông nghĩ mãi không thông, đem từng bó tiền có hình lãnh tụ vĩ đại Mao Trạch Đông đến tòa nhà lộng lẫy kia thì có lợi gì cho mình? Thế là hề có tiền ông liền thu mua, ông phát tài nhờ thu mua, nên có thứ nào thì thu mua thứ nấy. Vừa hay gặp lúc xí nghiệp quốc doanh thay đổi chế độ sở hữu, xí nghiệp quốc doanh đáng ba xu thì họ bán cho tư nhân chưa đến hai xu. Ông phát hiện những xí nghiệp quốc doanh này chả khác gì phế liệu. Cũng như mua đất, chỉ cần có quan hệ tốt với giám đốc và bí thư nhà máy, thỏa mãn yêu cầu của họ thì cấp trên và cấp trên của cấp trên của họ sẽ ra mặt thu xếp. Khi đã gia cố mối mắt xích trên sợi xích lợi ích là nhà máy đáng giá hai mươi triệu nhân dân tệ thì bỏ ra nhiều nhất hai, ba triệu tệ chỉ công khai và đi cửa sau tổng cộng không tới bốn triệu tệ là xong.

Lúc này Vương Thảo Căn đã có nhận thức mới về ngân hàng: Đem nhà máy mua với giá bốn triệu tệ thế chấp cho ngân hàng với giá thực tế là hai mươi triệu tệ.

Đương nhiên, cầm được hai mươi triệu tệ ấy thì ít nhất phải chi cho mấy ông đầu não ngân hàng hai, ba triệu tệ. Có điều, lại quả dù có đậm đến đâu chẳng nữa cũng chẳng phải đều là tiền nhà nước hay sao? Tiền đâu có phải rút từ túi mình ra? Sau đó, ngân hàng chẳng khác gì do ông mở, ông chẳng gửi xu nào vào đấy cả, chỉ cần đem thế chấp đất và xí nghiệp quốc doanh chờ bán thêm là có thể vay tiền của ngân hàng. Trên thực tế, Vương Thảo Căn lấy tiền của nhà nước mua xí nghiệp của nhà nước, chuyển đổi trên sổ sách, chỉ trong nháy mắt xí nghiệp quốc doanh liền trở thành xí nghiệp của cá nhân ông.

Cho nên Vương Thảo Căn rất không thích nghe người ta nói quan chức Trung Quốc tham ô. Ông cảm thấy những quan chức đó thanh liêm đáo để, đưa cho họ một, hai chục ngàn tệ là họ trả lại gấp trăm lần, đưa tận tay cho ông thứ đáng giá đến một, hai triệu tệ.

Vương Thảo Căn đặc biệt “chung tình” với nhà máy nhựa. Ông ở trong kho nhựa hơn một năm, nên rất thích ngửi mùi nhựa. Mua được nhà máy nhựa đầu tiên, ông trở thành “Doanh nhân tiên tiến”. Đến khi mua được ba nhà máy nhựa thì ông vinh dự trở thành “Doanh nhân tiên tiến xuất sắc”. Những danh hiệu đó không phải chỉ bình hão vì bất kể xí nghiệp quốc doanh nào, bất kể “thủ tục phí” trong quá trình thu mua là bao nhiêu, bất kể nhân viên quản lý ngân hàng đòi lại quả bao nhiêu, hề chuyển sang tay ông là hiệu quả kinh doanh lập tức tăng gấp bội, lời lãi ổn định không bao giờ lỗ vốn. Thì ra, những giám đốc và bí thư Đảng ở nhà máy không phải do kiến thức không bằng ông mà là vì không để tâm suy tính như ông. Ông kinh doanh xí nghiệp như cày cấy ruộng đất được để lại và ruộng đất nhận khoán, việc gì cũng hỏi, đem chính sức mình ra làm, từ sáng tới tối chân không rời khỏi ruộng. Tuy chẳng biết một chữ nào nhưng ông

thực sự làm được điều mà cổ nhân nói là “Để lòng trống như thung lũng, không lấy làm sĩ nhục khi hỏi người dưới”. Như thế hỏi còn việc nào mà không làm được?

Cụ Mao chủ tịch chẳng đã nói: “Điều đáng sợ trên thế giới là hai chữ nghiêm túc” đó sao?

6

Bây giờ thì nói tới bệnh viện. Năm ấy, bệnh viện cũng thay đổi chế độ sở hữu, cũng phải bán cho tư nhân. Lúc này Vương Thảo Căn như tắm ăn rồi đến tận thành phố rồi. Cạnh khu đất của ông vừa hay có một bệnh viện muốn bán. Ông có tiền lại có tiếng, còn là ủy viên Chính trị Hiệp thương của thành phố nữa. Đám cán bộ chủ chốt ở bệnh viện bàn nhau, tự họ chỉ bỏ được một ít tiền, quá nửa số còn lại kia nếu để cho người Bồ Điền ở xa nghìn dặm được lợi, hay để một người Phúc Kiến đến làm Chủ tịch Hội đồng quản trị cai quản họ thì chẳng bằng bán cho Vương Thảo Căn ở ngay cạnh đó.

Vương Thảo Căn chưa từng nghĩ đến việc thu mua bệnh viện. Nhưng mỗi lợi tìm đến cửa mà chẳng lấy thì ông Sấm ắt xuống bồ cho một nhát. Hơn nữa, sau khi đã phấn đấu hơn hai chục năm, ông cảm thấy thể lực đã dần suy yếu. Bà vợ cả suốt ngày thường xuyên đau ốm, con gái đã lấy chồng, con rể và cháu gái cũng ốm đau. Còn bà hai chẳng biết làm sao, hết hôm nay khó chịu ngày mai lại ươn người. Cô ba giỏi giang thì đẻ ra toàn là gái, thằng con trai mà ông đêm ngày ao ước thì mãi chẳng có được. Đứa sau là gái, đứa sau nữa vẫn là gái. Cả ba nhà ấy đều là doanh trại của các nường tử quân. Ba người đàn bà không sinh nổi cho ông một thằng con trai là tâm sự buồn bực nhất của ông, cho nên ông cũng có chút hứng thú mua lại bệnh viện. Ông nghĩ mình có bệnh viện thì cũng như nhà có ruộng rau. Ở nông thôn, nhà có đất trồng rau thì muốn ăn rau gì cứ xuống đó mà hái, vừa tươi vừa non, người thành phố sức mấy mà có được?

Nhưng Vương Thảo Căn là người biết tính toán. Bệnh viện không phải là nhà máy. Thường ngày, người nhà ông không bệnh này thì tật khác khiến ông thường xuyên phải tới bệnh viện, phải nhìn bộ mặt vô cảm của các bác sĩ, mặt lạnh như tiền. Ở nhà máy và xí nghiệp, ông chỉ đông về tây, hòa mình với nhân viên quản lý và công nhân, nhưng cứ đến bệnh viện gặp bác sĩ thì ông lại có đến mấy phần nể sợ. Bây giờ bảo ông quản lý bác sĩ, chưa làm mà ông đã thấy run. Liệu có cai quản nổi không?

Để giải quyết vấn đề có thu mua bệnh viện hay không, ông quyết định đến miếu một chuyến. Vương Thảo Căn vốn không mê tín, ông chỉ tin tưởng ở mình, xưa nay không tin bất kỳ quỷ thần hay phong thủy. Ông chưa tới được tầng tri thức cao là “mê tín”. Chỉ sau khi trở thành Ủy viên Chính trị Hiệp thương của thành phố, giao tiếp với nhiều nhân sĩ thuộc tầng lớp cao và quan chức chính phủ, ông mới lây bệnh mê tín từ họ. Ông biết một số quan chức chính phủ tin quỷ thần còn hơn cả Mác - Lê, hoặc là mê tín cả hai. Trên diễn đàn giảng Mác - Lê, dưới diễn đàn bàn chuyện quỷ thần, phong thủy. Trong cuộc họp ông không hề

phát biểu, bao giờ cũng ngồi ghế bên cạnh lắng lắng nghe với cái vẻ bậc đại trí như người ngu. Một lần ông ngẫu nhiên nghe thấy mấy vị Ủy viên Chính trị Hiệp thương bàn tán về ngôi miếu ở ngoại thành thiêng như thế nào, nhất là việc xin quẻ trong miếu. Xem ra mấy vị ấy đã từng đến đó bày tỏ tâm nguyện và xin thẻ. Nào con trai thi đại học, nào hôn nhân đại sự của con gái, nào đầu tư cổ phiếu và nhà đất, nào Chính trị Hiệp thương thành phố khóa sau có được làm Ủy viên nữa hay không, có khi còn hỏi giúp một ai đó xem người ấy có bị kỷ luật về tội tham nhũng hay không v.v... Kết quả là không điều nào không ứng nghiệm.

Vương Thảo Căn biết xin quẻ là thế nào, bởi hồi nhỏ mẹ ông có lần dắt ông đến miếu để xin. Đó là một cách dự đoán tương lai đơn giản, rõ ràng nhất, lại có thể biết ngay lập tức, khỏi phải vận dụng trí não nhiều.

7

Hôm ấy, Vương Thảo Căn bảo tài xế đưa ông đến ngôi miếu đó. Tài xế luôn miệng nói: “Em biết rồi, biết rồi...”, thì ra đó là nơi anh ta thường đến. Xe chạy hơn một giờ, qua hai trạm thu phí cầu đường, quanh đi ngoặt lại mới lên tới ngôi miếu ở trên núi.

Miếu tuy nhỏ nhưng có lịch sử lâu đời, xây vào năm Vạn Lịch đời Minh, từ rất lâu đã nổi tiếng xa gần, hương khói nghi ngút, chỉ đến hồi “Đại nhảy vọt” mới bắt đầu suy tàn, rồi bị hủy hoại vào thời “Cách mạng văn hóa”. Hồng vệ binh đem hết tượng thần và bồ tát ra sân đốt hủy, thậm chí nếu phái tạo phản không vừa mắt với cái xác trống không của ngôi miếu thì có khi cả miếu cũng bị phá nát. Một dạo nơi đây là trạm tiếp đón Hồng vệ binh “Trường chinh”, Hồng vệ binh từ bốn phương tám hướng đến đây ăn cơm và ngủ lại. Sau ngày cải cách mở cửa, thực hiện chính sách tự do tín ngưỡng tôn giáo mới dần dần có hòa thượng đến ở. Vị Cao tăng đầu tiên không biết kinh doanh, chỉ biết tụng kinh, gõ mõ. Sau khi vị này viên tịch thì có hòa thượng trung niên đến trụ trì. Hòa thượng trung niên không biết từ đâu đến, vân du tới đây và lấy đây làm nhà. Sư trụ trì tháo vát ra trò, sửa xong bức tường bao bị đổ rồi lại thay ngôi võ chống dột. Đặc biệt ông biết hóa duyên, dùng danh tiếng của Phật làm điểm bán, lấy lịch sử miếu cổ làm thương hiệu, sản phẩm chủ yếu là thẻ. Một tờ giấy xấu mỏng tang ít nhất cũng phải trăm tệ, nhiều hơn thì cả nghìn tệ, buôn cổ phiếu cũng không kiếm được nhiều tiền bằng cái nghề này, hơn nữa lại không hề có rủi ro.

Chỉ sau mấy năm, tượng Phật lại được mạ vàng, điện Phật được sơn son, hương khói nghi ngút đến mức vượt cả năm trăm năm trước dưới đời Minh.

Lúc này hòa thượng trụ trì vừa hay tiễn một quan lớn và tiểu thư của vị này ra đến cửa. Đường tường người xuất gia không để ý gì đến sự đời, hòa thượng này biết rất rõ về các loại xe con. Xe của vị quan lớn

chẳng qua là con Audi, lại là loại sản xuất trong nước, còn xe mới đến là Benz S600 mà dân chơi gọi là con Benz Lớn. Tiểu thư của quan lớn nũng nịu nói “Bai bai” với hòa thượng nhưng hòa thượng chẳng buồn để ý, tỏ ý luôn đây là nơi “sắc tức thị không”, vội vàng đến đón Benz Lớn.

Vương Thảo Căn vừa xuống xe đã thấy hòa thượng thi lễ với mình. Ông lấy làm áy náy, vội ắp tay vái chào:

- Không dám, không dám, làm phiền đại sư phụ phải mệt nhọc, làm phiền đại sư phụ phải mệt nhọc!

Vương Thảo Căn quả là người thông minh, nếu không ông đã chẳng phát tài! Vì thường xuyên gặp gỡ các Ủy viên Chính trị Hiệp thương và quan chức chính phủ nên dần dần cũng biết cách đón người đến, tiễn người đi, đáp tạ và thù tiếp.

Sư trụ trì khoảng năm chục tuổi, người thấp đậm, đầu tròn xoe, mặt vuông tai lớn, vừa từ bi hiền hòa lại vừa khôn khéo, lão luyện, đúng là hình tượng điển hình của người từ lâu qua lại giữa chốn hồng trần và nơi cửa Phật. Vương Thảo Căn trông thấy sư thì hơi ngượng: mình cả ngày bận túi bụi, tuy có tiền nhưng đâu được tiêu dao tự tại, khí sắc hồng hào, thân thể cường tráng như vị hòa thượng này!

Vào đến miếu, ngôi yên trên điện rồi, Vương Thảo Căn không uống trà do hòa thượng bưng đến mà đi thẳng vào chủ đề, nói rõ ý mình. Hòa thượng vừa nghe đến việc mua cả bệnh viện thì giật mình, lại thêm khách cũng chẳng trao danh thiếp thì càng tỏ ra là khác thường. Chỉ có nhân vật lớn mọi người đều biết mới không trao danh thiếp, còn người mà trao danh thiếp thì toàn là hạng xoàng. Hòa thượng vội lấy ngay ống thẻ ra, hai tay dâng lên trước mặt Vương Thảo Căn mời ông xóc thẻ. Vốn dĩ người xin thẻ trước hết phải thắp hương lễ bồ tát đã, nhưng người có tiền thì có thể miễn cái lễ hờ đó đi. Người có tiền, bồ tát ắt nhìn với con mắt khác. Nhưng Vương Thảo Căn không dám khinh suất, ông học theo cách của mẹ, hai tay bưng ống thẻ cung kính đứng lên, mặt hướng về bồ tát, khom lưng ôm ống thẻ, miệng lầm bầm niệm: “Thu mua hay không thu mua, thu mua hay không thu mua...”.

Người nhặt rác khéo tay phải biết, xóc hai cái là một que thẻ rơi ra, hòa thượng vội vàng nhặt lên đưa cho Vương Thảo Căn. Ông khiêm tốn nói:

- Vẫn phải phiền đại sư mệt nhọc giảng cho mới được.

Hòa thượng theo số thẻ, lấy từ ngăn kéo của chiếc tủ cạnh đấy ra một tờ giấy nhỏ. Mỗi tờ giấy là lời phán của một thẻ, đó là một bài thất ngôn tuyệt cú theo lối cổ, ẩn ý khó hiểu mà giải thể này hay thể khác đều được cả. Hòa thượng lắc đầu ngoẹo cổ lăm nhăm đọc một lượt, Vương Thảo Căn đâu có hiểu thể nào là thất ngôn bát cú, một câu cũng chẳng hiểu nghĩa là gì. Chỉ nghe hòa thượng nói:

- Việc tốt lành, tốt lành! Đây là thẻ thượng trung, A di đà Phật, vui mừng thêm vui mừng, tiền của thêm tiền của, lúc này mà không thu mua thì còn chờ lúc nào nữa?

Vương Thảo Căn đâu phải đồ ngốc, chính vì nghe không hiểu bài thơ thất ngôn tuyệt cú ấy nên nhất định

phải hỏi cho đến tận cùng. Ông nói:

- Vậy thì những câu mà đại sư phụ vừa đọc rồi cuộc ý nghĩa ra sao, vẫn phải phiên đại sư “lao động” giảng từng câu một cho nghe.

Vương Thảo Căn thích dùng hai chữ “lao động” nghĩa là phiên ai đó dốc lòng giúp đỡ. Trong mọi trường hợp cần phải thêm chữ “thỉnh” thì ông đều dùng “lao động” để thay thế. Ông đi lên từ lao động vì thế đến nay vẫn không quên gốc.

Có thể nói hòa thượng trung niên này còn thông minh hơn Vương Thảo Căn một bậc. Hơn hai chục năm buôn ba nay đây mai đó, sư đã thấy bất kỳ buôn gì bán gì cũng phải cần có vốn. Chỉ vào miếu làm hòa thượng là buôn bán mà không cần vốn. Người tin Phật càng nhiều thì tiền bạc càng cuồn cuộn chảy vào hòm công đức, không như Vương Thảo Căn, tuy kiếm được nhiều tiền nhưng phải tốn nhiều công sức và tâm tư. Hòa thượng chỉ cần đứng bên hòm công đức, mắt nhìn bạc tiền cam lòng nguyện ý tranh nhau chạy vào hòm, thì cái vị ấy ra sao, bạn có tưởng tượng nổi không? Vấn đề của Vương Thảo Căn đối với hòa thượng chẳng có gì là khó. Sư đã nhận ra đại gia ngồi xe Benz lớn chẳng biết được mấy chữ. Đừng có thấy đại gia cả người sáng rỡ, nhưng da ông ta lại thô ráp, đốt ngón tay rất to, khe bàn tay còn tỏa ra mùi ngoi lên từ ruộng đồng chưa được bao lâu, giải thích cho ông ta từng câu thất ngôn tuyệt cú trên tờ đơn thẻ thì có khác gì đàn gảy tai trâu? Thế là sư bèn giở những tích lũy hàng ngày về kiến thức kinh tế thị trường ra gợi ý cho Vương Thảo Căn:

- A di đà Phật! Thí chủ, ông nghĩ xem nước Trung Quốc chúng ta thứ gì nhiều nhất?

Vương Thảo Căn vuột nói luôn:

- Đương nhiên người là nhiều nhất.

- Đúng rồi! - Hòa thượng vỗ vào cà sa - Nhưng A di đà Phật, người ăn ngũ cốc tạp lương thì ai mà không sinh bệnh chứ? Sinh bệnh thì thế nào? Phải vào bệnh viện tìm bác sĩ. Dù làm quan lớn đến đâu, tài có phát nhiều đến đâu, hể cứ vào bệnh viện là người thấp hăn ba gang. Có bệnh thì phải cầu cạnh bác sĩ, thí chủ đã thấy bác sĩ cầu cạnh bệnh nhân bao giờ chưa? Phải không nào? Cho nên, A di đà Phật, cái chữ “cứu” trong cứu người, cứu mạng, cứu người chết đuối người bị thương, một bên là chữ “cầu”, một bên là chữ “văn” viết ngược.

Hòa thượng vừa nói vừa viết chữ “văn” ngược ấy trên lòng bàn tay cho Vương Thảo Căn xem. Vương Thảo Căn tuy không biết chữ, nhưng chữ “văn” thì nhận ra được vì thường thấy hết văn kiện này đến văn kiện khác. Hòa thượng viết lộn ngược chữ “văn” lại, Vương Thảo Căn nhìn là biết ngay chữ ấy có nghĩa là ngược lại.

- Chính là cái ý này đây! Bất kể là người nào, địa vị cao đến đâu, đại gia lớn đến mấy, bình thường người ta cầu cạnh mình, nhưng hể ốm đau thì ngược lại mình phải cầu cạnh người ta. Cho nên mới nói, mở

một bệnh viện thì vạn sự chẳng phải cầu cạnh ai, mà ai ai cũng phải cầu cạnh mình. Cầu cạnh mình làm gì? Để mình cứu người ta mà lị! Cho nên mới nói, mở một bệnh viện còn kiếm bộn tiền hơn mở một ngân hàng. Cần mạng hay cần tiền? Nếu cần mạng thì phải xùy tiền ra, còn nếu cần tiền thì đừng vào bệnh viện. A di đà Phật, muốn bao nhiêu tiền chẳng phải thí chủ cứ việc phán hay sao?

Lời giảng giải của hòa thượng khiến Vương Thảo Căn phục sát đất. Ông không cần hỏi mỗi câu thơ có nghĩa ra sao nữa, chỉ một câu “vào bệnh viện thì thấp hăn ba gang” đã chuẩn đến mức không thể chuẩn hơn, đó cũng chính là điều bản thân ông lĩnh hội rất sâu sắc. Người nhà ông vào bệnh viện, cho dù chỉ hơi nóng đầu cũng phải kiểm tra toàn thân, lại phải lấy máu để xét nghiệm. Bác sĩ chẳng những mặt lạnh như sương giá mà còn nói thao thao: “Không kiểm tra toàn thân, không chụp phim, không lấy máu xét nghiệm thì ai biết bà nhà sốt vì nguyên nhân gì? sốt có nhiều dạng lắm, có hiểu hay không? Đây hoàn toàn là tình thần trách nhiệm đối với người bệnh gia đình ông, ông có hiểu không?”. Gia đình bệnh nhân không còn đất để bàn bạc. Đúng như hòa thượng nói: “Nếu cần mạng thì phải xùy tiền ra, nếu cần tiền thì đừng vào bệnh viện”. Con gái ông hay mẹ nó, một lần vào bệnh viện ít nhất cũng tốn cả nghìn tệ, nhiều hơn thì cả vạn tệ. Mỗi lần Vương Thảo Căn vào bệnh viện thăm người nhà, lúc về đều nghĩ: “Mẹ nó chứ, may mà ông là đại gia, nếu như ông còn ở nhà quê, mỗi lần người nhà ốm thì ông đến phải treo cổ!”. Nếu mua một bệnh viện thì đúng như hòa thượng nói, “Muốn bao nhiêu tiền, chẳng phải thí chủ cứ việc phán hay sao?”. Thí chủ là ai? Thí chủ chính là ông, Vương Thảo Căn chứ ai. Nghĩ đến đây thì mừng từ bụng mừng ra.

- Đại sư phụ quả là danh bất hư truyền, danh bất hư truyền!

Vương Thảo Căn cung kính tán dương hòa thượng. Bốn chữ “danh bất hư truyền” là câu người khác thường khen ông, bây giờ vận dụng thì thật vừa vặn.

- Đại sư phụ, thế thì tôi dứt khoát mua nhé! Có điều, vẫn cần đại sư “lao động” đặt cho bệnh viện một cái tên, tôi quyết không xử bạc với đại sư đâu.

Bệnh viện sắp bán vốn tên là Bệnh viện Nhân dân số 2 khu Cửu Đạo Loan ở thành phố C. Bán cho xí nghiệp tư nhân, đương nhiên không thể dùng tên cũ, vì lúc ấy không còn là của “nhân dân” nữa. Đặt tên vốn là việc dễ như trở bàn tay đối với hòa thượng, nhưng quyết không được để cho thí chủ thấy quá dễ dàng. Hòa thượng bèn cố ý làm ra vẻ suy nghĩ một lúc rất lâu rồi mới nói như đã trải qua cân nhắc kĩ càng:

- Cái này ấy mà, nhà Phật chúng tôi rất kỹ tính với phổ độ chúng sinh. A di đà Phật, bệnh viện cũng muốn phổ cứu chúng sinh, nên xem ra tôi thấy đặt tên là Bệnh viện Chúng Sinh thì tốt.

Vương Thảo Căn không biết “chúng sinh” là hai chữ nào nên lại phiên hòa thượng “lao động” viết ra. Hòa thượng lấy một tờ giấy trắng, dùng bút bi viết ra. Hai chữ này hóa ra Vương Thảo Căn lại biết. Chữ “chúng” là ba chữ “nhân” đứng chụm vào nhau, vừa hay ứng với ba người vợ của ông, “sinh” chỉ con trai. Con gái chỉ có thể gọi là “nữ sĩ” hay “tiểu thư”, riêng con trai, đàn ông mới gọi “tiên sinh”. “Sinh” chẳng

phải chỉ con trai là gì?

Vương Thảo Căn lấy làm mừng, đúng là điềm tốt lành! Ông thầm nghĩ: “Mẹ nó chứ, ba mẹ vợ đẻ không nổi một thằng con trai, mình có chết cũng không tin được!”. Bà Cả đã tuyệt đường sinh sản, cả con gái cũng không đẻ được, còn bà Hai, bà Ba mà ông bao đều mới ngoài hai mươi chưa tới ba mươi tuổi. Không những bỏ tất nhìn người có tiền với con mắt khác mà chính phủ cũng nhìn bằng con mắt khác những ai có tiền. Vương Thảo Căn không sợ đẻ vượt tiêu chuẩn, nếu đẻ vượt thì chẳng phải nộp tiền nuôi dưỡng cho xã hội là xong đấy sao? Đối với ông, việc đó nhẹ hơn cả sợi lông trâu.

Ông hớn hở gấp cẩn thận tờ giấy bỏ vào túi áo bộ comlê hiệu Jênia, tươi cười nói với hòa thượng:

- Cảm phiền đại sư phụ, cảm phiền đại sư phụ! Việc này ấy mà, tôi phải hiếu kính bỏ tất mới được!

Hòa thượng không đợi ông nói hết câu đã cầm sổ bố thí cung kính chờ ở bên cạnh rồi. Nhưng đến đây thì gặp phải chuyện khó giải quyết: một là, Vương Thảo Căn không biết viết, tuy không ki bo nhưng bảo ông viết ba chữ “hai vạn tệ” còn khó hơn việc ông móc ra hai vạn tệ; hai là, Vương Thảo Căn không bao giờ mang theo tiền mặt, nếu không, móc hai vạn tệ ra quăng trên bàn có khó gì đâu.

Nhưng Vương Thảo Căn không muốn để hòa thượng nhận ra cả đến ba chữ “hai vạn tệ” ông cũng không biết viết nên quay sang hỏi tài xế:

- Này, cậu có mang theo hai vạn tệ không đấy?

Một anh lái xe đầu có mang theo số tiền lớn đến thế theo người. Chẳng qua đó là khoe mẽ cho hòa thượng thấy mà thôi. Tài xế ngậm hiếu bèn phối hợp với chủ, vỗ lưng tung tất cả túi áo túi quần rồi mới nói:

- Em không mang theo rồi. Ông chủ, chẳng phải ông mang theo séc đó sao?

Tài xế biết ông chủ không phải là người keo kiệt, hơn nữa rất thích giở séc ra. Cái tính thích giở séc của Vương Thảo Căn nổi tiếng khắp giới ngân hàng ở thành phố C, cho dù mấy tệ hay mấy chục tệ cũng viết séc. Về điểm này, ông là khách hàng trung thành của tờ séc ngân hàng.

Vương Thảo Căn sở dĩ thích giở séc là bởi ông thích ký tên. Ông không biết đọc, cũng chẳng biết viết nên ký tên trở thành thói nghiện lớn nhất của ông. Chỉ cần cầm bút lên, vung bút vạch vạch mấy nhát, lập tức cảm thấy mình có khí phái, có khí thế, có học vấn, có địa vị ngang hàng với những người hiền đạt sang trọng. Còn ông ký tên thì quả là rồng bay phượng múa, người khác đứng cạnh nhìn, ai không biết tẩy của ông thì đều tưởng ông từng học viết bia, viết thiệp, đọc khắp thi thư.

Làm sao Vương Thảo Căn ký được đẹp như thế? Kể ra cũng do ông gặp vận may. Hồi mới khai trương trạm thu mua phế liệu, một hôm Vương Thảo Căn đi qua chợ nông sản nổi tiếng của thành phố C, thấy mấy người bâu quanh một sạp hàng, không biết ở đó bán cái gì. Theo bản năng, ông cũng bước tới chỗ đó xem. Thì ra có một người ngồi trên chiếc ghế đầu thấp, trên đầu gối đặt một miếng gỗ, trên miếng gỗ đặt một tờ giấy trắng, phía trước chẳng bày thứ gì, chỉ trải một tờ quảng cáo. Vương Thảo Căn chẳng hiểu mô tê, hỏi một người bên cạnh:

- Anh ta bán gì thế nhỉ?

- Anh cũng thấy đấy thôi! Thật là buồn cười, cả đến lán cũng chẳng có mà bày đặt gọi là “Phòng thiết kế chữ ký”!

Đúng vậy! Chỉ một cái sạp, cả lán cũng chẳng có mà dám gọi là “Phòng”, Vương Thảo Căn cảm thấy người này không hề tầm thường. Đó là điều khiến ông không giống những người khác. Xưa nay ông không bao giờ coi khinh người khác vì bản thân ông cũng từ gốc cỏ mà ngoi lên. Nhà thiết kế chữ ký đeo kính, dáng nho nhã. Anh ta phát minh một phương pháp giản tiện, nhanh chóng chuyên để dạy người mù chữ ký tên. Ở thời kỳ đầu xây dựng kinh tế thị trường, các doanh nhân ở hương, trấn, các chủ khai thác mỏ khoáng sản, các chủ khai thác dầu mỏ, các chủ xe vận tải, kể cả các tay buôn bán đầu cơ, hầu hết đều như Vương Thảo Căn, một chữ “đại” cũng chẳng biết. Nhưng ký tên trên biểu đăng ký này, trên đơn xin phép nọ lại là việc mà thường ngày họ phải làm. Hễ nhắc bút lên họ lại ngượng, một ngày ngượng đến bao nhiêu lần, thật là xấu hổ, mà ký tên thì không thể nhờ người ký thay được. Trạm thu mua phế liệu vừa khai trương, hàng ngày Vương Thảo Căn phải đối mặt với vấn đề khó khăn: ký tên vào các loại hóa đơn.

Nhà thiết kế chữ ký nói, ông không biết viết cũng chẳng hề gì, nhưng chữ số Ả rập thì ông biết chứ?

Đương nhiên! Không nhận ra những chữ số Ả rập 123456... thì tiền nhiều, tiền ít cũng đều không biết, thế thì còn buôn bán cái nổi gì? Tốt, ông biết mấy chữ số Ả rập là được! Anh ta dùng chữ số Ả rập ghép thành tên ông. Chẳng hạn năm chữ số Ả rập 27859 có thể ghép thành ba chữ tên ông hết sức đẹp ở dạng phồn thể chưa giản hóa. Thực ra rất đơn giản, anh ta toàn dùng chữ thảo trong thư pháp truyền thống của Trung Quốc!

Thiết kế một chữ ký chỉ cần mười tệ. Người khác còn do dự ngó nghiêng, còn Vương Thảo Căn thì không chậm trễ, rút luôn tiền ra. Vương Thảo Căn là người đầu tiên mở hàng hôm nay cho nhà thiết kế chữ ký vì thế anh ta thiết kế chữ ký cho Vương Thảo Căn rất bay bướm, rất cầu kỳ, rất đẹp, hơn nữa lại rất đơn giản, dễ viết. Vương Thảo Căn cứ theo hình vẽ mà vẽ đúng như thế là được. Vẽ theo đã nhiều lần nên ông ta nhắm mắt cũng có thể ký tên.

Chữ ký này không những có tác dụng cực lớn trong loạt thu mua của Vương Thảo Căn mà còn cổ vũ Vương Thảo Căn trong hàng loạt đợt thu mua mới, thậm chí có thể nói đó là trụ cột về mặt tâm lý cho ông.

Sau khi Vương Thảo Căn phát tài, nhà thiết kế chữ ký vẫn bày sạp ở chợ nông sản. Một hôm Vương Thảo Căn bảo tài xế đưa mình đến đó một chuyến.

- L. mẹ anh! Cả đến mái che cũng chẳng có thể mà gọi là “phòng thiết kế” à? Đi, đi theo tôi!

Vương Thảo Căn đưa nhà thiết kế đến hội chợ văn hóa vừa mới xây dựng của thành phố C rồi mua cho anh ta một cửa hàng.

- Tốt rồi, cứ làm tốt việc mua bán đi, hể rảnh là tôi đến thăm đấy!

9

Bây giờ ngồi trước quyển sổ công đức của hòa thượng, Vương Thảo Căn đành ngượng ngịu hỏi:

- Đại sư phụ, ở đây có máy rút tiền không?

Trong chùa thì làm gì có máy rút tiền? Hòa Thượng lộ vẻ lúng túng, luôn miệng niệm A di đà Phật. Xem ra thí chủ này quả thật thành tâm, không đến nỗi quýt tiền, nhưng e rằng món tiền hai vạn tệ có khi trôi theo nước. Làm thế nào đây?

Hòa thượng tuy thông minh đấy nhưng nhất thời không biết xử trí ra sao.

- Không hề gì, không hề gì! Rồi Vương Thảo Căn bảo lái xe - Chú ghi số máy di động của chú cho đại sư phụ! - Rồi quay lại nói với hòa thượng - Đại sư phụ, ngày mai chú ấy sẽ mang tiền dầu đèn đến. Đại sư phụ yên tâm đi, tôi ăn nên làm ra thì đại sư phụ cũng chẳng thế hay sao? Ngày mai lái xe không đến thì đại sư phụ cứ điện đến để tôi sửa cho thẳng rùa bò khốn kiếp này một trận.

Sáng sớm hôm sau, khóa lễ buổi sáng ở chùa vừa xong thì quả nhiên lái xe lái chiếc Benz S600 đưa hai vạn tệ tiền mặt đến. Từ đó về sau, ngôi chùa có từ đời Minh này cũng tiến cùng thời đại, cho là lắp đặt máy rút tiền, đặt ngay bên cạnh bảo tọa của bồ tát.

Việc thu mua bệnh viện thành công thuận lợi. Nhà cửa, đất đai, thiết bị, máy móc chữa bệnh, kể cả nhân viên y tế đều chuyển luôn cả thể sang danh nghĩa Bệnh viện Chúng Sinh mới thành lập. Bệnh viện Chúng Sinh theo chế độ cổ phần, Vương Thảo Căn nắm toàn bộ cổ phần, chẳng nhường ai làm luôn Chủ tịch Hội đồng quản trị.

Hôm khai trương Bệnh viện Chúng Sinh, Phó Chủ tịch phụ trách văn hóa, giáo dục, y tế của thành phố C, Bí thư, Chủ tịch quận Cửu Đạo Loan cùng khá đông đại biểu quốc hội, ủy viên Chính trị Hiệp thương của hai cấp thành phố và quận đến chúc mừng. Khách mời rất đông vì Vương Thảo Căn đã chuẩn bị cho mỗi vị khách một phần quà hậu hĩnh - thực phẩm chức năng bảo vệ sức khỏe đắt nhất, được quảng cáo rùm beng nhất hiện nay. Khi Phó Chủ tịch thành phố và Chủ tịch Hội đồng quản trị Bệnh viện Chúng Sinh Vương Thảo Căn cùng cắt băng khánh thành thì tiếng vỗ tay nổi lên tứ phía, pháo nổ rung trời chẳng kể gì đến bệnh nhân nằm viện có chịu nổi hay không.

Lúc đầu Vương Thảo Căn không để ý mấy đến nhà đất, thiết bị và máy móc chữa bệnh, ông chỉ hứng thú với y, bác sĩ vì chí ít thì bây giờ vào đến cổng bệnh viện là ai nấy đều gật đầu chào ông, mở miệng là “Chủ tịch Hội đồng quản trị Vương”. Vợ lớn, vợ bé, con gái, con rể, cháu ngoại đến khám bệnh đều chẳng cần ghi số, càng không cần xếp hàng, đến lúc nào thì khám lúc ấy, thậm chí còn có thể gọi bác sĩ đến khám bệnh tại nhà. Hơn nữa, bệnh viện có kèm thêm hơn mười mẫu đất, sau một năm bán đất đó đi là đủ số tiền đầu tư toàn bộ khi mua bệnh viện, những thứ còn lại toàn là được biếu không, chứng tỏ lời dự đoán của hòa thượng hoàn toàn chính xác.

Nhưng lợi nhuận của bệnh viện thì không được khả quan như dự tính. Tiền kiếm được hầu hết nhờ bán thuốc nhưng phần lợi của việc bán thuốc phần lớn bị các bác sĩ kê đơn cuỗm mất. Bệnh viện Nhân dân số 2 của quận Cửu Đạo Loan vốn tương đương với bệnh viện quận, các khoa nội, ngoại, phụ, sản, nhi, mắt, tai mũi họng, răng miệng, da liễu, thần kinh v.v... đều có đủ, xem ra có thể chữa bách bệnh nhưng bệnh nặng thì không chữa được, còn bệnh nhẹ lại chữa không tốt.

Người thực sự có bệnh đều chạy đến các bệnh viện lớn, chỉ cư dân gần đây hơi đau yếu gì là lại đến để khám, cho nên bệnh nhân cũng chẳng có nhiều. Tính ra, lợi nhuận của bệnh viện là khoản thu nhập kém nhất trong tập đoàn của Vương Thảo Căn.

Cũng như nhiều doanh nghiệp tư nhân khác, trong quá trình cọ xát với thị trường, ở Vương Thảo Căn đã hình thành một ý thức quen thuộc: lợi nhuận không vượt quá 100% thì không được xem là lợi nhuận, chẳng hơn lỗ là mấy. Bởi vì từ 30 cho đến 50 trong số 100% lợi nhuận đã chuyển hóa thành thu nhập ngoài luồng của một số quan chức chính phủ và ngân hàng cấp trên, mà các khoản chi này đều không hề có hóa đơn biên nhận, ghi sổ để tính vào giá thành. Khoảng 50% lợi nhuận còn lại mà muốn mở rộng để tái sản xuất, phát triển xí nghiệp thêm một bước nữa thì còn lâu mới đủ. Vì thế, muốn phát triển quy mô xí nghiệp thì lợi nhuận phải đạt 120% mới được. Lông dê mọc trên thân dê, không vớt vát số thu nhập ngoài luồng của một số quan chức chính phủ và ngân hàng từ người tiêu dùng thì biết vớt vát ở đâu? Đó chính là một nguyên nhân khiến cho giá của rất nhiều hàng hóa, bao gồm cả nhà đất ở Trung Quốc chúng ta vượt rất xa giá thực tế của chúng, đồng thời để ra việc bán hóa đơn giả để kiểm chác. Xí nghiệp mua hóa đơn giả để làm gì? Ngoài trốn thuế, lậu thuế, hầu hết đều nhằm đưa những thu nhập ngoài luồng của quan chức chính phủ và ngân hàng kia vào sổ sách, chuyển chi phí ngoài luồng của xí nghiệp thành giá thành sản xuất của xí nghiệp.

Vì thế, trong một thời gian, điều Vương Thảo Căn suy nghĩ là làm sao nâng cao lợi nhuận của Bệnh viện Chúng Sinh.

Vương Thảo Căn không biết đọc báo, càng không biết lên mạng. Lúc nào rảnh một chút thì ôm bà Ba mới 28 tuổi xem phim truyện trên tivi, hứng lên thì sờ nắn khắp người bà Ba. Xem quảng cáo chen vào giữa phim truyền hình, Vương Thảo Căn phát hiện dường như đàn ông Trung Quốc ngày nay không mắc bệnh bất lực thì cũng mắc bệnh lậu. Quảng cáo về thuốc chữa bệnh bất lực, xuất tinh sớm đầy rẫy trên tivi. Ông không bất lực và cũng không xuất tinh sớm nên chẳng biết chứng bệnh đó ra sao. Sau khi tìm hiểu, ông cũng bắt đầu nghi thần ngờ quỷ, có lúc sờ đến cái hốc giữa hai đùi bà Ba, ông cũng cảm thấy cái của mình không dựng lên được.

Vì thế có một hồi, ông chúi đầu vào tivi, nhưng khác với khán giả xem tivi khác, ông không xem những chương trình chính mà chỉ chuyên xem quảng cáo. Xem đi xem lại thì nảy ra chủ ý.

Vương Thảo Căn đã nói làm là làm luôn, lập tức triệu tập hội đồng quản trị. Người trong hội đồng đều

là quản lý của bệnh viện và bác sĩ chủ nhiệm, vốn có thể gọi là “Hội nghị công tác bệnh viện” nên triệu tập rất thuận tiện. Quyết định của Chủ tịch, bệnh viện lập tức thực thi, hiệu suất nâng cao gấp bội. Trong hội nghị, ông đề xuất: căn cứ nhu cầu của thị trường và của đông đảo người bệnh, ông quyết định điều chỉnh phương hướng chủ đạo của bệnh viện, phát triển sang khoa bệnh nam giới và khoa bệnh hoa liễu. Như thế có nghĩa là không quản “nửa phần trên” của “chúng sinh” mà chỉ chuyên quản “nửa phần dưới” của chúng sinh, nghĩ cách làm sao cho việc chữa trị “nửa phần dưới” của nam giới trở nên cứng, đứng vững, và chiến đấu được lâu dài. Nói theo cách của Chủ tịch là: “Này các ông, chúng ta nên chuyên trị cái b. và cái l., tôi không tin mọi người lại không phát tài!”.

Không nên cho rằng thường ngày Vương Thảo Căn cũng nói năng thô tục như thế. Trong những trường hợp chính thức, ông ta cũng ra dáng phải biết: hoặc không nói gì, hoặc là nói dối. Hễ nói thật thì lộ nguyên hình ra hết. Hôm nay trong hội nghị, ông ta đã nói thật.

Thật ra các bác sĩ có cách nghĩ này từ lâu. Khi chưa thay đổi chế độ sở hữu, mọi người chủ trương sống cho qua, dù có nêu phương án thay đổi kinh doanh cũng chẳng ích gì. Phương án phải qua rất nhiều cửa phê chuẩn, còn báo cáo thì hầu hết như thời xưa, chưa vào đến hoàng cung thì đã bị giữ lại. Cho dù khó khăn lắm mới được phê chuẩn thì món ngon đã nguội lạnh từ lâu, hưởng hồ lời lỗ của bệnh viện không ảnh hưởng mấy đến lương của các bác sĩ. Bây giờ thì tốt rồi, Chủ tịch Hội đồng quản trị đích thân nêu ra phương án thay đổi, tuy nói có hơi lộ liễu, khó nghe quá, nhưng suy cho cùng cũng chính là việc như thế mà thôi, không bàn với mọi người mà vừa hay trúng ý. Hơn nữa cũng là dịp để mọi người lĩnh hội được bộ mặt thật của dân lao động - một người nhặt phế liệu như Chủ tịch: không màu mè làm bộ làm tịch, đi thẳng vào việc cốt yếu. Ai cũng không thể ngờ người nhặt rác ấy lại có đầu óc như thế!

Thế là lập tức hội nghị sôi nổi hẳn lên, ai cũng mồm năm miệng mười tranh nhau phát biểu, vấn đề kỹ thuật vấn đề điều chỉnh phòng khoa, vấn đề bố trí điều phối phòng khám và phòng bệnh nhân nằm viện, vấn đề điều động nhân viên, vấn đề trang bị máy móc chữa bệnh v.v... đều được giải quyết rất nhanh. Gạt nhiều, thêm ít, những khoa không có hiệu quả kinh tế như tai mũi họng và ngành hậu cần thì được thu nhập tổng thể bù đắp. Có được sự bảo đảm về lợi ích nên không có việc nào vướng mắc, ai nấy đều hết sức vui mừng.

Có lúc ý kiến không thể nhất trí, thì rất nhiều người hiểu lầm là do đoàn kết lực lượng sản xuất. Không ngờ khi ý kiến nhất trí, đoàn kết thành một khối rồi thì mọi người đều đồng tâm hiệp lực vượt qua rào cản do chính phủ hoạch định. Mọi người càng thảo luận càng hưng phấn, đề cập đến cả việc triển khai nghiệp vụ thụ tinh nhân tạo và thụ tinh trong ống nghiệm. Nghiệp vụ này Bộ Y tế có quy định rất chặt chẽ, một bệnh viện tư như họ vốn không có vai trò làm những kỹ thuật đó, vượt qua ranh giới đó này có rủi ro rất lớn. Khi các bác sĩ thảo luận, Vương Thảo Căn không hiểu thụ tinh nhân tạo là thế nào, thụ tinh trong ống nghiệm là thế nào nên không nói chen vào được. Đợi khi các bác sĩ hỏi về kinh phí đầu tư, Vương Thảo

Căn mới có dịp hỏi:

- Thế nào gọi là thụ tinh nhân tạo, thụ tinh trong ống nghiệm? Cần bao nhiêu tiền? Các ông hãy nói cho tôi rõ, được không? Đừng để tiền trôi theo nước chảy!

Các bác sĩ đành phải giảng cho ông về môn sinh đẻ ngay trong phòng họp. Từ nhỏ ở nông thôn, Vương Thảo Căn đã từng rất thích xem bác sĩ thú y tiêm vào cơ quan sinh dục của bò cái, ngựa cái, lợn nái. Bác sĩ nói, tiêm vào âm hộ của bò cái, ngựa cái, lợn nái thì bê con, ngựa con, lợn con sẽ được đẻ ra. Bây giờ ông mới biết, trong ống tiêm ấy đựng tinh dịch tốt nhất của bò giống, ngựa giống, lợn giống, để bảo đảm bê con, ngựa con, lợn con đẻ ra không con nào bị bệnh mà còn béo tốt khỏe mạnh. Bây giờ, khi đã có thể áp dụng phương pháp này với đàn bà, làm cho họ có bầu thì bảo đảm đứa trẻ mới sinh ra lớn lên sẽ rất khỏe mạnh.

- Còn tinh dịch của người thì ở đâu mà ra? Các ông có thể biết bò giống, ngựa giống, lợn giống có khỏe mạnh hay không, chứ làm sao biết “người giống” như thế nào? Đừng có sinh ra quái thai mà sợ phát khiếp đấy!

Các bác sĩ lại phải giải thích cho Vương Thảo Căn cách lấy tinh dịch của người như thế nào, xét nghiệm như thế nào, lựa chọn ra sao để chọn tinh trùng có sức sống nhất, có sức xung kích nhất rồi bơm tinh trùng ấy vào cơ thể những phụ nữ đã trưởng thành thì có thể giúp những ai mắc chứng vô sinh đều có thể có bầu, đẻ ra những đứa con khỏe mạnh. Tài quá! Tốt lắm! Vương Thảo Căn nghe đến đây thì vỗ đánh “rầm” một cái xuống mặt bàn:

- Nói đi, cần bao nhiêu tiền?

Các bác sĩ cho biết, toàn bộ hệ thống thao tác thụ tinh nhân tạo và thụ tinh trong ống nghiệm với đầy đủ điều kiện thì vài triệu tệ là đủ, còn những thiết bị bổ trợ khác thì bệnh viện đã có sẵn.

- Tôi bao! - Vương Thảo Căn khẳng khái nói.

- Làm là việc của các ông, bỏ tiền là việc của tôi. Còn như chúng ta có tư cách hay không thì chưa làm, sao biết được? Làm đi rồi sau đó mới có tư cách chứ! Các ông nói xem có đúng thế không?

Các bác sĩ thấy nói như thế cũng có lý thật, họ không thể không khâm phục tư duy của Chủ tịch Hội đồng quản trị. Tư cách quả thật do làm mà có, không làm thì không bao giờ có tư cách được.

Trong thể chế cơ quan nhà nước, Bệnh viện Nhân dân số 2 khu Cửu Đạo Loan thành phố C chưa bao giờ có cuộc họp nào sôi nổi đến thế. Bây giờ trở thành Bệnh viện Chúng Sinh, cuộc họp này kéo từ 9 giờ sáng cho tới hơn 1 giờ chiều mà mọi người vẫn chưa nói hết ý, quên khuấy cả ăn trưa. Vương Thảo Căn hôm nay sung sướng lắm, bảo thư ký gọi điện cho nhà hàng Hồng Vận Lâu chọn phòng ăn tốt nhất, đặt hai bàn tiệc thật ngon, vây cá, bào ngư phải đưa hết lên mâm. Hồng Vận Lâu là một nhà hàng dưới trướng của Vương Thảo Căn, thời xưa gọi là Hồng (chim hồng) Vận Lâu, một cửa hàng lâu đời của thành phố C. Sau

giải phóng đổi thành quốc doanh, đến “Đại Cách mạng Văn hóa”, khi phá “tứ cự”^[1] thì đổi thành Hồng (đỏ) Vận Lâu. Sau đó buôn bán ngày một đi xuống, người về hưu nhiều hơn người đi làm, thái độ phục vụ rất kém: khách vào hàng thì trở thành người phục vụ, còn người phục vụ thì như khách hàng. Sau khi mua lại, Vương Thảo Căn đánh chiêng khai trương, trả một cục mua đứt số năm làm việc của nhân viên, cho nhân viên lớn tuổi nghỉ việc, mời đầu bếp và quản lý nhà hàng lớn ở Hồng Kông sang huấn luyện nhân viên, chuyên phục vụ giới thượng lưu nên hiện nay việc làm ăn rất thịnh vượng.

Nhưng thư ký một lúc sau vào báo: đầu bếp số một của Hồng Vận Lâu vừa mới nghỉ trưa, e rằng món vây cá, bào ngư không làm được. Vương Thảo Căn nổi giận đùng đùng:

- L. con mẹ nó! Dù phải lôi cũng lôi hấn đến cho ta! Do hấn mà được à? Đầu bếp Hồng Kông, Ma Cao đã là cái thá gì? Hấn quan trọng hay công cuộc tạo người quan trọng? Hôm nay là ngày gì? Hôm nay là ngày chúng ta tạo ra con người! Có hiểu không, hả?

13

Vương Thảo Căn xưa nay không quan tâm tới khoa học, càng không hiểu khoa học là gì. Những là lên mặt trăng đi dạo một chuyến, lên sao Hỏa thăm dò một phen, đúng là rồi hơi mới làm. Làm những việc đó để làm gì? Lên mặt trăng đi dạo thì được cái gì? Lên sao Hỏa đào một cục đất thì dùng vào đâu? Nhưng kiến thức khoa học được nghe hôm nay thì không tầm thường chút nào, có liên quan rất mật thiết với số phận cá nhân, tiền đồ mai sau, sự phát triển của xí nghiệp, việc nối dõi tông đường, thậm chí liên quan chặt chẽ cả với việc sau khi ông chết có ai chống gậy, đội vành rơm, thắp hương, quét mộ hay không nữa. Bây giờ ông mới biết để một thằng con trai không khó hơn rặn một cục cứt: lấy tinh dịch của ông đựng vào một cái ống, soi dưới kính hiển vi điện tử chọn ra tinh trùng tốt nhất, ưu tú nhất rồi bơm vào người bà Hai hoặc bà Ba thì bách phát bách trúng, tuyệt đối đạn không lên trời. Phương pháp này còn tiết kiệm số tinh trùng quý báu của ông, một lần xuất tinh là dùng được rất nhiều lần. Tinh dịch được bảo quản trong kho đông lạnh, bác sĩ nói bảo quản được đến mấy chục năm. Nếu lần này đẻ con gái thì lần sau vẫn còn tinh trùng để dùng, dùng đến khi nào đẻ được con trai mới thôi.

Bây giờ không còn là vấn đề có hay không có con trai nữa mà là vấn đề để cho bà Hai hay bà Ba đẻ. Bộ môn thụ tinh nhân tạo chẳng mấy chốc sẽ được thành lập. Để không bị các ngành hữu quan tóm tóc làm phiền, đối với bên ngoài thì giương mào “Phòng thí nghiệm vô sinh”. Việc này không vướng mắc gì vì chữa vô sinh cũng là một nghiệp vụ chính thức của Bệnh viện Chúng Sinh, đã đăng ký với ngành Y tế và ngành Công thương.

Vạn sự đều đủ, chỉ thiếu gió Đông! Phần cứng đã bố trí xong xuôi, thiếu là thiếu chuyên gia có uy tín.

Đúng lúc này chủ nhiệm Lưu xuất hiện.

Chủ nhiệm Lưu đúng là một chuyên gia thực sự. Tuy ông không du học nước ngoài nhưng đã tốt nghiệp đại học trước “Đại Cách mạng Văn hóa” ở những năm 60 thế kỷ trước và theo đuổi việc nghiên cứu sinh đẻ có kế hoạch hơn ba mươi năm, công phu dày dặn, kinh nghiệm phong phú. Tuy nói ông nghiên cứu sinh đẻ có kế hoạch nhưng thực tế là nghiên cứu phương pháp sinh đẻ ưu việt vì ngành khoa học này kém nhất ở Trung Quốc, rất lâu không dám đưa lên mặt bàn nghiên ngẫm, không núp sau lá cờ sinh đẻ có kế hoạch thì không cách gì tồn tại được. Nhưng chương trình sinh đẻ có kế hoạch thì chỉ chuyên bắt phụ nữ thắt ống dẫn trứng, tay cầm kéo chạy lung tung khắp thôn đuổi bắt họ, nông dân gọi loại bác sĩ ấy là đồ tể. Đợi mãi mới đến lúc cải cách mở cửa, vấn đề sinh đẻ ưu việt mới được đặt lên mặt bàn mà thảo luận, nhưng ngay lập tức khắp nơi trong cả nước đều làm. Hễ quản lý thì chết, hễ buông tay thì loạn, cuối cùng loạn đến mức lạm dụng dụng cụ siêu âm thanh thăm dò giới tính của thai nhi trong bụng mẹ, hễ là con gái thì bỏ luôn. Tóm lại, phương pháp sinh đẻ ưu việt trở thành giết người chuyên nghiệp. Thay cải cách mở cửa, bất kể thai nhi là nam hay nữ, chỉ cần đẻ vượt tiêu chuẩn là bỏ tuốt khỏi phải bàn. Sau cải cách mở cửa, do tâm lý theo phong tục cũ của dân chúng tác quái nên lại chuyển sang đối phó với thai nhi nữ, cho cái thai ấy được chết yên lành ngay trong bụng mẹ.

Bất kể khi nghiên cứu sinh đẻ có kế hoạch hay nghiên cứu sinh đẻ ưu việt, chủ nhiệm Lưu luôn cố gắng giữ vững y đức. Ông không cầm kéo tìm bắt phụ nữ khắp thôn, cũng không nhận phá thai mà một lòng tuân theo kiến thức đã được học nhằm nghiên cứu ra một chút thành quả có tính đột phá trong ngành sinh đẻ ưu việt. Nhưng loại học giả này đi đến đâu cũng gặp trở ngại, muốn được yên ổn thì phải theo dòng chảy lớn, người ta thắt ống dẫn trứng thì anh cũng phải làm như thế, người khác phá thai thì anh cũng phá thai, như thế mới được. Tới lúc thụ tinh nhân tạo, sinh con trong ống nghiệm không còn là khu cấm của sinh đẻ có kế hoạch nữa, bệnh viện nào có điều kiện đều đua nhau triển khai nghiệp vụ này, quả nhiên Lưu chủ nhiệm rất nhanh chóng trở thành chuyên gia uy tín về phương diện này. Ông nổi tiếng chính trong thời kỳ ấy. Nhưng cảnh đẹp không còn mãi, hoa quỳnh chỉ hiện ra một lần, chẳng bao lâu Bộ Y tế ra công lệnh: trong cả nước chỉ có một số rất ít bệnh viện có đủ tư cách thực thi phương pháp này, hơn nữa còn rất nhiều hạn chế, nên hầu hết các bệnh viện đều bị gạt ra ngoài. Bệnh viện mà Lưu chủ nhiệm đang làm việc cũng ở trong hàng bị gạt ra. Lưu chủ nhiệm không còn tiếng tăm được nữa, đành chuyển sang khoa Sản đỡ đẻ cho người ta.

Khoa Sản của Bệnh viện Chúng Sinh có một bác sĩ họ Bì, vì khoa Sản do ông ta quản lý nên mọi người

đặt cho ông ta biệt hiệu là Đỗ Bì (da bụng). Đỗ Bì là bạn cùng trường với Lưu chủ nhiệm nhưng sau hai khóa, biết Lưu chủ nhiệm đang buồn vì bất đắc chí, chẳng khác gì anh hùng không có đất dụng võ. Khi Bệnh viện Chúng Sinh âm thầm thành lập “Phòng thí nghiệm vô sinh” đang thiếu chuyên gia thì Đỗ Bì bèn tiến cử Lưu chủ nhiệm với Vương Thảo Căn.

Đỗ Bì trước hết ôm một đồng bài viết của chủ nhiệm Lưu đem đến cho Vương Thảo Căn xem. Vương Thảo Căn thấy một tập giấy chi chít chữ và bảng biểu thì bất giác thấy nể phục. Vương Thảo Căn tuy mù chữ nhưng không hề ghen tị, bài xích người có học mà còn thâm kính trọng.

- Ông gọi ông ấy đến đây! Ôm đến cả một tập tài liệu thế này là muốn tôi xem chúng hay là chúng xem tôi? - Vương Thảo Căn hỏi Đỗ Bì - Ngày mai đưa xe, đưa cái Benz Lớn của tôi đi đón. Có thành công hay không thì ta cứ tiếp đón chu đáo cũng tốt thôi.

Ngày hôm sau, Lưu chủ nhiệm đến văn phòng của Lưu Thảo Căn. Trên bàn làm việc của ông Chủ tịch Hội đồng quản trị này chẳng có sách cũng chẳng có báo, cả đến giấy cũng không có tờ nào song rất sạch sẽ. Hai người chia ngôi chủ, khách ngồi xuống, Vương Thảo Căn gọi mang trà lên, rồi xua tay bảo Đỗ Bì lui ra:

- Được rồi, ông cứ đi làm việc của mình đi, để tôi và Lưu chủ nhiệm nói chuyện.

Ngoài những lúc phải nói chuyện với quan chức, nhất là với quan chức ngân hàng của nhà nước có liên quan với lợi ích của mình ra, xưa nay Vương Thảo Căn trò chuyện không hề quanh co, bao giờ cũng trực tiếp vào đề:

- Lưu chủ nhiệm, ông nói thật cho tôi biết, liệu tôi còn có thể có con trai không? Tôi có năm đứa con gái, hai đứa con vợ cả đã gả chồng rồi, cháu gái ngoại cũng đã ba đứa, còn lại là con gái của vợ hai và vợ ba. Tức chết đi được! Đẻ đứa đầu là gái, đẻ đứa sau cũng vẫn là gái! Bệnh viện Chúng Sinh chúng tôi mở phòng thí nghiệm này, nói thực với ông, việc đó có quan hệ rất lớn với việc tôi muốn có con trai. Nếu không, tôi chịu rủi ro đó để làm gì?

Trước đây Lưu chủ nhiệm đã từng nghe nói về Vương Thảo Căn. Ngoài rất nhiều chuyện lạ mà giới

giang hồ thành phố C kháo nhau, báo chí từng đưa tin chính thức, còn bạn học cũ là Đỗ Bì thì cung cấp tin bên lề về ông. Bất kể chuyện lạ như giới giang hồ nói hay là từ hai mặt chính thức, bên lề mà xét, Vương Thảo Căn đều không hổ thẹn là một người ngay thẳng, đã nói là làm, một người tuy không có học thức nhưng cũng không xấu bụng, có điều thông minh, giáo quyết, lắm cách đối phó. Vương Thảo Căn đã thẳng thắn như thế thì Lưu chủ nhiệm cũng không cần vòng vo. Vòng vo với người thông minh, giáo quyết thì nhất định tự mình sẽ chuốc lấy điều không vui.

Trước hết Lưu chủ nhiệm quan sát ông Chủ tịch: ngoài năm mươi tuổi nhưng có vẻ hơi già, không béo không gầy, bụng không phệ lưng chẳng gù, cao khoảng mét bảy, người tầm thước, đầu hơi hói; không hồng hào như các vị đại gia khác, mặt Vương Thảo Căn hơi ngăm đen, khuôn mặt rộng, hai má không núng nính, cằm nở, dáng vẻ kiên cường bất khuất; xung quanh mắt nhiều nếp nhăn nhưng xương lông mày cao, hai con ngươi rất linh hoạt, lại sáng ngời khiến người ta nghĩ đến loài động vật tinh nhanh; môi hơi mỏng, răng tương đối đều đặn, vì không hút thuốc nên rất trắng sạch. Tuy Chủ tịch mặc bộ âu phục là thẳng nếp, nhưng cả người vẫn toát lên dáng vẻ nông dân làm thuê mới lên tỉnh, song là loại nhanh nhẹn, ghê gớm chứ không phải loại chịu để cho người sai khiến.

Lưu chủ nhiệm trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Vương tiên sinh, hôm nay ông đã thẳng thắn như thế thì tôi cũng phải nói thẳng với ông. Trước hết xin hỏi: bây giờ ông còn khả năng giao hợp không?

Wương Thảo Căn không hiểu “giao hợp” là gì, giương hai mắt lên nhìn Lưu chủ nhiệm, vẻ mặt ngờ ngác. Lưu chủ nhiệm lập tức hiểu ra:

- À, tôi muốn hỏi ông còn khả năng quan hệ với đàn bà hay không, tức là ngủ với họ ấy mà.
- Ồ, ý ông muốn hỏi tôi còn có thể đ. phải không? Chuyện này thì tôi có kém hơn trước kia. Tôi ấy à, xưa nay không ham đ. đàn bà. Tôi không hút thuốc, không uống rượu, không trai gái, đấy là ưu điểm của tôi. Tôi mà muốn đ. thì chỉ vì muốn có con, muốn có người nối dõi thôi.

Lưu chủ nhiệm bật cười thành tiếng, ông bắt đầu thấy thích Vương Thảo Căn.

- Vậy thì một tuần ông ngủ với đàn bà mấy lần?

- Ồ, cái này thì khó nói đấy! “Ngừng một lát rồi Vương Thảo Căn nói - Lúc rồi thì một tuần hai ba lần, lúc bận thì một hai tháng cũng không được một lần - Trong nhà có hai bà vợ chưa đầy ba mươi tuổi, Vương Thảo Căn nói câu này có chút không tự tin.

- Có kéo dài không? Khoảng bao lâu?

- Cái này thì phải xem đàn bà như thế nào đã! Khéo thì lâu một chút, vụng thì chưa xong tôi đã cho lui.

- Tôi muốn hỏi ông và bà nhà, kể cả bà Hai, bà Ba chứ không phải với gái.

Thì tôi nói đúng là như thế mà. Tôi chưa bao giờ ngủ với người khác. Bà Cả thì bây giờ không ngủ

nghe được nữa rồi, vợ Hai, vợ Ba cũng biến đổi rồi, có phải thế không? Thời gian hai bà ấy thoải mái, vui vẻ thường ngăn. Khi họ đã không vui vẻ hoặc tôi không vui vẻ thì chưa đ. xong tôi đã bảo lui, sang giường khác mà ngủ.

Thì ra là như thế. Lưu chủ nhiệm cảm thấy Vương Thảo Căn là đối tượng trò chuyện hết sức thú vị, là một người cầu xin giúp đỡ mà lại biết phối hợp rất tốt với bác sĩ, Lưu chủ nhiệm dần dần thấy tin tưởng ông ta. Giải quyết vấn đề này (không phải một chứng bệnh) không được giả dối chút nào. Lưu chủ nhiệm đã giúp bao nhiêu người đến cầu xin ông, những ca không mấy thành công hầu hết là do họ cứ ngập ngừng, không nói ra hết những điều kín đáo khiến bác sĩ chẩn đoán lầm. Công tác sinh đẻ ưu việt phần lớn cần giúp đỡ về tâm lý, điều chỉnh tâm lý là quan trọng. Người xin giúp mà không thổ lộ hết với bác sĩ thì thường khiến cho bác sĩ đi nhầm hướng, đưa ra phác đồ chữa trị sai lầm.

- Vương tiên sinh, lúc này ông đòi tôi phải trả lời câu hỏi ông còn có thể sinh con trai được không thì tôi rất khó trả lời. Trước hết cần phải kiểm tra sức khỏe, kể cả tinh trùng của ông, chủ yếu vẫn là tinh trùng của ông. Dù sao bệnh viện của ông cũng có đầy đủ thiết bị, việc kiểm tra cho ông hoàn toàn không có vấn đề gì, rất nhanh có kết luận việc thôi.

- Về sức khỏe thì khi Bệnh viện Chúng Sinh vừa thành lập, tôi đã kiểm tra toàn bộ rồi. Chỉ là đường trong máu hơi nhiều, huyết áp hơi cao, gan có chút vấn đề gì đó, mỡ trong máu cũng hơi cao. Tôi không hiểu tôi có béo đâu mà làm sao mỡ trong máu lại cao? Những hồ sơ đó đều để ở bệnh viện, còn tinh trùng thì kiểm tra thế nào?

- Kiểm tra tinh trùng dễ thôi mà! Ông xuất tinh xong thì mang đến phòng xét nghiệm là được ngay.

- Vậy ngày mai tôi mang đến cho ông.

Lưu chủ nhiệm lại cười:

- Cái đó không để cách đêm được. Tốt nhất là ngày mai ông đến bệnh viện rồi xuất tinh ngay tại chỗ.

- Làm sao xuất tinh ra được? Đùa à! Bác sĩ, hộ lý đứng đầy bên cạnh nhìn tôi, nói thực nhé, đến con b. cũng không cứng lên nổi, nói gì đến xuất tinh?

- Không phải như thế, không phải như thế đâu! - Lưu chủ nhiệm vội vàng giải thích - Ông có thể đưa phu nhân đến, bà nào tùy ông chọn. Ông bảo bệnh viện chuẩn bị trước một căn phòng sạch sẽ, chỉ có ông và phu nhân ở với nhau trong phòng, không cần một người nào khác ở bên cạnh. Ông để bà giúp ông, bệnh viện sẽ đưa cho bà ấy một cái ống, tinh dịch ông xuất ra sẽ đựng vào ống đó rồi bà giao cho bác sĩ là được.

- Thế thì được! Ông chỉ đạo họ làm nhé! - Vương Thảo Căn chỉ tay vào Lưu chủ nhiệm - Lưu chủ nhiệm, dường như chúng ta còn có duyên với nhau. Tôi quyết định tuyển ông. Nghe Đỗ Bì nói, ở bệnh viện ấy ông chỉ kiếm được chút ít tiền. Sang bên tôi, tôi sẽ tặng cho ông thêm nửa suất lương nữa, ông đảm

nhiệm của cái phòng thí nghiệm gì đó, có được không?

- Việc này tôi chưa thể quyết định ngay được - Lưu chủ nhiệm thẳng thắn đáp - Ở bệnh viện ấy tôi còn đảm nhiệm công tác, và một số bệnh nhân đã hậu đãi phải chữa trị, ít nhất cũng phải chữa cho họ đến khi xuất viện. Tôi rất cảm ơn Vương tiên sinh đã hậu đãi, nhưng tôi không thể nhận thêm một nửa suất lương. Đó không phải tôi cố ý bắt bí ông, mà vì một là thanh danh sẽ không tốt, truyền ra ngoài người ta lại tưởng tôi sang bên ông vì hám lương cao; hai là, xin nói thẳng, tôi tình nguyện sang với Vương tiên sinh chủ yếu vì thích thiết bị ở đây vừa hiện đại, lại đầy đủ, tạo điều kiện tốt cho nghiên cứu sinh đẻ tối ưu. Hơn nữa, tôi không thể bảo đảm Vương tiên sinh nhất định sẽ sinh con trai, vạn nhất không sinh được thì cả tôi và ông đều khó nhìn mặt nhau. Ông hãy cứ để tôi ở bệnh viện ấy, tôi chỉ nhận một vị trí nào đấy ở Bệnh viện Chúng Sinh thôi. Trong thời gian nhận chức, tôi bảo đảm toàn tâm toàn ý làm việc, điều này thì Vương tiên sinh yên tâm đi vì sở thích của tôi là nghiên cứu. Như thế thì tôi tiến thoái đều được, tiện cho ông mà cũng tiện cho tôi.

- Thế cũng được, tất cả do ông quyết định. Lương thì tôi trả ông theo lương bên ấy. Ông làm cả hai bên thì cũng được hưởng hai suất lương. Thế này nhé, hôm qua tôi nghe Đỗ Bì nói ông ở rất xa, tôi sẽ mua cho ông một chiếc xe con để ông đi về thuận tiện.

Ngay lúc ấy Vương Thảo Căn liền sai lái xe đến đại lý ô tô mua cho Lưu chủ nhiệm một chiếc Peugeot, chính là chiếc mà sau đó bị Nhất Ưc Lục làm xước một vết.

Ngày mai kiểm tra tình trùng. Vương Thảo Căn rất hiếu kỳ, lần trước trong cuộc họp, ông nghe các bác sĩ giảng một bài về khoa học sinh đẻ thì mới biết mắt thường không nhìn thấy tình trùng, chúng bé tí tẹo, phải nhìn qua kính hiển vi, hình dáng thì như con nòng nọc, lại biết bơi, bơi đi bơi lại trong chất dịch nhờn, gọi là tinh dịch. Con nào bơi hăng nhất thì đó là công thần có khả năng khiến đàn bà mang thai cao nhất. Xưa nay Vương Thảo Căn không ngờ trong cái b. của mình lại chứa nhiều nòng nọc tí hon đến thế. Chúng còn bơi nữa, vậy mà mình không cảm thấy ngứa. Có con gì đó bơi đi bơi lại trong người mà sao mình không cảm thấy nhỉ? Quái lạ thật! Trên đường về nhà, ngồi trong chiếc Benz, ông cố để ý xem có ngứa hay đau không, nhưng vẫn không cảm thấy gì hết.

Lưu chủ nhiệm bảo ngày mai đưa bà nào đi giúp ông xuất tinh do ông quyết định. Việc này khiến ông phải tốn công động não một phen.

Đến đây thì phải giới thiệu tình sử của Vương Thảo Căn mới được. Nếu không bạn đọc ắt lấy làm lạ một người mới phát lên “xưa nay không thích đ. đàn bà”, “Không hút thuốc, không uống rượu, không trai gái” thì làm sao lại có đến ba bà vợ? Bao bà Hai còn chưa đủ hay sao mà còn bao đến người thứ ba?

Phu nhân chính thức của Vương Thảo Căn, tức bà Cả, được mỗi lá, cưới hỏi đàng hoàng khi ông còn là nông dân.

Vương Thảo Căn là con trai duy nhất của gia đình họ Vương, điều đó khiến chúng ta thông cảm vì sao ông bức thiết muốn có con trai như vậy. Nếu không có con trai, việc nối dõi tông đường trở thành vấn đề gay go nhất, thì nhà họ Vương coi như tuyệt tự. Đây là việc sỉ nhục, xấu hổ nhất ở nông thôn, bị người ta bàn tán là tổ tiên ăn ở chẳng ra sao, chỉ có nhà vô phúc mới tuyệt giống tuyệt nòi. Tuyệt giống tuyệt nòi là câu chửi độc địa nhất ở nông thôn. Quan niệm “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại”- bất hiếu có ba điều, tuyệt tự là lớn nhất, cho dù đã được bài trừ quyết liệt trong “Đại Cách mạng Văn hóa” nhưng nọc độc vẫn để lại đến vạn đời.

Quê Vương Thảo Căn ở một huyện cùng khốn nổi tiếng thuộc Tứ Xuyên, núi đồi thì nhiều, ruộng đất thì

ít. Trong thời kỳ hợp tác xã nông nghiệp sau giải phóng không lâu, cha ông lao động trong hợp tác xã, mẹ ông cày cuốc trên mảnh đất cón con mà thời ấy nông dân được giữ lại. Sau đó, hợp tác xã làm ăn mỗi ngày một kém, lương thực được chia cả năm không đủ ăn trong nửa năm, nhà Vương Thảo Căn cũng như các hộ nông dân khác trong toàn quốc, hầu như phải dựa hoàn toàn vào mảnh đất cón con kia mà duy trì cuộc sống. Phong trào “công hữu hóa” và “tập thể hóa” xã hội chủ nghĩa được đẩy mạnh vào những năm 50 của thế kỷ trước, đã tước đoạt tư liệu sản xuất của quần chúng nhân dân. Khẩu hiệu “Của anh, của tôi đều là của mọi người” đã làm tăng thêm ý thức tư hữu của dân chúng, đó là điều người đặt ra chính sách không hề nghĩ tới. Bởi vì sau khi “công hữu hóa” và “tập thể hóa”, hễ là đơn vị sản xuất công, nông nghiệp “công hữu” và “tập thể” thì sức sản xuất càng ngày càng sút kém, chỉ có trên mảnh đất bé bằng bàn tay mà chính phủ chia cho các gia đình, để cho nông dân tự sản xuất, kinh doanh là sức sản xuất tăng lên tới tột. So sánh đôi bên, “công”, “tư” rõ ràng, theo con mắt của người nông dân, họ không thấy tí tẹo tính ưu việt nào của “công”, còn lợi ích của “tư” thì ngày càng rõ rệt. “Lấy nghề phụ nuôi nghề chính” là hiện tượng kinh tế hết sức phổ biến ở nông thôn trước khi thực hiện cải cách, mở cửa, vì thế “tư hữu” trở thành mục tiêu theo đuổi và hướng tới trong thời gian dài của nông dân Trung Quốc, sau đó mới có chuyện hơn hai mươi hộ nông dân ở huyện Phụng Dương tỉnh An Huy không quản hiểm nguy tù tội, tự chia ruộng, rồi tự mình cày cấy, mở màn cho giai đoạn cải cách, mở cửa.

Sau khi mẹ mất, từ hồi mới sáu tuổi, Vương Thảo Căn đã bắt đầu thay mẹ gánh toàn bộ công việc trông tọt trên mảnh đất được để lại. Nhà ông ở nơi khá hẻo lánh, trường tiểu học cách đây mười mấy dặm đường, muốn học cũng khó nên ông chưa một ngày nào bước vào cổng trường. Ngoài những khi nhặt rác sau này, tay ông chưa từng cầm tờ giấy, nói gì đến sách. Nhưng Vương Thảo Căn từ nhỏ đã sớm tiếp thu tư tưởng thực dụng là “của chung không đáng tin, chỉ có đất để lại là đáng tin cậy nhất, cần phải chăm chỉ làm lụng trên mảnh đất của nhà mình”, cho nên ý thức tư hữu đã thâm nhập cốt tủy của ông rất sâu. Ý thức đó được ghi nhớ hơn bất kỳ kiến thức nào ở nhà trường, mãi mãi không quên.

Đó chính là nguyên nhân vì sao ông Ủy viên Chính trị Hiệp thương thành phố C, một trong “Mười doanh nhân lớn” của thành phố, không biết một chữ mà lại sáng suốt, giỏi giang như thế.

Vương Thảo Căn là con trai duy nhất trong gia đình, nhà cửa có sẵn, ruộng vườn cũng là đất khoán sẵn, lấy vợ chẳng có gì khó khăn. Khi người cha cảm thấy mình sắp gần đất xa trời thì trong lòng cảm thấy có lỗi với con trai. Đứa con đã cùng ông làm quần quật mười mấy năm trời, lúc đầu trên mảnh đất được chia, sau đó trên mảnh ruộng nhận khoán, mưa gió cũng ra đồng, cúi mặt xuống đất ngửa lưng lên trời, vậy mà chưa bao giờ nó có lời oán than. Vì thế người cha quyết tâm tìm cho con cô vợ tốt, coi như phần thưởng cho con trong bao năm lao động cực nhọc với mình.

Một hôm, người cha gánh một gánh khoai ra chợ bán. Tới dãy hàng rau, ông đặt gánh xuống thì thấy bên cạnh có một cô gái chừng hai mươi tuổi cũng đang bán khoai. Khoai của cô củ to mập và sạch đất còn

khoai của ông thì cũng giống như người, vừa gầy vừa nhỏ, lại quắt queo nữa. Lát sau, gánh khoai của cô gái đã vơi được quá nửa, còn gánh khoai của ông thì chẳng ai hỏi tới bèn bảo ông:

- Bác ơi, cháu xin lỗi nhé! Hay là cháu gánh khoai lánh ra xa một chút để bác còn bán được. Cháu không cố ý giành khách mua của bác đâu.

- Sao cháu lại nói như thế? Cháu bán được nhiều thì bác cũng vui chứ! Cháu đến trước, bác đến sau, sao lại nói cháu giành khách của bác được? Vừa hay hôm nay bác không túng tiền, chỉ muốn tới chợ chơi thôi. Cháu này, cháu trông hộ bác gánh khoai có được không? Bán được hay không cũng chẳng sao, không ai mua thì bác đem về nuôi lợn.

Cô gái bằng lòng:

- Bác ơi, bác đừng đi xa quá nhé, cháu phải về ngay đấy!

Ông già vừa trấn an cô: “Về ngay đây, về ngay đây!”, vừa chạy vội đến cửa hàng bách hóa mua một cái gương nhỏ có riềm hoa và một chiếc khăn tay hoa rồi vội vã trở về.

- Cháu ơi, đây là chút lòng thành của bác! - Ông già giúi gương và khăn vào tay cô gái - Cháu à, bác không khéo nói, cứ thật thà nói với cháu vậy. Nhà bác có thằng con trai chừng tuổi cháu, tính tình trung hậu thật thà, chịu thương chịu khó, đáng đáp trông được lắm, sức khỏe cũng tốt, chỉ có điều hai cha con bác ở hơi xa cho nên mãi vẫn không kiếm được cô nào. Lúc này bác đứng cạnh quan sát cháu mãi, cháu là cô gái tốt, thằng con bác mà lấy được cháu làm vợ thì bác có chết cũng được ngậm cười nơi chín suối. Nếu không thì hai đứa cứ gặp nhau một lần, nếu cháu không ưng thì coi như bác không được hưởng phúc ấy, như thế có được không?

Ông già nói như dốc bầu tâm sự, ào ra một hồi khiến cô gái hết sức kinh ngạc. Cô ngạc nhiên nhìn ông già, không biết trả lời ra sao.

- Như thế này nhé! Cháu ở thôn nào? Bác sẽ tới thưa chuyện với cha mẹ cháu. Nếu không, bác sẽ dẫn thằng con trai tới cho cháu xem mặt trước đã.

Nhà cô gái thực ra cách nhà Vương Thảo Căn không xa, ở ngay dưới chân đồi. Mấy ngày sau, ông già mang theo trà bánh rồi dẫn Vương Thảo Căn tới thăm nhà cô gái.

Đừng tưởng Vương Thảo Căn mù chữ thì không có chút văn hóa nào. Hồi trẻ ở trong thôn, ông cũng hơi nổi tiếng đấy. Người làng đều khen thằng bé này có nhiều sáng kiến, hay bênh vực người yếu, hay giúp đỡ người khác. Nhà ai có việc bận như lợp nhà, cắt lúa, cần tìm người giúp thì người đầu tiên họ nghĩ đến là Vương Thảo Căn. Vương Thảo Căn không những làm việc cần thận mà còn biết nghĩ ra nhiều cách, nên thường làm ít mà thành công nhiều. Hôm theo cha đến nhà cô gái, Vương Thảo Căn mặc chiếc áo mới chưa hề xỏ tay lại sửa sang đầu tóc gọn gàng nên rất giống công nhân thành phố.

Nhà cô gái rất náo nhiệt. Ngoài cha mẹ cô, các cô, các dì, các bà của cô cũng đến. Vương Thảo Căn có

đặc điểm là ở chỗ lạ thường không nói nhiều và sau này trong các hội nghị cũng vậy. Vì thế chẳng ai nhận ra trình độ ông cao, thấp thế nào, có người còn tưởng rằng ông rất sâu sắc, đầu óc thâm thúy khó lường. Mãi cho đến lúc trở thành vợ của Vương Thảo Căn, cô gái mới biết chồng mù chữ. Còn Vương Thảo Căn, hễ ngồi lên ghế thì có thể ngồi cả ngày cũng được, cha mẹ và các cô, các dì của cô có hỏi điều gì thì Vương Thảo Căn chỉ cười, mời ăn cũng không ăn, mời uống cũng chẳng uống, có vẻ rất thanh cao. Huống hồ Vương Thảo Căn ngũ quan ngay ngắn, thân thể cường tráng là điều người nông thôn rất coi trọng. Họ cảm thấy chàng trai này có sức lực, lại không khoe mẽ, thật thà đáng tin.

Điều kiện kinh tế của hai gia đình tương đương nhau. Hồi ấy, các hộ nông dân hai miền nam bắc trong cả nước đều giông giống nhau cho nên cuộc hôn nhân này được chấp thuận ngay lập tức. Việc ấy có ảnh hưởng rất lớn đến Vương Thảo Căn sau này, dù làm việc gì cũng phải quyết đoán ngay tức khắc, phải nhanh chóng đưa ra quyết định cuối cùng. Chẳng hạn, nếu việc thu mua một xí nghiệp mà kéo dài hơn thời gian bàn chuyện hôn nhân hôm ấy thì ông sẽ không chịu được. Tuy nhiên, có gì quan trọng hơn là bàn chuyện hôn nhân chứ?

Cưới vợ cho con trai được một năm thì năm sau, người cha dường như đã hoàn thành nhiệm vụ nên bình thản nằm trên giường lặng lẽ ra đi. Hồi ấy ở nông thôn, sống đến ngoài năm mươi tuổi đã coi là thọ. Cha mất được một năm thì Vương Thảo Căn có con gái đầu lòng. Sau khi có con được một năm, ruộng nhận khoán của Vương Thảo Căn bị trưởng thôn tịch thu.

Trưởng thôn lấy lại ruộng khoán của nhà họ cũng cảm thấy áy náy nên đồng ý cho Vương Thảo Căn nhận khoán ao cá của thôn. Năm ấy, nhận khoán ao cá là may lắm nhưng vợ Vương Thảo Căn không muốn nhận, bảo chồng:

- Hôm nay ông ta cho chúng ta nhận khoán ao cá thì ngày mai khi chúng ta làm tốt, ông ta ắt đòi lại. Chúng ta không ở đây được nữa đâu, lên thành phố kiếm việc cho rồi.

Vương Thảo Căn mù chữ nhưng vợ ông lại có trình độ văn hóa cấp một, cho nên trước mặt vợ, ông luôn cảm thấy mình thấp hơn một cái đầu. Vợ bảo lên thành phố thì lên thành phố, thế là cả nhà Vương Thảo Căn ra tỉnh.

Một nhà ba nhân khẩu đội nắng phơi sương, sáng ăn tối ngủ. Vợ ông bế đứa con gái mới một tuổi không chê ngồi trên xe chở gạch cũ nát, hay xe chở lợn hôi thối nên họ chẳng phải trả một đồng tiền xe nào, chỉ phải đổi mấy lượt xe, sau năm ngày thì họ đã đặt chân đến thành phố C.

Tới thành phố, trong tay họ còn mấy trăm bạc tiền bán nhà, trước hết hai vợ chồng tìm một nhà trọ rẻ tiền nhất để ở rồi Vương Thảo Căn chạy đôn chạy đáo làm thuê. Làm thuê hơn một tháng trời, công trình hoàn thành thì chủ thầu biến mất, nên chẳng nhận được một xu tiền công. Vương Thảo Căn tự nhủ, nhất định phải tìm một việc buôn bán nào đấy do tự mình cầm tiền.

Tiền không nằm trong tay thì chẳng khác gì túi rỗng, chỉ bằng bày một sạp bán thuốc lá. Vợ ông bảo,

trong lúc anh làm thuê, em bế con đi quanh các phố. Em cũng nghĩ rồi, bày sạp bán hàng thường bị người ta đánh cho sứt đầu mẻ trán, mà những đứa ấy mình có biết chúng là ai đâu. Chúng ghê gớm lắm! Em phát hiện chỉ có một việc không ai để ý là nhật phế liệu bán lấy tiền. Giấy cũ, báo cũ bán theo cân, một vỏ chai rượu cũng bán được tám xu. Em đã theo người nhật phế liệu, họ dựng lều ở tít ngoại ô, chẳng ai quản lý lại chẳng mất tiền thuê nhà.

Vương Thảo Căn sở dĩ trở thành Vương Thảo Căn như ngày nay thì công lao của người vợ Cả không gì lớn bằng.

Điều duy nhất ông không thỏa mãn là vợ ông chỉ biết đẻ con gái, đứa thứ hai cũng vẫn là gái. Hơn nữa sau khi giàu lên thì sức khỏe của vợ ông ngày một sa sút, thật là số chịu được nghèo mà không biết hưởng giàu sang. Bây giờ bà Cả chỉ ở nhà nghỉ ngơi, nhưng người mà ông kính trọng nhất vẫn là bà Cả. Không điều gì bà nói mà Vương Thảo Căn lại không nghe theo.

19

Người được gọi là bà Hai là do Vương Thảo Căn nghe lời vợ Cả mà lấy, đấy gọi là “vâng lệnh vợ mà thành hôn”. Đó là lúc trạm thu mua phế liệu của Vương Thảo Căn làm ăn thịnh vượng nhất, cũng là lúc ông mắc bệnh viêm tuyến giáp. Sau khi chứng viêm này chữa khỏi, trạm thu mua phế liệu trở thành cửa hàng buôn bán ở cả vùng ấy. Để mở rộng kinh doanh tất phải giao thiệp với nhiều người khác nhau, trạm trưởng Vương Thảo Căn đã học cách thắt cà vạt và mặc âu phục. Vì vợ Cả không thể nấu cơm, đến bữa Vương Thảo Căn đặt thường cơm ở hiệu ăn gần trạm, mỗi bữa bốn món, một canh, lại thêm bốn đĩa nhỏ nữa. Đương nhiên gia đình trạm trưởng không thể ở tại trạm thu mua vì ở đấy cả nhà họ có thể chết ngạt. Trạm trưởng đã có nhà trong thành phố, hơn nữa đó còn là căn hộ ở khu nhà có tên gọi “Chí tôn vương phủ”, bà Cả thường nghỉ ngơi ở đấy. Mỗi sáng Vương Thảo Căn ngồi xe Santana đi làm, tối hết giờ làm lại ngồi Santana về nhà, nghiễm nhiên rảo bước lên hàng doanh nhân có máu mặt.

Với danh nghĩa là nơi thu mua phế liệu, mặc dù mặt hàng chủ yếu, là hàng tuồn từ các nhà máy xí nghiệp, hay các thiết bị trộm cắp trên đường sắt, quốc lộ; nhưng bề ngoài trạm vẫn thu nhận các loại phế liệu thông thường.

Có một ông già cũng từ một huyện nghèo khó ở Tứ Xuyên lưu lạc lên thành phố C, ngay từ ngày Vương Thảo Căn khai trương trạm thu mua phế liệu ông đã đem phế liệu đến bán cho trạm, mưa gió cũng không ngăn cản được ông. Ông quả là người nhật phế liệu cần mẫn, góp phần gìn giữ môi trường. Phế liệu của ông thường bán đúng giá, nguồn gốc cũng rất rõ ràng.

Cùng với việc Vương Thảo Căn mở rộng phạm vi nghiệp vụ thì thu nhập của ông cũng ngày một tăng, Vương càng giàu có thì càng mua hàng của ông già với giá cao, thậm chí có lúc thu mua ngang giá đồ mới tinh.

Việc đó khiến ông già áy náy. Một hôm ông già giận dữ đập đánh phạch số tiền Vương Thảo Căn trả dôi ra xuống mặt bàn làm việc, phẫn nộ nói:

- Ông chủ Vương, ông cứ làm thế này thì lần sau tôi không bán phế liệu cho ông nữa! Đáng bao nhiêu thì ông trả bấy nhiêu. Ông làm thế chẳng phải là muốn lừa gạt tôi? Ông làm như tôi sống nhờ tiền bố thí của ông vậy? Tôi có phải là ăn mày đâu? Nếu có làm ăn mày thì tôi cũng không đến đây xin ông.

Vương Thảo Căn không ngờ vấp phải “cái đinh” này mình có lòng tốt mà ông ta lại coi là có âm mưu, đành nói:

- Tùy ông, tùy ông thôi? Nhưng mà mẹ kiếp, nhà ông không được bán cho nơi khác, muốn bán thì cứ đến chỗ tôi. Tôi sẽ làm theo ý ông đáng bao nhiêu thì trả bấy nhiêu, được không?

Thế là từ đó, ông già ngày vẫn mang phế liệu đến bán. Những lúc gặp ông, Vương Thảo Căn cũng dừng lại nói chuyện dăm ba câu. Thì ra ở quê, nhà ông cách nhà Vương Thảo Căn không xa, chỉ cần vượt qua đỉnh núi là tới. Thăm hỏi về chuyện ở quê, hai người không khỏi ngậm ngùi.

Vì Vương Thảo Căn dặn người làm chú ý đến ông già nên một hôm, khi vừa hết giờ làm, họ liền báo cho ông biết ba ngày nay không thấy ông già mang phế liệu đến và cũng không biết ông ta mang đi bán cho ai. Hôm ấy là ngày đại hàn ở thành phố C, theo đài dự báo khí tượng thì mùa đông năm nay sẽ lạnh nhất trong vòng năm mươi năm qua. Vương Thảo Căn cảm thấy không ổn, bèn bảo lái xe đưa ông đến khu nhà thuê ở ngoại ô mà một lần tình cờ, ông già nói cho ông biết. Ngồi trong chiếc Santana bật điều hòa mát lạnh, Vương Thảo Căn bảo lái xe đến từng nhà một để tìm nơi trọ của ông già. Lái xe tìm khoảng nửa giờ thì vội bưng hai tai rét cồng chạy về nói:

- Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi! Lão ấy nằm trên chiếc giường nát không dậy nổi nữa, hình như bị ốm rồi!

Vương Thảo Căn theo người lái xe đến xem, quả nhiên ông già ốm nằm liệt trên giường, chỉ hơi he hé mắt nhìn Vương Thảo Căn, rồi không nói gì, nhắm mắt lại. Bên cạnh ông già có một cô gái, Vương Thảo Căn liền hỏi cô ta:

- Sao không đưa lên bệnh viện? Xem ra ông ấy ốm nặng đấy!

Cô gái không nói gì, cúi đầu mặt đỏ bừng đứng đó vắn vẹo ngón tay. Không cần hỏi cũng biết họ không có tiền vào bệnh viện. Vương Thảo Căn bảo cậu lái xe đưa xe đến tận cửa nhà trọ, rồi bảo cô gái vực ông già lên xe.

- Cô cũng lên xe đi! Đừng ngây ra đó làm gì thế? Cô không đến bệnh viện thì ai chăm sóc ông ấy đây?

Tới bệnh viện, vừa khám xong thì bác sĩ nói:

- Viêm phổi rất nặng, lại còn nhiều biến chứng khác. Lúc này mới đưa đến thì có là Hoa Đà tái sinh cũng bó tay thôi.

Hồi ấy thẻ ngân hàng còn chưa ra đời, Vương Thảo Căn bảo cậu lái xe lấy hết số tiền mang theo, trả hết các khoản trong bệnh viện, và để lại cho cô gái một ít tiền.

- Cô ở lại bệnh viện nhé! À, tôi quên chưa hỏi ông già là thế nào với cô? Bố cô à? Thế thì càng tốt. Cô thấy ông cụ còn có hi vọng hồi phục thì cố chăm sóc, không sống được thì cũng chẳng nên buồn. Ông cụ cũng còn là tốt số đấy lúc lâm chung còn có con gái ở bên. Cô đừng rầu lòng, nếu cụ chết tôi sẽ mai táng cho. Tôi để lại cho cô số điện thoại, có chuyện gì thì gọi nhé.

Lái xe ghi lại số điện thoại rồi đưa cho cô gái. Hôm sau họ nhận được điện thoại báo tin ông già đã mất. Vương Thảo Căn đến bệnh viện rồi gọi người ở nhà tang lễ đến khâm liệm và đưa đi hỏa táng, cốt tro nhận xong ông mới phát hiện người con gái ôm bình cốt tro này không biết đi đâu, về đâu. Thì ra cô chỉ còn một thân một mình, không có người thân nào để nhờ cậy.

Wương Thảo Căn chẳng biết làm thế nào, đành nói:

- Thôi, thôi, coi như tôi mắc nợ ông ấy! Nể tình là đồng hương, tôi nhận cô về ở nhà tôi, chăm sóc cho bà vợ đau yếu của tôi vậy

Khi ấy cô gái mới nói:

- Cha tôi lúc sắp mất cũng bảo tôi đến nhờ nhà ông.

Wương Thảo Căn bất giác mỉm cười:

- Cha cô thật là sáng suốt. Đấy chắc cũng là di nguyện của ông cụ.

Wương Thảo Căn khi ấy đã dự mấy đám truy điệu, đều là đám cán bộ đã nghỉ hưu trong thành phố. Mời ông tham gia tang lễ là bởi họ coi trọng ông, và đương nhiên cũng muốn ông đóng góp chút tình người. Nhờ vậy ông mới biết hai từ “di nguyện” nghĩa là gì.

Cô gái nhặt phế liệu về nhà Vương Thảo Căn, gặp bà Cả. Bà Cả rất thích cô, còn bảo dường như cô có duyên với bà. Cô gái hầu hạ vợ Vương Thảo Căn rất tận tâm, chả mấy chốc đã trở thành người tin cậy của bà Cả. Người ốm yếu vốn không thích trông nom công việc, lại thêm cô con gái bà Cả đẻ ở nông thôn khi lên thành phố nhiễm phải tính khí bất thường của tiểu thư con nhà giàu, ở nhà thường làm đảo điên cả trời đất; Còn cô con gái đẻ ở lán phế liệu cũng rất bướng bỉnh khiến bà Cả vô cùng phiền lòng. Chẳng bao lâu, bà Cả dần dần giao trọn việc nhà lẫn hai con cho cô gái nhặt phế liệu. Để cô dễ bề cai quản, hai người gọi

nhau bằng chị, em. Cô gái nhật phế liệu tuy cũng mù chữ như Vương Thảo Căn nhưng lại rất biết cách chăm nom hai cô con gái của bà Cả. Cô không biết “bài tập về nhà” là gì, nhưng nếu hai đứa ấy không làm xong là cô không cho chúng ăn cơm.

Hơn hai năm sau, cô gái nhật phế liệu đã 21, 22 tuổi, không gả chồng cho cô cũng không được. Có câu rằng “nữ đại thập bát biến” - con gái lớn lên thay đổi đến mười tám vẻ, tuy mặt mũi cô bình thường, không xinh song cũng chẳng xấu, phổng phao hồng hào, trắng trẻo, người tròn lẳn rất bắt mắt, nói kiêu văn chương thì là “rất đầy đặn, rất gợi cảm”. Bà Cả vốn có trình độ tiểu học cho nên thường đọc sách, báo, nên cũng hiểu được một số việc trong xã hội ngày nay. Đàn ông có tiền hay trắng gió đã trở thành định luật bất di bất dịch, dù có đập cũng không tắt được. Bao di Hai đã công khai hóa trong toàn xã hội, thậm chí ở Thẩm Quyển còn có hẳn “thôn di Hai”. Bà Cả đã mất khả năng chăn gối nên không có hứng thú sinh hoạt vợ chồng. Bà thấy ông bận túi bụi cả ngày, nên rất thương ông, song bà nghĩ thế nào cũng có ngày ông bao gái. Để cho ông lén lút bao gái ở bên ngoài chi bằng bà kiếm cho ông một di Hai để trước mắt, cho hai người thân mật với nhau, tránh cho sau này phải xung đột vì việc chia tài sản.

Di Hai ấy không ai khác ngoài cô gái nhật phế liệu, vừa quen thuộc lại rất tốt tính.

Một hôm, bà Cả cho các con và người làm đi xem phim, nhân lúc vắng người ấy, bà gọi cô gái nhật phế liệu đến trước giường, bảo:

- Em về nhà chị đã hơn hai năm, chúng ta chẳng khác gì người một nhà, vì thế chị mới muốn nói với em một chuyện riêng tư. Em bằng lòng thì hay rồi, mà không bằng lòng thì chẳng nên gượng ép. Dù không bằng lòng, thì em vẫn là người nhà chị, chị không bao giờ coi em là người ngoài. Việc chị muốn nói là em đã đến tuổi lấy chồng, vậy chị hỏi em, em phải trả lời cho thật, em có nghĩ về chuyện hôn nhân đại sự của mình không? Em nghĩ như thế nào?

Cô gái nhật phế liệu đỏ bừng mặt, cúi đầu im lặng. Bà Cả lại nhỏ nhẹ hỏi một hồi nữa nhưng cô gái vẫn không có phản ứng gì. Bà nghĩ thầm - Hồng rồi, những lời tiếp theo không cần nói ra nữa! Cuối cùng bà chỉ nói:

- Thôi được rồi, em đi nghỉ đi, chị cũng mệt rồi! Tối nay, em hãy nghĩ cho kỹ, nghĩ xong rồi chị em mình lại nói tiếp.

Cô gái nhật phế liệu đứng dậy. Khi quay người đi ra, lưng hướng về phía bà Cả, cô mới buông một câu:

- Cha em lúc lâm chung, bảo em theo ông chủ Vương.

Bà Cả vừa mừng vừa kinh ngạc, vội vàng gọi lại:

- Cái gì? Cái gì? Em quay lại, quay lại ngay! Chị cũng có ý như thế. Em tự nói ra thì càng hay! Em xem em đấy, bắt chị phải tốn bao nhiêu hơi sức mà mãi em không chịu nói ra! Chị sức khỏe không tốt, em đỡ

đần chị đã mấy năm nay, bây giờ em chịu theo ông chủ thì không còn gì tốt bằng. Ông ấy có người săn sóc, chị cũng có người chăm nom, như thế thật là vẹn cả đôi đường, em có hiểu không?

21

Thế là Vương Thảo Căn sống chung với cô gái nhật phế liệu. Vừa hay khu Chí tôn vương phủ có một căn hộ muốn bán, Vương Thảo Căn liền bỏ tiền mua ngay. Cả hai gia đình đều ở trong một khu nhà, qua lại rất thuận tiện.

Lúc đầu, Vương Thảo Căn vì muốn có con trai nên một dạo cũng tích cực “lao động” trên người cô gái. Cho dù buổi tối, trở về rất muộn thì sau khi vào thăm bà Cả là ông sang “làm thêm ca” ngay với cô Hai. Quả nhiên chẳng bao lâu cô Hai có bầu. Sau mười tháng thì sinh nở, hôm ấy Vương Thảo Căn hết sức phấn khởi chạy đến bệnh viện phụ sản, nhưng cô Hai vẫn sinh con gái! Thôi được rồi, phải tiếp tục cố gắng “lao động” vậy.

Chưa được một năm, cô Hai lại sinh đứa thứ hai. Trời không chiều lòng người, lại vẫn là con gái!
Con nào thì cũng phải đặt tên chứ! Con vừa đầy tuổi, người nhà đã giục Vương Thảo Căn đặt tên. Vương Thảo Căn sức nhớ tới hình ảnh cô gái nhật phế liệu ôm bình cốt tro của cha trong cảnh cô cút một mình, thê lương không người giúp đỡ. Hình ảnh đó đã khiến ông động lòng thương xót, vì thế ông buột miệng nói:

- Đặt tên Bình Bình là hay nhất!
- Đến khi có đứa con gái thứ hai, Vương Thảo Căn đã nản lòng:
- Thôi, gọi nó là Vại Vại cho rồi!

Thế là ở nhà Vương Thảo Căn “bình, vại” đều đủ, chỉ tiếc là, chẳng cái nào có “cán”.

22

Người thứ ba tức dì Ba tuy không phải do bà Cả tác thành nhưng cũng được bà cho phép.
Lúc ấy Vương Thảo Căn đang điên cuồng thu mua xí nghiệp quốc doanh. Ông ta chỉ mua bán đất đai, mua xí nghiệp quốc doanh chứ không mua bán nhà, tức là chỉ kinh doanh thứ có sẵn chứ không xây nhà để bán. Mua đất - gom đất - thế chấp đất cho ngân hàng để vay tiền - thu mua xí nghiệp quốc doanh - kiếm được tiền sau khi chuyển quyền sở hữu xí nghiệp quốc doanh - lại mua đất - gom đất, đó là vòng tuần hoàn

công việc của ông, của cái cũng từ đó mà không ngừng sinh sôi, nảy nở rồi chảy vào bầu bao của Vương Thảo Căn.

Khi ấy, ông thấy đại gia nào cũng buôn bán địa ốc, xây dựng nhà cửa khắp nơi nên đồ chùng sắt thép ắt lên giá. Ông mua lại một nhà máy luyện thép quốc doanh sắp giải thể rồi tăng cường cải tạo về mặt kỹ thuật, cắt giảm công nhân và vay vốn ngân hàng. Vì trong tay có rất nhiều đất đai nên Vương Thảo Căn được giới ngân hàng hoàn toàn tín nhiệm. Không cần ông ra mặt, cấp dưới của ông có thể làm thay, hướng hồ việc giao dịch ngầm đã được thỏa thuận trước, phần lợi quả cho người thực hiện cũng đã có định mức. Vương Thảo Căn thường xuyên xuất hiện trên mặt báo của thành phố C, nào là đóng góp cho “công trình hy vọng”, “cứu trợ nơi bị thiên tai”, “tài trợ sinh viên nghèo vượt khó” v.v... Ông đều không đi sau người khác, chẳng những ông là “đại gia của giới doanh nhân” mà còn là “nhà hảo tâm”. Chủ nhiệm Triệu ở phòng cho vay tín dụng của ngân hàng biết Vương Thảo Căn hào phóng, có ý muốn kết thân để ông trải đường cho mình lui xuống sau này, bèn đánh tiếng cho nhân viên quản lý của nhà máy luyện thép và người của Vương Thảo Căn rằng mình muốn mời ông chủ Vương xơi cơm, ông chủ Vương nhất định phải có mặt.

- Nếu không thì bữa cơm ấy còn có ý nghĩa gì nữa? Cả đến người vay tôi còn không biết mặt thì sao dám cho ông ta vay tiền?

Chẳng còn cách nào khác, Vương Thảo Căn đành phải đến.

Sau khi cơm no rượu say trong nhà hàng một khách sạn năm sao nổi tiếng ở thành phố C, chủ nhiệm Triệu mượn hơi men nói:

- Ông chủ Vương làm cao dữ nhỉ! Chơi bởi một tý cũng không được hay sao? Hôm nay ông chủ Vương mà không chịu vui vẻ với chúng tôi, thì tôi cứ ngồi lì ở đây không chịu rời bàn, đến mai các ông đến ngân hàng cũng chẳng tìm được tôi, thử xem các ông làm thế nào nào?

Wương Thảo Căn bất đắc dĩ, cười trừ:

- Được rồi, được rồi! Chủ nhiệm Triệu muốn chơi thế nào tôi xin hầu ông thế ấy. Vương Thảo Căn tôi mặc dù không ham chơi nhưng tôi thích ông. Tôi sẽ hầu ông chơi đến cùng! - Vương Thảo Căn đã luyện được kỹ năng nói dối chuyên nghiệp trong giao thiệp.

- Ông chủ Vương thích gì tôi chứ, ông thích là thích nhân dân tệ thôi! Ông chủ Vương thật khéo nói! Tôi không thích gì cả, chỉ thích hát thôi! Hát vang một bài là phiền não gì cũng tan biến, cứ như quăng lên chín tầng mây hết cả rồi!

Nhà hàng ở tầng ba của khách sạn năm sao, còn khu giải trí ở tầng bảy, vốn là nơi vui chơi đầu tiên do người Hồng Kông mở ở thành phố C, sau đó qua mấy lần chuyển nhượng, bây giờ do một người Quảng Đông quản lý. Tuy thiết bị không còn mới nhưng nhờ vào khách sạn cao cấp và vị trí thuận tiện nên kinh doanh rất phát đạt.

Cả một đoàn đi thang máy lên khu giải trí. Đã vào tới đây đương nhiên phải gọi các em. Người hát đầu có quan tâm đến hát mà chỉ để ý vào các em. Người trông coi khu giải trí vừa nghe nói có đại gia nổi tiếng ở thành phố C mời người của ngân hàng đến tiêu khiển thì gọi một lô các em oanh oanh yến yến tới, ngồi kín cả phòng, không còn chỗ để quay người. Xem ra chủ nhiệm Triệu là khách quen ở đây, nào em ba Trương, em tư Lý, em năm Vương, em nào cũng biết mặt biết tên. Người của nhà máy luyện thép, người của Vương Thảo Căn và hai người của chủ nhiệm Triệu, tất cả có tám người mà gọi đến mười em. Mười tám người ấy bắt đầu làm náo loạn, âm nhạc ầm ĩ rung chuyển cả trời khiến Vương Thảo Căn đau cả tai, trong phòng ngột ngạt nhưng Vương Thảo Căn cũng hết cách, đành quên mình hầu quân tử vậy. Chủ nhiệm Triệu nói không sai, ông chỉ vì bốn mươi triệu nhân dân tệ mà thôi. Vào đến đây, chủ nhiệm Triệu như cá gặp nước, bỏ mặc Vương Thảo Căn và những người khác, đúng như câu “vào chốn không người”, chỉ quần lấy các em mà thôi. Vương Thảo Căn không đọc được chữ trên màn hình karaoke, cũng không thích thú với các cô gái xinh đẹp trên màn hình, đành một mình ngồi trên sôpha nhìn họ ôm ấp nhau. Nhưng các em không tha cho ông, họ biết ông mới thực sự là ông chủ nên lúc thì bưng đồ uống, lúc thì bưng hoa quả đến, lúc lại ngồi sát vào ông mà nũng nịu. Ông đã quen ngửi mùi phế liệu nên mùi nước hoa thì khiến ông nhức cả đầu. Ngồi một lúc lâu, ông phát hiện có một em từ đầu chí cuối không sán đến bên ông, cũng ngồi một mình trong góc phòng như ông. Có người kéo cô ra nhảy thì cô đứng lên cho họ ôm ấp vì thực ra, người ta kéo cô ra nhảy cũng chỉ muốn như vậy mà thôi, về điểm này cô nhìn nhận rất thoáng. Dung nhan của cô tuy không phải xinh đẹp nhất trong số các chị em nhưng lại rất thanh tú, đoan trang. Sau khi để người ta sờ mó khắp người, cô trở về chỗ cũ ngồi, hai tay ôm lấy hai vai sau khi có vẻ như rất lạnh. Vương Thảo Căn thích đàn bà như thế. Cô gái nhặt phế liệu cũng vậy: Ông muốn lên giường thì lên giường cùng ông, khi ông không muốn thì không chèo kéo, tán tỉnh.

Chơi đến một giờ sáng, khu giải trí cũng sắp đóng cửa, cấp dưới của ông đi tới nói khê, chủ nhiệm Triệu muốn mang một em vào phòng. Vương Thảo Căn chửi thề:

- Đồ chó đ! Cứ đặt một phòng cho hăn vui thú, bao luôn cả em đó nữa, nhưng ngày mai không được làm lờ việc cho vay. Nếu không thì cậu cứ chờ xem tôi xử thẳng khốn đó như thế nào:

Ngày hôm sau, chủ nhiệm Triệu thoải mái thả bốn mươi triệu nhân dân tệ.

Qua mấy hôm, Vương Thảo Căn đi thị sát một xí nghiệp dưới trướng của mình. Trao đổi xong công việc thì nhà ăn đưa cơm hộp đến. Trong lúc ăn cơm nói chuyện phiếm, một nhân viên cấp dưới cũng cùng ông đến khu giải trí hôm ấy, nói đêm ấy suýt nữa thì mất ví tiền. Trong ví có chứng minh thư, bằng lái xe,

lại còn có thẻ rút tiền ngân hàng vừa mới làm xong.

- Sếp bảo em trả tiền boia cho cô bé đó? Tiền mặt em cũng còn vài ba nghìn, chứng minh thư mà mất thì ra đồn công an làm lại, nhưng mất thẻ ngân hàng thì gay. Phải đến ngân hàng báo mất, thủ tục phiền phức lắm!

- Thế cậu đã tìm thấy chưa?

- Ồ, sếp đừng coi khinh cô em đấy nhé! Chính em ấy nhặt được đưa cho người quản lý. Hôm sau, em đang cuống lên thì quản lý gọi điện cho em, bảo em đến nhận.

- Sao anh ta lại biết số điện thoại của cậu? Phét lác!

- Thì chẳng phải trong đó có chứng minh thư, lại còn có danh thiếp của em hay sao? Nhìn là nhận ra ngay!

Vương Thảo Căn tò mò hỏi:

- Em nào nhặt được đấy, cậu có biết không?

- Em chẳng hỏi, chỉ đưa cho quản lý hai trăm tệ. Sếp ơi, sếp thanh toán cho em hai trăm tệ này nhé? Coi như công tác phí ấy mà!

- Thanh toán cái 1. mẹ cậu! Đồ chó, nhà cậu sờ mó các em đến mụ cả đầu óc rồi lại còn muốn chủ trả tiền à? - Vương Thảo Căn giơ đũa như chĩa kiếm vào mặt cấp dưới - Giao cho cậu một nhiệm vụ đây! Cậu hỏi dò xem em nào nhặt được, tên gì, tối hôm ấy mặc quần áo gì, dáng vẻ thế nào nhé! Lấy công chuộc tội, nếu không tôi cho nhà cậu xơi đủ!

Cậu nhân viên dám chậm trễ, chỉ lát sau đã báo cáo tỉ mỉ với sếp. Vương Thảo Căn vừa nghe, quả nhiên đúng như ông dự đoán, đó chính là cô gái không chèo kéo ông. Lập tức ông ra lệnh cho cấp dưới:

- Đi đi gọi điện cho tay quản lý khu giải trí, bảo hẵn mười giờ tối nay dành cho tôi một phòng tốt, gọi cả cô gái ấy nữa. Chỉ cần một mình cô ấy, không cần thêm em nào khác đến ầm ĩ nhưc cả đầu!

Đúng mười giờ tối hôm ấy, Vương Thảo Căn đến khu giải trí. Quản lý vừa nhìn thấy ông, không nói thừa lời nào, nghiêng mình đi bên cạnh, đưa ông tới phòng đặt.

- Xin lỗi, xin lỗi ông chủ Vương. Xin đợi một chút!

Quản lý đi ra, chưa tới năm phút sau, cô gái bước vào, vẫn mặc chiếc váy dây hở vai, lưng và ngực. Mặt cô không để lộ một tình cảm nào, tựa như cười mà lại không phải. Vương Thảo Căn rất giỏi làm quen với các quan chức nhưng lại chẳng biết mở đầu câu chuyện với cô như thế nào, chỉ luống cuống đứng lên:

- Ngồi đi, ngồi đi! Uống chút gì nhé?

- Đồ uống họ sẽ đưa tới! - Cô gái lạnh nhạt đáp.

Đã có người đưa đồ uống tới, thì đợi người ta mang đến vậy. Hai người ngồi trên sôpha, cách nhau một

khoảng. Vương Thảo Căn không tìm được điều gì để nói, còn cô gái lén nhìn ông, lấy làm lạ sao ông không hề có ý sàm sỡ.

Đồ uống được đưa đến. Quản lý muốn moi tiền của Vương Thảo Căn nên đưa đến mười mấy cốc rượu, cao có thấp có, mười mấy lon nước giải khát, lại thêm một khay hoa quả, để đầy ắp một bàn. Nhân viên phục vụ bày ra xong, biết ý lui ngay ra, khe khẽ đóng cửa lại. Vương Thảo Căn vừa nhắc lên đặt xuống các loại đồ uống bày trên bàn như chơi cờ, vừa luống cuống nói:

- Uống đi, uống đi! Em muốn uống loại gì? Loại gì ngon thì em cứ uống nhé!

Cô gái nhắc một cốc rượu trên bàn đưa cho Vương Thảo Căn:

- Loại này ngon! Đàn ông các anh uống rượu thì dùng loại này thích hợp nhất.

- Anh không uống rượu, xưa nay không uống được rượu! - Vương Thảo Căn vội vàng thanh minh - Vậy thì anh uống cốc này, còn em?

- Họ muốn chém đẹp anh, anh có biết không? - Cô gái đột nhiên hỏi ông với giọng bất bình.

Wương Thảo Căn ngớ người ra, ngơ ngác nhìn cô.

- Anh không nhận ra à? Có hai người thôi, cần gì nhiều đồ uống đến thế? - Cô gái bực mình nói - Đây chẳng phải đã rõ ràng rồi sao? Đến mấy nghìn tệ cơ đấy!

Wương Thảo Căn lúc này mới hiểu ra. Ông càng thấy vui, thầm nghĩ: “Được đấy, được đấy! Mình cần những người đàn bà như thế này”.

- Không hề gì! Em không cần so đo với bọn họ. Chỉ lo không kiếm được tiền chứ không lo tiêu tiền! Em đã thấy mấy ai tiết kiệm mà phát tài chưa? Chưa chứ gì? Có người bảo anh không hút thuốc, không uống rượu là để khỏi tốn tiền! Sai bét! Vì từ nhỏ nhà anh rất nghèo nên anh không có thói quen đó. Nếu không, anh uống hăng không kém thằng nào.

Công khai thừa nhận thuở nhỏ nhà nghèo khiến cô gái nhìn ông với con mắt khác. Bây giờ rất nhiều đại gia chỉ muốn nói mình có quan hệ họ hàng với nhà Vinh Nghị Nhân, nếu không thì cũng dòng thế gia vọng tộc ở Xuyên Thục, tổ tiên đứng ngồi ngang hàng với những người như Lưu Hồng Sinh, Lư Tác Phu v.v...

- Em không nói ý ấy. Em chỉ nói lòng người xấu xa. Tay quản lý đó trước lúc em vào đây bảo em rằng không nên nói tay kia cho hẵn hai trăm tệ mà phải nói là cho em. Ví tiền do em nhặt được, nhặt được ví trả cho người ta là điều nên làm. Nếu các anh muốn hậu tạ ít tiền thì nên đưa cho em. Hẳn đã lấy tiền lại bắt em phải nói là em nhận, anh bảo như thế có tức không chứ!

Thì ra là như vậy. Vương Thảo Căn thầm nghĩ, 1. mẹ nó chứ! Phải mua bằng được cái khu giải trí này. Mua xong, việc trước tiên là đuổi việc thằng cha quản lý! Có điều, bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó nên Vương Thảo Căn chỉ nói:

- Không sao đâu, không sao đâu! Anh trả bù cho em hai trăm tệ, em đừng tức giận nữa. À, anh quên

chưa hỏi, em có biết anh là ai không? Anh tự giới thiệu trước nhé!

- Ai bắt anh trả bù! - Cô gái trừng mắt nhìn Vương Thảo Căn, rồi thầm nghĩ, phải điều chỉnh tình cảm mới được, không nên để khách vừa vào phòng đã mất vui. Nghĩ rồi bèn cười - Anh thì, ai mà chẳng biết. Anh là người nhật rác! - Nói xong, cô gái cười khanh khách - Đương nhiên em biết anh chứ! mấy hôm trước anh dẫn một bọn đến đây, cậu nhân viên của anh trả tiền cho cả bọn mà!

Wương Thảo Căn giật mình:

- Sao em biết anh là người nhật rác?
- Em đùa thôi, đùa cho vui thôi. Đừng để bụng. Em mà không đùa thì làm sao vui lên được?
- Không phải đùa đâu, anh chính là người nhật rác đấy! - Vương Thảo Căn nghiêm túc nói “ Em đọc được trên báo hay là nghe người ta nói?

Cô gái ngạc nhiên nhìn ông:

- Quả thật em chỉ đùa thôi mà! Anh đừng để ý nhé! Đại nhân không so kè lỗi của tiểu nhân. Làm sao anh lại là người nhật rác được? Tối hôm ấy em thay quần áo ra về, khi ra thấy anh chui vào xe Benz, vù một cái là phóng thẳng.

- Này! - Trò chuyện đến đây thì Vương Thảo Căn thấy dễ nói hơn - Thế này nhé, em tên gì? Anh phải biết tên em trước đã rồi sẽ nói.

- Đã rời nhà làm gái thì ai còn nói tên thật cho khách biết? Anh cứ gọi em là San San, San trong san hô ấy.

Hay quá, Vương Thảo Căn nghĩ, cái mình cần chính là cô “ba”.

- Tốt rồi! San San! - Miệng ông gọi San San nhưng trong lòng thì gọi “tam tam” và cảm giác thân thiết cũng tự nhiên dâng lên - Anh hỏi em nhé, em có muốn sống như hiện nay không? Có thích làm gái không?

San San cảm thấy ông khách này là người thật thà, không có ác ý với mình. Lâu lắm rồi chẳng có ai nói chuyện đứng đắn với cô, cô cũng muốn nhân dịp này trò chuyện với người khác, bất kể là ai, chỉ cần người đó muốn nghe và không cười mình là được. Cô uống một ngụm nước rồi nói:

- Chẳng ai thích làm gái cả. Bị người ta ôm ấp, sờ mó, nói khó nghe hơn nữa thì có lúc còn phải ngủ với người ta.

Nếu với người mà mình ưng ý thì cũng chẳng sao nhưng mình đâu có quyền chọn? Xấu phải tiếp, bẩn phải tiếp mà say rượu cũng phải tiếp, ái nam ái nữ cũng phải tiếp khiến cho bọn em người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm. Ngay trong bọn người hôm ấy của các anh, có một tay rất đáng ghét. Đã sờ ngực người ta lại còn mó máy phía dưới nữa, vừa mó vừa hỏi: “Nước đã ra chưa? Nước đã ra chưa?”. May mà hôm ấy hần không gọi em ngủ cùng. Trước khi chúng em vào phòng riêng hoặc vào phòng khách sạn, trong lòng đều rất băn khoăn, không biết hôm nay gặp khách nào. Vừa bị khách vầy vò, vừa lo khách không trả

tiền, mà có trả thì tiền bao được bao nhiêu. Anh thử nói xem, ngủ như thế có thoải mái hay không? Nhưng bây giờ, chỉ có nghề này là kiếm được nhiều tiền. Em thấy bài hát của Chu Toàn ngày xưa thật là hay.

San San nói xong, bắt chước giọng kim của Chu Toàn uyển chuyển cất tiếng hát: *Hãy nhìn nàng, tươi tắn đấy, Nào ai biết lòng nàng buồn khổ, Cuộc sống đêm, đều chỉ vì, cơm áo gạo tiền.*

- Cái câu “Cuộc sống đêm đều chỉ vì cơm áo gạo tiền” là hay nhất! Em cũng nói thật với anh nhé, Thôi Vinh Nguyên từng nói: Dù trời sinh có dĩ thỏa đến đâu đi nữa cũng không muốn làm gái. Tại sao? Vì dĩ thỏa trời sinh thì cũng muốn ngủ với người ra hồn, có phải thế không? Cũng muốn để người ra hồn ôm ấp, sờ mó, có phải thế không?

San San vừa trò chuyện vừa uống nước. Thấy Vương Thảo Căn chăm chú lắng nghe, không hề tỏ ý chê cô nói nhiều, càng không nôn nóng động tay động chân vào người cô thì lại nói tiếp:

- Nhưng xã hội hiện nay, cơm áo gạo tiền cũng không xuềnh xoàng được nữa, phải không nào? Nhìn thấy các cô gái mặt mũi, dáng dấp không bằng mình mà làm gái, tiền kiếm được một đêm nhiều hơn tiền lương mà mình vất vả làm cả tháng trời; rồi người ta mặc hàng hiệu, xài hàng hiệu, cho dù là hàng hiệu rởm thì cũng vẫn là hàng hiệu, lại được cùng khách ra vào những nơi vui chơi cao cấp thì cũng sinh ra so sánh phải không nào? Người ta làm gái được ăn ngon, mặc đẹp, vui chơi thoải mái, lại không vất vả, kiếm được nhiều tiền thì tại sao người ta làm được, mình lại không làm được? Mình hà tất gì phải gìn vàng giữ ngọc tấm thân? Mình gìn vàng giữ ngọc cho người đàn ông nào đây? Người đàn ông nào đáng cho mình gìn vàng giữ ngọc đây? - Nói đến “gìn vàng giữ ngọc”, San San hơi phẫn uất - Thế là thôi thì nhắm mắt làm gái vậy! Dần dần rồi cũng quen, quen tiêu, quen xài rồi. Tự nghĩ nếu không làm gái mà trở về cuộc sống bình thường trước đây thì không còn quen được nữa. Lại thêm bọn làm gái chúng em gặp rất nhiều hạng người. Có lúc, so sánh với những người bề ngoài là chính nhân quân tử mà bề trong còn hèn kém, đê tiện hơn chúng em thì chúng em nghĩ, làm gái ừ thì làm gái chứ sao! Chúng em không tham ô, trộm cắp, càng không phá tán của công, chúng em kiếm tiền nhờ vào thân xác của mình, vì thế chúng em còn thấy mình cao thượng hơn những kẻ xài tiền nhà nước đến đây đùa cợt, vầy vò chúng em. Mỗi khi có dịp cùng nhau tán gẫu, chúng em cảm thấy mình rất tự hào!

Nói đến đây, San San dường như cảm thấy mình không kiềm chế được, nói hơi quá lời, bèn vội vàng bổ sung:

- Thật có lỗi quá, có lỗi quá! Vì em thấy anh hôm ấy hát hò ca hát, cũng không nhảy nhót, không sờ mó lung tung bọn em, hôm nay có vẻ anh cũng không hứng thú với mấy thứ đó nên em mới nói như thế. Nếu nói câu nào sai, xin anh bỏ qua cho! Đại gia tiêu tiền của mình, không phải tiêu tiền của nhà nước, em đâu dám nói gì về đại gia.

Khi San San nói, Vương Thảo Căn chỉ mở to mắt nhìn cô. Cô nói xong, ông ôm lấy mặt im lặng hồi lâu. Tuy Vương Thảo Căn không được học hành nhưng ông đủ sáng suốt, tinh tế để nhận ra lời phân tích bình

tình, khách quan của San San về tâm lý của gái làm tiền, tỏ rõ cô không hoàn toàn sa lầy vào cuộc sống điếm đó, vì thế đầu óc rất tỉnh táo. Vương Thảo Căn tuy không hiểu “gìn vàng giữ ngọc” là thế nào, nhưng hai chữ “giữ thân” thì nông thôn vẫn dùng rất phổ biến. San San ba lần nhắc đến “gìn vàng giữ ngọc” khiến Vương Thảo Căn nghe ra trong đó có chút oán hận, chứng tỏ cô đúng là đã từng “gìn vàng giữ ngọc”. Không biết ai đã làm cô bị tổn thương đến mức khiến cô nhấn mạnh bốn chữ đó đến thế! Ông nghĩ, thì ra là như vậy! Mẹ kiếp! Cô ta chẳng phải cũng muốn dùng “hàng hiệu”, “ra vào nơi vui chơi cao cấp” hay sao? Còn như quen ăn ngon, quen xài sang thì con gái lớn của ông cũng như thế, đó là phong cách thời thượng của các thành phố lớn, là thói xấu làm hư các cô. Cái cô San San này dường như không tầm thường, nếu đáp ứng yêu cầu của cô thì không chừng cô thật sự có thể “gìn vàng giữ ngọc” cũng nên.

Khi Vương Thảo Căn ôm mặt, San San không hiểu thế nào, tim đập thình thịch nhìn ông. Cô sợ mình nói sai điều gì đó khiến khách phất tay áo bỏ đi thì tiền boia sẽ chẳng được bao nhiêu.

Trầm tư một lúc rồi dường như Vương Thảo Căn hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên nói:

- Anh là người rất bận, không có nhiều thời gian nói chuyện với em. Anh nói thực cho em biết, trước đây anh nhặt rác, nhờ nhặt rác mà làm nên....

Dòng giống nhà họ Vương có lẽ từ đời tổ tiên đã quyết định cái tính thẳng ruột ngựa như cha Vương Thảo Căn. Đến ông, ông cũng dốc tuột không sót một tí gì cuộc đời từ nhỏ đến lớn cho đến khi trở thành đại gia thành công cho San San nghe.

- Anh không có ham muốn gì khác, chỉ mong có đứa con trai thôi. Tổ cha nó, bây giờ đang phổ biến bao di Hai. Anh ưng em, muốn bao em. Em ra điều kiện đi! Trước hết anh sẽ chu cấp đầy đủ cho em, chỉ cần em đẻ được con trai thì cả gia sản kếch sù là của hai mẹ con em tất!

Lời thổ lộ của Vương Thảo Căn chẳng những quét sạch nỗi lo về tiền boia của San San mà còn khiến cô hết sức kinh ngạc. Cô không ngờ một trạm thu mua phế liệu chẳng có gì đáng để ý mà lại ẩn tàng cơ hội phát tài lớn đến vậy, nhất là việc Vương Thảo Căn tùy cơ ứng biến và cứ làm theo ý mình như có trời phù hộ vậy. Khi ông kể về cô gái nhặt rác, mắt San San cũng ươn ướt, cảm thấy Vương Thảo Căn thật là một người có thiện tâm. Khi ông thật thà kể chuyện thì đủ mọi lời tục tĩu từ mồm văng ra: “L mẹ nó”, “đồ con c.”, “tổ cha nó”, “đồ chó đ.”, “đ. mẹ nó”, “đồ trời đánh”... chẳng khác gì một luồng gió mát mẻ từ cánh đồng thổi vào căn phòng oi bức này. Từ trước tới nay, San San chưa từng tiếp một ông khách nào mang hơi hướng bần đất như thế, ông khiến cô hết sức phấn khích, đến mức cô chỉ muốn ôm chặt ông ngay trên sôpha mà làm tình. Hơn nữa, hai người vợ của Vương Thảo Căn đều không có mấy trình độ, sẽ khó có thể trở thành đối thủ của cô. Cô nghĩ, nếu vợ Vương Thảo Căn mà có văn hóa như cô, tuy chưa học tới đại học nhưng cũng tốt nghiệp trung học phổ thông thì ông ta thực sự sẽ như hổ thêm cánh, không biết chừng sẽ làm nên việc lớn khác nữa.

- Anh Vương, anh thoải mái thật đấy. Em cũng không vòng vo với anh nữa! - San San bắt đầu đổi cách

xương hô. Em có khả năng sinh con vì trước đây đã từng phá thai. Anh cũng biết đấy, làm cái nghề như em phải hết sức giữ vệ sinh, thường xuyên kiểm tra sức khỏe, nên em không có bệnh tật gì cả. Ở tỉnh Tứ Xuyên chúng em có ông thầy bói rất nổi tiếng, ông ấy từng, bảo rằng em có số sinh con trai. Có điều, anh đã bao em thì em không thể ngồi không suốt ngày ở nhà như hai người vợ của anh được. Em muốn có việc làm, em không tin hạng gái như em lại cả đời không thể vươn mình.

- Hay lắm! - Vương Thảo Căn bất giác lớn tiếng khen ngợi.

San San không ra điều kiện cụ thể như nhà cửa, xe cộ thế nào, một năm cho bao nhiêu tiền v.v..., mà chỉ có một yêu cầu là “việc làm”, chứng tỏ cô thông minh và tin cậy Vương Thảo Căn. Một người giàu nứt đố đổ vách như Vương Thảo Căn, mặc cả với ông là điều hoàn toàn không cần thiết. Có Vương Thảo Căn là có tất cả, mà nói chính xác hơn, có con trai với ông là có tất cả.

- San San, em đúng là đồ con c.! - Vương Thảo Căn kích động đến mức không biết biểu lộ tình cảm ra sao, hai tay cứ chồng lên nhau mà xoa - Em nói đi, em muốn làm gì? Quyết định luôn đi!

- Em muốn làm Tổng Giám đốc khu giải trí này! - San San quả quyết nói.

Wương Thảo Căn cả cười:

- Hai người chúng ta sao mà lại suy nghĩ giống nhau thế nhỉ? Có điều, em quen ở đây, em thử nghĩ xem làm thế nào để nó về tay mình. Em tìm cách còn anh sẽ thực hiện.

San San nói:

- Dễ ợt! Chỉ cần có người tố cáo trong phòng bí mật của giải trí có người hút hê-rô-in, gọi công an đến bắt quả tang, thì đương nhiên phải đóng cửa. Đến khi khai trương lại thì khu giải trí ắt phải thay đổi người đại diện.

Trong chốc lát đôi tình nhân đã biến thành những kẻ âm mưu, bàn cách làm thế nào lật đổ khu giải trí trong phòng riêng. Ông chủ người Quảng Đông có ngờ đâu bên mình lại có bom hẹn giờ cài sẵn! Chẳng mấy chốc đã định xong phương án, Vương Thảo Căn không ngồi yên được nữa, đứng phắt lên toan chạy đi thực hiện, cả đến San San muốn ôm hôn, ông cũng không đợi được.

- Sau này đã, sau này đã, ngày còn dài mà! Chẳng những hôn hít mà còn đ. nữa đấy! - Ông rút từ ví ra một thẻ ngân hàng, nói cho San San biết mật mã gồm sáu chữ số.

- Nhanh trả tiền đi, thay quần áo rồi rời chuồn khỏi đây ngay.

Ông chủ khu giải trí chẳng thể ngờ từ trên chí dưới đều đã thu xếp đầu vào đấy. Chưa đến một giờ sáng, một toán cảnh sát chống ma túy đã ập vào. Những nơi khác đều không khám xét mà xông vào thẳng mấy phòng đặc biệt.

Ngày hôm sau, tất cả các báo sáng, báo chiều của thành phố C đều giật tít trên trang đầu *Chiến công bắt ma túy mới của thành phố ta - truy quét lớn ổ ma túy ở khu giải trí X*, kín đặc cả trang là bài viết và

ảnh chụp.

Khu giải trí bị đóng cửa, ông chủ người Quảng Đông tất nhiên bươu đầu vỡ trán, đứng ngồi không yên, suýt nữa phải trốn về Quảng Đông. Tuy có người đã chịu tội thay, ông ta không đến nỗi phải vào tù nhưng vốn liếng đã trôi theo nước, tổn thất cực lớn, nợ nần chồng chất. Đúng lúc ấy, San San chủ động tìm đến ông chủ người Quảng Đông hiến kế. Ông ta vừa nghe nói dùng tiền của Vương Thảo Căn để thay đổi bộ mặt khu giải trí rồi lập một khu khác, để Vương Thảo Căn làm đại biểu pháp nhân; Vương Thảo Căn là ông trùm nổi tiếng nơi đây, có Vương Thảo Căn là có ô che đỡ; đối với người ở nơi khác đến làm ăn như ông chủ người Quảng Đông, đó không khác gì một miếng bánh rơi từ trên trời xuống vì thế ông ta nghe theo kế của San San.

Vương Thảo Căn cũng là người biết điều, ông đang hoàng góp cổ phần bằng cách bỏ ra ba triệu tệ trang hoàng lại khu giải trí. Khu giải trí X rùng mình một cái biến thành Khu giải trí San San, nội thất đổi mới toàn bộ, rực rỡ huy hoàng, chẳng mấy chốc trở thành nơi ăn chơi cao cấp nhất của thành phố C.

Đầu tiên mà Vương Thảo Căn muốn đuổi việc là tay quản lý nhưng San San không đồng ý. Cô bảo:

- Tay này thành thạo nghiệp vụ, biết cách chém đẹp khách nhưng cái thóp của hắn thì em đã giữ rồi, trò ma mãnh của hắn đừng hòng qua mặt chúng ta. Để hắn lại cũng như có con chó giữ nhà.

Vương Thảo Căn chưa từng giấu vợ điều gì. Ông đánh tiếng với hai người bạn có chức quyền, bảo họ gọi công an đến khám xét hoạt động phi pháp ở khu giải trí, sau đó về đến nhà là ông bảo cho hai người vợ được biết. Hai người vợ xuất thân nông dân cũng không có ý kiến gì, chỉ trách cái bụng mình chẳng ra gì, không đẻ được con trai. Nhưng khi nghe nói San San đã tốt nghiệp phổ thông trung học ở thành phố thì hai người đều không muốn gặp cô. Vương Thảo Căn biết hai bà muốn giữ chút tự trọng nên để mặc họ.

Hôm Vương Thảo Căn và San San lần đầu tiên chính thức quan hệ với nhau, cô góp ý với ông:

- Anh không nên cho rằng gia tài hàng vạn tiền của mình là ghê, người ta vẫn xem anh là nông dân làm thuê thôi. Nói thật nhé, hôm lần đầu tiên anh vào khu giải trí, nếu không phải vì một số chị em cứ vây lấy anh thì em cứ tưởng anh là lái xe cơ đấy! Comlê chẳng ra comlê, cà vạt chẳng ra cà vạt, giày da cũng chẳng ra giày da, đều là hàng rẻ tiền hạ giá ở chợ quần áo Tây Môn, anh lại còn đeo chiếc đồng hồ điện tử nữa chứ! Những người giàu nhanh như anh chỉ biết ngồi xe Benz chứ không biết ăn mặc. Từ nay về sau, em không cho phép anh mặc những thứ đó nữa, gói ghém tất cả đem cho những người dân nghèo khổ đi. Quần áo, giày tất của anh sẽ do em chọn lựa, bảo đảm anh sẽ ra dáng đại gia.

Từ đó Vương Thảo Căn mới biết thế nào là hàng hiệu: nào Armani, Plata, Zegna, Aquascutum, A.Testoni, Boss... Tuy cốt tủy vẫn là nông dân làm thuê, nhưng mặc comlê hàng hiệu thì quả thật thấy người sáng sủa, rạng rỡ hơn và cũng cảm thấy, thỏa mãn, đặc ý. Bây giờ ông đeo đồng hồ Rolex, dùng bút ký tên loại Vạn Bảo Long.

- Tổ cha nó, dùng thích thật! Bút bi làm sao độ được với nó!

Thế là hàng ngày ông ký luôn tay. Thói quen mấy tệ, mười mấy tệ cũng ký séc hình thành từ đấy.

Sau khi Vương Thảo Căn bao San San, ông trở thành Ủy viên Chính trị Hiệp thương của thành phố, lại được liệt vào hàng “mười doanh nhân lớn của thành phố C”. Ông còn được lên Bắc Kinh dự Hội nghị cao cấp, cài hoa đỏ lớn, khoác băng đỏ, đến những nơi có người xếp hàng vỗ tay hoan nghênh. Bởi thế, trong con mắt của Vương Thảo Căn, San San là ngôi sao may mắn thứ hai của ông, việc gì cũng đem bàn với cô, chẳng khác gì có quân sư vậy.

Sau khi Khu giải trí San San khai trương, Tổng Giám đốc San San lái chiếc Benz S350 màu trắng hàng ngày tới khu giải trí làm việc. Do cả hai cùng không ngừng cố gắng “lao động”, bụng San San cũng to lên trông thấy. Hàng ngày cô vẫn kiên trì vác bụng tới phòng làm việc, nghiêm nhiên trở thành nhân viên cổ cồn cao cấp. Bây giờ cô không còn mỉm cười chào khách nữa, mà chỉ có khách mỉm cười đón cô. Khách phải nhìn sắc mặt của cô để đoán: buổi tối có phải đặt phòng cao cấp để tiếp đãi khách hàng quan trọng không? Gặp khách trước kia từng bồ bịch với mình, vì biết ý thích của người ấy nên cô đón khách với vẻ mặt rất ám muội: ở đây vừa mới có em nào em nào đúng sở thích của khách vừa đến, khiến cho khách không nhìn được, cứ đòi biết mùi mới thôi.

San San không thèm để ý có người, nói sau lưng rằng cô vốn là gái ở đây, ngược lại cô lấy làm vinh hạnh vì từng làm gái. Làm ở khu giải trí hơn hai năm, dường như San San đã chuẩn bị sẽ làm Tổng Giám đốc cho nên cô tìm hiểu những kẻ hở từ trên xuống dưới, tình hình thất thoát tài sản là những thiếu sót về mặt phục vụ. Cô chặn đứng những lỗ hổng đó và cải thiện thái độ phục vụ và triển khai nhiều loại hình kinh doanh. Cô tiếp thu những bài học kinh nghiệm, hơn nữa do đầu có ác cảm trời sinh với ma túy, nên quản lý rất chặt chẽ khu giải trí, đặt phục vụ lên hàng đầu, do đó tiếng tăm khu giải trí nổi như cồn, trở thành một bộ phận có thu nhập cao nhất của tập đoàn Vương Thảo Căn.

Thế nào? Cá muối cũng có ngày vươn mình đấy nhỉ?

Từ khi được Vương Thảo Căn bao, hàng ngày hai người đều “phịch nhau” như cách nói của San San. Vương Thảo Căn vừa làm tình vừa nghĩ, phải chăng nếu ngày nào cũng đ. thì không thể có con trai, “phịch” thì mới có con trai? Cho nên sau khi đổi sang San San, ông đều nhất nhất phục tùng mệnh lệnh của cô. San San có nhiều kinh nghiệm nên thường khiến Vương Thảo Căn thỏa mãn, hai người vợ trước của ông không thể sánh với cô được. Hai người họ chỉ biết nằm trên giường ngửa mặt nhìn trời để cho Vương Thảo Căn hoạt động phía trên, còn phía dưới chẳng biết cách phối hợp, cứ trơ như khúc gỗ.

Vương Thảo Căn thầm nghĩ, làm tình với San San như thế mà không đẻ được con trai thì đúng là số nhà họ Vương tuyệt tự đã được định sẵn.

Đến ngày sinh, hai người đều căng thẳng như ra tòa nghe tuyên án. Kết quả vẫn là sinh con gái! Vương Thảo Căn nghĩ, đây là phán quyết của trời đối với ông chăng? San San thì không nghĩ như thế, cô nói - Đấy anh thấy chưa, em có đẻ được hay không nào? Chỉ cần đẻ được là còn có hy vọng. Đứa con trai mà ông thầy bói nói còn chưa ra đời. Tiền đồ chúng ta vẫn sáng sủa, chỉ đường đi là quanh co thôi. Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng! Em còn trẻ, tiếp tục phấn đấu nhé!

Người giúp Vương Thảo Căn xuất tinh, đương nhiên San San là thích hợp nhất. Ông bàn chuyện đó với cô gái nhật phế liệu, nói hồi lâu mà cô ấy vẫn không hiểu, lại còn lấy làm lạ tại sao của quý như thế lại xuất ra ngoài cho lãng phí, thật đáng tiếc!

Quả nhiên, khi bàn với San San, cô chẳng những lập tức hiểu ra ngay mà còn giơ cả hai tay tán thành. Kiến thức về sinh đẻ của cô thậm chí còn vượt Vương Thảo Căn. Cô bảo ông đáng lẽ nên kiểm tra về mặt này từ lâu mới phải. Cô nói:

- Rất nhiều người tưởng rằng không đẻ được con là việc của đàn bà, thật ra hầu hết trách nhiệm là ở phía đàn ông. Tinh trùng của nam giới chẳng khác gì hạt giống, giống không tốt thì đất có tốt đến mấy cũng không mọc được. Anh bảo có đúng thế không? Vợ anh toàn đẻ con gái, việc này nhất định có liên quan đến tinh trùng của anh. Sau khi anh kiểm tra xong thì ắt hiểu vì sao không đẻ được con trai. Điều đó không phải do số anh mà do tinh trùng của anh quyết định. Em nói cho anh biết nhé, bây giờ thụ tinh trong ống nghiệm là để anh muốn con trai ắt có con trai, muốn con gái ắt có con gái, dễ lắm! Nếu không tin, chúng ta thử thụ tinh trong ống nghiệm xem sao. Có điều, muốn như thế thì anh vẫn phải kiểm tra tinh trùng của anh trước mới được.

Hôm sau, hai người cùng đến Bệnh viện Chúng Sinh. Chủ nhiệm Lưu đã sắp đặt đâu vào đấy, dành một phòng ở khu thí nghiệm vô sinh, trong phòng chỉ có chiếc giường sắt vốn là giường ở phòng bệnh nhưng ga trải giường và gối đều mới tinh, trắng đến lóa mắt. San San hỏi cận kề chủ nhiệm Lưu về thao tác và những điều cần chú ý, lại hỏi thêm về tình hình thụ tinh trong ống nghiệm. Hai người trao đổi hồi lâu, chủ nhiệm Lưu cảm thấy San San vừa lễ phép, thấu tình đạt lý, dễ gần hơn cả Vương Thảo Căn, lại dễ dàng tiếp thu kiến thức khoa học; nếu thụ tinh trong ống nghiệm thì chắc chắn cô sẽ là “người bệnh” phối hợp ăn ý nhất với bác sĩ.

Hai người vào căn phòng mà bác sĩ chuẩn bị riêng cho họ. Vương Thảo Căn thấy không quen, nên rất ngượng ngịu. Ông chưa bao giờ làm tình ở một nơi xa lạ như thế này. San San thì rất thạo bởi cô vốn có thể làm tình ở bất cứ nơi nào nên chính cô lại giục: “Mau lên, mau lên!”. Vương Thảo Căn nói:

- Làm sao mà nhanh được! Anh cảm thấy cái ấy của anh còn không cứng được nữa kia.
- Đã có em thì sao lại không cứng lên được?

San San nhanh tay lột quần của Vương Thảo Căn rồi há miệng mút cái của ấy. Vương Thảo Căn thương quá bảo, để anh tự dùng tay làm cho, em không phải làm cho mệt Cô phẩy tay rồi mãi miết “làm việc”, Vương Thảo Căn không nhịn được nên chẳng mấy chốc đã xuất tinh. San San vội cầm chai đã khử trùng mà y tá đưa cho cô hứng lấy, nhổ mấy bãi nước bọt rồi quay người chạy ra đưa y tá đang đứng chờ ở cửa.

Xem kết quả xét nghiệm tình trùng của Vương Thảo Căn, chủ nhiệm Lưu thấy khó nghĩ quá. Đặt tờ kết quả đó xuống rồi trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng ông quyết định nói chuyện trước với San San. Qua 114, ông biết được số điện thoại của San San ở văn phòng Tổng Giám đốc khu giải trí; gọi tiếp đến đó thì chính San San nhận điện.

Nghe chủ nhiệm Lưu bảo muốn gặp cô nói chuyện trước, San San biết ngay có chuyện không hay, vội vàng lái chiếc Benz S350 đến thẳng Bệnh viện Chúng Sinh.

- Sao thế? Chủ nhiệm Lưu, với tôi thì chẳng chuyện gì mà không nói được! - San San vừa lo vừa cuống ngồi xuống chiếc ghế trước mặt chủ nhiệm Lưu - Có điều gì không tiện nói với ông Vương, ông cứ việc nói với tôi, rồi tôi sẽ giải thích cho ông ấy sau.

San San quả là cô gái thông minh, chủ nhiệm Lưu cũng nói thẳng, nói thật:

- Theo kết quả xét nghiệm thì thấy tình trùng của ông Vương đều là tình trùng chết, chẳng có con nào còn sống cả. Sở dĩ tôi cảm thấy khó nói vì đã như thế thì cũng không thể thực hiện thụ tinh trong ống nghiệm được. Có điều, cô cũng không nên coi vấn đề nghiêm trọng quá vì điều này không trở ngại lắm đến sức khỏe của ông ấy. Những phần khác như tim, gan, huyết áp, đường, mỡ trong máu v.v... tuy đều có chút vấn đề, song đối với người ở tuổi như ông ấy thì cũng có thể cho phép, chỉ cần, chú ý bồi dưỡng, nghỉ ngơi là có thể dần dần khôi phục bình thường.

Những là tim, gan, huyết áp, đường, mỡ trong máu v.v... San San đâu có để ý nhiều đến thế. Tuy nhiên, cô cũng lấy làm lạ:

- Nhưng... việc sinh hoạt tình dục của ông Vương hoàn toàn bình thường cơ mà? Hay là cái hôm lấy tình trùng, chúng tôi đều hồi hộp quá nên ảnh hưởng đến chất lượng của tình trùng?

Chủ nhiệm Lưu đáp:

- Không hề liên quan gì cả! Cũng như cốc nước này, cô có uống từng ngụm thì nó vẫn là nước, nếu sơ ý làm đổ cốc nước thì nó vẫn là nước - Đến đây, chủ nhiệm Lưu hơi nghi hoặc - Cô bảo sinh hoạt tình dục của ông Vương hoàn toàn bình thường, vậy tôi phải hỏi cô, mỗi tuần hai người sinh hoạt với nhau mấy lần?

San San hơi ngượng, nhưng cô không ngượng cho mình mà ngượng cho ông Vương vì ông chẳng khác gì nghệ sĩ lang chạ khắp nơi, ứng phó với cô xong thì ngày mai chuyển sang ứng phó với cô gái khác phẩy phẩy, bởi vậy hầu như ngày nào ông cũng làm tình. Cho dù Vương Thảo Căn nói không có hứng cũng đ., song có lẽ vì ông đ. dầy quá nên mới không có hứng. Vương Thảo Căn không khi nào ra ngoài hưởng lạc mà coi đó là hoạt động sản xuất, là một phần của ngành chế tạo vì thế mới ngày ngày chuyên cần, không nghỉ. Vương Thảo Căn từng nói: “Lúc rảnh rồi thì một tuần hai ba lần, lúc không rồi thì một vài tháng cũng khó có một lần”. Chỉ có điều lý tưởng của ông có vấn đề, ông đã coi lý tưởng thành hiện thực cho nên cũng

không thể nói ông hoàn toàn nói dối.

San San là người thoải mái, cô biết không thể giấu bác sĩ điều gì nên thẳng thắn nói với chủ nhiệm Lưu:

- Xin nói thực, có lẽ ông Vương ngày nào cũng sinh hoạt tình dục.
- Vậy thì cô có cảm thấy việc sinh hoạt của ông Vương có bình thường như những người đàn ông khác không? Có cương lên không? Cương lên có khó khăn không? Ông ấy có làm cho cô đạt tới cao trào hay không? Xin cô đừng để ý, tôi hỏi cô hoàn toàn từ góc độ khoa học mà thôi.

San San là người thích hợp làm cuộc so sánh đó vì cô đã ngủ với không biết bao nhiêu đàn ông rồi.

- Ông cứ hỏi! - San San trả lời chắc nịch - Tôi lấy làm lạ ở điểm này. Ông ấy muốn là lập tức cương lên được ngay. Trước mặt chủ nhiệm Lưu thì chẳng có gì mà tôi không nói thật được. Có lúc ông ấy làm cho tôi đạt đến “đỉnh”, có lúc thì chưa tới, nhưng đó là chuyện bình thường của đàn ông. Hơn nữa không thể chỉ trách ông ấy. Có thể do tôi không muốn, tâm tình không được thoải mái hoặc người không dễ chịu thì những lúc đó tôi không “lên đỉnh” được. Ông Vương không bao giờ dùng thuốc như những người đàn ông khác, cả đến thuốc bổ tôi mua cho, ông cũng không uống. Phải chăng vì sinh hoạt dày quá nên tình trùng mới chết hết?

- Nói chung, khi nam giới sinh hoạt tình dục quá dày thì họ có khả năng tự điều tiết, qua việc không thể cương lên hoặc cương lên khó khăn, điều này chẳng khác gì lời cảnh báo đối với họ, nhắc nhở họ phải tự tiết chế. Sau khi sức khỏe dần dần hồi phục, họ mới có khả năng cương lên được. Tôi nghĩ Vương tiên sinh chưa đến mức như thế.

Thực ra, một chuyên gia như chủ nhiệm Lưu không khó để phát hiện ngay rằng Vương Thảo Căn là người đàn ông rất kém, rất kém về mặt sức sống nhưng ý chí thì cực mạnh. Đó là một trường hợp hết sức đặc thù mà ông gặp phải trong gần vạn nam giới đã qua tay ông trong thời gian ông theo đuổi việc nghiên cứu về phương diện này: Tình trùng chết hết nhưng không ảnh hưởng đến sinh hoạt tình dục. Nghĩ đến đây, chủ nhiệm Lưu thấy mừng nhưng không tiện nói với San San. Và lại có nói cũng phí lời bởi ông biết cô không quan tâm đến khoa học tình dục. Trước mắt, việc quan trọng nhất là làm cho cô sinh được con trai, vậy mà Vương Thảo Căn chẳng những không làm được mà cả đến sinh con gái cũng không nổi. Đây mới là vấn đề lớn.

- Làm thế nào đây? Chủ nhiệm Lưu, khuyên ông ấy quan hệ ít thôi, là nghỉ hẳn một thời gian? Nếu không thì bắt ông ấy uống mấy thứ thuốc làm cho tình trùng sống lại?

Chủ nhiệm Lưu là chuyên gia về khoa học tình dục, đương nhiên ông cũng hiểu biết về tâm lý học. Còn một nữa mà ông chưa nói với San San là tình trùng của Vương Thảo Căn chẳng những chết mà số lượng còn rất ít nữa. Nói theo lối bình dân thì là “một gáo mà chẳng có được mấy con”! Chủ nhiệm Lưu biết ở tuổi Vương Thảo Căn, tình trùng đã hoàn toàn không có hy vọng khôi phục lại số lượng và sức sống cần

thiết, nếu khoảng ba mươi tuổi thì còn có thể thử. Nhưng bảo cho cô gái trẻ này biết chồng hoặc người tình của cô phải hạn chế làm tình với cô, chẳng khác gì bàn với hổ về việc lột da của nó, ắt khiến cô tức giận, không thể bàn việc tiếp theo, cả những lời dù dễ nghe đến đâu cũng không lọt nổi tai cô, dẫn đến việc hai bên bất đồng với nhau. Ngoài ra, còn có khả năng nảy sinh nhiều bất ngờ, nếu để xảy ra việc bất trắc thì thật có lỗi với ông Vương. Nhưng khi thấy San San nôn nóng sốt ruột quá thì chủ nhiệm Lưu lại đâm ra thông cảm với cô, vì thế ông nói:

- Tôi không biết nói thế này có đúng hay không, nếu không đúng thì mong cô bỏ quá. Một là, dựa vào tình cảnh gia đình của Vương tiên sinh hiện nay, khuyên ông ít sinh hoạt tình dục e rằng là điều rất khó. Huống hồ, như cô vừa mới giới thiệu, sức khỏe của ông chưa tệ đến mức cần can thiệp bằng cách tiết chế những bộ phận khác trong cơ thể. Hai là, thuốc giúp cho tình trùng dần dần khôi phục sức sống có nhiều lắm nhưng tất cả những thứ thuốc ấy đều có tác dụng kích dục. Nếu cho Vương tiên sinh dùng loại thuốc này thì một là tác dụng rất chậm, hai là lại kích thích nhu cầu tình dục của Vương tiên sinh mạnh lên, như vậy số lần sinh hoạt lại càng nhiều. Tình trùng chưa khôi phục được sức sống, cuối cùng lại thành ra thu không đủ chi, chẳng khác gì thêm sương cho tuyết. Hôm nay tôi mời cô đến nói chuyện chủ yếu là muốn cô tìm cách giải thích cho Vương tiên sinh như thế nào. Tôi lo ông ấy không hiểu, ông ấy vẫn cảm thấy tất cả đều bình thường, tình trùng làm sao lại chết hết được? Nhất định ông ấy sẽ bắt tôi phải làm cho tình trùng của ông ấy sống lại, mà việc này lại không thuộc chuyên ngành của tôi. Và cho dù bác sĩ có giỏi đến đâu thì cũng không thể có hiệu quả ngay được. Điều tôi muốn hỏi ý kiến cô là cô sẽ giải thích cho ông ấy thế nào và làm sao khiến ông ấy an tâm. Còn về việc khôi phục sức sống của tình trùng thì đông y có phương pháp không kích thích tình dục, lại có thể khiến người ở trạng thái suy yếu dần có sức khỏe. Đông y và đông dược của nước ta rất hay bây giờ cũng đang được các nước khác quan tâm, chú ý. Có điều, chuyện này nói với ông Vương thế nào đây?

San San là người như thế nào? Làm gái một năm trời thì cũng như học đại học theo kiểu Gorki, huống hồ có thể nói San San đã đạt tới trình độ cao hơn cả tiến sĩ. Chủ nhiệm Lưu đã đánh giá thấp cô. Cô đã hiểu những lời chủ nhiệm Lưu muốn nói, đó là số lượng và chất lượng tình trùng của Vương Thảo Căn đều không cách gì khôi phục lại để sinh được con, nói gì đến sinh con trai! Đối với tình trùng của Vương Thảo Căn, chủ nhiệm Lưu đã bó tay và muốn đẩy sang cho đông y. Nhưng cô cũng nhận ra sự chân thành và thiện ý của Lưu chủ nhiệm. Chỉ có chân thành, thẳng thắn mới được người tín nhiệm, San San hoàn toàn tin tưởng chủ nhiệm Lưu. Hơn nữa, chủ nhiệm Lưu không trực tiếp nói với Vương Thảo Căn mà nói trước với cô, chứng tỏ ông coi trọng cô và ông là người thật lòng, cẩn thận. Cô cảm thấy có thể nói tất cả với ông. Đầu óc cô suy tính rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nghĩ ra một ý tưởng tuyệt diệu:

- Thế này nhé, tôi sẽ nói với ông ấy. Chủ nhiệm Lưu không cần lo việc này, cũng không cần gọi điện cho ông ấy.

Ông ấy không biết chữ nên sẽ không tìm ông để đọc kết quả xét nghiệm đâu. Tôi sẽ về nói với ông ấy rằng tất cả đều bình thường, không có vấn đề gì. Có điều, muốn sinh con trai thì phải nhờ đông y kê cho một số vị thuốc để uống ít lâu. Nói như thế ông ấy ắt tin ngay và cũng yên lòng. Chủ nhiệm Lưu, ông cũng biết sinh con trai là tâm bệnh của ông ấy. Ông Vương là người rất tốt, trong số các xí nghiệp tư nhân hiện nay, ông là người tốt bụng, chính trực, có cống hiến cho xã hội. Ông ấy cũng rất kính trọng ông. Tôi muốn xin ông làm như sau: Chọn loại tinh trùng tốt nhất, lựa lấy những con sinh được con trai rồi bơm cho tôi bằng phương pháp thụ tinh nhân tạo. Đương nhiên điều này không thể cho ông Vương biết, đợi đến khi tôi sinh xong thì ông ấy ắt vui mừng khôn xiết. Đó là điều an ủi lớn nhất đối với ông ấy, khiến ông ấy cảm thấy phấn đấu cả đời cũng không uổng công. Như thế cũng không phải lừa dối ông ấy. Nói như thế nào nhỉ? Đây gọi là “nói dối thiện ý” như người ngày nay thường nói đấy!

28

Từ lâu chủ nhiệm Lưu đã để ý, vấn đề lớn nhất mà loài người phải đối mặt không chỉ là những vấn đề mà người ta tranh cãi mãi không thôi như chiến tranh, nghèo đói, chủ nghĩa khủng bố, thiếu hụt lương thực, sa mạc hóa trái đất v.v..., mà là nhân loại sắp tuyệt diệt. Bởi vì ô nhiễm không khí, tầng ôzôn bị phá hoại, vì chất hóa học ô nhiễm môi trường dân cư và vì hàng ngày người ta lại phải ăn thực phẩm bẩn và uống nước ô nhiễm ấy, vì ảnh hưởng của sóng điện từ và bức xạ nhiệt, vì rất nhiều áp lực mà người ta phải chịu cứ tăng lên cùng nhiều nhân tố khác như hút thuốc lá, hít ma túy, nghiện rượu v.v... nên số lượng tinh trùng của đàn ông sụt giảm trông thấy. Không những giảm về số lượng mà chất lượng tinh trùng cũng suy thoái: Sức xung kích, tấn công của tinh trùng đều yếu đi. Tuy học giả các nước từ lâu đã phát hiện nhiều mối nguy hiểm nghiêm trọng mà loài người phải đối mặt nhưng không được người ta quan tâm phổ biến. Cái người ta quan tâm chỉ là nguy cơ tiền tệ, cổ phiếu, giá nhà, giá xăng dầu và sự lên xuống của thực phẩm v.v... đó chỉ là những việc vặt vãnh trong cuộc sống, mà càng quan tâm thì càng nôn nóng, căng thẳng; càng nôn nóng, căng thẳng thì tinh trùng càng ít, càng yếu. Cuối cùng, đời sống vật chất phong phú đẩy những tinh trùng trong tinh hoàn lại thiếu hụt, hai cái đó tỉ lệ nghịch với nhau. Khi đời sống vật chất đạt tới mức độ cao nhất trong lịch sử thì tinh trùng trong tinh hoàn sẽ giảm tới mức số không, không thể sinh đẻ gì nữa, và loài người chính thức bị tuyệt diệt.

Giả Đan Mạch đã điều tra tinh dịch của mười lăm nghìn đàn ông ở hai mươi mốt quốc gia, và phát hiện ra rằng số lượng tinh trùng của họ chỉ bằng một nửa so với năm mươi năm trước. Năm 1940, mỗi một mililít tinh dịch của đàn ông trưởng thành bình quân có một trăm ba mươi triệu tinh trùng; đến năm 1990, bình quân mỗi người chỉ còn sáu mươi sáu triệu tinh trùng, hơn nữa mỗi năm còn giảm với tốc độ 1,2%.

Theo yêu cầu sinh lý, mỗi mililít tinh dịch phải có từ bốn mươi triệu đến một trăm triệu tinh trùng mới gọi là bình thường, nếu ít đến hai mươi triệu thì rất khó có con. Hiện nay, tinh dịch của đàn ông trên toàn thế giới có số lượng tinh trùng đạt bốn mươi triệu đã được coi là khỏe mạnh. Điều đó khiến cho rất nhiều cặp vợ chồng bị vô sinh. Các nước phát triển ở phương Tây có đến 20% gia đình khổ sở vì không có con, còn ở Trung Quốc, cứ tám đôi vợ chồng thì có một đôi bị vô sinh.

Học giả nổi tiếng thế giới rút ra kết luận từ việc nghiên cứu, còn chủ nhiệm Lưu lại hiểu ra điều đó từ thực tiễn. Một đồng nghiệp rất nổi tiếng từng cho ông biết, nguyên nhân chủ yếu khiến “kho tinh trùng danh nhân” ảm ỉ một hồi trước đây, sau đó lặng lẽ đóng cửa không phải do ngành chủ quản cấp trên nào đó can thiệp mà là do thu thập tinh trùng không đúng quy cách. Có loại tuy đủ sức sống nhưng lại không tồn tại được trong kho đông lạnh. Có những người được gọi là thiên tài của thế kỷ 21 ở Trung Quốc lại không có tinh trùng, các nhà lịch sử học tương lai ắt coi đó như truyện tiểu lâm có tính lịch sử để tha hồ viết, đây là nếu trên trái đất lúc ấy vẫn còn có loài người.

Điều khiến chủ nhiệm Lưu lo lắng hơn nữa là, trong số những cặp vô sinh được ông giúp đỡ thì cứ năm đôi có một đôi vô phương cứu chữa. Những năm ông học đại học vào cuối thập kỷ năm mươi đầu thập kỷ sáu mươi của thế kỷ XX là những năm cung ứng vật chất của Trung Quốc thiếu hụt nhất, mức sống của người dân yếu kém nhất, cả đến cà rốt dân cũng chẳng có mà ăn, ngày nào cũng chỉ nhai rau muối và nuốt cháo khiến cho nhiều người dân bị phù thũng vì thiếu dinh dưỡng. Nhưng lúc ấy tinh trùng của đàn ông Trung Quốc mỗi mililít có khoảng sáu mươi triệu con. Những năm gần đây, ông xét nghiệm tinh dịch mấy ngàn đàn ông thì nói chung, trong mỗi mililít tinh dịch của đàn ông Trung Quốc bình quân chỉ còn khoảng ba mươi triệu, hơn nữa mỗi năm một giảm và có xu thế sa sút về chất lượng, tức là tiến gần đến nhân chủng Trung Quốc tuyệt diệt. Ngày nay, đàn ông ngoài ba mươi tuổi thì tinh trùng vừa ít vừa yếu, cho dù có tăng thêm dinh dưỡng, tăng cường luyện tập, chú ý nghỉ ngơi cũng rất khó khôi phục được mức của năm mươi năm trước. Một đề tài mà ông muốn nghiên cứu nhằm làm rõ: Đó là kết quả của việc môi trường sinh thái bị phá hoại hay là do gen bị biến dị? Nếu do gen biến dị thì tức là trời muốn tuyệt diệt loài người.

Chủ nhiệm Lưu là người mê bóng đá, ông từng nghĩ đội tuyển bóng đá Trung Quốc âm thịnh dương suy có lẽ vì số lượng tinh trùng của cầu thủ nam quá ít, chất lượng cũng quá kém. Bóng đá nam Trung Quốc không vượt khỏi châu Á thì đối với người Trung Quốc, đó là điềm dự báo không tốt lành về nhân chủng Trung Quốc.

Chủ nhiệm Lưu không hề lấy làm lạ về yêu cầu mà San San nêu ra. Mấy năm gần đây, những cặp vợ chồng đến phòng nghiên cứu vô sinh của bệnh viện nhờ giúp đỡ khi người chồng không có cách gì chữa khỏi, nhiều người thường đưa ra yêu cầu này, mặc dù đó là điều ngành y tế cấm ngặt. Nhưng hiện nay, chất lượng thực phẩm kém ảnh hưởng đến sức khỏe của con người, sữa của trẻ sơ sinh còn không quản lý nổi thì sức mấy mà để ý đến vấn đề vốn chẳng có trở ngại gì lớn đối với xã hội là mượn giống sinh con?

Nhưng giống ở đâu ra? Nhất là giống tốt thì hiện nay cực thiếu trên thị trường. Kho tinh trùng mà các bộ ban ngành cấp trên phê chuẩn cho chính thức thành lập thì không ổn định được đầu vào. Vùng trung nguyên có một ngân hàng tinh trùng vừa mới khai trương được mấy tháng, từ một trăm người đàn ông hưởng ứng lời mời chỉ lấy được tinh trùng đúng tiêu chuẩn của ba mươi người, mà tiêu chuẩn ở đây được thông .qua trong tình hình quy định đã được hạ thấp rất nhiều; nếu thực hiện nghiêm chỉnh khắc thì thật ra toàn bộ số tinh trùng đó không qua nổi cửa ải, nếu lại để trong kho đông lạnh thì cuối cùng sẽ phải xử lý như phế liệu mà loại phế liệu này thì Vương Thảo Căn không thèm mua. Còn như đòi hỏi phải có giống tốt thì xin lỗi nhé, không có hàng để cung cấp đâu! Cho nên đừng nói việc này vốn là lách luật mà có thể nói nó được ngầm tiến hành trong phòng thí nghiệm vô sinh ở Bệnh viện Chúng Sinh.

Chủ nhiệm Lưu vừa nói cho San San biết giúp cô mở rộng tầm mắt, khiến cô hết sức kinh ngạc. Trước đây cô vút vào sọt rác bao nhiêu là tinh dịch trong bao cao su vừa dùng xong, bây giờ nghĩ lại mới thấy tiếc! Cô nghĩ, có thể nói gái làm tiền chính là “người thu nhặt tinh trùng” đặc lực nhất!

Chủ nhiệm Lưu giới thiệu cặn kẽ tình hình thị trường tinh trùng với San San cũng có nghĩa là ông đồng ý với yêu cầu của cô, khiến cô rất mừng.

- Không hề gì, không hề gì! Chủ nhiệm Lưu, may mà hiện giờ ông Vương chưa nóng lòng sốt ruột. Ông ấy mới ngoài năm mươi, chưa đến sáu mươi, còn mấy năm nữa mới tới tuổi mất khả năng tình dục, con gái tôi cũng mới một tuổi thôi mà! Đợi sáu tháng hay một năm nữa, thuốc đông y ông ấy uống đủ rồi, chúng tôi thực hiện thụ tinh nhân tạo cũng vừa. Như thế thì ông ấy chẳng nghi ngờ gì cả. Chỉ có điều xin chủ nhiệm Lưu để ý giúp tôi tìm và chọn ra tinh trùng sinh con trai tốt nhất. Khi con trai chúng tôi ra đời, người đầu tiên phải hậu tạ là chủ nhiệm Lưu rồi. Có thể nói chủ nhiệm Lưu chính là cứu tinh của ông Vương đấy!

Chủ nhiệm Lưu không để ý đến hậu tạ, nhưng đồng ý với điều San San nói: Vương Thảo Căn kể ra cũng là một ông chủ xí nghiệp tư nhân “lương thiện, chính trực, có cống hiến đối với xã hội”; đồng thời cũng để đền đáp mối tình tri ngộ với Vương Thảo Căn, ông cảm thấy làm việc này cho Vương Thảo Căn là đáng, vả chẳng công việc mà phòng thí nghiệm vô sinh của Bệnh viện Chúng Sinh làm chính là việc này. Vương Thảo Căn không then là một nhân sĩ thành công, ông chẳng có một chút kiến thức nào về sinh đẻ nhưng ý tưởng ông nghĩ ra quả thật đã nâng cao rất nhiều lương nghiệp vụ, tăng lợi nhuận cho bệnh viện, thu nhập của bác sĩ và nhân viên từ sau khi thay đổi chế độ sở hữu tăng lên.

Làm cho cái ấy của nam giới ngồng lên, cơ hội làm giàu quả là rất lớn!

Đúng như chủ nhiệm Lưu nói, Trung Quốc hiện nay cứ tám đôi vợ chồng thì có một đôi bị vô sinh. Còn có một số lớn những người trung niên, không chính thức làm thủ tục kết hôn và những gia đình trống vắng muốn có con để an ủi tuổi già, họ đều là những vị khách bí mật ẩn hình, vượt hẳn số vợ chồng chính thức kết hôn bị vô sinh. Nhưng vấn đề vẫn là tình tròng ở đâu ra.

Trong số những người đến phòng thí nghiệm vô sinh của bệnh viện cầu cứu mà chủ nhiệm Lưu và các bác sĩ giúp đỡ thành công, có một số phía nam giới không có trục trặc gì lớn, điều trị một thời gian là có thể thực hiện thụ tinh nhân tạo; và một số phụ nữ chỉ cần thông ống dẫn trứng, hoặc chữa khỏi một số bệnh phụ khoa mà phụ nữ thường mắc phải là có thể thụ thai bình thường. Nhưng trong số những người đàn ông xin giúp sau khi đã qua điều trị mới có tinh trùng đúng quy chuẩn thì đương nhiên chỉ đồng ý bơm cho đối tượng của họ, tuyệt đối không thể lén lút giữ lại chút ít để bơm cho người phụ nữ khác. Làm như thế chẳng những vi phạm pháp luật mà nặng hơn là vi phạm đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ. Chủ nhiệm Lưu chuyển sang phòng thí nghiệm vô sinh của Bệnh viện Chúng Sinh là đã vi phạm quy định rồi, nhưng vi phạm đạo đức nghề nghiệp thì ông tuyệt đối không khi nào chịu làm.

Những đôi vợ chồng muốn mượn giống sinh con xếp hàng ngày càng dài, không thua kém gì số người xếp hàng mua vé tàu hỏa về quê ăn Tết.

Muốn ông chủ bệnh viện có người nối dõi thì cần chọn ra tinh trùng tốt nhất để thụ tinh nhân tạo cho San San, vì vậy phòng thí nghiệm vô sinh của Bệnh viện Chúng Sinh rất cần tinh trùng đúng quy chuẩn. Nhưng mục đích thực sự của việc mua bán này thì cả đến bác sĩ, y tá của phòng thí nghiệm vô sinh cũng không thể cho biết mà chỉ có thể nói đại khái là “làm thí nghiệm để nghiên cứu khoa học”, về đối ngoại, càng không thể công khai mời gọi, quảng cáo cũng không thể đăng tin trên mạng, mà chỉ có thể tiến hành ngầm.

Trước hết, trí tuệ tập thể động viên các nhân viên trong phòng nghiên cứu khoa học của họ đã có ít nhiều kết quả: các y bác sĩ trong bệnh viện, bất kể họ có phải là người của phòng thí nghiệm vô sinh hay không, chỉ cần là người của Bệnh viện Chúng Sinh, nhà nào sửa chữa nhà cửa thì tranh thủ trò chuyện, làm thân với họ rồi dần dà gợi chuyện bệnh viện cần tinh trùng. Đương nhiên phải nói sao cho dễ nghe, không nói mua mà nói là “hiến tặng”, hiến tặng xong thì trả một khoản tiền “vất vả” nhất định. Có anh thợ nghe nói phí “vất vả” này nhiều hơn số tiền lương làm trong một tuần thì cười và thử nhận lời xem sao. Như thế là cá đã cắn câu, lập tức người ấy được mời đến phòng thí nghiệm vô sinh, được đưa cho một cái lọ vô trùng, sau đó vào phòng “hiến tặng tinh trùng” nho nhỏ để anh ta tự sướng mà “lab động” ra tinh trùng. Họ

đã dụ được mười mấy người như thế. Điều khiến chủ nhiệm Lưu hết sức kinh ngạc là mười mấy công nhân hầu hết tuổi chỉ chừng trên dưới ba mươi và có người còn trẻ hơn nữa nhưng tình trùng không chết thì cũng dị dạng chiếm đến một nửa. Số liệu đó làm cho chủ nhiệm Lưu càng hiểu thêm sức sát thương của chất hóa học đối với tình trùng vì những người thợ này hầu như ngày nào cũng làm việc trong môi trường đầy hóa chất và sơn hóa học khác.

Không tìm được trong đám thợ xây thì có thể thông qua họ để tìm người trong tầng lớp lao động nghèo khác, nhưng những người đến theo lời mời không ai vừa mắt chủ nhiệm Lưu cả. về ngoại hình, họ không hệt chỗ này thì cũng sót chỗ kia, đúng theo kiểu “dừa lép, táo nứt” như người phương bắc nói. Cho dù tình trùng của họ đúng quy chuẩn thì con cháu của họ, bất kể là trai hay gái đều không thể là những đứa trẻ đáng yêu. Nếu để cho những người đang tha thiết muốn có con tận mắt nhìn thấy người cung cấp tình trùng thì có thể họ sẽ không đồng ý. Người muốn có con trai hẳn sẽ muốn người đàn ông cho tình trùng phải là người trông khôi ngô, có phải thế không?

Sau đó, họ còn phát hiện còn có người “muốn sa lưới”, đó là những người đàn ông tuyên bố mình tự nguyện hiến tình trùng trên mạng.

Sau khi phòng thí nghiệm vô sinh được thành lập, Đỗ Bì được điều đến hỗ trợ cho Lưu chủ nhiệm, người đến “ứng thí” đều do Đỗ Bì tiếp đón. Anh ta lên mạng liên hệ với từng người hảo tâm, người nào ở ngay trong thành phố thì rất tiện, một ngày có thể tiếp đến mấy người. Tuy nhiên không thể gọi họ đến cùng một lúc như học sinh đến ghi tên học, mà chỉ có thể chia thời gian để mời họ từng người một đến Bệnh viện Chúng Sinh. Điều khiến chủ nhiệm Lưu kinh sợ là những người lên mạng tự xin hiến tình trùng, nếu không phải loại mắc bệnh “nghiên mạng” thì cũng là lũ mất dạy trong thành phố, tóm lại không có người tự nguyện hiến tình trùng nào xem ra có tinh thần, có chí tiến thủ, có lòng yêu thương, đứng đắn, xuất phát từ mục đích cao thượng. Vào đến phòng thí nghiệm vô sinh, trước khi Đỗ Bì nói rõ quy định những việc cần làm và những điều khoản ký hợp đồng hiến tặng, họ đều yêu cầu cho biết rõ khoản thù lao. Tình trùng có đủ tiêu chuẩn hay không đều đòi thù lao trước đã. Họ nói:

- Nếu không thế, chỉ có thằng điên mới chịu xuất kho những tình trùng quý báu đó cho ông!

Nói thế cũng đúng. Họ đến hiến tình trùng mà không hề biết trước tình trùng của mình có đúng quy chuẩn hay không. Họ chỉ biết xuất kho, còn đúng quy cách hay không chỉ có kết quả xét nghiệm của bệnh viện mới biết. Bởi vậy, họ hoàn toàn không cần thiết và cũng không thể nộp giấy chứng nhận tình trùng đúng quy chuẩn được, nên đành phải thuận theo họ. Vào phòng chưa tới một phút đã ra, họ vừa cài khay quần vừa nhét cái lọ nhỏ nhớp dính đầy tinh dịch vào tay hộ lý rồi cầm tiền ra về.

Nhưng đã đụng đến lý thì phải nói lý. ở đây có một điểm khiến chủ nhiệm Lưu không cam tâm vì ông vừa phát hiện những thanh niên thành phố đó hầu hết đều nữ tính hóa, hoặc lưỡng tính hóa. Có những cậu chẳng còn giống đàn ông, không có khí dương cương chút nào, ẻo lả ra chẳng có tinh thần. Chưa nói họ ăn

mặt, trang điểm, nhất cử nhất động đều có khuynh hướng nữ tính hóa hoặc lưỡng tính hóa chẳng khác gì dân pê-đê, còn ưỡn ẹo, ngồi chẳng ra dáng ngồi, đứng không ra dáng đứng, mồm ngậm điếu thuốc đứng trò chuyện với Đỗ Bì trong khu vực cấm hút thuốc lá.

Trò chuyện cũng chẳng nói được điều gì hay ho, chỉ toàn ba hoa lung tung trên trời dưới đất, vậy mà còn rất ngạo mạn, tự cho mình đúng, không chịu lắng nghe lời Đỗ Bì, dường như chỉ có họ mới biết tuốt. Có cậu nghe nhưng không làm theo yêu cầu, tinh dịch loãng toẹt mà vẫn bơi bắn quanh cái lọ vô trùng. Khi đưa cho hộ lý, cậu ta còn nhăn nhó nói những lời thô bỉ khiến hộ lý xấu hổ đỏ bừng cả mặt, không ngẩng đầu lên được, một số hộ lý đã định xin chuyển sang khoa. Lại có người sau khi nghe nói chuyện về kiến thức tình dục thì phá lên cười rồi bỏ đi luôn. Hóa ra những người này chẳng qua nhàn rỗi quá, muốn lên mạng tìm một trò mới cho vui mà thôi.

Tình trùng tốt không thu thập được, chi phí cho “vắt vả” và nhân công, chi phí cho thuốc dùng để xét nghiệm v.v... thế là mất toi đến mấy vạn tệ. Gặp phải trường hợp này, nói theo kiểu Tứ Xuyên là “Mần răng đây, mần răng đây”?

Đúng lúc phòng thí nghiệm vô sinh của Bệnh viện Chúng Sinh bó tay trước việc cung ứng tình trùng thì Nhất Ưc Lục xuất hiện.

Về đến văn phòng, chủ nhiệm Lưu rót trà vừa lấy thuốc lá ra mời. Anh chàng kia nói:

- Không cần đâu ạ. Cháu không hút thuốc. Cháu đâu dám làm phiền chủ nhiệm Lưu. Nhưng chủ nhiệm nói, vậy có việc gì cần cháu giúp đỡ đây? Cháu không thấy phiền đâu ạ.

Chủ nhiệm Lưu không nói theo kiểu “sỗ sàng” như Vương Thảo Căn mà trò chuyện thân mật với anh ta:

- Này cậu, cậu là người ở đâu? Nghe giọng thì hình như ở mạn Trùng Khánh, phải không? Ở quê còn có những ai? Cha mẹ cậu làm gì?

- Đúng thế, đúng thế! Chủ nhiệm Lưu làm sao lại nhận ra? - Chàng trai vui mừng như gặp được người quen nơi đất khách - Huyện chúng cháu vốn thuộc tỉnh Tứ Xuyên, nhưng khi Trùng Khánh trở thành thành phố trực thuộc trung ương thì huyện chúng cháu quy hoạch về Trùng Khánh quản lý. Ở nhà có cha cháu và mẹ kế, họ làm ruộng ở quê. Nhưng gần đây họ trở thành dân di cư. Chẳng phải đập Tam Hiệp cần sửa chữa đó sao? Nhà mới do chính phủ xây cho đẹp lắm. Dọn đến nhà mới thì ông bà không cần làm ruộng nữa, chỉ ở nhà mà dưỡng lão, nhàn nhã lắm ạ.

- Vậy sao cậu không đi học? Cậu học được mấy năm? Điều kiện gia đình không tồi, sao không ở nhà mà phải lên đây đi làm thuê?

Chàng trai lập tức đỏ bừng mặt:

- Chủ nhiệm Lưu, cháu xin nói thật với ông là cháu sợ học lắm, hễ nhắc đến thi cử là cháu chỉ muốn ngất. Có điều những gì thầy giáo dạy chẳng bằng những gì cháu nhìn thấy. Cháu chỉ thích làm thuê, làm thuê hay lắm, được ở cùng mọi người, công trường náo nhiệt lại vừa vui vẻ, đứng ở trên cao còn có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp.

- Vậy sao cậu lại đến đây? Cậu có người quen ở thành phố này à?

- Có, có, có! - Cậu ta dường như rất vui khi nhắc tới người quen ở thành phố - Chị cháu mở công ty ở thành phố này. Cháu mà rảnh thì đến đó chơi, chỉ có chị cháu đối xử tốt với cháu thôi.

Chủ nhiệm Lưu hơi lấy làm lạ:

- Chị cậu đã mở công ty trong thành phố thì sao cậu không vào công ty mà làm lại chạy tới công trường làm thuê cho khổ?

- Nhưng mà công ty của chị cháu chỉ cần nữ chứ không cần nam.

- Công ty kiểu gì thế? Chẳng có công ty nào không cần nam cả. Chị cậu cứ xếp cho cậu một việc gì đó cũng hơn đứt đi làm thuê. Có đúng không nào?

- Công ty thế nào thì cháu không biết nhưng làm ăn khá lắm, ra ra vào vào toàn là nhân viên nữ, cháu không thấy một người nam nào. Chị cháu đã thu xếp, thì đều là muốn tốt cho cháu, đều muốn tốt cho cháu thôi. Hơn nữa làm ở công trường cũng không khổ cực gì, cháu thích làm việc ở công trường, không thích quần quanh bên các cô gái đó. Nhưng chủ nhiệm Lưu này, ông đừng khách sáo, ông cần cháu giúp việc gì? Ông đừng nên thấy cháu chỉ mới học đến phổ thông cơ sở mà coi thường, không có mấy tí văn hóa nhưng cháu có sức khỏe, việc nặng nhọc gì cũng đều làm được, ngay lính tráng cũng không địch nổi cháu đâu.

Điểm này chủ nhiệm Lưu hoàn toàn tin tưởng, e rằng bộ đội cũng không có thân hình đẹp như cậu ta, một thân thể đầy khí dương cương, tràn trề sức sống, thể hình lại gần như hoàn mỹ. Chủ nhiệm Lưu càng ngắm cậu ta càng thấy thích, chẳng khác gì đang ngắm nhìn một bức hoa, mắt ánh lên niềm tán thưởng, thậm chí là hâm mộ.

- Ờ... - Chủ nhiệm Lưu thấy khó mở lời, lại không muốn gọi Đỗ Bì đến. Ông còn muốn trò chuyện với anh ta, nếu Đỗ Bì đến thì sẽ phá tan không khí đó, sẽ lại làm việc theo phép công, chàng trai lập tức trở thành công cụ cung cấp tinh trùng. Như thế thì chẳng còn một chút tình người nào. Sau này nếu có gặp lại thì không còn là quan hệ bạn bè với nhau nữa, chí ít cũng chẳng còn quan hệ giữa người với người mà chỉ còn là quan hệ giữa người sử dụng công cụ và công cụ mà thôi.

- Công việc cũng không có gì nặng nhọc - Chủ nhiệm Lưu quyết định nói thẳng cho cậu ta biết - Đây chàng trai, cậu có biết phòng thí nghiệm vô sinh của bệnh viện chúng tôi chữa bệnh gì không? Bệnh viện chúng tôi có một nghiệp vụ là sử dụng tinh dịch của nam giới để nghiên cứu, nếu nghiên cứu thành công thì sẽ rất có ích cho nhân loại. Tôi mong cậu cung cấp cho bệnh viện một số tinh dịch, đương nhiên bệnh viện sẽ trả cậu một khoản tiền để cậu chi dùng, không để cậu thiệt đâu.

- Hiểu rồi, hiểu rồi! Cháu nghe người ở công trường nói, phòng thí nghiệm của các ông chuyên trị bệnh không đẻ được con. Họ nói xong đều cười - Chàng trai bối rối hỏi - Nhưng tinh dịch là thế nào? Hình như cháu chẳng có thứ đó đâu. Hay là, cháu thử hỏi người ở công trường xem họ có hay không nhé!

Chủ nhiệm Lưu nhận ra rằng cậu ta không hiểu thuật ngữ y học “tinh dịch” y hệt như Vương Thảo Căn vậy. Phải giải thích cho cậu ta theo cách nói dân dã thôi.

- Tinh dịch ấy mà... - Trong một lúc chủ nhiệm Lưu thực sự không nhớ dân gian gọi nó là gì - Thông thường người ta gọi nó là “sóng”. Đó là một thứ nước chảy ra từ cơ thể đàn ông, đàn ông nào đến tuổi thành niên đều có, có thứ nước đó thì mới làm cho vợ đẻ con được.

- A! Cháu hiểu rồi! - Chàng trai bật cười - Ở công trường chúng cháu, suốt ngày từ sáng đến tối hết “sóng” này lại đến “sóng” khác, nhất là những người miền Bắc. Đây là tiếng chửi rửa mà, tức lên thì gào

“sống”. Nhưng mà cháu chưa nhìn thấy nó như thế nào cả. Lại thật đấy, trên người cháu chẳng bao giờ chảy ra thứ nước đó, chỉ có mồ hôi chảy ra thôi. Có khi cháu chẳng có thứ “sống” ấy đâu!

Chàng trai khoảng hai mươi tuổi, cơ thể đã trưởng thành hoàn toàn rồi, làm sao lại không có tinh dịch? Chủ nhiệm Lưu tưởng rằng cậu ta không muốn hiến tặng song không tiện nói rõ.

- Không có thì thôi. Cậu không cần phải từ chối, không muốn hiến tặng cũng không sao. Đây vốn là việc hoàn toàn tôn trọng lòng tự nguyện, không được dụ dỗ, càng không được cưỡng ép. Nhưng mà cậu không nên để ý, cậu không muốn thì chúng ta vẫn làm bạn với nhau, sau này nếu cậu có bệnh gì, đau đầu, cảm sốt chẳng hạn thì cứ đến tìm tôi, không nên đến bệnh viện khác mà mất tiền, lại chưa chắc đã chữa khỏi.

- Không, không, không! - Anh chàng cuống lên - Chủ nhiệm Lưu, không phải cháu không muốn hiến tặng mà quả thật cháu chẳng có tinh dịch nào cả. Cháu thật sự chưa từng thấy. Nếu cháu có, mất một chút thì sợ gì cơ chứ? Cháu đã từng hiến máu rồi đấy!

32

Chủ nhiệm Lưu lại gặp phải việc quá mới mẻ. Xét về mặt biểu lộ, cậu ta có vẻ mặt chân thành, tuyệt đối không phải nói dối. Nhưng một chàng trai hoàn toàn chín muồi về mặt sinh lý, thân hình hoàn mỹ, thân thể lại cường tráng, làm sao mà không có tinh dịch được? Đây chẳng phải lại là một chứng bệnh rất đặc biệt hay sao?

- Tôi hỏi cậu, cậu đừng để ý nhé! Tôi hoàn toàn xuất phát từ góc độ khoa học sinh lý của con người mà hỏi cậu, cậu phải thực thà trả lời. Nếu cậu thực sự không có tinh dịch thì ở tuổi như cậu, đó là một căn bệnh đấy, tôi phải chữa cho cậu mới được. Nếu không cuộc đời của cậu sẽ rất đau khổ, và sau này cậu cũng không thể có con - Chủ nhiệm Lưu nghiêm túc hỏi - Tôi hỏi cậu, cậu không nên ngượng mà không trả lời. Cậu đã biết tôi là chủ nhiệm Lưu, cũng biết phòng thí nghiệm vô sinh chữa bệnh gì nên cũng biết tôi là bác sĩ đúng không? Đối với bác sĩ, không có chuyện gì mà không thể nói. Vấn đề là, cậu cảm thấy sinh thực khí của cậu, tức là cái b. như ở quê cậu thường nói, có căng, cứng lên không?

Tiếp thu kinh nghiệm từ Vương Thảo Căn, chủ nhiệm Lưu muốn nói sao cho cậu nông dân làm thuê này hiểu rõ, cho nên mới dùng từ cái b. Chàng trai đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống, không dám nhìn chủ nhiệm Lưu. Cậu ta ấp úng đáp không rõ:

- Cái ấy... có lúc cũng cương cứng lên.

- Vậy nó cương cứng vào khi nào? Khi thấy cô gái mà cậu thích hay là vào lúc sáng hoặc tối?

- Cháu chưa thích cô gái nào, nhưng cháu có một bạn gái, thường đùa nghịch với nhau, nhưng không

liên quan gì đến việc cái kia có cứng lên hay không - Cậu ta càng cúi thấp đầu hơn nữa - Nhưng có lúc ban sáng hoặc nửa đêm, cái ấy cũng lại tự cương lên.

- Khi nó cương lên, cậu có dùng tay sờ mó nó không? Cho đến khi tinh dịch, tức là “sóng” chảy ra thì nó mới mềm ra, phải không?

- Dùng tay sờ mó nó làm gì ạ? Nhưng có lúc cháu nằm ngủ sắp thì thấy có cái gì đó chảy ra làm cho quần và ga trải giường cứng quèo, ngày hôm sau phải đem giặt. Nhưng cháu không biết cái thứ chảy ra đó là gì, đó không phải là tinh dịch chứ? Có phải tinh dịch là thứ nước giống như nước tiểu, đúng không ạ?

Nhờ chủ nhiệm Lưu gợi mở một hồi, chàng trai mới rõ đây là cuộc đối thoại giữa bác sĩ và mình nên trả lời thẳng thắn và trôi chảy hơn nhiều tuy có dùng không ít từ “nhưng”. “Nhưng” dường như là từ cửa miệng của cậu ta.

- Ồ! - Chủ nhiệm Lưu đột nhiên hiểu ra, ông thoải mái tựa vào lưng ghế - Đó chính là tinh dịch! Khi cậu vô tình để nó chảy ra thì nó ở trạng thái lỏng, không khác mấy với nước tiểu, chỉ hơi sánh một chút như nước cháo vậy. Sáng hôm sau thì khô, khô rồi thì bám từng mảng một trên quần như mảng hồ dán và trở nên cứng quèo như cậu nói. Như vậy là cậu không có bệnh, cậu rất khỏe mạnh, không phải lo gì nữa nhé!

- Nếu như thế, cháu hoàn toàn tự nguyện hiến tặng để ông nghiên cứu khoa học. Cháu biết trong lịch sử có rất nhiều người hiến thân cho khoa học rồi - Chàng trai ngẩng đầu lên, phấn khởi nói - Nhưng sao có thể mang đống quần nhờ bẩn đó đến đây được? Thật ngượng quá đi mất.

Chủ nhiệm Lưu cười:

- Nếu cậu tình nguyện hiến tặng thì đương nhiên không thể để cách đêm, có nghĩa là để nó cứng quèo như cậu nói. Chúng tôi cần là cần thứ mới tinh vừa mới từ trong người cậu chảy ra ấy.

- Vậy làm sao mà đợi được? - Chàng trai rất kinh ngạc - Có tối nó chảy ra, có tối lại chẳng chảy. Nhưng cháu chẳng biết lúc nào thì nó ra cả. Nó bất chợt tự chảy ra, không như đi đại, cháu muốn đại thì đại được ngay. Nhưng nó chẳng phải là thứ hể cháu muốn là chảy ra đâu.

- Nếu cậu bằng lòng thì chúng tôi có phòng riêng cho cậu một mình ở trong đó, cậu có thể dùng tay làm tinh dịch chảy ra. Khi nào nó sắp ra thì cậu cho nó tia vào một cái lọ mà chúng tôi sẽ đưa cho cậu. Đến đây thì nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành.

- Dùng tay làm cho nó chảy ra? - Chàng trai ngớ cả người - Dùng tay thì làm sao khiến nó chảy ra được? Nó tự chảy ra khi cháu không biết gì cơ mà? Nhưng dùng tay thì cháu e rằng không làm nó chảy ra được đâu. Thật ngượng quá!

Chủ nhiệm Lưu bấy giờ mới biết chàng trai thuần phác này chưa từng tự sướng. Bây giờ, một chàng trai hai mươi tuổi mà chưa từng tự sướng thì quả thật hiếm như lông phượng, sừng lân. Chủ nhiệm Lưu càng

thấy quý cậu ta. Vì thích nên ông cảm thấy nếu dạy cậu ta tự sướng thì quả là một tội lỗi, nhưng nhất thời ông lại chẳng nghĩ ra được cách gì khác, cho dù chỉ dạy bảo dần dần, ông vẫn cảm thấy là có tội. Ông là sinh viên đầu những năm 60 của thế kỷ XX và tốt nghiệp trước Cách mạng Văn hóa. Lúc ấy, lời các thầy và sách báo dành cho thanh niên đều gọi “tự sướng”, là “thủ dâm”, “tự độc”, là hành vi bẩn thỉu tự coi khinh mình, tự làm hại mình, chỉ có hại mà không có lợi gì cho sức khỏe của thanh niên. Còn ông, thông qua thực tiễn chữa bệnh, quả thật ông cũng phát hiện rất nhiều ca vô sinh là do nam giới khi còn trẻ đã “tự sướng” quá nhiều. Ông nghĩ, nếu ông dạy cách “tự sướng” cho một chàng trai trong trắng như thế, khiến cậu ta nhiễm phải thói xấu đó thì thật là tội không gì to bằng.

33

Hai người đành ngượng ngùng ngồi nhìn nhau. Bất kể thế nào, chủ nhiệm Lưu cũng không thể dạy chàng trai “tự sướng” được song ông lại không muốn gọi Đỗ Bì tới. Đỗ Bì mà tới thì không biết anh ta còn có dạy những gì mà thằng bé không nên biết nữa đây? Còn chàng trai thì càng không hiểu làm sao mới đáp ứng được yêu cầu của chủ nhiệm Lưu. Không đáp ứng được yêu cầu của người khác, nhất là khi mình đã làm xước xe mà người ta chẳng bắt đền, chàng trai cảm thấy rất băn khoăn.

- A! - Ngồi ngay ra một lúc, bỗng chàng trai vụt nhảy lên, vỗ tay đánh bốp - Cháu có cách rồi! Cháu sẽ hỏi chị cháu, chị ấy có cách, cách gì chị ấy cũng có. Cháu hỏi chị cháu là biết ngay.

Chủ nhiệm Lưu cảm thấy dường như chàng trai này chưa hoàn toàn trưởng thành về mặt tâm trí, có người giám hộ trông coi việc lấy tinh trùng và ký kết hợp đồng hiến tặng thì ổn thỏa hơn. Nếu người giám hộ đồng ý thì sẽ nhờ người ấy dạy cậu ta cách dùng tay để xuất tinh. Đó là việc của người giám hộ.

- Tốt, tốt lắm! Thế thì cậu về bàn trước với chị cậu. Tôi đợi kết quả của hai người.

- Không cần, không cần đâu. Cháu gọi luôn cho chị cháu - Chàng trai rút điện thoại di động ra gọi, dường như trên máy của cậu ta chỉ có mỗi một số này. Vừa mới đổ chuông hai tiếng đã có người nhận.

- Thôi, thôi, chị chờ cái gì thế? - Chàng trai ngay lập tức trở nên bướng bỉnh - Chị còn chờ nữa thì em không về đâu! Em húp phải canh gì à? Chính vì em không thích thứ canh Quảng Đông của chị nên mới không về đấy! Chị để lại cho ông cảnh sát Đào đi. Chị đừng quát ầm lên, tai em ù đặc cả rồi. Chị nghe em nói đây. Chủ nhiệm Lưu ở Bệnh viện Chúng Sinh là người rất tốt, em làm xước xe của ông mà ông không bắt em đền. Ông muốn em hiến tặng một ít tinh dịch gì đó để nghiên cứu khoa học, nhưng tinh dịch đó làm sao lấy ra được? Em muốn hỏi chị vấn đề này. Chị cách gì cũng có, vậy thì dạy em đi!

Điện thoại đang kia trả lời mấy câu, chàng trai liền tắt máy.

- Được rồi, hỏi được rồi, nhưng phải chờ một chút. Chị cháu đến ngay đây. Cháu cái gì cũng phải nhờ chị dạy, chị ấy như mẹ cháu vậy.

Vừa hay sáng hôm nay chủ nhiệm Lưu không có bệnh nhân nào đến, mà cho dù có, ông cũng chẳng tiếp vì ông quyết định phải “tấn công” anh chàng này. Cậu ta nếu không phải người cung cấp tình trùng hoàn hảo thì cũng là ca bệnh hết sức đặc biệt. Dùng hết thời gian để nghiên cứu thì cũng đáng.

Trong lúc đợi người chị đến, chủ nhiệm Lưu bèn giảng cho cậu ta một số vấn đề về sinh lý, đặc biệt là kiến thức khoa học tình dục. Cậu ta hết sức kinh ngạc và cũng cảm thấy hết sức hứng thú.

-Ồ, hóa ra trẻ con được sinh ra như thế đấy! Bây giờ ông nói “tình dịch, tình dịch” thì cháu mới hiểu. Nhưng tại sao tình dịch của cháu lại tự chảy ra vào buổi tối?

Không cần đàn bà nó cũng chảy ra, xin ông cho biết như thế có vấn đề gì không?

Chủ nhiệm Lưu giải thích, đối với thanh niên mà nói, đó là điều hoàn toàn bình thường. Đó gọi là “di mộng tinh”. Ở tuổi cậu, một tháng có từ hai đến ba lần “di mộng tinh”. Chỉ cần sáng hôm sau vẫn thấy tỉnh táo, có sức khỏe làm việc thì bất tất phải lo lắng vì nó cho thấy cậu là người khỏe mạnh.

- Nhưng chủ nhiệm Lưu, cháu có mộng mị gì đâu? Cháu chẳng bao giờ nằm mơ, sao nó lại tự chảy ra?

- Vậy cậu có cảm thấy khoan khoái khi nó chảy ra không?

Chàng trai cười:

- Thế thì có đấy! Cháu cảm thấy khoan khoái không nói ra được. Nhưng như thế có ảnh hưởng gì đối với cháu không?

Đang nói đến đây thì chủ nhiệm Lưu nhìn qua cửa sổ thấy một chiếc Volvo màu xanh chạy đến rồi từ từ đỗ lại ở trước cửa phòng thí nghiệm vô sinh.

Lát sau, cửa phòng làm việc của chủ nhiệm Lưu vang lên tiếng gõ. chủ nhiệm Lưu ra mở cửa. Một thiếu phụ rất xinh đẹp, thon thả đang đứng ở đó.

Thiếu phụ ngó vào trong phòng, quả nhiên thấy em trai đang ngồi trong đó. Cô nhả nhận hỏi chủ nhiệm Lưu:

- Cháu có thể vào được không?

Lúc ấy cậu em đã đứng dậy, gọi “chị, chị” luôn miệng. Chủ nhiệm Lưu biết đó là chị gái của cậu ta, vội nói:

- Mời vào, mời vào!

Thiếu phụ đẹp hơn San San nhiều lắm, lại thanh nhã, điềm đạm hơn San San, vừa hấp dẫn vừa đoan trang. Tuy không dùng hàng hiệu như San San, nhưng quần áo cắt may vừa khéo, màu sắc phối chuẩn, vừa quý phái lại vừa phóng khoáng, so với San San cô giống nhân viên văn phòng hơn. San San có khuôn mặt hình dưa hấu, còn thiếu phụ có khuôn mặt hình trứng ngỗng, đầy đặn và phúc hậu, rất giống với khuôn mặt của mỹ nhân đời xưa. Không đợi chủ nhiệm Lưu chỉ chỗ ngồi, thiếu phụ đã ngồi ngay xuống cạnh em trai, vừa sửa lại cổ áo cho em vừa ca cẩm:

- Cậu nhìn mình đi, cổ áo lộn cả lên thế này à? Còn ra cái gì nữa? Làm việc ngoài công trường cũng phải chú ý đến vẻ ngoài chứ? Đã ăn cơm sáng chưa? Cậu bảo hôm nay nghỉ làm, chị đã ninh một nồi canh từ sáng sớm đợi cậu mà chẳng thấy cậu tới. Đang định gọi điện hỏi thì nhận được điện của cậu. Làm tình dịch tiết ra như thế nào? Buồn cười chết đi được.

Nói xong thiếu phụ mới ngoảnh sang chủ nhiệm Lưu:

- Rốt cuộc chuyện như thế nào ạ? Em cháu nói không được rõ ràng làm cho cháu chẳng hiểu ra sao, vì vậy cháu phải tới tận nơi. Cháu có nghe nói về phòng thí nghiệm vô sinh của ông, cũng hiểu các ông chữa bệnh gì. Nhưng sao lại cần đến em của cháu? Cần tình dịch của nó để làm gì?

Câu hỏi của thiếu phụ tuy gay gắt nhưng giọng nói và vẻ mặt không hề có ý "dấy quân hỏi tội". Chủ nhiệm Lưu biết rằng đối với một nhân viên văn phòng ở thành phố như thế, ông không được giấu diếm chút nào, càng không được nói vòng vo, huống hồ cô đã biết phòng thí nghiệm vô sinh chữa bệnh gì rồi. Sau khi nói chuyện với Vương Thảo Căn và San San, chủ nhiệm Lưu ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng, cảm thấy nói thẳng mới là phương thức trò chuyện tốt nhất. Được thì hay, không được thì cũng không làm cho đối phương cảm thấy bị lừa.

Chủ nhiệm Lưu pha cho khách một cốc trà:

- Xin hỏi quý tính của cô, tôi xưng hô như thế nào đây? Nếu cô có thời gian, tôi nhất định sẽ trình bày rõ ràng đầu đuôi công việc với cô, quyết không làm thương tổn chút nào đến em trai cô.

Thiếu phụ hơi nhồm người đón lấy cốc trà rồi cười:

- Xin miễn quý tính đi. Cháu họ Lục. Gọi “tiểu thư”^[2] thì khó nghe, gọi “nữ sĩ” thì cháu chưa kết hôn. Chủ nhiệm Lưu, cháu thấy ông vẻ mặt hiền lành, ông gọi cháu Tiểu Lục là được rồi. Về thời gian, cháu có nhiều lắm, chỉ sợ làm lỡ việc của chủ nhiệm mà thôi.

Thực ra, cả thành phố C, bất kể người già hay người trẻ đều gọi Tiểu Lục là Lục Thư. Để tiện kể tiếp câu chuyện, hơn nữa cô lại là chị gái của Nhất Ưc Lục nên chúng ta cũng gọi theo là Lục Thư.

Chủ nhiệm Lưu ngồi xuống ghế ở trước bàn làm việc rồi cũng thẳng tuột như Vương Tháo Căn, nói tất tật cả khó khăn lẫn mục đích cùng quá trình thu thập tinh trùng hiện nay của Phòng thí nghiệm vô sinh cho Lục Thư nghe.

- Thẳng thắn mà nói, tôi về đây còn có mục đích cá nhân - Trong lúc cao hứng, chủ nhiệm Lưu bèn giới thiệu tỉ mỉ với hai chị em về nguy cơ nghiêm trọng mà toàn nhân loại phải đối mặt: số lượng tinh trùng trong mỗi mililít tinh dịch của nam giới trước đây là bao nhiêu, về mặt sinh lý học nên là bao nhiêu, muốn có con thì phải là bao nhiêu; sau đó từ bao giờ thì giảm sút, giảm sút vì nguyên nhân gì, cho tới hiện nay mỗi mililít tinh dịch chỉ còn có ba mươi triệu tinh trùng đã được coi là khỏe mạnh, đó là tình hình đáng lo.

Giới thiệu như thế chẳng khác gì lên lớp cho họ về kiến thức khoa học phổ thông.

Chủ nhiệm Lưu đặc biệt nhấn mạnh, thông qua quá trình điều tra của chính ông về việc tinh trùng của đàn ông Trung Quốc hiện nay thiếu số lượng và kém chất lượng thì thật sự có thể nói “dân tộc Trung Hoa lâm nguy” rồi!

- Trẻ con sinh ra bây giờ phần nhiều đều thiếu hụt về thể chất, ngay từ khi mới đẻ sức đề kháng và sức miễn dịch đối với các loại bệnh tật và các loại vi khuẩn gây bệnh đã kém. Rất nhiều trẻ em thiếu năng trí tuệ, tàn tật và dị dạng, điều đó có quan hệ nhất định với chất lượng tinh trùng và trứng, nhưng chủ yếu là tinh trùng của nam giới. Tôi nghiên cứu về sinh đẻ ưu việt chứ không hoàn toàn chỉ chữa chứng vô sinh. Tôi về đây vì thiết bị ở bệnh viện của ông Vương Tháo Căn tương đối đầy đủ, tương đối hiện đại. Bởi vậy, đối với em trai cô, tôi chỉ cảm thấy tinh trùng của chàng trai tuần tú này rất tốt chứ không hề có chút ác ý nào. Xin cô yên tâm. Cô đồng ý cho em trai hiến tặng tinh trùng đương nhiên việc là rất tốt; Nếu cô không đồng ý, chỉ xin em cô cung cấp một ít tinh dịch để dùng riêng cho nghiên cứu, như thế tôi đã vô cùng cảm kích rồi.

Hai chị em nghe nói đều trợn mắt há mồm. Dùng câu “hoa dung thất sắc” của tiểu thuyết ngày xưa để miêu tả Lục Thư lúc này thì không gì thích hợp bằng. Lục Thư tuy kinh luân chứa chất đầy trong bụng

những tuyệt không thể ngờ lại có những tri thức lớn đến mức liên quan tới vấn đề như trời như biển là loài người còn có thể tiếp tục sinh tồn trên trái đất hay không. Ngấn ra một lúc rồi dường như Lục Thư mới thở được:

- Trời ơi, thảo nào! Trước kia chúng cháu ở nông thôn, trẻ con ngồi dưới đất mà chơi, moi trong đồng tro được cái gì cũng ăn, đánh rơi cái gì xuống bãi nước tiểu cũng nhặt lên bỏ vào mồm mà chẳng có bệnh tật gì, lại còn cưỡi truồng mà chạy chơi nữa chứ. Bây giờ thì hay rồi! Rét thì ốm mà nóng cũng ốm. Còn như ăn uống, hơi không chú ý là mắc bệnh ngay, sữa bò, sữa đậu nành hơi có chút gì khác lạ là chịu không nổi. Mẹ ơi, sợ quá đi mất!

Chỉ khi kinh ngạc quá thì Lục Thư mới để lộ diện mạo thực sự: cô cũng là người mới giàu phát lên từ khi bỏ nông thôn ra thành phố. Nhưng cô là cô gái đã trải qua những cuộc buổi giao tiếp lớn, thường xuyên tiếp đãi những người có vai vế khá cao nên chỉ một lát đã trấn tĩnh được ngay, thành khẩn nói với chủ nhiệm Lưu:

- Chủ nhiệm Lưu, hôm nay cháu đến đây không uống công. Nghe chủ nhiệm nói một hồi, cháu đã có thêm được khối kiến thức. Cháu mới hiểu chất lượng tinh trùng của đàn ông là một tiêu chí quan trọng về sức khỏe. Vậy cháu cũng có một chút việc muốn hỏi chủ nhiệm. Không giấu chủ nhiệm, hẳn ông cũng lấy làm lạ em cháu đẹp trai đến thế, tuần tú đến thế, trẻ trung đến thế, sao lại phải làm thuê trong lúc chị gái nó không phải không có tiền cho nó đi học? Chủ nhiệm đã thẳng thắn thì cháu cũng thật thà. Thu nhập của cháu hàng năm có tới gần một triệu tệ, không phải cháu không có tiền cho em đi học, càng không phải cháu không muốn cho nó đi học! - Mắt Lục Thư hơi ướm - Chúng cháu vốn ở nông thôn, mẹ cháu mất khá sớm. Mẹ cháu sinh em lúc cháu được mười tuổi. Mẹ đẻ khó nên em cháu vừa sinh ra, mẹ cháu chết ngay trên giường, chết nhanh lắm. Vì thế cha cháu ghét bỏ nó, không những không ưa mà có thể nói là hận nó, hơi một tí là đánh đập. Vì bảo vệ em, lưng và cánh tay cháu đã chịu không biết bao nhiêu roi gậy của cha cháu. Nhưng cha cháu vừa đánh vừa khóc, gọi tên hồi con gái của mẹ cháu, ông nói xem làm sao đây?

Chúng cháu có thể hận cha được không? Đương nhiên không thể. Em cháu từ lúc sinh ra là do cháu bế ẵm. Một bé gái mười tuổi bế ẵm một đứa trẻ mới sinh ra, từng ngậm nước, từng miếng cháo nuôi nó, ban đêm phải dậy thay mấy lần tã cho nó. Cháu lại còn phải đi học, ngày đó bài vở nặng lắm, mới mười tuổi mà cháu vừa đi học vừa làm mẹ, cả nước Trung Quốc e rằng chỉ có một mình cháu là địu em đến trường. Ông bảo thế có gian nan hay không chứ? Trường cháu tốt lắm, thầy cô cũng rất tốt, khi biết được hoàn cảnh của cháu thì cho phép cháu địu em đến lớp. Sau này cháu đã tặng cho quê cháu một ngôi trường tiểu học Hy Vọng. Bởi vậy, xin chủ nhiệm Lưu hiểu cho, vì sao em cháu đã hai mươi tuổi rồi mà cháu vẫn chưa cho em tự lập, vì sao việc "hiến tặng tinh trùng" cháu phải đến tận nơi hỏi mới được.

Thấy chủ nhiệm Lưu gật gù với vẻ thông cảm, Lục Thư nói tiếp:

- Cháu từng phải đổ mồ hôi sôi nước mắt nuôi em lớn lên, đến năm em tám tuổi thì cháu cũng đã mười

tám. Hồi đó, nông thôn hết nộp phí này đến thuế kia, nhiều đến nỗi đếm không xuể. Em cháu mà đi học thì phải đóng hết tiền này đến tiền nọ, nộp tiền mua sách giáo khoa rồi lại nộp tiền mua vở bài tập, đâu có được miễn tất cả như bây giờ? Cháu không còn cách nào cả mới ra thành phố làm thuê, chủ yếu là kiếm tiền cho em đi học. Nhưng hễ đến trường là nó bỏ về, cứ vào lớp là nó bỏ trốn. Nó nổi tiếng cả thôn vì trốn học. Nó không bướng bỉnh, cũng chẳng làm bậy, trốn học chỉ để đi chơi khắp cánh đồng, nói chuyện với chim, với cá, với hoa, với cỏ. Thầy giáo ở trường tìm gặp cha cháu, thế là cha cháu cho nó một trận đòn, vụt vào đầu vào mặt, vụt bừa chẳng quản là chỗ nào. Ông bảo cháu làm thế nào đây? Cháu chỉ biết chịu khổ chịu sở ở thành phố, việc gì kiếm được tiền cũng làm. Khó khăn lắm tới lúc em mười sáu thì cháu cũng hai mươi sáu tuổi. Bất kể thế nào cháu cũng phải đón em ra đây. Cháu về quê xin với hiệu trưởng, gắng lắm mới xin được giấy chứng nhận tốt nghiệp phổ thông cơ sở cho em. Ra thành phố để em làm việc ở công ty của cháu thì nói thật, cũng không tiện vì phần nhiều là nữ, cháu sợ ảnh hưởng không tốt đến em cháu. Trước đó em cháu đòi đi Thâm Quyển bằng được, cháu liền nhờ bạn bè giúp nó tới Thâm Quyển. Chủ nhiệm Lưu, ông thấy thằng bé có ngốc không chứ? Làm thuê hơn một năm mà không biết đường hỏi chủ thầu tiền công. Công trình hoàn thành, chủ thầu quít tiền công. Khi những nông dân làm thuê khác dọa liều mạng, dọa cho nổ mìn, dọa nhảy lầu thì em cháu vẫn làm cho chủ thầu. Nó khiến cho một toán nông dân làm thuê nổi giận, toan đánh, Khi đám đông đã nổi giận thì chớ có đụng vào mà! May sao người bạn mà cháu nhờ báo tin cho cháu, cháu liền đón em từ Thâm Quyển về đây. Về đến thành phố, cháu dặn nó phải ở nhà, không được đi đâu hết, bất kể nó muốn ăn gì, mặc gì, chơi gì, cháu đều đáp ứng. Nhưng chỉ một lát là nó đã biến mất, lại chạy tới công trường làm thuê. Cháu tìm đến công trường kéo nó về thì nó lại chạy tới công trường khác. Khi cháu về thì nó lại bỏ đi, nên cháu đành phải để mặc cho nó như vậy.

Nói đến đây, Lục Thư buồn bã sụt sịt rồi trùi mền nhìn em trai, nắm chặt lấy tay em như sợ cậu ta lại bỏ đi vậy. Còn chàng trai thì dường như chẳng bận tâm, cười hì hì vuốt ve tóc chị:

- Thôi, thôi, lại cần nhần nữa rồi, lại cần nhần nữa rồi! Không sao cả, em húp canh của chị là được chứ gì?

Lục Thư không kìm được rúc vào lòng em trai, vùi đầu khóc òa.

Chủ nhiệm Lưu thấy xót xa trong lòng, ông có thể hình dung ra cảnh gian nan của một bé gái lên mười nuôi nấng một đứa bé sơ sinh. Ông đã từng thấy tình cảm sâu đậm của rất nhiều người cha và con gái, người mẹ và con trai, nhưng tình sâu nghĩa nặng giữa chị gái và em trai như thế này thì chưa thấy bao giờ.

Lục Thư dùng khăn giấy lau khô nước mắt, xem qua mặt mũi một chút rồi ngẩng lên nghiêm mặt nói với chủ nhiệm Lưu:

- Chủ nhiệm Lưu, cháu vừa mới kể cho ông nghe đầu đuôi cuộc đời của cháu là muốn làm rõ một vấn đề mà cháu nghĩ tới nghĩ lui mãi vẫn chưa thông, chẳng khác gì bệnh nhân tìm bác sĩ để khám, thì không được giấu bệnh một chút nào. Ông thấy em cháu đấy, không làm việc, không lao động thể lực thì không

chịu được. Nó không thể và cũng không muốn lao động trí óc, sợ phải thi cử; ở nhà thì không yên, ngồi không yên, rồi không yên, cháu nghĩ phải chăng nó mắc bệnh gì đó? Phải chăng vì bị cha cháu đánh dữ quá? Nó vừa đến thành phố là cháu dẫn nó đến bệnh viện kiểm tra toàn thân, còn kỹ càng hơn cả kiểm tra sức khỏe cán bộ. Chỉ cần nó ở cạnh cháu thì năm nào cháu cũng cho nó kiểm tra sức khỏe một lần. Chụp CT cũng làm rồi, chụp toàn thân, cả não cũng chụp hết. Kết luận là không có bệnh tật gì, não chẳng việc gì, bệnh gì cũng chẳng có. Chủ nhiệm vừa nãy có nói, tinh trùng của đàn ông cũng xét nghiệm được. Điều này trước đây cháu thật sự chưa biết và cũng chưa xét nghiệm cho em. Cho nên, hôm nay cháu xin ông xét nghiệm tinh trùng của nó giúp cháu. Nó làm xước xe của ông, cháu xin bồi thường đầy đủ, chi phí xét nghiệm tinh trùng hết bao nhiêu, cháu cũng xin nộp đủ. Nhưng cháu phải nói trước với ông: số lượng và chất lượng tinh trùng của em cháu bất kể có tốt hay không đều tuyệt đối không được đem dùng vào việc khác. Cháu biết bây giờ bên ngoài có rất nhiều chuyện mượn giống sinh con, cháu không thể để tinh trùng của em cháu cho người khác mượn sinh con được. Đứa trẻ đẻ ra biết tính sao đây? Là cốt nhục của họ Lục chúng cháu hay là con cái của nhà khác? Tinh trùng của em cháu nếu cho thì đứa bé sinh ra bất kể là nam hay nữ, có thiếu năng trí tuệ, tàn tật, dị dạng hay không, cháu đều nhận. Nếu dùng tinh trùng của em cháu thụ thai nhân tạo cho người đàn bà khác thì dù không đẻ được con, cháu cũng sẽ kiện đến cùng! Chủ nhiệm thấy như thế có được không? Chủ nhiệm có thể bảo đảm đúng như thế hay không? Nếu bảo đảm thì cháu nhất định sẽ ủng hộ việc nghiên cứu khoa học của ông.

- Tiểu Lục, trò chuyện đến đây thì tôi cảm thấy chúng ta đã là bạn bè rồi! - Chủ nhiệm Lưu thành thực nói - về cái xe thì không cần nhắc đến nữa. Chưa nói chỉ xước có một chút, cho dù hỏng cả cái xe thì đã có công ty bảo hiểm chịu rồi. Chi phí xét nghiệm cô càng không cần quan tâm, tôi chẳng đã nói tôi cảm ơn cô còn chưa nổi hay sao? Còn như tinh trùng của cậu em cô, tôi xét nghiệm ngay tại trận rồi báo kết quả cho cô biết. Số tinh dịch còn lại, tôi sẽ hủy nó ngay trước mặt cô. Tôi cần là cần số liệu làm căn cứ, chứ không cần thứ gì khác. Nếu có người lén đem tinh trùng của cậu em cô để thụ tinh nhân tạo cho người đàn bà khác hoặc cho sinh con trong ống nghiệm thì cho dù cô không muốn thì tôi cũng kiên quyết kiện kẻ đó đến cùng bởi vì việc đó đã vi phạm đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ chúng tôi.

35

Chàng trai nghe thấy chị đồng ý cho mình hiến tặng tinh trùng để chủ nhiệm Lưu nghiên cứu khoa học thì vừa vui vừa tò mò, theo chị gái và chủ nhiệm Lưu tới phòng lấy tinh trùng. Khi họ đến, hai cô hộ lý đã đứng chờ sẵn ở cửa.

Ở phòng làm việc, chủ nhiệm Lưu đã nói cho Lục Thư hay, em cô chưa hề biết "tự sướng", nên không

biết dùng tay để xuất tinh. Lục Thư tuy cảm thấy khó xử nhưng vẫn nói là mình sẽ dạy cậu em, giải quyết vấn đề khó khăn lớn nhất mà chủ nhiệm Lưu phải đối mặt. Cô cầm lấy cái lọ cô hộ lý đưa cho rồi cùng em vào phòng.

Phòng lấy tinh trùng là phòng mà Vương Thảo Căn đã cùng vào với San San, nhưng từ khi họ dùng xong, những chăn và gối trắng đến lóa mắt đã được thay đi. Hơn nữa sau khi trải qua bao nhiêu người "tự sướng" trên đó, đã làm cho ga trải giường bẩn hơn cả ga phòng trọ, lại còn có mùi khó ngửi.

Vào đến phòng lấy tinh trùng, Lục Thư bảo em cởi quần ra. Cậu em vâng lời ngay vì từ nhỏ cậu đã quen nghe lời chị. Kể từ khi cậu còn bé tí, chị cậu đã luôn tắm rửa cho cậu, đến khi cậu tự biết tắm rửa mới thôi. Vì thế, chị cậu bảo cởi quần thì cậu cởi ngay.

- Kéo *chim* ra đi!

Kéo ra thì kéo! Trước mặt chị, cậu không hề xấu hổ, lôi tuột *chim* ra. Con *chim* lâu ngày không nhìn nay đã to đến thế này, Lục Thư bất giác cảm thấy rất tự hào và cũng rất xúc động. Cuộc đời trôi qua nhanh quá! Nhớ đến cảnh khi cô tắm cho em trai, nhớ đến cảnh mớm cơm mớm nước cho nó; nhớ đến lúc dụ em đến trường, cô đã dạy nó bập bẹ nói, khi nó học được một câu cô đã vui sướng như thế nào; nhớ tới lúc cô ôm em ngồi trên bờ sông, vừa đung đưa vừa vui vẻ ngắm thuyền bè qua lại; nhớ những lúc hai chị em nhờ cậy lẫn nhau, nương tựa vào nhau mà sống.. . Nước mắt chực chảy ra nhưng cô gắng gượng ghìm lại.

Cô cần phải làm rõ em trai cô rốt cuộc mắc bệnh gì mà không thích học hành, chỉ thích làm thuê, mà lại làm thuê ở nơi mà chủ thầu quỵt tiền công của thợ. Nghĩ tới hồi đầu, cô phải rời làng xa nhà chỉ vì muốn cho em được ăn học, một mình vất vưởng khổ sở nơi đầu đường góc phố, khó khăn lắm mới đạt được vinh hoa phú quý thì cậu em lại chẳng chịu đi học, hoàn toàn làm ngược lại tâm nguyện ban đầu khi cô ra thành phố. Cô thật sự không hiểu, không hiểu nổi, muôn phần không hiểu được!

- Em thấy chưa? - Trước hết cô dùng ba ngón tay nhẹ nhàng cầm *chim* của em, vuốt từ trên xuống dưới mấy cái làm mẫu, sau đó cầm tay cậu em, bảo cậu cũng làm như mình.

- Cứ như thế, em thông thả vuốt từ trên xuống dưới nhé! Vuốt vuốt thì con *chim* dần dần cứng lên. Cứng được một lúc thì tinh dịch của em tự nhiên sẽ tia ra như nước tiểu vậy. Em tia vào cái lọ con này, chớ tia ra ngoài. Tia xong thì gọi chị, chị sẽ vào lấy.

Lúc ra cửa, Lục Thư đặt bên cạnh em một xấp khăn giấy, dặn:

- Tia xong thì em tự lau cho sạch.

Nói xong, Lục Thư đi ra, nhẹ nhàng khép cửa lại.

- Tốt rồi, để một mình em nó thông thả làm. Lần đầu có thể rất nhanh nhưng cũng có thể khá lâu. Ông và cháu đợi một lát vậy.

Chủ nhiệm Lưu cảm thấy cái cô Lục "chưa kết hôn này" hiểu đàn ông còn hơn cả ông.

Đợi đến mười phút, vẫn không nghe thấy tiếng cậu em gọi chị. Lục Thư hơi sốt ruột, nói với chủ nhiệm Lưu:

- Có vấn đề gì đó rồi chẳng? Sao lâu thế mà vẫn chưa thấy ra?

Đúng vậy. Theo kinh nghiệm của chủ nhiệm Lưu và hộ lý, nói chung, người cung cấp tinh dịch sau khi vào phòng, lâu nhất cũng chỉ năm phút thôi, thậm chí có người một phút sau đã ra rồi.

- Để cháu vào xem sao! - Lục Thư không yên tâm đẩy cửa.

Chủ nhiệm Lưu thừa dịp cũng đứng ngoài nhìn vào trong phòng. Ông thấy cậu ta vẫn ngồi trên giường, mặt ngơ ngẩn nhìn chim của mình. Tay cậu ta tuy có đặt lên chim nhưng chim vẫn không cương lên mà mềm oặt, nếu không chú ý thì chẳng nhìn thấy nó đâu mà chỉ nhìn thấy một xấp khăn giấy trắng tinh.

- Sao nó lại không cương lên như chị nói nhỉ? Nhưng mà em chẳng thấy dễ chịu - Cậu em trách chị - Em vuốt một lúc rồi, càng vuốt nó lại càng rút lại. Theo em, cứ đợi nó đến tối tự chảy ra thì hơn.

Chủ nhiệm Lưu bước vào phòng:

- Thế này nhé, để tôi kiểm tra hình dạng bên ngoài, xem có vấn đề gì không đã nhé! Đối với người khác, tôi cũng thường trước hết phải kiểm tra như thế.

Chủ nhiệm Lưu ngồi xổm trước mặt em trai Lục Thư, cậu này để mặc cho ông lật đi lật lại chim mình, vừa quan sát lại vừa nắn nắn. Cậu ta cúi đầu, vẻ mặt buồn bã. Kiểm tra xong, chủ nhiệm Lưu đứng dậy bảo Lục Thư:

- Em cô chẳng có vấn đề gì hết. Hoàn toàn bình thường, thậm chí có thể nói là hết sức đúng tiêu chuẩn.

Như thế có thể chúc mừng chị em cô được rồi. Trước khi cô đến, tôi đã nói chuyện với cậu em khá nhiều. Có những đêm cậu ta cũng di mộng tinh, như thế chứng tỏ chim có cương lên và cũng có tinh dịch. Vừa rồi tôi kiểm tra, cả trong lẫn ngoài đều hết sức bình thường. Vì cậu ấy chưa từng "tự sướng" bao giờ cho nên càng mân mê càng căng thẳng, căng thẳng thì chim rút lại thôi. Như thế cũng là bình thường.

Không cần chủ nhiệm Lưu giải thích, cô Lục đã từ đường kính con chim của cậu em mà nhận ra: chim của cậu em là một “vật” rất lớn. Cô Lục biết miền Bắc có một câu hơi tục: “Cầu” nảy không ra cửa, ra cửa đ. chết người", em cô có “cầu nảy” đúng là như thế. Khi căng thẳng, bị lạnh hoặc không có ý muốn tình dục thì rút lại rất nhỏ, nhưng một khi ra oai thì lập tức "giận tung cả mũ", chẳng khác gì con măng xà vọt khỏi hang khiến đàn bà phải kêu thét

- Bây giờ xin ông và các cô hộ lý ra ngoài một lát, cháu sẽ gợi ý cho em cháu - Lục Thư vững tin nói - Dù sao hôm nay em cháu cũng nhất định phải kiểm tra tình trạng. Vạn nhất nếu em cháu có bệnh gì đó mà những cách kiểm tra khác không tìm ra, không chữa khỏi được thì chẳng phải cháu hại một đời em cháu hay sao?

Sau khi chủ nhiệm Lưu và các hộ lý đi ra, Lục Thư ngồi xuống cạnh em, dịu dàng nói:

- Em ơi, em nên thư giãn chút đi. Khi tay em vuốt chim thì em nên nghĩ tới một cô gái xinh đẹp nào đó mà em thích. Như thế em mới hưng phấn, vui vẻ. Nghĩ kỹ đi nhé, cô gái xinh đẹp nào mà em thích ấy.

Cậu em chẳng cần nghĩ đã đáp luôn:

- Chỉ có chị em là đẹp nhất, em thích chị lắm!

Tuy Lục Thư thấy mát lòng mát ruột nhưng vẫn cố làm mặt giận, đánh cho cậu em một cái:

- Tầm bậy tầm bạ! Chị bảo em nghĩ đến những cô gái khác, những cô gái có thể kết hôn với em kia mà!

Củng Lợi này, Chương Tử Di này, lại còn Triệu Vi, Mạc Văn Úy nữa, những cô diễn viên đóng chung với Chu Tinh Trì ấy! Em chẳng phải thích xem phim *Đại thọa Tây du* đó sao? Hãy nghĩ đến Tử Hà Tiên Tử đi! Còn nữa, em bảo cô gái quảng cáo cho sữa rửa mặt và cô gái quảng cáo cho đồ dùng trong nhà thì cô nào đẹp hơn? Một cô tên là Lý Gia Hân, một cô tên là Quan Chi Lâm, hai cô đều là người Hồng Kông đấy! Em cứ vừa vuốt ve vừa nghĩ đến các cô ấy thì một lát tinh dịch sẽ tự động chảy ra thôi.

- Chị ơi, chị nực cười thật đấy. Những cô ấy chỉ là hình ảnh trong tivi, không có cảm giác thật chút nào. Họ có thể kết hôn với em ư? Em nhìn chị mới thấy đằm đuối. Em đâu thèm nghĩ tới họ? Chẳng qua chỉ ngẫm họ thôi.

- Vậy thì em nghĩ tới cô nào đó ngày thường hay gặp trên phố, hay trong công ty của chị mà em thấy ưng ý cũng được. Chỉ cần em thấy đẹp và thích là được thôi mà!

Cậu em nghĩ một lát rồi hơi ngượng ngịu, nói:

- Em cảm thấy Nhị Bách Ngũ được đấy.

Lục Thư không nhịn được bật cười thành tiếng:

- Vậy thì em nghĩ tới Nhị Bách Ngũ đi! Em vừa nghĩ tới Nhị Bách Ngũ vừa tự vuốt ve nhé. Chị ở ngoài đợi em.

Không ai hiểu em trai bằng chị gái, mà em trai lại do chị gái một tay nuôi nấng đến lớn, vì vậy chị gái mới có cách. Lần này, chỉ bảy tám phút, cậu em đã gọi váng lên "Chị ơi, chị ơi!". Lục Thư chạy vào phòng lúc sau đi ra, tay giơ cao cái lọ đầy ắp tinh dịch sánh như cháo đặc, chẳng khác gì thành quả thắng lợi.

Lục Thư ngồi đợi đến khi có báo cáo kết quả xét nghiệm tinh dịch của em trai mới yên tâm ra về. Thế là trong lúc chờ đợi, chủ nhiệm Lưu liền tiếp chuyện hai chị em ở ngoài phòng xét nghiệm.

Ngăn cách với phòng xét nghiệm là một tấm kính rất lớn, nhìn qua bức tường kính, Lục Thư có thể nhìn

thấy mọi hoạt động trong phòng. Kết quả xét nghiệm tinh dịch của những người hiến tặng phải đợi hai ba ngày mới có. Nhưng bình thường trong trường hợp đặc biệt thì sẽ được hưởng sự đãi ngộ cao nhất. Chủ nhiệm Lưu động viên tất cả bác sĩ và hộ lý ở phòng thí nghiệm vô sinh dốc hết sức lực, "hạ quyết tâm gạt bỏ muôn vàn khó khăn, giành lấy thắng lợi"! Đỗ Bì ngồi trấn tại chỗ, chỉ huy toàn phòng xét nghiệm.

Ba người vừa mới cà kê được mấy câu ở bên ngoài thì đã nghe thấy nhân viên xét nghiệm trong phòng gọi toáng lên:

- Chủ nhiệm Lưu, chủ nhiệm Lưu, chủ nhiệm mau vào xem đi, mau vào xem đi!

Chủ nhiệm Lưu vội vàng vào phòng, Ông thấy trên màn hình máy tính hiện ra hình ảnh tình trùng dày đặc, từng con nòng nọc nhảy tanh tách, như sắp nhảy ra khỏi màn hình lao lên mình người xem, Chủ nhiệm Lưu vỗ đầu đánh bộp, thầm vui mừng:

- Dân tộc Trung Hoa vẫn còn cơ cứu vãn!

Nhưng bề ngoài ông vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, chỉ bảo với Đỗ Bì và các nhân viên:

- Tiếp tục đi! Cứ tiếp tục xét nghiệm để nhanh chóng có được số liệu chân thực,

Ra khỏi phòng xét nghiệm, chủ nhiệm Lưu vẫn không để lộ niềm vui trên sắc mặt, ông ngồi xuống bên cạnh Lục Thư, Lục Thư thấp thỏm hỏi:

- Sao? Sao ạ? Phải chăng có bệnh gì ạ?

- Cô cứ yên tâm đi, không có bệnh gì đâu, Họ có chút vấn đề, gọi tôi vào điều chỉnh máy móc. Cô đợi một lát, kết quả có ngay thôi.

Cậu em thì chẳng quan tâm gì đến kết quả, chỉ thích thú nhìn tranh vẽ y học treo trên tường. Chim của đàn ông, cậu ta nhìn còn hiểu, chứ bướm của đàn bà thì cậu càng nhìn càng lú lẫn.

- Sao lại như thế kia? Chẳng che đậy gì cả! Thế nào khi tắm nước chảy cả vào đó mất thôi!

Thiết bị của phòng xét nghiệm vô sinh ở Bệnh viện Chúng Sinh quả thật rất tốt và hiện đại. Báo cáo kết quả xét nghiệm chỉ một lát đã được trao cho chủ nhiệm Lưu. Chủ nhiệm Lưu bảo Lục Thư mặc áo blouse trắng vào phòng thí nghiệm để tận mắt nhìn thấy tinh dịch còn thừa trong lọ được đổ vào sọt rác. Cái lọ nhỏ cũng được

rửa sạch từ trong ra ngoài rồi ông mới mời hai chị em trở lại phòng làm việc của ông.

- Cung hi, cung hi! Em cô chẳng những không có bệnh mà còn là báu vật quốc gia - Chủ nhiệm Lưu đóng cửa phòng làm việc lại rồi mới cười hờn hờ giờ báo cáo kết quả xét nghiệm ra cho Lục Thư xem - Chưa nói điều gì khác, chỉ riêng số lượng tinh trùng thôi đã nhiều đến kinh người!

Chủ nhiệm Lưu chỉ vào một cột trong tờ báo cáo cho Lục Thư thấy. Lục Thư chỉ thấy một dãy số như phương trình toán học trong sách của học sinh trung học.

- Cô thấy chưa? Số tinh trùng trong mỗi mililít của em trai cô vượt quá một tỉ sáu con. Bây giờ người

có lượng tinh trùng cao như thế trong toàn nhân loại có thể nói là cực ít, cực cực ít. Sức hoạt động và tỉ lệ sống cũng rất cao, đều vượt qua mức bình thường cần phải có. Hình thái ổn định của tinh trùng có đến quá nửa, hầu như không có dị dạng. Vì cô cần gấp kết quả quá nên chưa xét được thời gian sống của tinh trùng trong môi trường nuôi, tỉ lệ sống đông lạnh cùng tỉ lệ xuyên trứng của chúng. Nhưng chỉ với số lượng như trên cũng đủ chứng tỏ em trai cô là chàng trai siêu cường và siêu phàm, là của quý mà Trời ban cho người Trung Quốc chúng ta. Nói một câu khó nghe thì cậu ta là “người giống” lý tưởng nhất, ưu việt nhất! Tôi nói vui đấy thôi, cô đừng để ý. Vì tôi mừng quá nên mới nói đùa, thường ngày tôi không bao giờ nói đùa cả.

Lục Thư đâu còn kịp "để ý", cô vừa cười vừa nhảy nhót trong phòng làm việc của chủ nhiệm Lưu y như những con tinh trùng của cậu em, rồi ôm lấy mặt em mà hôn:

- A, Nhất Ưc Lục! Nhất Ưc Lục! Chị đã nói mà, em vừa đẹp trai vừa thông minh, làm sao có bệnh gì được? Chị thương em lắm, thương đến chết đi được!

Các giai thoại về cái tên Nhất Ưc Lục là như thế đó!

Nhất Ưc Lục chẳng thèm để ý, ngoảnh mặt, tránh đôi môi của chị:

- Chị nhìn chị đi! Còn ra cái gì nữa? Trước mặt chủ nhiệm Lưu, chị phải tôn trọng ông ấy chứ! Mà này, em không về húp canh của chị nữa đâu, được không?

- Được, được! Em muốn thế nào cũng được. Chị biết em chẳng có bệnh, em muốn thế nào cũng được.

Chờ cho hai chị em yên lặng, chủ nhiệm Lưu mới nghiêm túc nói:

- Tiểu Lục, đừng nói em trai cô bị bệnh nữa nhé! Nghe cô kể về hành vi của em trai, tôi cảm thấy không phải cậu ấy có bệnh mà là thế giới của chúng ta và bản thân chúng ta đã có thiếu sót ở đâu đó!

Lục Thư cầm tờ phô tô bản xét nghiệm của Nhất Úc Lục vui vẻ lên xe, tự lái về nhà.

Nhất Úc Lục không chịu về nhà Lục Thư ăn cơm, cậu nói sẽ đi ăn với chủ nhiệm Lưu.

Vì phải xét nghiệm tinh dịch của Nhất Úc Lục nên các nhân viên ở phòng thí nghiệm vô sinh đều phải làm việc đến tận hơn một giờ chiều mà vẫn chưa được ăn cơm. Thấy vậy, Lục Thư rút một tập tiền trong chiếc ví Louis Vuiton đưa cho Nhất Úc Lục, bảo cậu ta mời mọi người đi ăn.

Khu nhà Lục Thư ở có tên là “Tây thành vương đế”. Các chủ thầu xây dựng hiện nay đều có xu hướng đặt tên cho các khu nhà càng kêu càng tốt để dễ bán. Nhưng những cái tên như “Bạch cung”, “Bạch kim Hán cung”, “cung điện Versailles”, “điện Kremlin” thì không thể sử dụng tùy tiện được. Tuy nhiên với những cái tên như “vương đế”, “vương phủ”, “đế cư”, “hoàng uyển” thì dân chúng đều có thể hưởng thụ được vì lẽ, dù là “vương” hay là “đế” thì nay các vị đó chỉ còn lại nằm xương khô; nên chẳng ai có thể chỉ trích họ là mượn tên của người khác, hoặc đòi tiền bản quyền sở hữu trí tuệ!

“Tây thành vương đế” vốn là một khu nhà sang trọng, căn hộ của Lục Thư tuy rộng gần hai trăm mét vuông, nhưng cũng chỉ thuộc loại trung bình trong khu này. Dù chỉ thuộc loại trung, nhưng một mình Lục Thư ở cũng là quá rộng, cũng bởi Nhất Úc Lục nhất định không chịu về ở với chị, mà chỉ thích quây quần cùng các anh thợ trong lán trại, ở đó, cậu cảm thấy vui vẻ biết chừng nào! Tuy vậy, Lục Thư cũng không cảm thấy vắng vẻ lắm vì vẫn luôn có một anh cảnh sát lui tới nhà cô, thời gian anh cảnh sát này ở đây còn nhiều hơn thời gian anh ta sống cùng người vợ chính thức. Lục Thư và anh ta quan hệ với nhau đã gần mười năm, tình cảm của hai người còn thắm thiết hơn cả vợ chồng, tuy họ không luôn “đồng sàng” nhưng chẳng mấy khi xa rời nhau. Thực ra, họ chỉ là một cặp tình nhân, nhưng họ yêu thương gắn bó với nhau hơn nhiều đôi vợ chồng khác. Mặc dù chung sống không có giấy đăng ký kết hôn nhưng tình cảm thắm thiết của họ mới chính là sự bảo đảm đích thực! Một khi tình yêu đã hết, vợ chồng sống trong cảnh “đồng sàng dị mộng” thì giấy tờ nào có thể trói buộc nối họ với nhau được? Người xưa thực đã nói rất đúng:

Đôi bên tính nếu dài lâu

Cần gì phải ở bên nhau sớm chiều.

Trên đường lái xe về nhà Lục Thư gọi điện cho cảnh sát Đào, bảo anh về ăn bát canh mà cô đã nấu cho

Nhất Ưc Lục. Vừa bước vào nhà, cô đã nhìn thấy anh đang ngồi đợi cô trên ghế sofa. Căn nhà này, người tình của cô cũng có chìa khóa riêng nên anh đến đi tùy ý, chẳng khác gì nhà của mình. Năm nay Đào đã ngoài bốn mươi tuổi, tuy bình thường anh không oai vệ bằng khi mặc quân phục nhưng anh vẫn khá đẹp trai: lưng thẳng, sống mũi cao, đôi mắt nhỏ. Dù không mặc quân phục nhưng thần thái của Đào vẫn khiến người ta nể trọng, nhất là khi anh nheo mắt nhìn ai thì cứ như đã nhìn thấu tim gan họ.

- Có chuyện gì vui thế hả em? Trông mặt em tươi như hoa vậy! - Đào vừa lật nhanh cuốn tạp chí vừa nói - May là anh đang ngồi chờ báo cáo của nhân viên nên mới tranh thủ đến gặp em được đấy, nếu không thì anh chẳng đến đây đâu!

Lục Thư bỏ ví xuống rồi sà vào lòng anh, toan ôm hôn. Anh nghiêng người né sang một bên rồi cười nói:

- Khoan đã nào! Kể cho anh nghe chuyện của em đi đã!

Lục Thư rút tờ kết quả xét nghiệm của Nhất Ưc Lục ra huơ huơ trên cao, chẳng khác nào thời báo bóng đá số đặc biệt đưa tin nóng: đội tuyển Trung Quốc giành chức vô địch World Cup!

- Anh đoán xem đây là gì nào?

Đào giăng ngay lấy, chăm chú xem từng tờ, nhưng lật đi lật lại mà vẫn không hiểu được gì.

- Có chuyện gì vậy? Đây chẳng phải là giấy kiểm tra sức khỏe của em nó à? Em nói đi, thực ra có chuyện gì? Đừng bắt anh đoán nữa!

- Thế mà anh cũng là cảnh sát cơ đấy! Ngay cả kết quả xét nghiệm mà cũng không hiểu, thì còn nói gì đến phá án nữa! - Lục Thư nói giễu.

Đào đành cười trừ, nói:

- Nói thật anh chỉ đọc báo cáo xét nghiệm tử thi thôi. Anh chỉ hiểu được số liệu của người chết chứ không hiểu được giấy tờ của người sống đâu. Em trai em khỏe mạnh hoạt bát như vậy, anh đã nói với em là nó chẳng có bệnh tật gì đâu, thế mà em vẫn không tin!

- Bây giờ em mới tin! - Thế là Lục Thư thuật lại nguyên văn lời của chủ nhiệm Lưu cho anh nghe. Đào nghe xong thì vô cùng kinh ngạc; anh trầm ngâm một lát rồi đứng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng suy ngẫm một lát rồi nói:

- Anh đã nói rồi mà! Chẳng phải do xã hội hay chế độ gì cả đâu! Nghe em nói thì những điều mù mịt lâu nay, bây giờ đã sáng ra. Hóa ra là dòng giống của chúng ta hỏng rồi, nhân chủng của chúng ta hỏng rồi! Em có hiểu không?

Đào đứng giữa phòng khách giọng đầy bức xúc nói với Lục Thư:

- Em nói đi, một đứa bé mới bảy tuổi, chỉ vì bị thầy giáo mắng vài câu đã nhảy lầu tự sát. Sao bọn trẻ con bây giờ lại yếu đuối như thế chứ? Con mình tự sát, bố mẹ nó đã chẳng tự xét mình lại hại chết thầy

giáo. Mà nói cho cùng thì thầy giáo cũng là người yếu đuối nốt! Còn có trường hợp thằng con mới mười hai tuổi ham chơi điện tử, bị bố cấm chơi, nó liền chém bố nó mười mấy nhát liên tiếp. Rồi lại có đứa con nít mới bảy tám tuổi đã cấu kết với đám bạn học về nhà ăn cắp đồ, bị bà ngoại phát hiện, chúng lấy gối chèn chặt khiến bà cụ chết ngạt, trong khi đó thì đứa cháu ngoại thản nhiên đứng nhìn! mấy hôm trước, bọn anh bắt được một nữ sinh viên, chỉ vì hai nghìn tệ mà nghe người ta xui vận chuyển hêrôin bằng cách giấu vào âm đạo. Mà đó lại là một cô gái còn trinh! Sao mà lại có thể ngu ngốc đến thế kia chứ? Anh nghĩ thà cô ta là gái điếm đã đành! Ngu xuẩn đến mức đó là cùng! Điều này thì liên quan gì đến xã hội, đến chế độ? Đồng ý là tham ô có liên quan đến chế độ, nhưng số tiền tham ô được chúng lại không tiêu một xu, mà chất đầy hòm từng bó lớn hàng chục triệu nhân dân tệ, rồi giấu trong nhà vệ sinh, để nước ngấm nát ruỗng ra. Ngày xưa người ta còn biết đào hầm để giấu tiền của còn bọn tham quan giấu tiền như thế nào, em mà biết hẳn sẽ cười vỡ bụng. Tiền đấy chúng không tiêu, cũng không rửa tiền trong hoạt động nào cả, mà có lẽ chỉ để nhìn cho sướng mắt! Em xem đấy, như vậy thì có liên quan gì đến chế độ? Đó chẳng phải là sự bại hoại của dòng giống thì còn là cái gì? Em chế giễu anh không phá nổi án. Nói thực những vụ án ngày nay, chẳng cần phải tra xét cũng rõ, bởi nó tầm thường hết chỗ nói. Quả thật là anh không có đất dụng võ, anh muốn phá những vụ án cao cấp, phức tạp, giống như những vụ của Sherlock Holmes, của Edgar Poe, của Lý Xương Ngọc; nhưng anh không tìm đâu ra những vụ án hiểm hóc như thế. Khi có án mạng, bọn anh vừa đến hiện trường đã thấy bằng chứng rành rành, thì cần gì phải phá án? Chỉ cần tóm cổ nghi phạm là xong! Cho nên hể nói đến cảnh sát ai cũng cho rằng bọn anh chỉ có mỗi một việc là bắt người, ngoài ra chẳng có việc gì khác. Chà! Nòi giống bại hoại rồi, muốn chinh đốn kiểu gì cũng không được!

- Anh làm gì mà bức xúc thế! Nói vậy chứ em không đồng ý với anh đâu. Chẳng phải vẫn còn có Nhất Ưc Lục của chúng ta đó sao? - Lục Thư kiêu hãnh đáp.

- Đúng vậy! Em hãy còn một quốc bảo! Nhưng anh nhắc cho em nhớ rằng, tin hay không tin tùy em: cái quốc bảo của em chẳng chóng thì chầy sẽ có người đến cướp đi đấy!

Lục Thư không cho là phải:

- Người còn sống sờ sờ ra đấy, kẻ nào có thể cướp đi được? Nói vậy thôi, chứ cướp đi cũng chẳng sao, ý anh là giống như vở kịch *Cướp chú rể* đúng không? Tức là kết hôn chứ gì? Nhất Ưc Lục, Nhất Ưc Lục, cái tên này hay thật đấy, từ nay chúng ta hãy gọi em nó là Nhất Ưc Lục nhé!

- Ăn cơm, ăn cơm thôi! Thật ra anh đã ăn trưa ở Cục rồi, nhưng mà “Nhất Ưc Lục” của em lại làm anh đói bụng rồi!

Bây giờ bất cứ thứ gì quý báu đều bị kẻ xấu rình rập chiếm đoạt! Những điều Đào dặn dò Lục Thư chính là trực giác của người cảnh sát. Nhưng Đào cảm thấy nói ra thì sớm quá, vả lại anh cũng không muốn Lục Thư hoang mang. Trước kia, cô suốt ngày lo sợ em mình có bệnh tật gì trong người; sau lại lo lắng cho sự an toàn của cậu em trai, vậy thì việc gì phải nói ra khiến cho Lục Thư thêm căng thẳng. Nghĩ

vậy, anh chỉ cười rồi nói:

- Nhất Ưc Lục, Nhất Ưc Lục! Anh nghĩ khi còn trẻ anh cũng có đến một tỉ sáu đấy nhưng qua bao nhiêu năm bị em làm cho hao tổn giờ chỉ còn lại ba mươi triệu thôi! Vừa đúng yêu cầu nhé.

38

Đúng như những gì Lục Thư nói, khi Nhất Ưc Lục lên tám thì cô tốt nghiệp Trung học, em trai cô đã đến tuổi phải đến trường rồi! Nó đi học, thì gia đình phải nộp hết khoản này, khoản kia. Hết tiền sách giáo khoa lại đến tiền vở bài tập, khiến cho gánh nặng của người cha càng thêm vất vả!

Khi Lục Thư đề nghị cha cho Nhất Ưc Lục đến trường, cha cô cau mày bảo:

- Đi học làm cái gì, bảo nó ở nhà làm ruộng với bố! Nuôi mày đến lúc tốt nghiệp Trung học là tao đã làm tròn bốn phận đối với mẹ mày rồi! Chỉ là vì trước kia tao đã trót hứa với mẹ mày, nếu không tao cho mày đi học làm gì? Tao đã cho không thiên hạ một con vợ có học thức rồi đấy! Giờ thì tao sẽ không bỏ ra một đồng nào để thằng em mày đi học nữa đâu! Vả lại mày cũng biết bố mày làm lụng cả năm cũng không kiếm nổi một nghìn tệ, thì ăn gì, uống gì đây? Tao hít khí gười mà sống à? Muốn học à? Thế thì hãy ra đồng học làm ruộng trước đã!

Lục Thư nói với cha, cô sẽ vào thành phố xin việc làm và mỗi tháng sẽ gửi về nhà một trăm tệ. Cô nói:

- Một trăm tệ này một là coi như thu nhập của con ở nhà lao động; hai là bố nhất định phải cho em đi học, tiền học cho em cũng ở một trăm tệ này, như thế bố không phải mất một xu nào cả.

Bố Lục Thư ngẫm nghĩ hồi lâu, một tháng một trăm tệ, một năm một nghìn hai trăm tệ, số tiền này nhiều hơn hẳn thu nhập của ông vất vả làm ruộng trong một năm, hơn nữa nhà cũng bớt được một miệng ăn.

- Được, nhưng nếu mày không gửi tiền về, bố sẽ lại bắt nó làm ruộng đấy! Tháng nào mà không có tiền gửi về, bố sẽ bắt nó ở nhà ngay lập tức!

Lục Thư đành phải gạt nước mắt từ biệt em để lên thành phố tìm việc làm, Nhất Ưc Lục thì cứ ngẩn ngơ không biết chị mình đi đâu. Lục Thư dắt tay em đi đến đầu thôn, Nhất Ưc Lục còn cười nói:

- Em không ăn kẹo đâu, em chỉ thích chị mang về cho em cái ống trúc có nhiều lỗ, cái thứ ống trúc mà thổi lên nó kêu như chim hót ấy.

Lục Thư cúi xuống xoa đầu em, rồi dặn Nhất Ưc Lục ở lại nhà phải nghe lời bố, không được bỏ học đi chơi lung tung.

Nhất Ưc Lục ngược mắt nhìn chị, cười ngô nghê:

- Bố đánh thì em bỏ chạy, bố không đánh thì em không đi đâu hết!

Lục Thư cùng hai cô gái trong thôn đi mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng quê nhà mà vẫn cứ bịn rịn, nước mắt lưng tròng. Trên đường đi, ba cô hết xuống ô tô lại lên tàu hỏa, gió bụi đầy người mới đến được thành phố C. Vào đến thành phố, hai cô gái kia đến trú tạm nhà họ hàng, tuy đó chỉ là những căn nhà trọ thấp bé, chật chội nhưng dầu sao họ vẫn có chỗ nương thân. Lục Thư không muốn làm phiền người khác nên nói bừa rằng cô cũng về ở nhà bà con trong thành phố; thế là cô lủi thủi một mình đi khắp các phố để tìm việc làm.

Khi ấy đã gần tối, chỉ còn mỗi Lục Thư lang thang khắp nơi. Trên đường phố, xe cộ qua lại như nước chảy, cô không biết nên đi về ngã nào! Biển người mênh mông nhưng toàn là những gương mặt lạ lẫm, không một ai để ý đến cô. Cũng có người nhìn chăm chăm cô, cũng có người đến bắt chuyện với cô, cố ý hỏi đường cô hoặc hỏi cô tìm ai. Tuy chỉ là một cô thôn nữ ngây thơ, nhưng trực giác của Lục Thư mách bảo ánh mắt họ hàm chứa ý không tốt. Cô cảm thấy hoảng sợ vô cùng, cô đơn vô cùng khi đứng giữa một biển người. Cô rất muốn được như những người tất bật rảo bước bên cạnh mình, dường như họ có công việc gì khẩn cấp lắm, điều này chứng tỏ họ đều có việc làm!

Nhưng thành phố vẫn là thiên đường của những cô gái nông thôn như cô, trên cửa kính của nhiều nhà hàng khách ăn tấp nập hầu như đều dán thông báo tìm người làm: người phục vụ, người quét dọn và đầu bếp. Lục Thư nghĩ, cô đã tốt nghiệp Trung học phổ thông, dù sao cũng dễ tìm việc hơn các cô gái khác, nên mạnh dạn bước vào một cửa hàng ăn trông cũng khá tươi tắn. Quả nhiên, khi bà chủ vừa nhìn thấy cô đã quyết định nhận cô vào làm nhân viên phục vụ, bưng bê, rửa bát, được ăn được ở, lương tháng một trăm năm mươi tệ. Lục Thư cảm thấy như vậy thì quá tốt. Được ăn, ở miễn phí, cô sẽ gửi về nhà một trăm tệ, còn lại năm mươi tệ có thể mua một số thứ cần dùng hàng ngày. Nhưng bà chủ yêu cầu cô phải có tiền đặt cọc.

- Không có tiền đặt cọc, nếu cô lấy thứ gì đó của nhà hàng hoặc cô làm mất lòng khách rồi bỏ trốn thì tôi làm thế nào? Tôi biết đến đâu tìm cô?

Lục Thư đã phải tiết kiệm từng xu, nhưng tiền tàu xe đắt đỏ quá, nên trong người cô hiện chỉ còn hơn mười tệ. Bà chủ nói tiền đặt cọc ít nhất cũng phải ba trăm tệ! Lục Thư năn nỉ hết lời, cô còn đưa cả bằng tốt nghiệp Trung học phổ thông ra để chứng minh, nhưng nói đến rất cả họng bà chủ cũng không nghe, bà chỉ nhận nhân dân tệ chứ không nhận bằng tốt nghiệp. Cô đành phải bỏ cuộc, lại đi khắp mọi phố với hi vọng tìm một cửa hàng nào đó nhận vào làm mà không phải nộp tiền đặt cọc. Nhưng cô vào đến bảy, tám nơi mà không nhà nào không đòi tiền bảo đảm. Trời đã tối hẳn, cô đã mỏi gối chồn chân, bụng đói cồn cào, cái túi nhỏ đựng ít vật dụng cá nhân dường như càng ngày càng nặng, nhưng cô vẫn không dám ăn uống gì vì phải tiết kiệm tiền để thuê phòng trọ ngủ qua đêm. Khi xuống tàu hỏa cô nhìn thấy cạnh nhà ga có rất nhiều nhà trọ, trên biển hiệu có đề “Tắm vòi hoa sen - tivi - một đêm năm tệ”.

Lục Thư quanh đi quẩn lại ở những nơi đông đúc. Cuối cùng, cô phát hiện có một dãy phố đều là hiệu

cắt tóc. Ở đó đèn điện sáng trưng, qua cửa kính cô thấy rất nhiều cô gái ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa cười nói. Trước các cửa hiệu đó hầu hết đều có dán thông báo mượn người, mượn nhân viên gội đầu, nhân viên mát xa, nhân viên cắt tóc, nhân viên thẩm mỹ. Trên tờ thông báo mượn người có đăng những câu rất hấp dẫn: “Bao ăn, bao ở, lương trao đổi trực tiếp”.

Lục Thư nghĩ, trong các cửa hàng cắt tóc như thế này, ta còn có thể học nghề, hơn hẳn so với việc bưng bê, rửa bát; sau này trở thành một nhân viên thẩm mỹ thì tốt biết mấy! Chỉ cần chăm chỉ là ta có thể học nghề rất nhanh. Cửa hàng cắt tóc khiến Lục Thư tràn trề hi vọng, cô nghĩ nếu sau này học thành nghề, cô sẽ về quê mở một cửa hiệu cắt tóc, nhất định sẽ làm ăn rất tốt, vì xã có chưa có hiệu cắt tóc.

Lục Thư chọn một cửa hàng tương đối tươm tất. Cô vừa bước vào, bà chủ đã chạy ra đón tiếp cô rất nhiệt tình:

- Có phải em tìm việc làm không? Ở đây chị cũng đang cần người làm!

Lục Thư ngạc nhiên khi bà chủ nói là cần người làm, trong khi có rất nhiều cô gái đang ngồi nhàn nhã trong tiệm. Lục Thư nghĩ, việc làm ăn ở đây chắc phải rất tốt, mà cô cũng không ngờ bà chủ lại nhiệt tình như vậy, Và chẳng đã hơn chín giờ tối, cô cũng phải tìm một nơi để ngả lưng.

- Vâng, đúng ạ! Đúng ạ! - Lục Thư vui vẻ đáp - Nhưng cháu không biết liệu mình có thích hợp với công việc này không, cháu còn chưa biết cả gội đầu, sửa sắc đẹp hay mát xa. Cháu mới từ quê ra, nhưng cháu đã học xong Trung học rồi nên cháu sẽ học nghề rất nhanh.

- Không biết cũng không sao. Có ai sinh ra đã biết ngay đâu? - Bà chủ kéo tay Lục Thư, ngắm cô rất kĩ - Em ấy mà, chị bảo đảm em sẽ nhanh chóng trở thành người nổi tiếng ở đây đấy! Ở đây chẳng cô nào sánh nổi với em đâu!

- Thế còn... tiền công thế nào ạ? - Lục Thư ngượng ngịu hỏi, nhưng đó là vấn đề mà cô rất quan tâm nên không thể không hỏi.

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Trên thông báo chẳng đã nói rõ rồi sao? Bao ăn, bao ở, còn tiền lương ư? Ở đây, chị thực hiện chế độ lương tính theo sản phẩm, làm được thì em ba phần chị bảy phần. Nơi làm của em chị sẽ lo, ăn ở tại chỗ! Nhờ có chuyện gì chị sẽ giải quyết, cho nên chị phải được nhiều hơn. Dứt lời, bà chủ lại ghé vào tai Lục Thư khẽ nói:

- Cứ như em, chị bảo đảm mỗi tháng em có thể kiếm được ba ngàn tệ.

Một tháng có thể kiếm được ba ngàn tệ! Cả đời Lục Thư cũng chẳng dám nghĩ tới. Nhưng sao bà chủ lại nói “nhờ có chuyện gì?”. Lục Thư hơi ngờ ngợ “tiền lương như vậy thì liệu có tiền bảo hiểm không nhỉ?”. Dù sao Lục Thư cũng đã tốt nghiệp Trung học, cô thừa biết theo pháp luật, người làm công sẽ được hưởng tiền bảo hiểm.

- Tiền bảo hiểm? Ai lại trả lương bảo hiểm cho em! Bản thân em đã là một sự “bảo hiểm” rồi đấy!

Bà chủ nhận ra Lục Thư không phải đến đây xin làm *tiểu thư*, nhưng một cô gái đẹp như vậy quyết không thể để tuột khỏi tay! Cô gái này có rất nhiều tiềm năng, quả thật cô còn đẹp hơn cả diễn viên. Để cô ta chạy sang chỗ khác, rồi quay lại cướp hết khách của ta sao? Cô ta còn đang ngờ nghệch thì ta sẽ từ từ dạy bảo thêm!

“Thế này nhé, em hãy ở lại đây đã. Chị sẽ thu xếp chỗ cho em. Xem ra em vẫn chưa ăn cơm tối. Em cứ ở đây học nghề đi đã. Em đã tốt nghiệp Trung học, chắc là sẽ học nhanh thôi. Việc này so với những nghề khác đơn giản hơn nhiều, hơn nữa nó lại rất thích hợp với con gái! Nếu cần tiền em cứ nói, cần bao nhiêu chị sẽ đưa cho!

Lục Thư mới vào làm mà bà chủ đã hỏi “cần bao nhiêu chị sẽ đưa”. Người thành phố làm ăn thật rộng rãi! Thấy bà chủ chẳng dả động gì đến tiền đặt cọc, Lục Thư rất mừng. Bà chủ vội sai cô gái đứng cạnh quầy sang hàng cơm kế bên mua một suất cơm hộp. Lục Thư chẳng kịp để ý đến ánh mắt tò mò của các cô gái, loáng một cái hộp cơm đã hết sạch, thật chẳng thấm vào đâu!

Từ nhỏ đến lớn, Lục Thư chưa bao giờ được ăn một bữa cơm nào ngon đến thế, người thành phố làm món gì cũng đều ngon!

Phía trên hiệu cắt tóc có một gian gác xép nhỏ, ở đó có bảy, tám cô gái chen chúc ngủ. Lục Thư chẳng thấy phiền hà chút nào khi các cô cứ chạy lên chạy xuống suốt. Bà chủ còn đích thân mang chăn đệm lên cho cô, tuy chúng hơi có mùi tanh tanh, nhưng vẫn còn khá mới. Đêm đó, Lục Thư ngủ rất ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, việc đầu tiên Lục Thư làm là gọi điện cho bố. Cũng may là hiệu cắt tóc này cũng có sẵn một cái điện thoại, chẳng như ở quê Lục Thư, chỉ cửa hàng tạp hóa trong thôn mới có. Được cái là cửa hàng này ở gần nhà cô, chỉ cần đứng ở bậc cửa gọi vài tiếng là người nhà Lục Thư chạy ra. Chủ cửa hàng vừa nhắc máy đã nhận ngay ra giọng cô, ông ta nói:

- Cháu đợi một chút nhé. Gọi đường dài thế này, liệu cháu có đủ tiền trả không?

Khi Lục Thư ở nhà, cô đối xử rất tốt với mọi người, mọi người cũng đều mến cô nên người chủ cửa hàng mới hỏi liệu cô có trả nổi tiền điện thoại đường dài không.

Lục Thư lần túi kiểm tra rồi đáp:

- Cháu trả được ạ! Bác gọi bố cháu hộ cháu với!

Bố Lục Thư vừa cầm máy đã hỏi cô tìm được việc chưa, tìm được rồi thì gửi ngay tiền về. Lục Thư nói:

- Con tìm được việc làm rồi bố ạ! Nhưng phải một tháng nữa con mới có lương! Bố đến trường đăng kí cho em con đi. Con hứa sau một tháng sẽ gửi tiền về! Nhưng bố phải đăng kí cho em đi đã!

- Được, bố nghe mày lần này! - Giọng ông bố căn cáo - Một tháng nữa mà không gửi tiền về, tao sẽ bắt nó nghỉ học đấy!

- Được, được ạ! Bố cứ tính số tiền cần đóng đi đã. Con đưa bố số điện thoại chỗ con làm, bố ghi lại nhé. Nếu con không gửi tiền về thì bố cứ gọi số này tìm con, con nhất định sẽ gửi mà!

Gọi điện xong, Lục Thư hỏi bà chủ xem cô phải trả bao nhiêu. Bà ta đáp:

- Trả gì mà trả? Sao em cứ tự coi mình như người xa lạ thế? Em cứ gọi thoải mái, mà xem ra em cũng chẳng gọi nhiều đâu. Nếu có điện thoại gọi tới, em cứ nghe máy nhé, nếu bên kia họ hỏi có *tiểu thư* không thì em cứ nói là có, rồi hỏi xem họ cần người như thế nào, cần đầy đà hay thanh mảnh; quê hay phố; lớn tuổi hay nhỏ tuổi, sau đó nói lại với chị là được!

Các cô gái ở hiệu cắt tóc này tuy nhiều, nhưng dường như chẳng có mấy người đến gọi đầu, cắt tóc.

Bốn chiếc ghế dường như chỉ bày làm cảnh trong cửa hiệu. Khách đến, vừa ngồi vào ghế thì đã có một cô đến tiếp, nhưng cô này không cầm kéo, cũng chẳng cầm lược mà chỉ ngọt nhạt với khách vài câu, rồi hai người đưa nhau vào một cái buồng nhỏ ở phía sau cửa hàng. Nhiều là nửa tiếng, ít là vài phút khách đã đi ra; tóc không cắt, đầu không gội, tiền cũng không thấy trả, cứ thế mà đi. Những người khách như vậy ra vào cửa hiệu đông như kiến cỏ, nhất là vào buổi tối thì việc làm ăn càng nhộn nhịp, nhưng chẳng thấy cửa hàng thu tiền ai cả.

Lục Thư là cô gái cần cù, vừa đặt điện thoại xuống, không cần bà chủ phải bảo, cứ thấy chỗ nào bừa bộn là cô xăng xái thu dọn; nền nhà hơi bẩn, cô vội quét ngay; ai nhờ việc gì, xắn tay giúp đỡ! Chỉ mới ngày đầu Lục Thư đến mà cửa hiệu đã sáng sủa tinh tươm, ngay cả cửa kính cũng sáng bóng. Lúc sắp đến giờ cơm trưa, từ gian bếp nhỏ ở phía sau đã thoảng tới mùi thơm của cơm và thức ăn, các cô gái vui vẻ lên tiếng:

- Thèm chảy nước miếng rồi đây này!

Lúc ngồi ăn cơm, bà chủ và các cô gái đều khen Lục Thư khéo tay:

- Ngon hơn cả đồ ăn nhà hàng.

Lục Thư chỉ khiêm tốn trả lời:

- Em chỉ nấu mấy thứ có sẵn trong bếp thôi, cũng chẳng ngon lắm đâu, cả nhà thông cảm nhé!

Nhìn Lục Thư nấu ăn, bà chủ biết ngay cô rất đảm đang tháo vát nên quyết định nhờ cô lo việc cơm nước cho mọi người, như thế còn hơn là tốn tiền ăn cơm hộp.

- Em này, lát nữa chị sẽ đưa tiền để em lo việc chợ búa nhé, em cứ nấu ăn cho cả nhà, rồi từ từ học nghề cũng được.

Chiều hôm ấy, Lục Thư không chỉ đi chợ nấu cơm, mà cô còn giặt sạch sẽ toàn bộ quần áo bẩn của mọi người rồi phơi phóng ở sân sau. Các cô gái rất quý Lục Thư; họ kết thân với nhau rất nhanh chóng! Điều khiến bà chủ quan tâm đặc biệt đến Lục Thư là vì có một hôm, đứa con gái của bà ghé qua cửa hàng chơi, có mang theo bài tập chưa làm được. Lục Thư thấy vậy liền tận tình giảng bài cho cô bé, chẳng mấy chốc mấy bài tập toán và văn đã hoàn thành nhanh chóng, cô bé sung sướng nói:

- Chị Lục Thư giảng bài dễ hiểu hơn cả thầy giáo!

Từ đó, bà chủ không có ý định bắt Lục Thư đi tiếp khách nữa. Không ít người muốn “chăm” cô, nhưng bà đều cáo lỗi:

- Thật không phải! Thật không phải! Xin lỗi, xin lỗi! Cô ấy là người bà con của gia đình tôi lên đây giúp đỡ chúng tôi. Anh chịu khó đợi một tý, tôi sẽ tìm cho anh cô tốt nhất, còn đẹp gấp vạn lần cô ta!

Rồi với vẻ sành sỏi, bà ghé vào tai khách thì thầm:

- Trông đẹp vậy thôi chứ chả được tích sự gì đâu! Chẳng khác gì khúc gỗ, cặp với cô ta chán lắm!

Chẳng mấy chốc đã hết một tháng, bà chủ trả cho cô hai trăm tệ:

- Em đừng chê ít nhé! Thật ra, ở nơi khác chẳng trả cho em được như thế này đâu. Chị biết em là người tốt. Chẳng giấu gì em, chị vẫn ngầm để ý đến em. Mỗi ngày qua em đi chợ nấu ăn cho cả nhà, dư đồng nào em đều gửi trả lại cho chị, một đồng cũng không thiếu, người thật thà như em bây giờ khó tìm lắm! Cho nên chị muốn giúp em, từ nay có khó khăn gì cứ nói với chị.

Lục Thư đã dò hỏi nên biết được các cửa hàng khác chỉ trả công một trăm rưỡi tệ, số tiền bà chủ trả cho cô quả là rất khá, nên cô vội nói:

- Cảm ơn chị, cảm ơn chị!

Sau đó, Lục Thư đến bưu điện gửi tiền về nhà rồi cô gọi điện ngay cho bố.

- Con vừa gửi bưu điện một trăm tệ cho bố đấy, bố đã đăng kí cho em con đi học chưa? Bố đừng làm lỡ việc học của nó đấy! Con đảm bảo hàng tháng sẽ gửi tiền về, bố cứ yên tâm!

Bố Lục Thư rất vui vẻ trả lời:

- May quá! Vừa đúng lúc bên trường người ta giục nộp học phí. Mới đầu năm học mà đã mất hơn hai mươi tệ các thứ tiền linh tinh rồi! Con nói thế thì bố cũng bảo đảm, chỉ cần hàng tháng con gửi tiền về, bố sẽ cho nó đi học.

Bước ra khỏi bưu điện, Lục Thư cảm thấy bầu trời của thành phố như cao và xanh hơn rất nhiều, cô cảm thấy dường như mọi người xung quanh cô đều trở nên thân thiết, và cô cũng đã trở thành người thành phố như họ. Lục Thư cảm thấy mình hết sức may mắn, niềm sung sướng trào lên từ đáy lòng khiến cô cảm thấy lâng lâng, phơi phơi.

40

Lục Thư lớn lên ở nông thôn nên dậy thì muộn, nhưng dù sao cô cũng đã mười tám tuổi. Các thôn nữ thường không già dặn sớm như gái thành phố, kiến thức về giới tính còn mù mờ, nói gì đến yêu đương?

Lục Thư chưa có bạn trai, cũng chưa từng để ý đến chàng trai nào, cô chỉ hết lòng với em trai của mình thôi. Tuy nhiên, sau một thời gian làm ở hiệu cắt tóc, cô cũng dần biết mánh làm ăn ở đấy. Thường chỉ có sáu, bảy cô gái ở đây với Lục Thư, số khác thì thuê phòng trọ ở bên ngoài; ngoài ra còn có hơn hai mươi cô nữa đi đi, về về. Các cô gái ở hiệu cắt tóc này không những tiếp khách ngay trong cửa hiệu mà còn đến tận nơi để phục vụ, tiếng lóng trong nghề gọi là “xuất đài”. Thường thì bà chủ sẽ trao đổi trực tiếp với khách rồi cho một cô đến. Như vậy, bà sẽ được hưởng một phần lợi nhuận từ việc môi giới cho khách. Tóm lại đây là hình thức kinh doanh vô cùng đa dạng, phong phú.

Mỗi ngày Lục Thư phải nấu ăn, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa v.v... cho hơn mười người. Tuy không ngại vất vả, mệt nhọc, nhưng quả thực cô vẫn cảm thấy không quen!

Khu sau của cửa hiệu có bốn phòng mát xa nhỏ dựng bằng ván gỗ, mỗi phòng chỉ đủ kê một chiếc giường đơn, các cô gái thường gọi đùa là “nhà vệ sinh công cộng”. Những tấm ga trải giường ở đó ngày nào cũng dính bết lại, vừa bẩn vừa hôi, giấy vệ sinh và bao cao su vung vãi khắp nơi, khiến Lục Thư vừa nhìn thấy đã buồn nôn! Cách ăn nói thô tục của các cô gái cũng khiến Lục Thư cảm thấy rất chướng tai. Ở nhà, cô chưa bao giờ phải nghe những lời bàn tán về *chuyện ấy* thô tục như vậy. Khi vắng khách, các cô thường tụ tập xem phim trên gác xép, gọi là phim chữ thực ra rất những hình ảnh giường chiếu nóng bỏng, có hỏi thì các cô chỉ cười bảo là đang học hỏi kỹ năng. Các cô gái ở đây vẫn luôn tôn trọng Lục Thư, nên nhắc thấy cô vào là họ tắt tivi ngay, nhưng cô không thể không thấy. Lần đầu tiên nhìn thấy, Lục Thư vô cùng kinh hoàng, hoảng hốt, mặt đỏ bừng bừng; về sau thấy nhiều, cô cũng không coi là ghê gớm nữa. Vả lại, không chỉ có phim sex, những quảng cáo và những tiết mục trên tivi cũng đầy rẫy những hình ảnh các cặp trai gái cứ quăn lấy nhau như sam, chỉ khác là trên người họ vẫn còn tý chút quần áo! Điều này khiến cô cho rằng người thành phố đều như vậy hết! Từ một góc độ khác, Lục Thư lý giải theo triết học Hêghen: “Những gì tồn tại thì đều hợp lý”. Trong bốn tháng Lục Thư làm việc ở đây, có nhiều người định sàm sỡ với cô, nhưng đều bị bà chủ đuổi khéo hết. Bà chủ họ Phương, nên mọi người đều gọi bà là Phương Thư. Phương Thư ngoài ba mươi tuổi, mặt hoa da phấn, tóc uốn sành điệu nhưng không đẹp! Mỗi lần thấy khách định giở trò đụng chạm đến Lục Thư, Phương Thư vội chạy đến sai cô xuống bếp nấu nướng. Dù vậy, Lục Thư vẫn được xem là con át chủ bài của cửa hiệu, có nhiều người không phải đến để tìm *gái* mà chỉ vì muốn gặp Lục Thư, thậm chí có người đến chơi *gái*, nhưng vẫn nuôi tiếc:

- Em bảo Tiểu Lục cho anh ngắm một chút! Có như thế, anh mới nhiệt tình với em được!

Lục Thư muốn rời khỏi nơi này, cô cho rằng một thành phố lớn như thế ắt sẽ tìm được một công việc thích hợp. Có tháng, ngoài hai trăm tệ tiền lương ra, Phương Thư còn đưa thêm cho cô khoảng ba chục tệ tiền thưởng. Khi để dành đủ ba trăm tệ, Lục Thư đến bưu điện gửi về cho bố. Lục Thư nói với bố là cơ quan cử cô đi công tác, nên cô sẽ không gọi về nhà một thời gian; ở nhà có việc gì thì đợi cô về hãy nói, đừng gọi trong thời gian này. Lúc trở về cửa hiệu, cô lại nói với Phương Thư cho cô xin nghỉ phép mấy ngày về thăm nhà. Phương Thư vốn là người thấu tình đạt lý, bà chỉ phàn nàn là sau khi cô đi, cả nhà lại phải ăn cơm hộp. Bà dặn Lục Thư là nếu gia đình yên ổn cả thì mau chóng trở lại, rồi cho cô nghỉ hẳn một tuần lễ.

Ở khu này có rất nhiều tiệm cắt tóc gội đầu, họ đều làm ăn giống nhau cả. Lục Thư phải đi xe buýt đến đầu kia thành phố, tìm một khu buôn bán sầm uất thì xuống xe. Nhìn thấy khắp phố đều dán thông báo tuyển người làm, cô khấp khởi mừng thầm: “trời đất thật rộng lớn biết chừng nào!”

Lục Thư gõ cửa từng nơi một để xin việc: hàng thời trang, hàng trang sức, hàng mỹ phẩm, hàng điện thoại, công ty môi giới nhà đất, hàng chăn ga gối đệm v.v... Chủ các cửa hàng thoạt nhìn Lục Thư đều đồng ý nhận ngay; nhưng họ đều yêu cầu tiền đặt cọc ít nhất cũng phải ba trăm tệ, thậm chí có nơi đến một nghìn tệ, nhiều gấp mấy lần số tiền bà chủ cửa hàng ăn yêu cầu. Có nơi thậm chí còn đòi cô phải nộp trước ba nghìn tệ, không những thế còn yêu cầu ngoài tiền đặt cọc ra còn phải có hộ khẩu thành phố nữa.

Tối hôm đó, Lục Thư tìm một nhà trọ nằm sâu trong ngõ để nghỉ ngơi. Phòng đơn, tiền trọ một ngày là hai mươi tệ. Nhà trọ này rất sạch sẽ, tiền cô mang theo cũng đủ ở được vài ngày. Ngả lưng được một lúc lâu Lục Thư vẫn trằn trọc mãi không ngủ được, hôm nay cô đã đến hơn ba mươi chỗ để xin việc, ngoài những chỗ như thương nghiệp quốc doanh, các công ty nhà nước và ngân hàng - những nơi mà muốn được nhận vào làm thì phải có quan hệ cá nhân, hoặc đã được nhắm sẵn sau khi tốt nghiệp; cô đã vào tất cả các cửa hàng tư nhân của mọi ngành, mọi nghề ở trên phố thậm chí là các siêu thị lớn nhỏ, nhưng tất cả các nơi đó đều yêu cầu cô phải có tiền đặt cọc, mà tiền lương tháng cũng chỉ ở mức ba bốn trăm tệ. Nơi nào được bao ăn, bao ở thì lương thấp; nơi nào lương khá thì ăn ở tự túc. Ra thành phố được mấy tháng, Lục Thư đã biết thu nhập trung bình mỗi tháng của các cô gái trong cửa hiệu khoảng hai nghìn tệ, ngoài ra còn có phần ăn chia với bà chủ. Việc làm ăn của cửa hiệu rất phong phú; song giá cả rất rạch ròi. Làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu. Tuy trong cửa hàng chỉ treo tranh ảnh của các ngôi sao, chứ không có bảng giá, nhưng khách hàng nắm rất rõ giá cả nên không thấy ai mặc cả hay đòi tiền thừa. Cô nào tiếp khách ít nhất mỗi ngày cũng được ba bốn mươi tệ ghi sổ, Lục Thư cũng nghe nói tiền bo khi *xuất đài* rất cao. Thế giới này thật không công bằng! Lục Thư tự hỏi tại sao một cô gái tốt nghiệp phổ thông phải đứng ở ngoài cửa từ sáng đến tối, khô cổ rát họng mời mọc khách hàng “Xin mời vào! Xin mời vào xem!”, mà cả ngày chỉ kiếm được mười tệ. Còn các cô kia giỏi lắm cũng chỉ mới qua trung học cơ sở, có cô còn chưa học xong tiểu học, vậy mà thu nhập hàng nghìn tệ mỗi tháng. Lục Thư bắt đầu hoài nghi “những gì tồn tại” phải chăng đều “hợp lý”? Nhưng cô vẫn không nhụt chí, cô quyết tâm tìm cho được một chỗ làm phù hợp với năng lực của mình.

Ngày thứ hai, thứ ba, Lục Thư lại vào không sót một cửa hàng nào để xin việc, tuy nơi nào cũng muốn nhận cô nhưng rốt cuộc vẫn gặp khúc mắc ở việc tiền đặt cọc và hộ khẩu thành phố. Trước đây, Lục Thư vừa chăm sóc em, vừa cần cù, nỗ lực hoàn thành bậc trung học phổ thông để có được tấm bằng. Vậy mà giờ đây nó chẳng có chút giá trị gì, vừa làm cho bố vất vả, lại phụ lòng mẹ. Sớm biết như thế này, cô còn đi học làm gì?

Đến ngày thứ tư, Lục Thư chợt nhìn thấy một tờ thông báo tuyển thư kí văn phòng dán ở một công ty thương mại, trên tờ thông báo có ghi tuyển nhân viên nữ, chưa kết hôn, tuổi từ mười tám đến hai mươi lăm

tuổi, trình độ văn hóa từ trung học phổ thông trở lên. Lục Thư thấy mình phù hợp với các điều kiện đấy, cô đi đi, lại lại mấy lần trước công ty, cuối cùng lấy hết can đảm cô mạnh dạn bước vào. Công ty nằm ở tầng ba của một tòa nhà lớn, văn phòng rất lớn và sạch sẽ, còn các nhân viên thì đang cặm cùi gõ máy tính. Lục Thư lễ phép hỏi khê một nhân viên ở đấy: cô đến xin việc thì hỏi ai, nhân viên đó chỉ ngay vào phòng Giám đốc.

Lục Thư gõ cửa, bên trong có tiếng: “Mời vào!” cô mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô mắt giám đốc bỗng sáng lên.

Giám đốc đã đứng tuổi, mặc áo vest, thắt ca vát, ông đang ngồi trước một cái bàn rất to. Đang ngồi dựa vào lưng ghế, thấy Lục Thư vào, giám đốc liền ngồi ngay ngắn lại, chống khuỷu tay lên mặt bàn rồi nhã nhặn hỏi cô: quê quán ở đâu, trình độ văn hóa thế nào, đã làm việc gì, muốn làm vị trí nào ở công ty v.v... Lục Thư trả lời rành rọt từng câu hỏi, có vẻ như tấm bằng tốt nghiệp trung học phổ thông lần này đã có tác dụng! Tuy nhiên cô nghĩ nếu nói mình từng làm ở hiệu cắt tóc thì chắc chắn giám đốc sẽ có ấn tượng không tốt, vì cô hiểu thực chất nơi đó là nơi nào. Lục Thư bèn giới thiệu mình là giáo viên tiểu học, dạy lớp bốn. Việc dạy con gái Phương Thư ấy thế mà lại hóa hay! Gì chứ giáo trình lớp Bốn thì cô thuộc như cháo chảy. Giám đốc chẳng nghi ngờ chút nào, ông luôn miệng khen ngợi rồi nói:

- Tôi quyết định nhận cô, cô làm thư kí văn phòng rất thích hợp!

Lục Thư ngập ngừng hỏi về vấn đề tiền lương, giám đốc nói sáu trăm tệ mỗi tháng, nếu làm tốt có thể được thêm một, hai trăm tệ tiền thưởng.

Đối với Lục Thư mà nói, không những đấy là công việc lý tưởng mà tiền lương lại cao bất ngờ! Cô nghĩ, mình nên nói trước với giám đốc là mình không có đủ tiền để đặt cọc, hộ khẩu cũng không phải ở thành phố, để tránh mất thời gian cho cả hai. Tuy nhiên, giám đốc không hề quan tâm đến vấn đề này, ông nói: cần gì phải có tiền bảo đảm, tiền đặt cọc! Điều này chỉ khiến cho nhân tài không kiếm nổi việc làm, chảy máu chất xám nghiêm trọng trong công ty mà thôi.

- Tôn trọng tri thức, tôn trọng nhân tài là bí quyết thành công của công ty chúng tôi - giám đốc nói - Ngày mai cô đến đây, không phải lo gì cả! Tối nay chúng ta sẽ đi ăn cơm để bàn bạc công việc. Tôi sẽ giới thiệu tình hình công ty để sau này cô dễ làm việc!

Ra khỏi cửa công ty, Lục Thư vui sướng đến độ không phân biệt nổi đông tây nam bắc, câu thành ngữ “vui như mở cờ trong bụng” có khi không đủ hình dung tâm trạng cô lúc này! Giám đốc hẹn cô đến nhà hàng đối diện công ty vào lúc bảy giờ tối. Lục Thư không dám đi đâu, cô đứng chờ ngay dưới cổng công ty. Nhưng sau đó cô lại nghĩ người của công ty ra vào thấy mình thì rất không hay, liền vào một quán trà ngồi đợi. Theo thói quen của người thành phố, chỉ cần gọi một ấm trà năm tệ là có thể ngồi ở đó suốt cả ngày.

Lục Thư không ăn trưa, cô cứ ngồi đợi đến giờ hẹn với giám đốc. Cô uống trà nhiều đến nỗi bụng sôi òng ọc, nhưng không hề cảm thấy đói. Đúng bảy giờ, Lục Thư nhìn thấy giám đốc từ văn phòng của công ty đi ra, ông đi thẳng qua phố rồi bước vào nhà hàng, Lục Thư vội đứng dậy, theo chân ông bước vào. Giám đốc vừa nhìn thấy cô đến đã nhiệt tình kéo cô ngồi vào bàn, rồi ngồi đối diện với cô. Ông ta lịch sự đưa thực đơn cho Lục Thư chọn, bảo cô thích ăn gì thì gọi. Lục Thư nhìn qua rồi gọi mấy món rẻ nhất trong đó. Giám đốc cười bảo: “Em không cần phải tiết kiệm quá đâu! Tiền ăn sẽ do công ty thanh toán. Thôi để tôi gọi món cho”.

Giám đốc gọi đầy một bàn thức ăn, có những món Lục Thư chẳng những chưa nhìn thấy bao giờ, mà cô cũng chưa từng nghe nói đến. Ông ta còn gọi một chai rượu ngoại, rồi nhờ người phục vụ rót đầy vào cốc. Giám đốc nâng cốc vui vẻ nói, lần đầu tiên gặp nhau thì phải cạn cốc. Lục Thư uống một ngụm, suýt nữa thì sặc sụa, nhưng không muốn để giám đốc đánh giá mình què mùa, cô đành miễn cưỡng uống thêm chút ít, rồi nhoẻn cười, trò chuyện với ông.

Lục Thư vì rất muốn được làm thư kí văn phòng, nên đành phải cố gắng tiếp chuyện giám đốc. Cả ngày không ăn gì, bụng sôi òng ọc, khiến cô mãi miết ăn. Sau khi đã lưng lửng bụng, cô vừa ăn vừa lặng lẽ nghe giám đốc nói. Song giám đốc không hề giới thiệu về công ty với cô. Sau khi uống mấy cốc rượu, ông bắt đầu phàn nàn với cô về mối bất hòa trong gia đình mình: vợ ông không hiểu ông, ngày nào về nhà ông cũng phải nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của bà; về nhà mà ông không hề cảm thấy một chút ấm cúng nào cả. Gia đình đối với ông chỉ là một gánh nặng, chứ không phải là tổ ấm, nhất là khi công ty của ông gian khổ lập nghiệp, ông thường phải về muộn, thậm chí có hôm không thể về nhà, nhưng vừa về đến nhà là vợ ông liền đá thúng đụng nia khiến ông thêm phiền muộn. Ngay cả khi xem tivi, bà ấy thích kênh nào thì xem kênh đấy, chẳng thèm đếm xỉa gì đến anh v.v... đại loại ông toàn kể những chuyện như vậy. Tiếp đó, giám đốc khen Lục Thư “vừa thuần phác như gái quê, lại yếu điệu như gái thành phố”; khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt hút hồn, thân hình gợi cảm, cánh tay thon thả, quả thật là thập toàn thập mỹ, nếu cô đi thi hoa hậu nhất định sẽ đoạt giải v.v... Những lời như vậy khiến Lục Thư vừa vui sướng, vừa băn khoăn không hiểu rốt cục giám đốc giao cho cô công việc gì? Cô muốn thăm dò xem thư kí văn phòng thì phải làm những việc gì, hằng ngày phải hoàn thành những nhiệm vụ nào. Nhưng giám đốc cứ một mực nói: “Không vội, không vội! Cứ làm là tự nhiên sẽ biết hết”.

Ăn tối xong, cũng vừa lúc giám đốc uống hết một chai rượu. Ra đến cửa nhà hàng, giám đốc đã ngà ngà say, nhưng vẫn một mực đòi đưa cô về chỗ trọ. Cô mềm mỏng từ chối nhưng không được.

Thái độ của giám đốc hết sức cương quyết:

- Mời một cô gái đi ăn cơm, làm gì lại có chuyện không đưa về nhà? Như vậy mới là gentleman, mới là quân tử chứ, em có hiểu không?

Lục Thư làm sao hiểu nổi “gentleman” nghĩa là gì? Cô cho rằng, có lẽ đó là quy cách của người thành phố, nên đành để giám đốc đưa về.

Bước vào phòng trọ, có lẽ vì phòng hẹp, chỉ có độc một chiếc giường nên giám đốc liền kéo tay cô, rồi ngồi ngay xuống giường. Thoạt tiên, ông vòng tay lên vai cô vuốt ve rồi say sưa ngắm cô:

“Đẹp! Quả là rất đẹp! Em là người mà bao lâu nay tôi hàng mơ tưởng. Hai chúng ta thật là có duyên phận! Hôm nay, khi em bước vào cửa anh đã nghĩ dường như kiếp trước chúng ta đã gặp nhau! Em là bảo vật mà Thượng đế đã trao anh, mà cũng là cơ hội mà Thượng đế ban tặng anh, anh nhất định sẽ hết sức chiều chuộng em, tuyệt đối không để em phải chịu thiệt thòi đâu!

Nói xong, giám đốc ghé sát vào mặt cô, chìa môi định hôn.

Lục Thư sợ hãi, vội vàng đứng lên:

- Giám đốc, giám đốc, ông say rồi! Tôi rót nước để ông uống nhé!

Phích nước của nhà trọ cũng đã nguội bởi không giữ được nhiệt, Lục Thư rót nước vào cốc rồi đưa cho giám đốc. Lúc đó, giám đốc cũng khát, ông uống một hơi hết cốc nước lạnh, thấy trong người tỉnh táo một chút, liền giơ tay ra phía cô:

- Lại đây, lại đây nào em! Chúng ta sẽ cùng trò chuyện thân mật trên giường nhé!

Giám đốc lấy tay vỗ vỗ khoảng giường bên cạnh chỗ ông ngồi:

- Lại đây, lại đây! Ngồi chỗ này, ngồi chỗ này! Anh lịch sự lắm, không làm gì hại em đâu! Cho anh ôm em nói chuyện nhé!

Lục Thư ngay lập tức nhận ra thái độ của ông rất giống với những người khách hay đến hiệu cắt tóc: ánh mắt dài dại, thái độ cợt nhả, xem phụ nữ như món đồ chơi. Lục Thư chẳng những không nhích lại gần mà cô còn lùi sâu vào góc tường hai bước!

Hai người co kéo nhau trong ít phút, rồi giám đốc chấm một điếu thuốc, rít vài hơi rồi thở dài nói:

- Chà, Tiểu Lục, em thật chẳng hiểu gì cả! Thư kí văn phòng nói toạc móng heo đó là bồ nhí của sếp. Em đã nghe nói đến từ đó bao giờ chưa? Đó là người vui giúp sếp vui vẻ, là tình nhân của sếp! Thực ra em chẳng phải làm gì hết. Công việc cái đ. gì chứ! Việc của em là làm cho sếp vui! Vui đùa với sếp, làm cho sếp hài lòng thì sáu trăm tệ tiền lương đã là cái đ. gì? Em cần bao nhiêu chả được? Em hãy nhìn lại em xem, ngay cái ví xách tay cũng không có. Em có giống người thành phố không? Có giống một cô gái ở thành phố không? Nếu em đồng ý làm bồ nhí của anh thì anh sẽ lập tức sắm đầy đủ mọi thứ cho em! Em có thể nghĩ làm như vậy thì phải lên giường với sếp. Nói trắng ra chuyện lên giường là không thể tránh được. Nhưng anh đã nói là anh coi trọng em, có phải thế không? Anh sẽ đợi đến khi tình cảm của chúng ta dần

tiền triển, đến khi em tự nguyện lên giường với anh. Anh đợi được! Vì anh thích em, nên sẽ không ép em đâu!

Cái từ “bồ nhí” này, Lục Thư đã nghe các *tiểu thư* nói từ lâu, quả thật trước đây từng có cô làm bồ nhí cho một ông chủ, từ đó cô ta không thấy trở về chốn cũ “làm ăn” nữa. Nhưng đối với vị giám đốc này, Lục Thư không có một chút cảm tình nào, ngược lại còn thấy mỗi lúc mỗi thêm ác cảm. Ngoài miệng ông ta cứ thơn thớt nói văn minh lịch sự, nhưng hành vi lại đê tiện chẳng khác gì mấy ông khách ở hiệu cắt tóc, thậm chí còn tồi tệ hơn cả họ. Vì những người khách đó khi đến hiệu cắt tóc đều có mục đích rõ ràng, họ không thừa hơi kể lể với các *tiểu thư* những lời như là “gia đình không hạnh phúc, vợ không hiểu chồng”. Lại thêm bộ mặt của vị giám đốc này vàng như nghệ, chỉ cần nhìn qua cũng biết ngay là chưa già đã suy, còn quả đầu ông ta thì có dạng “địa phương nâng đỡ trung ương”, đỉnh đầu bè bè bóng loáng; môi thì thưỡn ra, đầy một mồm răng vàng khè, hôi hám. Chớ có bị đánh lừa bởi bộ vest, giày da lịch sự vì đó chỉ là bộ cánh bao bọc một thân bình xương xẩu. Lục Thư ưa sạch thì ông ta lại bẩn tưởi, Lục Thư thích cao ráo thì ông lại gù gập cả lưng, Lục Thư thích vẻ mạnh mẽ thì ông ta lại ưa sự ủy mị; Lục Thư thích thẳng thắn thì ông ta lại toàn nói quanh co v.v... Lục Thư tuy đã mười bảy, mười tám tuổi, nhưng do hoàn cảnh gia đình khiến cô gái nông thôn này không có lúc nào mơ tưởng đến tình yêu. Nếu vị giám đốc này là cấp trên bình thường thì bất luận hình thể, dáng dấp của ông ta như thế nào, cô sẽ vẫn luôn vâng lời, tôn kính ông ta, cố gắng hoàn thành mọi nhiệm vụ được giao. Nhưng nếu như ông ta muốn cô làm bồ nhí cho ông ta thì cô quyết không thể để “tình cảm dần tiến triển” đến mức đó được!

Thành thực mà nói thì Lục Thư cũng không dứt khoát cự tuyệt danh phận bồ nhí. Lục Thư đã đến thành phố này đã gần nửa năm rồi, lại ngày ngày sống cùng các *tiểu thư*, cũng dần chịu ảnh hưởng của họ; cô biết hiện nay lễ thói của thành phố là như vậy, làm bồ nhí chẳng phải là chuyện đáng xấu hổ gì. Có cô suốt ngày cặp kè bên cạnh sếp trông rất lịch sự, một bước lên xe, hai bước xuống xe, ra vào những tụ điểm cao cấp, vẫn đến công ty làm việc đàng hoàng như ai. Nhưng ông giám đốc mặt vàng như nghệ này lại khiến cô coi ông ta không ra gì; nếu quả thực cô là thư kí kiêm bồ nhí của ông ta thì hai người chắc chắn phải luôn bên nhau, những phiền phức sẽ theo đấy mà kéo đến, và cô sẽ rơi vào tình trạng khó xử hơn rất nhiều! Một người thông minh như Lục Thư hoàn toàn có thể dự đoán được điều đó.

Giám đốc thấy Lục Thư im lặng không thốt một lời, liền tiếp tục liên thoảng với cô:

- Tiểu Lục này, anh nói cho mà biết, một cô gái đến từ nông thôn như em cho dù đã tốt nghiệp trung học phổ thông và đi dạy học, nhưng nếu em muốn trụ lại ở thành phố thì chỉ có thể làm phục vụ ở quán ăn hay cửa hàng buôn bán, hoặc làm nhân viên bán hàng thôi. Nếu muốn vào làm ở các công ty thì em chỉ có thể làm thư kí văn phòng, tức là làm bồ nhí cho một ông chủ nào đó. Vì em đẹp nên mới có được cơ hội như thế, còn các cô gái nông thôn khác thì dù có muốn cũng không thể bước chân vào đấy được đâu! Em thử nghĩ xem, bây giờ sinh viên ra trường không kiếm nổi việc làm, còn các công ty chật ních các loại nhân

viên. Trong thành phố có biết bao người mất việc làm, làm gì có công việc béo bở cho những cô gái nông thôn như em? Nói thật, gái nông thôn bọn em, ngay cả hộ khẩu thành phố cũng không có, muốn kiếm tiền ở thành phố thì không đến hộp đêm, tụ điểm ăn chơi thì chỉ có nước vào các hiệu cắt tóc gọi đầu làm *gái* thôi. Như vậy thì còn gì là nhân phẩm! Làm bồ nhí có khi còn khá khẩm hơn làm *gái* đấy em ạ! Nếu em đồng ý, anh sẽ viết đơn li dị con vợ già rồi sẽ kết hôn với em ngay. Tối nay, anh không ép em! Em cứ suy nghĩ cho kỹ đi, ngày mai anh đợi em ở văn phòng!

4.3

Sáng sớm hôm sau, Lục Thư trả phòng. Điều khiến cho ông giám đốc không ngờ là Lục Thư không đến công ty mà cô đi theo hướng ngược lại, đến một công viên không xa lắm. Đó là một danh thắng nổi tiếng của thành phố C nhằm tưởng niệm một vị danh nhân lịch sử. Lục Thư biết nơi này là do cô đã từng học qua trong sách giáo khoa. Đến nơi, cô vội vã ăn lót dạ rồi đi tìm bộ điện thoại công cộng.

Cũng như mọi khi, vẫn là người chủ cửa hàng ở quê nhận điện, Lục Thư nhờ ông gọi em cô đến nghe điện thoại. Người chủ cửa hàng nói:

- Thằng lỏi ấy chạy lăng quăng khắp nơi, để bác thử tìm nó đã nhé. Nếu không tìm thấy nó thì sao?

Lục Thư thấy nói không thấy em mình đâu thì cuống quýt nói:

- Hay là bác gọi bố cháu vậy! Thật làm phiền bác quá! Cháu sẽ đợi, bác cố gắng tìm nó hộ cháu. Cháu chẳng bao giờ yên tâm về nó cả! Nếu không tìm thấy, phiền bác gọi lại cho cháu. Tiền điện thoại khi nào về nhà cháu sẽ gửi lại cho bác, cháu sẽ mua cả thuốc lá biếu bác.

- Được rồi, được rồi! Vậy cháu đợi một tý nhé!

Ở nhà, mọi người đều biết Lục Thư rất thương em trai, ai cũng hết lời khen ngợi cô. Lục Thư cầm ống nghe, sốt ruột dậm hết chân phải đến chân trái. May sao chỉ ít phút sau, từ đầu dây bên kia vang lên tiếng em cô:

- Chị ơi chị! Chị đấy à? Chị đã tìm cho em cái ống trúc có nhiều lỗ chưa? Cái ống trúc biết kêu ấy mà?

Lục Thư nghe tiếng em thì cảm thấy nhẹ cả người.

- Sao hôm nay em không đi học? Suốt ngày chạy lung tung những đâu? - Tuy trong lòng vô cùng mừng rỡ nhưng Lục Thư vẫn nói với em trai bằng giọng trách móc.

- Đi học mà, tất nhiên là em phải đi học rồi! Nhưng thầy giáo em ghê lắm, ngày nào cũng bắt bọn em làm bài kiểm tra. Chị quên hôm nay là thứ bảy à? Em vừa ăn bánh xong, chị ăn cơm chưa?

Thấy em trai quan tâm đến mình như vậy, Lục Thư trào nước mắt.

- Em tự chăm sóc mình là tốt rồi! Bố có đánh em nữa không?

- Bố có đánh em cũng không sợ! Chị này, em tìm được một cái hang đấy, trốn vào đó thì chẳng ai tìm được em!

- Em học hành ra sao rồi? Nhà trường có tốt không? Em muốn đùa nghịch gì thì đến trường mà đùa nghịch, chớ có chạy lung tung đấy. Em đã nghe rõ chưa?

- Em có chạy lung tung đâu, em chỉ chơi ở ngoài đồng thôi! Hôm qua em ra bờ sông mà chị vẫn hay dẫn em đến đấy! Em thấy có một chiếc thuyền bị lật, em còn cứu người đấy chị ạ!

Lục Thư lại cuống lên:

- Sao em lại ra sông một mình? Em cứu họ như thế nào? Em mới chính là người cần giúp đỡ đấy hiểu chưa? Sau này mà còn ra sông chơi một mình nữa, chị sẽ không thêm quan tâm đến em nữa đâu.

- Em nhớ chị lắm! Mỗi lần nhớ đến chị em lại ra bờ sông, nơi chị vẫn thường dắt em đến đấy!

Lục Thư xót xa đến đau lòng, cô liếc nhìn phía sau mình có nhiều người đang sốt ruột đứng đợi đến lượt, nên đành dặn dò Nhất Ưc Lục thêm mấy câu rồi nén nỗi buồn, đặt điện thoại xuống.

Trả tiền điện thoại xong, Lục Thư ngồi đợi ngay bên cạnh cổng công viên chờ mở cửa. Khi đến giờ mở cửa, cô chờ cho mọi người vào hết rồi đi thẳng đến trước pho tượng của vị danh nhân thành tâm thắp hương cầu an cho gia đình.

Bất giác cô quỳ sụp trước pho tượng, phủ phục trên tấm bồ đoàn, òa khóc!

44

Khóc một hồi thỏa thích, Lục Thư mới cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm được chút ít! Lúc này, những người đi dâng hương đến ngày một đông. Lục Thư đứng dậy, bình tâm ngắm pho tượng danh nhân cổ xưa mà mọi người đều biết tiếng. Khuôn mặt pho tượng thần bí khôn lường, ánh mắt đượm vẻ trí tuệ sâu sắc đang chăm chú nhìn cô! Nhưng Lục Thư không tìm thấy lời giải đáp nào trên khuôn mặt vị danh nhân, cô tuyệt vọng không biết mình nên đi đâu về đâu, không biết phải làm thế nào? Lục Thư nhớ lại những điều về ông trong sách vở: Ông vốn ẩn mình ở nơi hẻo lánh làm ruộng, sau này mới trở thành nhân vật kiệt xuất có vai trò quan trọng trong lịch sử Trung Quốc, để lại tiếng thơm cho muôn đời sau. Đến nay hậu thế vẫn tôn thờ ông, điều này đủ thấy về quê làm ruộng chẳng có gì là không tốt cả. Không làm nổi việc lớn thì đành về quê làm ruộng vậy!

Lục Thư vào nhà vệ sinh công cộng rửa mặt, chải đầu gọn ghẽ, sau đó ra khỏi công viên lên xe bus trở về hiệu cắt tóc.

Cô vừa bước vào cửa, các *tiểu thư* đều vui mừng hò reo:

- Chị Phương Thư, chị Phương Thư, chị thua rồi nhé! Mau bỏ tiền mời mọi người một bữa đi! Bỏ tiền mời mọi người đi ăn đi!

Phương Thư từ phía sau đi ra, vẻ mặt rất vui mừng:

- Chị nói chắc Tiểu Lục không về đâu, nhưng thực ra chị rất mong nó quay về. Các em không hiểu chị gì cả, bất cứ chuyện không ổn là chị cứ cho nó xấu hẳn đi cho đỡ thất vọng, phải không nào? Em gái ngoan của chị, nghỉ ngơi đi đã, nghỉ ngơi đi đã! Chắc em lên xe từ tối hôm qua đúng không? Mới xuống xe, chắc là mệt lắm đây! Hôm nay chị thua bọn nó, nên sẽ mời mọi người một bữa, hôm nay em không phải lo cơm nước gì đâu!

Hóa ra, khi Lục Thư xin nghỉ phép về thăm nhà, các cô đánh cuộc với Phương Thư là cô sẽ quay lại, còn Phương Thư thì không tin điều đó. Họ ra điều kiện bên nào thua sẽ phải mời bên thắng đi ăn. Phương Thư tuy thua nhưng vẻ mặt rất vui mừng.

Để tìm một công việc đứng đắn, Lục Thư đã cắn răng bỏ ra hơn tám chục tệ mua một bộ đồ công sở, không phải loại thời trang mà chỉ rất bình thường, để khi đi xin việc người ta không nhận ra cô từ nông thôn ra. Cộng số tiền ở trọ, ăn uống, đi lại, cúng bái v.v... trong bốn hôm thì cô đã tiêu mất hơn hai trăm tệ. Dành dụm mãi mới được ba trăm tệ, nay chỉ qua mấy ngày mà trong túi cô chỉ còn không quá ba mươi tệ. Đối với Lục Thư, đây là sự lãng phí ghê gớm trong đời, với số tiền này em cô có thể đến trường trong hai năm. Nay thấy mọi người nhiệt tình như vậy, ai cũng đều mong cô trở về, Lục Thư thấy rất hối hận vì quyết định của mình. Cô nói:

- Chị Phương Thư ơi, đừng đi ăn cơm ở ngoài, em sẽ mua ít thức ăn về làm cơm ăn tại nhà cho tiện!

Thật ra Lục Thư đâu có mệt, đặt chiếc túi xuống bàn, cô vén tay áo chuẩn bị đi xuống bếp làm cơm. Trong chiếc túi chỉ đựng vón vện một bộ đồ công sở.

- Tốt rồi, tốt rồi! - Phương Thư lập tức rút tiền ra - Em không phải đi chợ đâu, cứ ở nhà mà nghỉ cho đỡ mệt, để chị bảo cái Hồng đi mua. Em nấu thì còn ngon gấp vạn lần ở tiệm! Hôm nay chúng ta sẽ làm một bữa ra trò!

Tối hôm đó, Phương Thư bảo Lục Thư dọn sang ở với mình tại gian phòng nhỏ trên gác. Phương Thư đã cho kê sẵn một chiếc giường nhỏ bên cạnh giường của mình. Từ hôm ấy, Lục Thư không còn phải sống chen chúc với bảy, tám cô gái trên căn gác xép chật chội nữa.

Tiệm cắt tóc hoạt động cả ngày, nhưng nhộn nhịp nhất là vào buổi tối, điện thoại không lúc nào dứt. Phương Thư chạy lên chạy xuống tất bật, nào nghe điện thoại, nào phải tiếp khách. Hễ có chút thời gian rỗi, chị đều đến ngồi trên giường của Lục Thư trò chuyện:

- Em ở đây thì chị thấy bình thường, nhưng khi em về thăm nhà thì chị thực sự rất nhớ em. Em vừa

bước chân ra khỏi cửa là chị thấy cửa hiệu này như khác hẳn, cả bầu không khí cũng chẳng ra làm sao. Tuy công việc ở cửa tiệm là như thế, nhưng khi có em mọi người đều rất vui vẻ, còn khi em đi mọi người chỉ biết đến công việc, chỉ biết đợi người ta đến ôm ấp, làm chuyện này nọ. Bây giờ gia đình em đã yên ổn, em cứ yên tâm ở đây với chị. Con người ta sống ở đời hơn thua nhau cũng chỉ do số may rủi mà thôi, tất cả đều dựa vào cơ duyên. Chị xem em có vẻ sau này sẽ có cơ duyên tốt, lấy một người chồng tốt, một gia đình hạnh phúc ở đây, yên ổn hưởng phúc.

Còn Lục Thư thì nghĩ rằng, lần ra đi này cũng có cái tốt, nó khiến cô nhận ra là cô chẳng hề có cơ duyên nào cả, chỉ tổ mất công tìm kiếm vất vả khắp nơi. Trong cái thành phố rộng lớn cô chẳng tìm được vận may cho mình, chỉ có cửa hiệu cắt tóc nhỏ bé nơi góc phố tăm tối này mới là chốn dung thân của cô, ngoài ra không có nơi nào khiến cô an tâm lập nghiệp được. Trong cửa hiệu cắt tóc này, ít nhất Lục Thư cũng tìm được chút ấm áp và đông vui. Các *tiểu thư* kiếm tiền bằng thân xác của mình, không ai gây phiền nhiễu cho ai, không ai cãi cọ với ai, cũng không có chuyện tranh cướp nhau như trong xã hội; có thể nói nơi đây thật giống đại gia đình của họ!

Thế là Lục Thư lại tiếp tục những ngày tháng yên ổn và hòa thuận với mọi người ở đây, khi cô để dành được hai trăm tệ, thì bỗng có điện thoại gọi đến tìm cô.

Đó chính là người chủ cửa hàng tạp hóa gần nhà cô:

- Tiểu Lục này! Cháu nghe bác nói thì đừng cuống lên nhé, mà cũng đừng sợ hãi gì nhé! Thằng lỏi em cháu không việc gì đâu, nó chẳng có chuyện gì hết. Bình tĩnh nghe bác nói này!

Thoạt nghe, Lục Thư đã cảm thấy có chuyện không hay xảy ra.

- Vâng, vâng! Cháu không sợ đâu, nhưng rốt cục nhà cháu xảy ra chuyện gì thế, bác nói cho cháu biết đi!

Bấy giờ, người chủ cửa hàng mới nói rõ.

- Hôm kia, không biết chỗ cháu có mưa không, chứ ở thôn mình mưa to lắm! Cháu có xem ti vi không? Trên ti vi họ gọi đó là “trận mưa lịch sử” đấy! Chỗ mình bị lở núi, mà nhà cháu chẳng phải là sát bờ sông sao? Một đồng đất đá bên cạnh cửa tiệm của bác sạt xuống, sạt hẳn một góc nhà cháu. Không may là lúc đó bố cháu lại có nhà, cả căn nhà đè sập xuống người. Ông ấy bị thương, nhưng cũng không đáng ngại lắm, chỉ bị gãy vài cái xương sườn thôi. Mấy người trong thôn đã đưa bố cháu đến bệnh viện rồi.

- Nhà sập như thế mà sao em cháu lại không hề hấn gì? Hay là bác an ủi cháu nên mới nói thế để cháu yên lòng?

- Không phải đâu, không phải đâu! Thằng lỏi ấy khôn lắm! Thấy trời mưa, nó liền kéo bố chạy ra ngoài, nói là phải nấp vào cái hang nào đó. Nhưng tính bố cháu thì cháu còn lạ gì! Nhất định không nghe nó, rốt cục là bị đất đá đè ngay trong nhà!

- Cháu biết làm thế nào bây giờ? Cháu sẽ về nhà xem bố cháu thế nào! Bây giờ cháu về luôn đây!

- Cháu về thì giải quyết được gì? Bố cháu bảo bác gọi điện thông báo cho cháu chứ không bảo cháu về nhà. Điều cần nhất là cháu phải nghĩ cách gửi về ba, bốn nghìn tệ. Nhà cháu phải xây lại, mà bố cháu bị thương cần phải chạy chữa, mà có chạy chữa xong thì cũng không thể ra đồng cày cấy ngay được. Bây giờ cháu về nhà cũng không giúp gì được cho bố đâu. Mấy hôm nay em cháu phải trông nom, chăm sóc bố cháu, bưng cơm, rót nước, đổ bô cho ông cụ, những việc đó nó có thể làm được. Vấn đề lúc này là cháu phải cố kiếm tiền gửi về. Tính ra số tiền xây lại nhà cũng phải đến ba, bốn nghìn tệ, rồi còn phải mua đồ

đặc trong nhà nữa; lại còn cả tiền viện phí của bố cháu nữa chứ.

- Vâng, vâng! - Lục Thư không biết nói gì, chỉ rối rít đồng ý. - Cháu sẽ cố nghĩ cách giải quyết. Bác nhần hộ bố cháu là bố không cần phải lo lắng, cứ yên tâm dưỡng bệnh, mà cũng đừng đánh mắg em cháu. Cháu sẽ nghĩ cách làm sao chóng có tiền gửi về cho bố cháu.

Ông chủ cửa hàng gọi điện lúc gần trưa, các *tiểu thư* cũng vừa ngủ dậy, lúc này chưa có ông khách nào ghé đến. Ông chủ cửa hàng hình như chưa gọi điện thoại đường dài bao giờ, ý chừng sợ người ở đầu dây bên kia không nghe rõ nên nói rất to khiến cho ai cũng nghe thấy câu chuyện của họ. Đặt điện thoại xuống bàn, Lục Thư đứng lặng người! Mọi người cũng chưa nghĩ ra cách gì để an ủi cô, đành lặng lẽ không nói một lời!

Lục Thư vẫn nấu cơm trưa như thường lệ, chờ các *tiểu thư* ăn cơm xong, nhân lúc rảnh rang, Phương Thư gọi Lục Thư vào phòng, nắm tay cô nói:

- Em ơi, chị biết là em đang gặp khó khăn nhưng chị biết làm gì để giúp em đây? Bố em phải nằm viện, nhà cũng phải xây lại, nếu không có ba, bốn ngàn tệ thì không thể giải quyết được. Thật ra chị có thể cho em vay, nhưng số tiền lớn như thế thì em trả sao nổi? Em cũng biết hoàn cảnh nhà chị đấy. Hai vợ chồng chị sau khi mất việc thì chồng chị trở nên rất trái tính trái nết, suốt ngày chỉ đánh mạt chược, không chịu làm bất cứ việc gì! Chị đành mở cửa hiệu cắt tóc này, dù biết đó là một việc đáng xấu hổ, nhưng chỉ có làm thế mới có tiền, còn làm việc khác thì biết gì mà làm? Mở cửa hàng tạp hóa ư? Tiền lãi mỗi ngày không quá chục tệ! Chị còn phải lo cho con, bố mẹ nội ngoại hai bên, lại còn phải cày lưng trả tiền thua bạc cho chồng. Gần đây, nhà máy trước kia anh chị làm việc quyết định bán khu nhà tập thể mà anh chị đang ở cho nhân viên, “cải cách nhà ở” đ. gì chứ, chúng nó đòi mỗi hộ phải nộp mười nghìn tệ thì mới trao giấy chuyển nhượng quyền sở hữu. Nếu không thì phải cuốn gói đi nơi khác. Cho nên chị mới nói rằng ba, bốn nghìn tệ lúc này đối với chị là một khoản tiền rất lớn. Nếu cho em vay, mỗi tháng em trả chị một trăm tệ thì phải mất ba, bốn năm nữa em mới trả hết nợ, mà chị thì không thể đợi đến lúc đó được.

Nói đến đây, Phương Thư có chút ngập ngừng khó nói, mắt chị cũng dần đỏ hoe.

- Chị nói em điều này, mong em đừng để bụng. Có một vị đại gia chú ý đến em từ lâu. Ngay trước khi em nghỉ phép, ông ta đã cho người đến đặt vấn đề với chị mấy lần, ông ta muốn mua trinh em. Chị không biết ông ta đến ngắm trộm em từ lúc nào. Người của ông ta nói ông ta ra giá bốn nghìn tệ, sau đó còn gọi điện đến mấy lần vì việc này. Chị kiên quyết từ chối, chị nói thác em là họ hàng của chị, chị không thể để em làm chuyện đó. Em này, em cứ suy nghĩ đi nhé, đời người con gái đương nhiên chỉ có một lần như vậy, nhưng em cho ai cũng đều là cho cả. Có cô cho chính chồng mình phá trinh, vậy mà về sau lại lục đục, đánh chửi, rồi đòi li hôn cho bằng được, như thế thì có khác gì chứ? Bây giờ chỉ cần có người thật lòng yêu mình, thì anh ta cũng chẳng đếm xỉa gì đến trinh tiết đâu. Chị nói hơi khó nghe một chút, nhưng con gái sớm muộn gì cũng phải để cho một người nào đấy phá trinh. Nên nếu để cho người khác phá thì phải là

người xứng đáng! Nếu lần này em đồng ý để cho vị đại gia này phá thì mọi vấn đề nan giải của em sẽ được giải quyết hết. Theo chị, như thế là xứng đáng. Nếu em bằng lòng thì không phải ăn chia người ba người bảy đâu, chị không lấy của em một xu, tất cả số tiền kiếm được đều thuộc về em. Vấn đề cần kíp lúc này là tìm cách giải quyết vấn đề của em. Chị thực sự không nghĩ ra được cách nào khác, nên mới đề xuất hạ sách này với em. Em hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu em không muốn thì cũng đừng cho chị là kẻ lắm lời, cứ xem như chị chưa nói gì với em cả. Chúng ta vẫn là chị em tốt của nhau. Chị xuống dưới nhà trước nhé, hình như có khách đến đấy. Em cứ ở trên này mà suy nghĩ cho kĩ càng đi nhé!

Phương Thư nói xong thì bước nhanh ra khỏi phòng như trốn chạy.

Kỳ thực Lục Thư đã quyết định rồi. Thế gian này là như thế, cô đã thấy ”cái tồn tại là cái hợp lý”, và ”cái tồn tại chưa hẳn đã hợp lý” cũng đã thấu tỏ. Các chị em đã không để tâm thì cô sao lại không dăm chiêu? Nếu ta chịu làm bồ nhí cho cái lão giám đốc mặt vàng như nghệ thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày như thế này. Giả sử lão ta chịu chi bốn nghìn tệ để mua *lần đầu tiên*, thì chắc chắn sau đó lão sẽ không ngừng quấy nhiễu, mà ta lúc ấy sẽ không biết làm sao để cự tuyệt? Mà như thế thì số phận của ta sẽ phải gắn liền với lão mãi mãi. Như thế thì chi bằng ta để một người lạ mặt ”phá trình” với giá bốn nghìn tệ, như thế vừa giải quyết ngay được vấn đề trước mắt, lại không phải gặp lại họ lần nữa.

Đến bữa cơm tối, hiệu cắt tóc lại có một lúc yên ắng, nhưng khác với mọi ngày, ai nấy đều không trêu đùa cười nói, bình luận phim ảnh mà từng người kể cho cô nghe về *lần đầu tiên* của họ. Có cô kể từ hồi tiểu học đã bị thầy giáo lần mần làm thùng màng trinh; có cô do trêu đùa quá trớn với bạn học mà bị rách; có cô lên núi hái củi thì bị một ông già cưỡng bức; có cô khi ở nhà yêu say đắm một anh chàng nên đã ”vượt rào”, nhưng chỉ được vài ba hôm anh ta đã quất ngựa truy phong, thậm chí có cô bị rách khi đạp xe đạp v.v... Thôi thì đủ mọi nguyên nhân khác nhau nhưng nói chung đó chỉ là những câu chuyện để an ủi Lục Thư. Điều mà các *tiểu thư* ngầm nói ở đây là: mất trinh chẳng phải là chuyện gì ghê gớm cả, không nên coi đó là điều nghiêm trọng. Nhưng màng trinh của các cô không đáng giá bằng Lục Thư bởi vì nó có thể cứu cả nhà cô khỏi cơn hoạn nạn.

Những câu chuyện bên bàn ăn có thể được xem là ”cuộc họp động viên trước khi ra trận” để khích lệ tinh thần của Lục Thư.

Phương Thư thấy Lục Thư đồng ý bán trinh, ngay buổi tối hôm đó chị liền gọi cho người của vị đại gia kia. Anh ta bảo Phương Thư đợi một chút để hỏi ông chủ đã, chưa đầy mười phút sau điện thoại lại reo vang, người ở đầu dây bên kia nói, tám giờ tối mai Lục Thư đến phòng xxx của khách sạn năm sao trong

thành phố.

Hôm đó, thành phố cũng mưa rả rích, đường phố lầy lội, cửa tiệm vắng hoe vì chả có khách đến mua vui. Trong căn phòng nhỏ, Phương Thư đang cố truyền kinh nghiệm cho Lục Thư, đó chính là “những điều cần chú ý của người trong nghề”.

Phương Thư nói:

- Thứ nhất, không được tin tưởng người đàn ông nào, mà chỉ tin vào tiền bạc. Không nên nghe những lời đường mật của khách, nào là em đẹp biết bao, đáng yêu biết bao; lần sau anh sẽ gọi em đến nữa nhé! Đàn ông đều thích tìm của lạ, để rồi sáng hôm sau, khi chia tay nhau, họ sẽ quăng em ra khỏi chín tầng mây. Thứ hai, nhất định không được nảy sinh tình cảm với họ. Em chưa có bạn trai, một khi đã bước vào nghề này, khi gặp được người đàn ông đối xử tốt với em, em sẽ cho rằng anh ta thật hòa nhã, đáng yêu. Nhưng thật ra, anh ta chỉ muốn vui vẻ, bõn cợt với em mà thôi. Nếu em thực sự muốn lấy anh ta, thì anh ta sẽ cho em nếm mùi cay đắng! Khi đã có tình cảm thì em sẽ ngày đêm mong nghĩ đến anh ta, còn anh ta thì đã vứt em ra khỏi đầu từ lâu rồi, thậm chí còn cặp kè với cô gái khác khiến cho em đau đớn vô cùng. Nếu em muốn kiếm tiền thì tránh xa cái đám khách làng chơi ra, họ đã quen chơi gái rồi nên dù có kết hôn thì rồi họ cũng sẽ chạy theo một cô gái nào khác ngay. Trong đám ấy, không kẻ nào chung thủy với vợ đâu! Thứ ba, có thể cho khách động chạm vào phần dưới, nhưng nhất quyết không được hôn, bởi một khi đã hôn nhau thì rất dễ nảy sinh tình cảm. Họ chơi đùa em thì em cũng có thể chơi đùa họ, dù sao đó cũng chỉ là một cuộc vui mà thôi. Đã ngủ với em rồi thì ngày hôm sau họ sẽ quên em thôi, em cũng nên quên hẳn họ đi cho xong chuyện! Nhất định không được vắn vơ đến họ nữa! Thứ tư, tuyệt đối không để cho khách làm thương tổn mình. Phải bắt họ dùng bao cao su, chưa nói đến loại khách có bệnh lây nhiễm về đường tình dục, chỉ cần họ làm em to bụng rồi phải tay giữ sạch trách nhiệm, thì số tiền em kiếm được cũng chẳng đủ để em giải quyết cái thai trong bụng đâu. Còn nữa trai gái khi đã lên giường thì không thể tránh làm tình, nhưng chớ để họ giở các ngón lạ. Nếu họ muốn dùng tư thế mới lạ mà không làm tổn hại đến em thì cũng có thể tạm chấp nhận, nhưng phải tăng thêm tiền boa, không đưa tiền thì không thực hiện. Ngoài ra, lần đầu quan hệ em sẽ cảm thấy đau và chảy máu một chút, nhưng đó là chuyện rất bình thường, em gắng chịu một chút là ổn, không có gì phải sợ!

Những lời Phương Thư nói rất chân thành, hướng dẫn tỉ mỉ. Một số chi tiết và kinh nghiệm khác thì Lục Thư đã nghe các *tiểu thư* nhỏ to tán gẫu với nhau, cho nên tuy đây là lần đầu làm việc này, nhưng Lục Thư đã có sự chuẩn bị về tâm lý, nên không cảm thấy sợ hãi gì mấy. Đã hạ quyết tâm thì dám lời cả hoàng đế xuống ngựa. Có cái gì mà không dám làm chứ? Bố đã nuôi mình lớn, đã thực hiện lời hứa với mẹ tiết kiệm tiền cho mình ăn học. Còn em trai từ bé đã do một tay mình nuôi dạy, thương yêu như đứa con dút ruột. Vì bố và em, hi sinh sự trinh trắng của mình cũng xứng đáng lắm.

Hôm sau, trời vẫn lất phất mưa. Ăn cơm tối xong, Lục Thư mặc bộ quần áo công sở mà cô đã phải cắn răng bỏ tiền ra mua. Với Phương Thư và các *tiểu thư* mà nói, hình ảnh của Lục Thư bỗng chốc đổi mới hẳn. Không ai là không tấm tắc trước dáng vẻ xinh đẹp của Lục Thư, các cô đều khen “quả là ngựa nhờ yên cương, người nhờ quần áo”. Lời nói này quả không sai chút nào! Trong khu phố này không ai sánh nổi với Lục Thư, cả thành phố C này cũng ít người được như cô. Lục Thư đi ngoài đường, ai dám bảo cô là *tiểu thư*.

Phương Thư gọi một chiếc taxi, đích thân đưa cô đến khách sạn như đã hẹn. Ngay cả Phương Thư cũng chưa từng đến khách sạn nào cao cấp sang trọng như vậy. Vừa xuống xe, họ đã thấy người giữ cửa mặc đồng phục màu đỏ sậm oai phong như trong phim nước ngoài, nên tần ngần đứng trước cửa không dám bước vào. Bỗng có một người cầm ô chạy đến, hỏi Phương Thư:

- Chị là bà chủ cửa hiệu cắt tóc phải không? Mời vào! Lại còn đợi chúng tôi mời vào nữa sao?

Phương Thư nhận ra người này đã từng đến hiệu cắt tóc của mình để hỏi “mua trình” thì mừng như gặp được cứu tinh, chị vội kéo Lục Thư theo vào.

Họ cùng bước vào thang máy. Người đàn ông kia vừa ấn nút thì chiếc thang máy đã từ từ đưa họ lên tầng hai mươi mốt. Hai chị em Phương Thư theo người đàn ông nọ bước đến trước cửa một căn phòng. Người kia gõ cửa, đợi người bên trong mở cửa rồi mới bước vào. Đến lúc này Lục Thư mới biết người mở cửa không phải là người mua trình mà là một người khác.

Người mở cửa đưa họ vào bên trong căn phòng, hai chị em nhìn thấy một người đang ngồi trên sofa, cười vui vẻ, nói:

- Tôi sợ các vị không vào đây được nên đã cho người đón. Thế nào? Bà chủ cũng đến à? Sợ tôi quyết tiền ư?

Hóa ra, đây mới chính là người mua trình cô!

- Ấy, ấy! - Phương Thư cười hùa theo, - Ông chủ nói gì lạ thế! Tôi sợ làm lỡ hứng thú của ngài, với lại cũng sợ cô ấy không tìm được địa điểm nên mới phải hộ tống cô ấy đến đây!

Vị đại gia phẩy tay bảo hai người kia:

- Các anh đi đi! Đưa bà chủ về luôn, nhớ gọi taxi cho bà ấy. Trời mưa, đừng để bà chủ ướt đấy.

Sau khi mọi người đã đi cả, Lục Thư mới có thời gian nhìn ngắm vị đại gia là người như thế nào. Vị đại gia vẫn ngồi, sau khi mọi người rời khỏi phòng, ông ta mới đứng lên:

- Ngồi đi, ngồi đi! Đừng căng thẳng, bình tĩnh chút đi, tươi lên một chút! Muốn ăn uống gì thì cứ lấy ở

tủ lạnh nhé!

Vị này khoảng ngoài năm mươi tuổi, người tầm thước nhưng hơi béo, mang cặp kính gọng vàng, khuôn mặt béo tròn hồng hào, diện mạo hòa nhã, điềm đạm. Ông ta mặc chiếc áo khoác tằm sợi bông màu trắng, đi đi lại lại trên tấm thảm. Khi đến trước tủ lạnh, ông khẽ mở cửa tủ để Lục Thư nhìn, ý chừng muốn bảo cô cần gì thì cứ lấy.

Lục Thư đã từng nghe các *tiểu thư* kháo nhau là không nên tùy tiện dùng các thứ trong phòng, vì khách sạn sẽ tính thêm tiền với khách. Dù họ luôn mời ta ăn uống, nhưng thực ra họ rất xót tiền. Nên Lục Thư nhã nhặn từ chối, cô nói là mình đã dùng cơm tối rồi. Vị đại gia đóng tủ lạnh lại rồi nhìn ngắm cô kĩ càng.

- Gớm, em cao giá quá đấy! Mời em mấy tháng rồi mãi bây giờ mới gặp được. Tốt rồi, có duyên thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau. Em có cần tắm qua không? Nếu cần thì nhà vệ sinh ở kia kìa. - Nói rồi, ông chỉ tay vào một căn phòng.

Lục Thư biết đây ông ta không hỏi ý kiến mà là ra lệnh cho cô, nên cô đẩy cửa bước vào. Nhà vệ sinh ở đây còn rộng hơn cả căn phòng của cô và Phương Thư. Cô chậm rãi mở vòi sen, hóa ra một bên là nước nóng, một bên là nước lạnh, lại còn có thể điều chỉnh nhiệt độ nước. Sự tiện nghi của nó không làm một người thông minh như Lục Thư lúng túng, cô đứng trước vòi sen, điều chỉnh nước ở nhiệt độ vừa phải để tắm. Cô thầm nghĩ, bất kể mọi thứ ra sao, cứ hưởng thụ đã rồi tính sau!

Lục Thư không biết chốt cửa phòng tắm, nhưng khi cô trút bỏ hết quần áo, vị đại gia vẫn không hề đẩy cửa vào quấy nhiễu, điều này khiến cô có phần yên tâm, thư thái. Tắm xong, Lục Thư thấy trên cánh cửa có treo một chiếc áo khoác tằm sợi bông giống như chiếc áo mà vị đại gia đang mặc, cô bèn khoác chiếc áo lên người. Sau này cô mới biết chỉ ở những khách sạn cao cấp mới có loại áo khoác tằm như thế. Điều này đã khiến Lục Thư có thêm kinh nghiệm là nếu khách hẹn đến khách sạn nào mà có loại áo khoác tằm thì có thể biết được đẳng cấp và túi tiền của khách.

Ra khỏi phòng tắm, vị đại gia đang xem tivi, vẫy gọi cô lại.

- Lại đây! Ngồi nói chuyện chút đã! Em đẹp lắm, đáng tiếc lại là “giai nhân lạc chốn hồng trần”, thật đúng là chẳng có cách gì khác.

Lục Thư hờ hững nghe ông ta nói, cũng chẳng buồn đáp lại. Vị đại gia này chẳng hề nóng như lão giám đốc trước đây, đương nhiên là vì ông ta đã nắm chắc phần thắng trong tay. Vị đại gia thấy cô im lặng không đáp, thần sắc lại có chút mệt mỏi, liền bảo cô cùng vào giường nói chuyện.

Hóa ra bên trong còn một phòng nữa làm phòng ngủ, căn phòng này cũng rất rộng rãi sang trọng, ở đó còn có một chiếc giường bốn người nằm vẫn còn dư. Vị đại gia gỡ kính ra, mắt ông trông hơi dài dại, ông cũng cởi nốt áo khoác để lộ thân hình tròn trĩnh trục, béo trắng, rồi vỗ hai tay bồm bộp vào ngực như vỗ sĩ sumo, cười nói:

- Em đừng cười anh nhé! Anh biết đây là *lần đầu tiên* của em, thoải mái đi, như thế mới vui!

Lục Thư bật cười, cô cảm thấy vị đại gia này thật hiền lành, đáng mến. Thấy cô cười, ông ta càng vui hơn, ông nói:

- Lại đây, nằm bên cạnh anh. Làm nóng người một chút nhé!

Lục Thư chậm rãi bước lên giường, nằm xuống bên cạnh ông ta. Ông ta vẫn chưa động gì đến cô, chỉ châm một liều thuốc lớn.

- Đây gọi là xì gà, em có biết không? Em ngửi xem có thơm không nào?

Lục Thư cảm thấy mùi của liều thuốc này không giống với các loại thuốc lá thông thường, nhưng cô còn lòng dạ nào mà để ý đến mùi vị nữa, chỉ muốn mau mau chóng chóng kết thúc cái việc phá trình này thôi. Cô khẽ khàng rút bao cao su trong túi áo choàng tắm rồi nhét nó xuống dưới gối. Phương Thư đã đưa cho cô khi ở trên taxi, nhưng vị đại gia đã nhìn thấy hành động của cô.

- Em này, em làm thế là không đúng luật đấy, phá trình thì không ai dùng *áo mưa* cả, đấy là nguyên tắc, em hiểu không? Chẳng phải là anh đã thỏa thuận trước với bà chủ của em rồi sao? Nói thật, anh không có bệnh tật gì hết, mà anh tin em cũng thế. Hơn nữa, anh cũng không có khả năng sinh con, tình trùng hỏng hết rồi. Nếu em có thể sinh cho anh một đứa con thì anh sẽ nuôi em suốt đời.

Vài phút sau, ông ta dụi tắt xì gà, ôm lấy cô và chậm chậm phủ lên người cô. Lúc này Lục Thư chỉ nghĩ ngày mai hoặc một lát nữa thôi, có thật cô sẽ có bốn nghìn tệ?

Nếu không được như vậy, thì liệu đó có phải là điều “phiền phức” mà Phương Thư nhắc đến không? Nếu đúng như thế thì chị ấy có biết cách giúp mình giải quyết? Nhưng lúc này, cô chỉ biết nhắm chặt mắt, mặc cho vị đại gia vuốt ve, sờ nắn khắp người. Ông ta hôn khắp mặt Lục Thư, còn cô thì mím chặt môi lại, không chút phản ứng. Cũng may bàn tay của vị đại gia rất mềm mại, miệng chỉ thoảng mùi thuốc lá, mà ông cũng không cưỡng ép cô phải há miệng. Động tác của ông không thô bạo như các chị em thường phàn nàn, cho nên Lục Thư để mặc cho ông làm gì thì làm. Mặc dù không có chút hưng phấn, khoái lạc nào nhưng cũng không đến nỗi căng thẳng, khó chịu.

Cuối cùng, Lục Thư cảm thấy nhói một chút ở phần dưới, có một vật gì đó dí sâu vào cơ thể cô, chưa kịp cảm nhận cảm giác “lên đỉnh” thì đã có một dòng dịch âm ấm tuôn vào bên trong. Sau đó, vị đại gia hơi rùng mình một chút rồi nằm bất động trên người cô.

Ít phút sau, dường như ông tỉnh lại, tuột người xuống khỏi cơ thể Lục Thư. Theo kinh nghiệm của các chị em, thì khi ấy phải lập tức đi tắm rửa, phải làm sao cho những gì còn đọng trong người trôi ra ngoài hết, thế là cô vội trở dậy đi vào nhà vệ sinh. Hóa ra trong phòng ngủ còn có một nhà vệ sinh nữa, còn lớn hơn cái ở ngoài phòng khách, tiện nghi đầy đủ. Cô lại khoan khoái tắm một lần nữa, kỳ cọ sạch sẽ. Lục Thư thấy trong đùi mình có một vết máu nhỏ, nhưng cô không thấy oan ức mà ngược lại còn cảm thấy tự

hào. Chẳng phải trên báo chí, tivi lúc nào cũng ra rả nói những thành quả lớn lao, đều phải trả bằng máu đó sao? Vì hai người ruột thịt mà phải nhỏ một chút máu là hoàn toàn xứng đáng.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Lục Thư thấy vị đại gia đang rất thư thái nửa nằm, nửa ngồi trên giường hút xì gà. Cô đi đến bên giường, ngoan ngoãn nằm bên cạnh ông ta. Cô không biết nên rời khỏi đây ngay, hay đợi một lúc nữa mới thích hợp. Đương nhiên, tốt nhất vẫn là được nhận tiền ngay.

Ông chủ lớn tỏ vẻ hài lòng nói:

- Em à, em đúng là cô gái trong trắng! Bây giờ, người ta thường nói may ra chỉ có trường mẫu giáo mới còn gái trinh, nên người như em thật không phải dễ tìm. Anh từng gặp một đứa dám bôi thuốc đỏ để lừa anh, thậm chí có đứa còn khâu lại màng trinh nữa chứ. Đồ đều! Hết làm hàng giả, buôn đồ giả, giờ cả màng trinh cũng được làm giả. Người Trung Quốc tài thật đấy! Bọn gái trinh dõm anh đã gặp cả rồi. Nào, nào! Chúng ta nói trò chuyện một lát nhé, vì sao em phải tới thành phố này? Vì sao trước đây gọi mãi mà em không chịu, nay lại tự nguyện đến?

Chạm đến vấn đề này thì Lục Thư quay mặt đi, không muốn nói gì hết. Cô chỉ nghĩ nếu ông chịu trả cho cô bốn nghìn tệ thì vấn đề gì cũng giải quyết được hết.

Vị đại gia thấy Lục Thư lẳng lặng không nói gì, liền tự giải bày:

- Có lẽ em cho rằng tôi là kẻ quái đản, tại sao lại thích phá trinh phải không?

Đại gia đã hỏi, Lục Thư không thể không trả lời nếu không thì sẽ rất không lễ độ, nên cô ngoảnh lại nhìn ông, đáp:

- Em nghe các chị em trong hiệu cắt tóc nói, số tiền khổng lồ của các ông là do được bạc mà có, nên các ông phải tìm gái trinh để *kiến hồng*, hay *phá tân* gì đó, có như vậy thì mới được bạc, có phải như vậy không?

Đại gia bĩu môi, cười nhạt:

- Toàn là chuyện láo toét! Thật ra rất nhiều người tin điều ấy, nhưng anh thì không! Phá trinh là chuyện thất đức của bọn chó Nhật, đã thất đức thì được bạc sao được? Xã hội bây giờ, người ta thường lẫn lộn mê tín với khoa học. Em hãy nghĩ xem, giữa *kiến hồng* và được tiền trên chiếu bạc liên quan gì với nhau? Hai việc này làm sao liên hệ với nhau được?

Nghe ông nói vậy, Lục Thư nghĩ: “Ông đã biết phá trinh là việc thất đức, vậy sao ông còn làm?”. Cô cũng không biết *kiến hồng* và được bạc có quan hệ gì với nhau nên ngoảnh mặt đi, nhìn đăm đăm lên trần nhà.

Đại gia rít một hơi xì gà, thở dài rồi hỏi Lục Thư:

- Anh hỏi em, em có biết thanh niên trí thức là gì không? Em đã nghe người ta nói đến từ đó chưa?

Lục Thư quay lại nhìn ông, nghĩ một chút rồi nói:

- Em đã nghe người trong thôn em nói, hình như họ là những học sinh sinh viên ở thành phố tự nguyện về lao động ở nông thôn. Có phải thế không ạ? Ở thôn chúng em đã từng có những người như thế. Nhưng đó là chuyện quá khứ từ nhiều năm về trước, bây giờ ở nông thôn không còn thanh niên thành phố về nữa.

- Đúng đấy, nói như vậy cũng được. Song có phải là tự nguyện đâu, chỉ là hưởng ứng cái gọi là “lên núi, xuống làng học tập bần nông, trung nông lớp dưới”. Làm gì có học sinh nào ở thành phố lại thích xuống nông thôn làm ruộng?

Vị đại gia vừa hút xì gà vừa nói. Điều xì gà đó cũng lạ, không hút thì không sáng, nhưng khi đặt lên miệng hút thì đầu điều thuốc lại đỏ hồng, sáng rực.

- Học sinh thành phố nơi anh ở phần lớn đều được chuyển về tỉnh khác, có tới hàng mấy vạn người, từng đợt, từng đợt một về các đội sản xuất của những công xã khác nhau. Đội trưởng đội sản xuất mà anh bị điều về lại là ông vua con của vùng. Các nữ thanh niên hầu hết đều bị hấn làm nhục. Mà hấn lại chỉ thích quan hệ với các cô còn trinh! Em biết không, vợ anh ấy mà, người vợ đã sinh cho anh hai người con, năm nay bà ấy sáu mươi, hơn anh hai tuổi. Khi đó, bà ấy chăm sóc anh rất tận tình, chúng tôi yêu thương nhau vô cùng, nhưng bà ấy cũng bị hấn làm nhục! Không cho hấn “chơi” thì không lấy được nhau. Em thấy như vậy có đáng căm giận không? Hấn ta có khốn nạn không? Vợ anh khi lấy anh đâu còn là gái trinh? Giờ anh đã là người thành đạt nên muốn “chơi” với gái trinh. Anh cũng biết đó là một dạng ẩn ức về tâm lý, nhưng anh vùng tiền ra chứ không phải anh lợi dụng quyền lực trong tay để ép ai cả. Anh phải lịch lãm hơn, trả hậu hĩnh hơn người khác, nếu có thất đức thì cũng không phải là quá lớn. Anh ngủ với gái trinh, trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn, như được hả lòng vậy. Thật thế đấy! Rối loạn tâm lý khiến anh thành ra như vậy đấy! Quả là thời trẻ tuổi khổ nhục trước đây có thể ảnh hưởng đến phần đời sau này. Xem ra em không giống *tiểu thư*, em không nên để điều này ảnh hưởng đến cuộc đời sau này của em! Tốt nhất là em đừng làm nghề này nữa.

Bí mật mà vị đại gia nói cho Lục Thư nghe dường như kéo cô lại gần ông hơn, cô ngồi dựa vào đầu giường, kể cho ông nghe mọi biến cố của cuộc đời mình.

“Có ai muốn làm *tiểu thư* đâu hả ông? Nhưng lên thành phố mà không làm *tiểu thư* thì em biết làm gì? Em chả nói với ông rồi, trong thành phố rộng lớn này làm gì có chỗ dung thân cho em! Em không làm việc đó thì sao giúp đỡ cho bố em và em trai em được? Bố em bị thương, sau này có thể lao động được không, cũng chẳng thể biết được, em trai thì cần được đi học, tiểu học, trung học rồi đại học, ông nghĩ xem phải mất biết bao nhiêu tiền? Ông chủ, em biết ông có lòng tốt, nhưng ông làm sao hiểu được gánh nặng của em? Em đã quyết định rồi. Đã trót rồi, thì chỉ có thể tiếp tục làm *tiểu thư* mới kiếm được tiền, nên em nhất định gánh đến cùng!

Vị đại gia nghe cô nói lại thở dài:

- Chà! Nông thôn khổ, nông dân lại càng khổ, so với anh ngày xưa thật chẳng tốt hơn được là bao. Em

này, ngay từ đầu, chúng ta đã thỏa thuận là bốn nghìn, nay anh cho em hẳn mười nghìn. Gửi tiền về nhà xong, em đi mua một chiếc điện thoại di động. Anh sẽ cho em số điện thoại di động của cậu Mã, khi nào có điện thoại rồi thì gọi cho cậu ấy để cậu ta lưu số điện thoại của em vào máy. Anh có nhiều mối làm ăn lắm, khi nào cần thì anh sẽ bảo cậu ta báo cho em đến phục vụ họ. Họ đều là những người lịch thiệp, sẽ không ép em đâu, tiền boa chắc chắn sẽ nhiều hơn các khách khác! Đến khi nào để dành được một khoản kha khá tiền, em nên từ bỏ cái bể khổ này.

48

Lần đầu tiên ra trận, Lục Thư đã “mã đáo thành công, mở cờ đắc thắng”!

Vị đại gia nói chuyện với Lục Thư một lúc, rồi bảo cô mặc quần áo chỉnh tề; ông ta bỏ mười nghìn tệ vào trong một cái phong bì của khách sạn, đưa cho cô, còn sai cậu Mã gọi taxi đưa cô về.

Phương Thư thấy Lục Thư trở về với nét mặt vui vẻ, vội theo cô lên gác hỏi han tình hình. Lục Thư gục đầu vào vai Phương Thư, vừa khóc vừa báo tin vui. Phương Thư nói: “Có gì đâu, có gì đâu! Ông trời phù hộ em đấy! Vượt qua cửa ải đầu tiên rồi thì sau này không sợ gì nữa! Đó là vận may của em, sau này nhất định em sẽ còn gặp nhiều may mắn”.

Lục Thư đưa chiếc phong bì tiền cho Phương Thư xem, cô lấy ra mười nghìn tệ. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ được thấy nhiều tiền như vậy, cầm tiền trong tay mà cảm thấy nặng trĩu! Cô muốn biếu Phương Thư hai nghìn tệ, nhưng chị sống chết không chịu nhận. Hai người cứ giằng co mãi, cuối cùng Phương Thư chỉ đồng ý nhận một nghìn tệ, sau đó chị kéo cô ngồi xuống chiếc giường nhỏ, nói:

- Em này, em vừa nói sẽ gửi số tiền còn lại về nhà, nhưng chị thành thật khuyên em chớ làm như vậy! Em không biết đấy thôi, nếu người ở quê thấy em gửi về nhiều tiền như vậy, nhất định sẽ xì xèo sau lưng. Họ đều biết em chỉ mới học xong trung học, lại không phải loại vượt biển buôn lậu hay Hoa kiều về nước; em gửi nhiều tiền như thế, ắt sẽ có người nghi ngờ em làm sao mà có được bản lĩnh như vậy? Nói qua, nói lại, họ sẽ đoán ngay là em làm *tiểu thư*. Người ở quê đã nói thì nói rất khó nghe, chả có lời nào mà họ không văng ra được? Hiệu cắt tóc bên kia có một cô, vì gia đình cần tiền gấp nên cô phải gửi ngay một lúc ba nghìn tệ về nhà. Một cô gái chưa tốt nghiệp tiểu học lên thành phố làm việc, làm sao mà một lúc có thể gửi về nhà tới ba nghìn tệ? Đến khi nhà hàng xóm to tiếng với người nhà cô, đã lớn tiếng nói: “Con gái nhà các người ra thành phố bán trôn nuôi miệng chứ gì!” khiến cho gia đình cô gái đó không dám ngẩng đầu nhìn ai nữa. Bây giờ các *tiểu thư* đã rút ra được kinh nghiệm rồi, mỗi lần gửi tiền về nhà, họ chỉ gửi bằng mức thu nhập hàng tháng của nhân viên phục vụ, bán hàng bình thường thôi. Khi về thăm nhà, họ còn phải giả vờ than thở vì túng thiếu, nếu không phải lúc gia đình mình gặp chuyện bất lành thì đừng giở nhiều

tiền ra. Này! Em ơi, đã làm cái nghề này rồi thì dù bố mẹ ở nhà trong bụng đã rõ mười mười con gái mình làm việc gì ở thành phố; nhưng nếu con gái không nói ra thì bố mẹ cũng phải làm ra vẻ không biết! Con nói đi làm thuê, thì bố mẹ cũng phải nói là nó đi làm thuê; con nói đi bán hàng thì cũng phải nói là đi bán hàng. Thực ra trong lòng bố mẹ đều biết rõ, nhưng hai bên đều không nói ra thì cũng đành thôi. Lần này em cứ gửi về bốn nghìn tệ, rồi nói với bố mẹ là em phải vay mượn khắp nơi, sau này sẽ trả nợ dần. Sau này, cứ gửi từng trăm một để người trong thôn khỏi nghi ngờ. Số còn lại, em nên mua một chiếc di động, đó là điều cần thiết. Vị đại gia đã hứa sẽ tìm khách cho em, như vậy là em sẽ có nguồn ổn định, em cứ việc ngồi vững như núi Thái Sơn, mỗi lần *xuất đài* ắt sẽ phải là khách sạn cao cấp.

Lục Thư nghe lời Phương Thư, ngay sáng sớm hôm sau gửi tiền về cho bố, rồi đi mua ngay một máy điện thoại di động. Khi ấy, một máy di động rẻ nhất cũng phải hơn hai nghìn tệ, chứ không như bây giờ, chỉ còn có mấy trăm tệ mà thôi.

Lãnh đạo của các công ty viễn thông ở Trung Quốc chắc không thể ngờ rằng, các *tiểu thư* mới là những khách hàng lớn của họ. Trong thị trường viễn thông các *tiểu thư* chiếm một tỉ lệ mua khá lớn, chính các cô mới là khách hàng chủ yếu của họ.

Điện thoại di động và bao cao su, đó là hai công cụ lao động tối cần thiết của các *tiểu thư*.

Quả nhiên, thủ hạ của đại gia là cậu Mã liên tục gọi điện cho Lục Thư qua máy di động, cậu ta nói rõ thời gian, địa điểm, số phòng cho cô. Lần nào Lục Thư cũng đến rất đúng giờ. Các ông khách gặp cô, không ai không thích, hơn nữa, vị nào cũng đúng như ông chủ lớn đã nói, rất nho nhã, lịch thiệp. Lục Thư chưa bao giờ gặp phải một vị khách nào có thái độ thô lỗ. Có khách tự trả tiền, có khách được vị đại gia mời. Nếu là người được đại gia mời thì cậu Mã bao giờ cũng đánh tiếng trước với Lục Thư. Như vậy Lục Thư biết ngay đó là một vị khách quan trọng của ông ta, nên cô phục vụ họ rất cẩn thận, rất ngoan ngoãn, thùy mị và dịu dàng.

Chẳng bao lâu, tiếng tăm của Lục Thư nhanh chóng nổi lên như cồn trong đám thương gia sang trọng của thành phố C. Phạm vi hoạt động của cô không chỉ trên giường khách sạn, mà cô còn có mặt cả trong các buổi tiệc lớn! Các ông chủ kết giao với Lục Thư ngày càng nhiều, có ông ngay ban ngày cũng mời cô *xuất đài* tiếp khách. Nào tháp tùng khách đi dạo phố, đi tham quan, du lịch các nơi danh thắng, tiếp khách ở bàn tiệc, trò chuyện trong các quán cà phê. Lục Thư đã biết cách ăn cơm tây như thế nào: Tay trái cầm đĩa, tay phải dùng dao; khi uống cà phê thì thìa khuấy phải đặt trên đĩa, sau đó hãy nâng cốc lên rồi nhấp từng ngụm nhỏ, chứ không được lấy thìa múc cà phê uống. Trên các bàn tiệc kiểu Trung Quốc, Lục Thư cũng nhanh chóng nắm rõ cách tiếp thức ăn cho khách thế nào, mời rượu ra sao, trong các buổi chiêu đãi cần nịnh khéo khách quý như thế nào, làm sao khiến cho các bạn hàng của ông chủ cảm thấy cô bạn gái do ông ta mời tới không những sắc đẹp hơn người, mà còn lịch thiệp, cao sang; có như thế các vị khách mới càng tôn trọng ông.

Rất nhanh, số tiền gửi ngân hàng của cô đã lên tới sáu con số, gần mười nghìn tệ. Tuy cô hoàn toàn có đủ điều kiện thuê nhà bên ngoài để ở nhưng cô vẫn bịn rịn không rời xa hiệu cắt tóc này. Cô biết căn nhà thuê dù tiện nghi đến mấy thì mỗi khi về đó cô chỉ có một mình. Khi ấy, nỗi buồn bã, cô đơn trong lòng cô sẽ lại trào dâng, khiến cô không thể ngủ được. Cô rất rõ một điều rằng dù đưa cô đi tiếp khách hay đưa lên giường thì họ cũng chỉ xem cô là vật mua vui mà thôi; dù khách có tỏ ra đa tình, lưu luyến thì đó chẳng qua là họ tự diễn vở kịch “tìm hoa kiếm nguyệt”, còn bản thân cô chỉ nhập vai trong trò gợi tình của khách mà thôi. Lúc lên giường, người thì gọi cô là “mẹ”, người lại gọi “con gái ngoan”, có ông còn nằng nặc bắt cô phải gọi là “con trai”, hoặc là “ba” mới bằng lòng! Ngủ với nhau xong rồi thì “mẹ”, “con trai”, “ba” hay “con gái” đều ai đi đường nấy, có gặp nhau trên phố thì cũng xem như chưa từng quen biết. Đó là

trò lơ của những vị khách có “tố chất cao”, chứng tỏ sự chính xác của bốn chữ “Tâm hoan tác lạc” của người xưa, đâu có thể coi là thật lòng.

Còn ở hiệu cắt tóc bản thủ, chậ chội này, bất luận khi trở về mệ nhọc, buồn bã đến đâu, cũng đều có bạn để nói chuyện, có người để an ủi lẫn nhau. Có chuyện gì không vui thì tâm sự với nhau, thổ lộ với nhau những điều bất mẫn; lời những cái xấu xa, tầm thường, hoặc biến thái của khách ra sức thóa mạ, coi họ chẳng đáng một xu trong câu chuyện riêng tư, với mục đích là được hả dạ, thanh thản, có như thế chị em mới được giải phóng về thể xác và tinh thần của mình. Tuy trước nay Lục Thư không “làm ăn” ở phòng mát-xa đẳng sau như các cô khác, cô cũng chưa gặp phải những vị khách tư cách thấp kém, nên không có nhiều điều bất mẫn, nhưng nghe những tiếng cười đùa của các *tiểu thư*, Lục Thư cũng cảm thấy vui vẻ hơn và tạm quên đi bố và em. Ở nơi đông vui thì thường sẽ ầm cúng và vui vẻ hơn, ngoài ra Phương Thư cũng không muốn để Lục Thư đi nơi khác. Qua việc đại gia phá trình, Phương Thư đã hoàn toàn tin tưởng Lục Thư. Lục Thư biết Phương Thư xưa nay lúc nào cũng một lòng bảo vệ mình, nên hai người thân thiết chẳng khác gì hai chị em ruột. Từ lúc Phương Thư nhận một nghìn tệ, tức một phần mười số tiền boia đầu tiên của Lục Thư, thì vô hình trung điều đó đã trở thành lệ. Mỗi lần “đi khách” Lục Thư đều đưa một phần mười tiền boia của khách cho Phương Thư.

Sau mấy lần nhận tiền, Phương Thư sống chết không chịu nhận nữa. Vào một buổi chiều Phương Thư ngồi xuống bên giường Lục Thư bưng mặt khóc:

- Trước đây chị có một người anh trai và một cô em gái, nhưng hai người ấy đều đã ra đi trong một vụ tai nạn giao thông, nay chị không còn anh chị em ruột nào nữa. Hai chị em ta ở với nhau đến được ngày hôm nay là từ đáy lòng chị đã coi em như em ruột. Nếu em cứ đưa tiền phần trăm cho chị thì khác nào chị vơ vét trên thân xác của em mình, điều đó sẽ khiến chị vô cùng đau đớn! Chị có còn là con người nữa không?

Nghe vậy, Lục Thư liền bỏ tiền ra thuê một bà già để nấu ăn, giặt giũ, quét dọn trong hiệu cắt tóc, làm thay những việc trước đây cô vẫn làm.

Tuy nhiên, điều dở là Lục Thư vẫn cứ ở hiệu cắt tóc này, mà điều hay cũng là ở đấy.

Một hôm, Lục Thư đang có kinh, cô không *xuất đài* được; tối hôm đó, đúng lúc tiệm cắt tóc đang tập nập khách khứa, bỗng rất đông cảnh sát ủa vào. Không chỉ ở cửa hiệu này, mà cả dãy phố cắt tóc đều bị phong tỏa, giống như một cuộc giới nghiêm. Thì ra thành phố C cũng như toàn quốc đang rầm rộ triển khai

cuộc vận động quét sạch tệ nạn mại dâm, gái điếm. Xe cảnh sát chặn hai đầu phố, đèn đỏ nhấp nháy liên tục, các viên cảnh sát cứ chạy đi chạy lại, như đang nghênh chiến với quân địch hùng mạnh, quang cảnh chẳng khác gì trường quay phim điều tra của Mỹ, ai trông thấy cũng sợ hết hồn.

Cảnh sát khám xét từng cửa hiệu để lòng bắt người, vừa bước chân vào cửa hiệu cắt tóc, họ đã lớn tiếng la lối “Ra hết, ra hết đi!”. Từng cặp nam nữ chạy ra từ phòng mát-xa, tay ôm đầu, ngồi xổm phía trước nhà. Trong hiệu cắt tóc của Phương Thư, vừa hay có bốn người khách đang “mát xa”, họ bị bắt tại trận lúc đang “hành sự”. Các *tiểu thư* ăn mặc hở hang và các đôi nam nữ chỉ quần tãm cơ thể bằng khăn trải giường hoặc khăn tắm ngồi trên đất, thật là một cảnh tượng hiếm thấy. Cảnh sát xét hỏi từng người rồi ghi chép. Lục Thư đương nhiên cũng ở trong số đó, nhưng vì cô không phải *tiếp khách* nên ăn mặc khá tươm tất. Phương Thư lúc đó cũng đang ngồi xổm, chị nhìn thấy một viên cảnh sát đang chú ý nhìn Lục Thư, liền ngẩng đầu nhìn anh ta, van xin:

- Thưa ngài cảnh sát, cô gái này là em tôi, nó là giáo viên tiểu học vừa đến thành phố để khám bệnh. Nó tuyệt đối không làm cái nghề này đâu, tôi bảo đảm, xin ngài đừng làm cho nó phải mang tiếng xấu. Bây giờ, kiếm được một công việc tử tế rất khó, tôi quỳ xuống van xin ngài, mong ngài rủ lòng từ bi, giới Phật sẽ phù hộ ngài.

Nói rồi, Phương Thư quỳ xuống, hai tay chị chấp lại vái lạy viên cảnh sát.

Viên cảnh sát hạ thấp giọng, nói với Phương Thư:

- Đứng lên, đứng lên đi! Người ta nhìn thấy còn ra làm sao nữa! Chị bảo cô ấy đi vào trong nhà. Chị đừng lo, cứ giao cho tôi!

Phương Thư đưa mắt ra hiệu cho Lục Thư, nhân lúc rồi ren Lục Thư lén đứng dậy đi thẳng vào một phòng mát-xa phía sau. Bỗng phía ngoài có tiếng hỏi dò:

- Còn người nào không, còn người nào không?

Viên cảnh sát nọ vén tấm màn ở phòng mát-xa lên, nhìn thẳng vào mắt Lục Thư, nói vọng ra:

- Hết rồi! Nhà này khám xong rồi, đến nhà tiếp theo thôi.

Mãi đến trưa hôm sau, Phương Thư mới đầu bù tóc rồi quay về nhà. Chị nói, mỗi khách bị phạt ba nghìn tệ, và bị giam mười lăm ngày theo điều lệ trị an. Mỗi hiệu cắt tóc bị phạt mười nghìn tệ, và phải đóng cửa không được hành nghề. Các *tiểu thư* cũng bị phạt ba nghìn tệ mỗi người và giam mười lăm ngày, sau đó bị đuổi về quê nhà. Lục Thư cuống quýt:

- Làm thế nào bây giờ hả chị, làm thế nào đây chị?

Phương Thư đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nói:

- Không sao, không sao, chuyện như vậy đã xảy ra nhiều rồi! Quét mại dâm với chẳng quét đồi trụy cái gì, qua một trận là hết ngay ấy mà. - Chị nói tiếp:

- Được, không cho người ta làm *tiểu thư*, để xem Chính phủ làm thế nào để sắp xếp công ăn việc làm cho tụi con gái đó. Nếu có công việc đảng hoàng thì có ai lại đi làm *tiểu thư* chứ? Ngay cả chị cũng đâu có muốn làm công việc này. Đừng lo, đừng lo! Nhiều nhất là một hai tháng nữa rồi đâu lại vào đấy thôi. Càng có thời gian nghỉ ngơi, cứ coi như chúng ta được nghỉ phép đi!

Bây giờ Lục Thư mới biết, đó chính là điều “phiền phức” mà Phương Thư từng nhắc đến!

51

Lục Thư vừa hết kì “đèn đỏ” thì sáng hôm sau cô nhận được điện thoại của một khách quen, hẹn cô tối đấy đến khách sạn bốn sao. Phương Thư nói, đến khách sạn cao cấp thì không sao đâu, cảnh sát chả bao giờ đến đây để bắt mại dâm đâu.

Sau khi *hành sự* xong thì ông khách nói mình hơi mệt, rồi đưa tiền bo cho Lục Thư và bảo cô về, ông muốn chợp mắt một chút. Khi đó chưa đến 11 giờ đêm, vốn dĩ là rất an toàn, Lục Thư liền đi tắm, mặc quần áo đâu vào đấy, chải đầu thơm tất rồi ra về. Khi cô vừa bước ra khỏi cầu thang máy, liền bị hai bảo vệ của khách sạn ngăn lại, đưa cô tới phòng trị an, tra hỏi người khách của cô ở phòng nào. Lục Thư vốn biết nguyên tắc nghề nghiệp, trước tiên là phải bảo vệ danh phận vị khách của mình; cô nói mình đến đây để tìm người quen, nhưng không tìm thấy, nên bây giờ chuẩn bị trở về nhà.

- Đù cha! Tìm người quen cái m. gì! Bọn tao đã sớm theo dõi mày rồi! Lúc hơn 8 giờ mày đến đây nói là tìm người, tìm gì mà lâu vậy? Mày là con điếm, một đứa bán tròn nuôi miệng! Không tin, mày cứ lấy các thứ trong túi xách ra cho bọn tao kiểm tra. Nếu sai, bọn tao sẽ bồi thường!

Lục Thư đành phải đổ mọi thứ ở trong túi xách ra, chỉ có ba tờ một trăm tệ mà khách vừa đưa cho cô và một ít tiền lẻ, nhưng trong cái đồng linh tinh đồ trang điểm lại chèn ềnh một cái bao cao su!

- Đây là cái gì? Đây là cái gì?

Nhân viên bảo vệ như vớ được vật báu, reo lên:

- Cái này dùng làm gì hả? Đi, đến đồn cảnh sát trình bày cho rõ ràng!

Lục Thư chưa từng gặp phải sự cố như thế này bao giờ, cô sợ quá, suýt nữa òa khóc! Nhưng cô biết dân thành phố không bao giờ tin vào nước mắt, khóc cũng không có tác dụng gì, đành nuốt nước mắt, cúi đầu đi theo họ đến đồn cảnh sát.

Đồn cảnh sát cũng không xa, chỉ cần rẽ rồi đi chừng hơn mười phút là tới nơi. Trong hơn mười phút đó, Lục Thư suy đi nghĩ lại, nhờ có duyên “làm ăn”, ngoài mấy hôm “đèn đỏ” ra thì hầu như ngày nào cũng có khách. Nhưng cô đã quá mệt mỏi, chán ngán cuộc sống này rồi. Cô cảm thấy, nay đi với người này, mai lại

đùa với người khác, ngày nào cũng bị ôm ấp, sờ soạng, lúc nào cũng có đàn ông kè kè bên cạnh, nhưng trong lòng vẫn cô đơn trống rỗng, trái tim cô khác nào như một con thuyền nhỏ lênh đênh trong biển lớn mênh mông không mục đích, trôi giạt vô định, chẳng biết nơi nào là bờ bến! Ngày ngày, dù vẫn có nơi để nương thân, nhưng con tim lại không chốn nhờ cậy, cuộc sống như vậy cũng chẳng khá hơn là bao so với cảnh đời nghèo khổ trước đây! Lục Thư thấy mình giống như dụng cụ thể thao công cộng, ai cũng đều có thể trèo lên tập luyện, điều khác biệt duy nhất là cô chỉ phải hoạt động buổi tối mà thôi! Lần này bị người ta bắt được, quá lắm thì sẽ bị phạt ba nghìn tệ, mười lăm ngày giam, sau đó thì bị trục xuất khỏi thành phố. Dù sao hiện nay trong tay cô vẫn còn gần mười nghìn tệ gửi ngân hàng, khi chuyện này kết thúc cô sẽ về quê mở một cửa hàng nhỏ, kiếm đủ tiền nuôi sống ba người là được rồi.

Chủ ý đã định, Lục Thư hạ quyết tâm, cô nghĩ dù xảy ra việc gì cũng chẳng sợ! Cho nên, cô ngoan ngoãn đi theo hai nhân viên bảo vệ, vào đồn cảnh sát. Khi đó, Lục Thư trông chẳng khác gì điệp viên ngầm bị bắt trong phim, không chút sợ hãi đứng dựa vào góc tường. Một nhân viên bảo vệ hí hửng cầm bao cao su như chiến lợi phẩm đến báo cáo với viên cảnh sát đang ngồi trước bàn làm việc.

- Bắt được rồi! Chúng tôi bắt được một gái mại dâm! Đồng chí nhớ ghi công cho tôi trong đợt truy quét lần này nhé!

Lục Thư chỉ nghe thấy viên cảnh sát lạnh lùng hỏi lại anh ta:

- Làm sao anh biết được cô ta là gái mại dâm? Các anh vào tận phòng khách sạn bắt à?

Nhân viên bảo vệ đáp:

- Con bé này vào khách sạn lúc 8 giờ hơn, đến bây giờ mới ra. Hỏi vào phòng nào, nó sống chết cũng không chịu tiết lộ, còn nói là đi tìm người quen. Tìm người gì mà mất hơn hai giờ đồng hồ? Chẳng nhẽ lại chạy vòng quanh hai mươi vòng khách sạn chúng tôi sao! Này anh cảnh sát, thế theo anh là thế nào? Cô ta lại còn mang theo cả bao cao su nữa chứ! Nhân chứng, vật chứng đều đủ cả, chẳng phải là gái mại dâm thì là gì?

Lục Thư lại nghe tiếng viên cảnh sát hỏi người bảo vệ:

- Tôi chỉ hỏi các anh là, các anh có bắt quả tang cô này trong phòng của khách hay không thôi. Gian dâm thì phải bắt cả đôi, phải thế không?

- Không bắt tại trận - người bảo vệ nói - tuy nhiên có bao cao su làm chứng cứ! Cục Công an chẳng phải đã phổ biến như vậy sao? Bao cao su cũng có thể làm vật chứng cho việc bán dâm chứ!

Viên cảnh sát bỗng nhiên lớn tiếng dẫn giọng nói:

- Bao cao su mà có thể làm chứng cứ được ư? Theo suy luận của các anh thì chúng tôi đang lùng bắt tên yêu râu xanh, mà hai anh đây ai cũng có *của quý*, mà bất cứ ai có *của quý* thì đều có khả năng cưỡng hiếp phụ nữ, Nói như vậy, tôi bắt luôn cả hai anh có được không? Chỉ được cái nói lung tung! Chúng tôi

đề nghị các anh hợp tác bắt mại dâm là yêu cầu các anh bắt họ trong trường hợp một nam, một nữ đang “giao dịch” với nhau. Các anh có hiểu không? Nếu xem bao cao su làm chứng cứ thì trừ trẻ con ra đầy người trên phố trong túi có bao cao su. Nếu muốn đỡ việc thì cảnh sát chúng tôi cứ đứng rình tại các hiệu thuốc, hễ thấy người nào mua bao cao su thì bắt luôn à? Này, tôi hỏi hai anh làm như vậy có được không? Sao không trả lời? Có được không?

Hai tên bảo vệ bị viên cảnh sát nạt nộ thì ấp a ấp úng không biết nói gì được nữa!

Lục Thư nghe thấy viên cảnh sát lớn tiếng quát:

- Xéo đi cho tôi! Lại còn đòi ghi công à! Tôi không ghi lỗi là may cho các anh lắm rồi! Ấy là gặp tôi đây, nếu gặp phải người khác, họ mà phản ánh việc này với quản lí khách sạn thì các anh bị đuổi việc ngay tức khắc. Để xem các anh sẽ kiếm cơm thế nào đây!

Hai nhân viên bảo vệ đã không được ghi công, lại còn bị “gậy ông đập lưng ông” đành phải lủi lũi bỏ đi! Lúc đó, Lục Thư thấy viên cảnh sát đổi sang giọng ôn hòa hỏi cô:

- Thế nào mà lại là cô à? Chẳng phải cô là giáo viên tiểu học sao? Làm thế nào mà lại bị hai tên chết tiệt đấy bắt được?

Lục Thư sững người, khi ấy mới dám quay người lại, khẽ ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Thì ra đó là viên cảnh sát mà hôm trước đến truy quét đồi trụy ở hiệu cắt tóc, đã tha cho cô! Lục Thư bất giác khóc nức lên.

- Đừng khóc, đừng khóc! - Viên cảnh sát khuyên, - Nếu làm *tiểu thư* thì phải tinh ranh một chút chứ! Mấy tên chết tiệt ở khách sạn đó do không kiểm soát được gì ở cô, lại thêm ở đây vốn đã có sẵn một số *gái gọi*, cô vào cướp mất sinh kế của họ, thế nên họ rất để ý đến các *tiểu thư* ở ngoài. Nếu cô ném vài đồng lẻ cho bọn bảo vệ thì dù có chuyện gì cũng giải quyết được hết mà có khi bọn chết tiệt đó còn dặt mồi cho cô nữa đấy. Chà! Thời buổi bây giờ là như thế mà! Truy quét mại dâm chỉ làm ở cấp thấp thôi, còn cao cấp thì chẳng thể nào quét nổi, cảnh sát chúng tôi cũng bất lực rồi. Cô ngồi một lát nữa đã! Chưa biết chừng hai tên mất dạy ấy còn đến các đồn khác báo cáo việc này. Vì Cục công an thành phố quả là có phổ biến quy định bao cao su có thể được xem là chứng cứ mại dâm cho các khách sạn, nhà nghỉ toàn thành phố trong đợt truy quét lần này. Nếu khám xét các cô gái khả nghi ra vào các khách sạn, nhà nghỉ mà thấy có bao cao su thì có thể khép họ vào tội bán dâm. Lát nữa nếu có viên cảnh sát nào đến đây thì cô cứ nói cô thuộc đường dây của tôi, do tôi phái đến từ lâu, hiểu không?

Lục Thư nghe anh nói thì chăm chú như đang nghe giảng. Cô chậm rãi ngồi xuống ghế, ngấn người nhìn viên cảnh sát, cảm thấy dường như anh và cô kiếp trước đã gặp nhau như lời gã giám đốc mặt vàng như nghệ.

- Đừng ngấn người ra như thế, có thể cô cho tôi nói dối, nhưng sự thật là như thế đấy! - Viên cảnh sát tươi cười nói - Hễ cứ mang bao cao su thì là gái điếm, hễ có *cái ấy* thì đều là khách làng chơi. Chả nhẽ

cảnh sát chúng tôi phải bắt hết những người đàn ông, đàn bà trưởng thành trên toàn Trung Quốc sao? Thật nực cười! Ngay tôi là cảnh sát mà cũng không thể đồng ý với cách nhìn nhận như vậy, nhưng không đồng ý thì còn cách nào khác? Đó là điều cấp trên đã quy định mà! Xem ra mấy vị cấp trên đó chắc không có *cái* ấy rồi!

Lục Thư đang khóc cũng phải bật cười. Viên cảnh sát thấy cô cười, dường như rất vui:

- Đúng rồi! Đừng âu sầu buồn bã nữa, tất cả đều là vì cuộc sống mà! Tôi đã gặp rất nhiều *tiểu thư* rồi, đủ để lập cả một binh đoàn! Nhưng cô chẳng giống *tiểu thư* chút nào. Xin lỗi! Dù sao chúng ta cũng phải đợi một lát, bây giờ nếu cô có điều gì muốn tâm sự thì cứ nói cho tôi. Mà vì sao cô cứ phải làm *tiểu thư* mới được? Phải chăng là thích chơi đùa với đàn ông? Nếu cô không muốn nói cũng không sao! Ai cũng có nỗi khổ của mình, có những điều không thể nói ra miệng được.

Từ đáy lòng Lục Thư bỗng nhiên nảy sinh thiện cảm với viên cảnh sát này. Đối với cô, anh giống như người đàn ông trong mộng. Lục Thư rất vui khi được trút bầu tâm sự với anh về những gian khổ của cuộc đời. Sau khi đã qua cơn xúc động, Lục Thư kể anh nghe về gia cảnh và mọi điều đã xảy ra khi cô đặt chân đến thành phố này. Viên cảnh sát nghe xong, chẳng nói một lời mà cứ ngồi trầm ngâm trên ghế. Hai người đều im lặng một lúc lâu, bỗng anh đứng phắt dậy đi tới đi lui trong phòng, đúng như khi sau này lúc anh nghe Lục Thư thuật lại lời của chủ nhiệm Lưu.

- Bản thân tôi chẳng giúp được gì sất cho cô, nhưng tôi nhất định sẽ giúp cô hết sức. - Cuối cùng, viên cảnh sát cũng chịu lên tiếng. - Bây giờ bảo cô đừng làm cái nghề ấy nữa thì cũng không thực tế. Quả thật là với hoàn cảnh của cô như hiện nay, ở thành phố mà không làm *tiểu thư* thì cô chẳng giải quyết được chút khó khăn nào cho gia đình. Như thế này vậy, nếu sau này có người gây phiền phức cho cô như việc vừa rồi thì cô cứ gọi điện cho tôi và nói với họ rằng cô là người của tôi. Bất kể có việc gì, cô chỉ cần nói là tôi phái cô đi làm. Chị Phương Thư của cô nói rất đúng, đợt truy quét lần này chẳng bao lâu sẽ tan tành mây khói. Từ nay, cô chỉ nên làm ăn ở các khách sạn thôi, như vậy vừa kiếm được nhiều tiền vừa quen biết được người có địa vị, khi có số vốn kha khá giắt lưng thì cô nên tìm một công việc đứng đắn nào đó mà làm. Tôi chỉ có chút khả năng ấy thôi, cũng coi như giúp đỡ người hoạn nạn vậy! Cô thấy như thế có được không? Tôi sẽ đưa cho cô danh thiếp của tôi, trên đó có đầy đủ tên tuổi và số điện thoại. Cô không có danh thiếp sao?

Khi hỏi Lục Thư có danh thiếp hay không, viên cảnh sát cười cười tỏ ý trêu cô:

- Nếu không có, cô cho tôi số di động của cô cũng được!

Lục Thư liền ghi lại tên và số điện thoại của mình cho viên cảnh sát. Anh vừa thoáng nhìn qua đã buột miệng khen ngợi:

- Chà! Chữ viết đẹp quá!

Trên tấm danh thiếp viên cảnh sát đưa cho cô ghi rõ anh họ Đào. Đúng lúc cô sắp sửa ra về thì quả nhiên có một người cảnh sát khác bước vào đồn.

- Có chuyện gì thế? Mấy gã chết tiệt ở khách sạn nói, chúng mới bắt được một con bé bán dâm. Nhân chứng, vật chứng đều đủ, vậy mà anh lại tha nó! Chúng nó báo cáo với tôi, tôi chẳng lẽ lại không đến. Đúng là đồ chết dâm, ngày mai tôi phải chính cho bọn khách sạn ấy một mẻ. Tích cực như vậy, chắc là do không kiếm được lợi đây mà!

Đào cảnh sát chỉ vào Lục Thư, nói với người đồng nghiệp mới đến:

- Cô ta đây! Đây chính là gái bán dâm mà hai tên đó bắt đến đây. Anh xem người ta có giống gái bán hoa không? Cô ấy là cô Lục, giáo viên một trường tiểu học. Khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được cô ấy giúp tôi phá án, vậy mà lại bị mấy tên nhãi nhép đó phá hỏng! Anh xem có tức không?

Viên cảnh sát mới tới rất lịch sự nhìn Lục Thư rồi vồn vã chìa tay ra, vừa là chào hỏi, vừa là xin lỗi.

- À, chào cô! Cô giáo Lục, cảm ơn cô nhé! Không có gì đâu, hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà, cô đừng để tâm nhé! Mấy tên đó đàn độn lắm, mong cô tiếp tục cộng tác với chúng tôi! Cậu Đào này là người rất tốt, không đối xử tệ với cô đâu. Cô giúp chúng tôi phá án nhé, nếu thành công lãnh đạo Sở sẽ khen thưởng đấy!

Đào cảnh sát nhìn đồng hồ nói:

- Hãy, mới đó mà đã một giờ đêm, hết phiên trực của tôi rồi. Anh đưa cô ấy về giúp tôi! Muộn như thế này sợ là hết taxi rồi.

Anh chàng cảnh sát mới đến nhiệt tình đưa cô về bằng xe tuần tra. Lục Thư không dám nói mình sống ở phố cắt tóc, mà nhờ anh ta đưa đến tòa nhà của Bưu cục cô vẫn thường gửi tiền. Viên cảnh sát đưa cô đến tận nơi, vui vẻ chào “Tạm biệt nhé, cô giáo Lục!” rồi quay xe về đồn.

52

Bị bảo vệ hùng hổ bắt đưa đến đồn công an rồi lại được xe cảnh sát cung kính đưa về nhà, đang từ *tiểu thư* biến thành “cô giáo Lục”! Lục Thư vừa nhìn thấy Phương Thư thì đã mừng mừng tủi tủi kể lại cho chị nghe mọi việc, khiến cho Phương Thư cười cũng chẳng được, khóc cũng không xong!

Lục Thư vẫn nhớ những lời ca thán của các chị em bị bắt trong đợt truy quét vừa rồi, họ sẽ phải ở tù hơn mười ngày, sau đó sẽ bị đưa về quê quán. Có về với gia đình họ cũng nào dám nhìn mặt ai, ở nhà mà chẳng có cơm ăn, họ biết làm gì đây? Cô muốn gọi điện cho Đào cảnh sát xin anh nể tình, xem xem nếu có thể, sau khi các chị em mãn hạn tù, chỉ cần thả họ ra, họ muốn đi đâu thì đi, miễn đừng đuổi về quê. Nhưng Phương Thư nói, nhất định không được nhờ vả như thế, Đào cảnh sát dù tốt đến đâu, cũng không thể giúp

được việc ấy. Dem việc đó yêu cầu anh ấy, tức là làm khó cho anh ấy, sau này có thể vì thế mà anh ấy không giúp mình nữa. Các cô đó sau khi bị đưa về quê, bảo đảm không tới một tuần lễ là họ tự quay lên thôi!

Nhưng Lục Thư vẫn có cảm giác viên cảnh sát mà cô mới quen nhất định sẽ giúp cô việc này. Sáng hôm sau, vừa ngủ dậy, Lục Thư cảm thấy hiện tượng kì lạ lần đầu xuất hiện: đầu óc mơ hồ, không yên; đi đi, lại lại trong hiệu cắt tóc, làm việc gì cũng như người mất hồn, đặt cái này xuống, thì quên cái kia! Thực ra, đó chính là sự xúc động của người con gái khi đang thầm yêu trộm nhớ. Cô gái nào cũng muốn làm nũng với người đàn ông mình yêu, hoặc với người đàn ông yêu mình. Làm nũng là bản năng, hay nói cách khác đó là thiên tính của con gái. Hỡi các chàng trai xin các bạn hãy chú ý cho, nếu cô gái nào yêu cầu bạn làm một việc gì đó thật khó, hoặc không thể làm nổi thì bạn đã gặp số đào hoa rồi đó. Bạn không nên tưởng thật mà cho rằng cô ta đồng đánh, chỉ muốn gây khó dễ cho bạn; lúc này bạn chớ có lơ là, càng không được tỏ ra chán ngán chút nào. Bạn làm được hay không được, cô ta đâu có quan tâm? Cô ta chỉ muốn làm nũng mà thôi. Bất kể cô ta yêu cầu bạn làm việc gì, dù có là lên trời hái sao thì bạn hãy cứ nhận lời đi để cô ta được hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi làm nũng.

Đến giữa trưa, Lục Thư không nén lòng được nữa, cô cầm di động lên, thầm nghĩ: “Quá lắm thì bị từ chối là cùng, có gì là đáng ngại lắm đâu!”. Nếu không gọi điện cho anh ta, cô không thể yên lòng được. Có câu: “việc này mà nhẫn nhịn được thì có gì mà không nhẫn nhịn được nữa”. Nếu bảo cô muốn nài nỉ xin cho các chị em, thì cứ nói cô muốn làm nũng anh một phen thì hơn.

Cô bấm số máy di động gọi Đào cảnh sát rồi thấp thỏm chờ đợi. Sau mấy tiếng “tít tít”, đã nghe thấy anh vội hỏi cô có phải xảy ra chuyện gì không? Lục Thư thấy hơi yên tâm, điều này chứng tỏ anh vẫn quan tâm đến cô. Cô vội trả lời:

- Không phải, không phải, em chỉ muốn nhờ anh một việc nhỏ. Các cô gái ở hiệu cắt tóc bị bắt đi rất đáng thương, gia đình họ người thì ốm đau, người thì phải sống nhờ trợ cấp xã hội; mà họ cũng không thể quay về nhà, vì họ đã làm cái nghề không dám nhìn mặt ai, về quê họ sẽ bị lảng giềng chê cười, nhục mạ, cuối cùng vẫn phải trở lại thành phố tiếp tục kiếm sống. Bây giờ, họ bỗng nhiên mất liên lạc với gia đình, người nhà họ đều rất lo lắng, em ở đây cứ liên tiếp nhận những cuộc điện thoại ở quê, cha mẹ họ khóc lóc nhờ em tìm cách giúp họ. Em thật không biết trả lời thế nào, nên mới phải phiền anh giúp đỡ.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười của Đào, anh nói:

- Phạm vi quản lý của em rộng quá đấy! Tôi cũng biết họ có về với gia đình thì rồi cũng lại quay lên thành phố, chính phủ chỉ mất tiền oan thôi! Thôi được, tôi sẽ nghĩ cách xem làm thế nào để họ được tha về sớm. Dù sao thì tiền phạt đã nộp rồi, họ ở đấy thì nhà giam vẫn phải nuôi họ. Em đừng lo, em cứ nói với người nhà họ là hãy đợi vài hôm, không có chuyện gì đâu! Chỉ cần em tự chăm sóc tốt cho mình là được rồi!

Lục Thư nghe anh nói mà trái tim như tan chảy, cô xúc động đáp:

- Em biết cách tự chăm sóc cho mình mà, anh cứ yên tâm!

Cô vô tình đáp “anh cứ yên tâm”, nói xong câu đó, cả hai người đều cảm thấy xao xuyến trong lòng.

Chưa hết mười lăm ngày, các *tiểu thư* trong hiệu cắt tóc của Phương Thư đã lục tục kéo nhau ra về.

Tuy sau mười lăm ngày, phần lớn các *tiểu thư* trên con phố cắt tóc này đều quay về vị trí cũ của mình “làm việc”, nhưng dù sao các cô gái của Phương Thư vẫn trở về sớm hơn cả. Do vậy, con phố nhỏ này xôn xao tin đồn cửa hàng của Phương Thư “có người bên trên”! Từ “bên trên” mà họ nhắc đến là chỉ chính phủ, hoặc một ban ngành nào đó của chính phủ. Đúng như dự liệu của Phương Thư và Đào, cuộc truy quét mại dâm, đồi trụy đã nhanh chóng im hơi lặng tiếng, con phố “cắt tóc” này lại náo nhiệt như cũ. Đương nhiên, việc làm ăn ở hiệu cắt tóc của Phương Thư do “có người bên trên” nên lại càng phát đạt.

Lục Thư hầu như ngày nào cũng *xuất đài*, cô “chu du” tất cả các khách sạn, nhà hàng cao cấp của thành phố C; có lúc ban ngày cô cũng tham dự các cuộc thù tiếp thay cốc đổi ly cùng khách, vô cùng náo nhiệt, ồn ào. Chưa đầy hai tháng, đợt truy quét đồi trụy của chính phủ tuy tạm lắng, nhưng việc bài trừ gái mại dâm trong dân chúng càng rầm rộ hơn; báo đài liên tục đưa tin về những vụ sát hại gái điếm hoặc những kẻ dắt gái, bồi sãm. Chỉ trong vài ngày mà đã có đến mười mấy vụ, có vụ còn bị lột trần truồng, chặt thành tám mảnh, rồi nhét xuống dưới cống ngầm; thê thảm đến mức không ai dám nhìn. Vậy mà, ngay đến một kẻ tình nghi, công an cũng không dò ra được, hung thủ giống hệt như “Jack, kẻ mổ bụng” nổi tiếng ở Luân Đôn vào thế kỷ XIX, chuyên nhắm vào gái điếm mà ra tay, hành tung xuất quỷ nhập thần, hết sức khủng khiếp, làm cho các *tiểu thư* không dám *xuất đài*. Nếu có “đi khách” bao giờ các cô cũng nằng nặc đòi qua đêm với khách, sáng hôm sau mới dám rời phòng. Tuy nhiên, sau khi các cô hoàn thành chức năng “nhà xí công cộng”, khách muốn ngủ phải theo lại thì việc gì phải mất tiền qua đêm cho các cô? Giá của *tiểu thư* tuy không phải do Cơ quan quản lý giá cả thị trường của Chính phủ quy định, nhưng nó cũng có tiêu chuẩn thành lệ: qua đêm và không qua đêm giá cả khác nhau. Những khách thực sự thương hương tiếc ngọc, sợ các cô nửa đêm về nhà gặp chuyện bất trắc đã ít lại càng ít, cho nên thu nhập của các *tiểu thư* khi *xuất đài* không được là bao! Thời gian đó, Đào gọi điện dặn dò Lục Thư phải hết sức cẩn thận, nếu cô không qua đêm với khách mà phải rời khách sạn vào lúc nửa đêm thì tốt nhất cô nên gọi điện cho anh, anh sẽ cho người ngầm bảo vệ trên đường cô về nhà.

Lục Thư nghiêm nhiên trở thành gái bao duy nhất được cảnh sát ngầm bảo vệ trong thành phố C, thậm chí là trong cả nước, cô đủ tư cách được ghi danh vào cuốn *Lịch sử phát triển kĩ nữ ở Trung Quốc* sẽ xuất bản trong tương lai. Khách của Lục Thư đều là những ông chủ lớn, họ không nề hà gì trong chuyện tiền nong, nên khi cô yêu cầu qua đêm thì họ đều đồng ý. Mặc dầu cô không e ngại nguy hiểm trên, nhưng từ đáy lòng cô vô cùng cảm kích cảnh sát Đào, cô biết làm thế nào để báo đáp anh đây?

Phương Thư nói, người như anh không thể lấy mấy tút thuốc lá, mấy đồng tiền lẻ là có thể báo đáp

được, mà chỉ có thể dùng thứ mà mọi đàn ông đều thèm muốn. Đó là sự hiến thân.

53

Điều Phương Thư nói rất hợp với ý của Lục Thư.

Thế là, một hôm, bằng tất cả tình cảm nồng nàn, Lục Thư gọi điện cho Đào, cô nói khi nào rồi xin anh gọi điện báo cho cô một tiếng, cô có việc cần gặp anh. Mấy hôm sau, anh gọi điện báo với cô chiều mai anh rồi, hỏi cô có việc gì chẳng? Lục Thư liền hẹn gặp anh tại một khách sạn ba sao để trò chuyện một chút! Hôm sau khi anh đến chỗ hẹn, dù mặc thường phục, nhưng trông anh vẫn cao ráo, điển trai. Lục Thư suýt không kìm lòng được sà vào lòng anh, nhưng không hiểu sao, cô *tiểu thư* không biết thẹn thùng là gì này lại trở nên e thẹn mời anh ngồi, rồi nhã nhặn rót trà mời anh. Sau khi hai người ngồi xuống ghế, Lục Thư xưa nay vốn là người giỏi giao tiếp bỗng chốc ấp úng không nói ra lời. Anh hỏi cô có việc gì? Cô không đáp, đỏ mặt ngượng ngùng, muốn nói nhưng rồi lại thôi. Ngờ đâu cảnh sát Đào lại nói trước:

- Em này, nếu quả thật em không có việc gì cần kíp thì tôi có thể biết em hẹn tôi đến để làm gì được không? Em đừng xấu hổ, em nói thật đi. Phải chẳng em cho rằng tôi thèm muốn cơ thể em? Em muốn trao thân cho tôi, có phải thế không? - Đào cảnh sát đã mở lời, Lục Thư liền tiến đến bên anh, dựa vào vai anh, khê khàng nói ra những tâm tư mà cô đã nghĩ đến từ lâu:

- Em quả có ý đó! Chỉ mong anh không ruồng bỏ em là được rồi! Tuy em đã ngủ với nhiều đàn ông nhưng trong lòng em trước sau vẫn còn trong trắng. Em không những muốn dâng hiến tấm thân này cho anh, mà em còn muốn trao tặng cả trái tim cho anh nữa, cho dù anh có nhận hay không. Em đã biết nhiều người đàn ông nhưng có thể nói không người nào có được con tim của em. Nếu anh không nhận, em vẫn sẽ không trao nó cho ai hết, dù sao em cũng cảm thấy em đã là người của anh rồi! Em cũng tự biết thân mình; những gì đã trải qua, em hiểu, mà anh cũng đã hiểu. Dù anh có sẽ chia trái tim mình hàng trăm lần, em cũng quyết không bao giờ làm ầm ĩ, trói buộc anh như những người phụ nữ khác. Nếu anh không ruồng bỏ em, em cam tâm tình nguyện làm người tình của anh. Em biết, đời em muốn tìm được một người đàn ông chân chính như anh thì thật là ảo tưởng. Do vậy chỉ bằng em được theo anh. Nếu anh có thời gian, chúng ta sẽ ở cùng nhau; nếu không có thời gian, em tuyệt đối sẽ không làm phiền anh.

Đào nghe Lục Thư nói thì cảm động vô cùng, anh dang tay ra ôm lấy cô nói:

- Thực ra, anh cũng rất thích em. Hình bóng của em từ sáng đến tối lúc nào cũng thấp thoáng bên anh. Nhưng bọn anh là cảnh sát, làm sao có đủ kinh tế để bao “dì Hai” như các đại gia? Anh không bao nổi em, cho nên không dám nghĩ đến chuyện đó. Anh chỉ có thể giúp em được chút nào hay chút ấy, cứ coi như anh

dốc lòng vì em. Tuy nhiên, anh phải nói trước với em một điều: đã là cảnh sát thì tuyệt đối không được quan hệ tình dục với *tiểu thư*. Ở bên ngoài có không ít công an, cảnh sát công khai quan hệ với *tiểu thư* giữa ban ngày. Anh thừa nhận là có, nhưng anh không bao giờ làm chuyện đó. Huống hồ, anh thích em nên anh càng không thể như họ được. Nếu làm như vậy, giữa chúng ta chỉ còn sự trao đổi tình dục: em ngủ với anh thì anh sẽ bảo kê cho em. Em nói đi, như vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa? Làm như vậy thì sẽ không thể bền chặt được đâu! Chúng ta quán lấy nhau, thì rồi cũng chỉ còn là sự nhạt nhẽo, vô vị, bởi đó chẳng qua chỉ là một sự trao đổi mà thôi! Cứ thế mãi, tình cảm giữa hai bên sẽ ngày càng phai nhạt, cuối cùng rồi sẽ chia tay nhau. Còn nếu muốn mãi mãi ở bên nhau thì em không thể cứ làm *tiểu thư*, hãy đành hoàng tìm lấy một cái nghề gì đấy, hoặc là buôn bán lật vặt cũng được. Chúng ta sẽ trở thành một cặp tình nhân. Nhưng như vậy lại nảy sinh vấn đề khác, anh không thể giúp em tìm kế sinh nhai được. Một cảnh sát, cho dù có là sĩ quan cảnh sát thì lấy đâu ra tiền để giúp em mở cửa hàng? Trừ phi anh tham ô, nhận hối lộ, nhưng anh lại không thể làm như vậy!

Hai người tuy đang trong vòng tay của nhau, nhưng không hề gợn một chút dục vọng nào. Lục Thư ngược mắt nhìn Đào phân tích suy xét mọi điều.

Anh lại nói tiếp:

- Em còn chưa hiểu rõ anh sao? Hôm nay chúng ta sẽ không làm chuyện đó, chỉ trò chuyện, tán gẫu với nhau thôi!

Lục Thư vội đáp:

- Được được, anh lên giường nằm cho thoải mái đã. Anh cứ nói trước đi, em xin lắng nghe, rồi sau sẽ đến phiên em nói.

Lục Thư săn sóc cho Đào rất chu đáo, cô xếp gối sao cho anh cảm thấy thoải mái nhất, nhẹ nhàng vuốt mái tóc anh để chiếc gối không làm rối, vuốt phẳng phiu bộ quần áo trên người anh; để anh được thư giãn, cô còn đặt sẵn trà và gạt tàn trên mặt tủ đầu giường.

Trong việc chiều chuộng đàn ông thì Lục Thư vốn là cao thủ bậc nhất, từ trước đến nay chưa bao giờ Đào cảm thấy dễ chịu như vậy, nên anh cứ để mặc cho cô chăm sóc mình.

Sau khi yên vị trên giường rồi, anh châm một điếu thuốc, từ tốn nói tiếp:

- Ngay từ thời thanh niên anh đã tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ và cũng là một người yêu thích văn chương. Anh làm cảnh sát là do say mê đọc sách, từ tiểu thuyết Trưng Quốc cho đến tiểu thuyết nước ngoài, những cuốn sách ấy đã nhóm lên trong lòng anh ước muốn trừ hại cho dân lành, bảo vệ chính nghĩa. Nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, bước chân vào ngành cảnh sát thì anh lại không muốn thực hiện những nhiệm vụ được giao: nào là cưỡng chế phá dỡ nhà của dân chúng để duy trì trật tự di dời; đến nhà máy xua đuổi công nhân bị mất việc, nào là giải tán những người biểu tình trước tòa nhà chính phủ hay đám nông

dân tụ tập gây rối đòi đền bù đất đai! Tóm lại, làm cảnh sát thì phải đánh đập, bắt bớ người khác. Anh đã nhiều lần chứng kiến những người khóc lóc, gây rối trật tự lại chủ yếu là dân thường, kiến nghị mà họ đưa ra đều hợp lý. Cảnh sát và quần chúng mâu thuẫn, căng thẳng với nhau, xem nhau như kẻ thù! Như vậy đâu phải là phục vụ nhân dân? Anh cũng có quan điểm riêng của mình, nhưng có để làm gì? Chẳng để làm gì cả! Thôi thì đành phó mặc theo dòng chảy, cốt sao giữ mình cho trong sạch là được. Nói thực nhé, việc duy nhất mà anh làm bây giờ là bảo vệ một *tiểu thư* như em, anh đã không bắt em đã bị coi là một việc sai trái. Còn việc chúng ta lấy nhau thì tuyệt đối không thể được! Vì sao? Đâu phải anh có ý coi khinh *tiểu thư*! Nếu như vậy thì anh đã không bảo vệ em, anh nghĩ điều này thì lòng em đã rõ! Tuy anh không hạnh phúc với người vợ mà bố mẹ đã chọn cho anh ở quê, ngay từ đầu anh đã chẳng có chút tình cảm nào với cô ấy. Nếu so về diện mạo, dáng dấp thì cô ấy phải kém em đến hàng nghìn, hàng vạn lần, tính cách cũng chẳng lấy gì làm thú vị, mỗi lần về phép anh chẳng biết nói chuyện gì với cô ấy. Nhưng anh làm cảnh sát, bận rộn từ sáng tới tối rất ít khi được ở nhà, lại phải thường xuyên đi công tác, mỗi lần đi ít nhất phải mất mười hôm, nửa tháng. Con anh bây giờ đã lên bảy đều do một tay cô ấy nuôi nấng, anh chẳng phải bận tâm chút nào! Mọi thứ trong nhà từ mắm muối củi dầu v.v... toàn một tay cô ấy sắm sửa, lo toan. Đồng lương anh đã còm cõi mà thu nhập ở Sở lâm nghiệp của cô ấy còn ít hơn, lương tháng của cả hai vợ chồng gộp lại còn chưa bằng số tiền em kiếm được trong hai tối. Nhưng cô ấy không bao giờ để anh phải lo lắng chuyện gia đình, anh muốn ăn có ăn, con anh muốn mặc có mặc, việc học của nó cô ấy rèn dạy rất tốt. Điều đáng quý là vợ anh không bao giờ phàn nàn một lời, bốn chữ "vợ hiền, mẹ đảm" quả rất xứng đáng. Nếu nói về độ hiền thực của cô ấy thì không ai bằng! Em nói đi, liệu anh có thể ly hôn với cô ấy để đến với em được không? Nếu anh chia tay cô ấy thì sẽ có ngày em khinh thường anh! Lúc ấy em sẽ nghĩ rằng một người vợ như vậy mà anh còn ruồng bỏ, thì chắc gì sau này anh không bỏ em?

Nói đến đây, Đào dụi điều thuốc vào gạt tàn, thở dài:

- Chà! Con người ta ấy mà, dù không có tình cảm với nhau, nhưng không thể không có lương tâm. Em nói có đúng không?

Lời anh nói khiến cho Lục Thư nước mắt đầm đìa. Cô ôm chầm lấy anh, phủ lên anh những nụ hôn nồng nhiệt, bất chấp lời khuyên của Phương Thư cô kề sát môi vào miệng anh. Đây là lần đầu tiên Lục Thư được thưởng thức hương vị ngọt ngào của nụ hôn đích thực. Cô từng ngủ với rất nhiều đàn ông, để cho họ được thỏa mãn, vuốt ve cơ thể mình, nhưng cô chưa từng có ham muốn mãnh liệt được làm tình với một người đàn ông nào cả. Cô thấy trong cơ thể đang dâng trào ngọn sóng của dục vọng. Ít phút sau, mặc dầu cả hai chưa trút bỏ hết quần áo nhưng Lục Thư đã kịp tận hưởng cảm giác "lên đỉnh" mà trước đây cô chưa từng trải qua, cô chột hét lên một tiếng sung sướng, toàn thân rung động không ngừng.

Sau khi cao trào qua đi cô lật người ngồi dậy. Hôm nay cô mới được tận hưởng niềm khoái lạc mà người con gái nên hưởng thụ và có thể hưởng thụ. Tuy nhiên, con gái thời nay nên có một chỗ dựa vững

chắc về tinh thần và thể xác trong cái xã hội “ai cũng có thể làm chồng” này, điều đó là do thiên tính nữ quyết định. Có điều, nếu muốn tìm một chỗ dựa vững chắc cô phải gột bỏ được cái tâm lý “ai cũng có thể làm chồng”, kiếm một công việc đứng đắn để nuôi sống bản thân.

Lục Thư sau khi chải tóc gọn gàng, quay lại thề thốt với cảnh sát Đào:

- Em tự có cách, không nói cho anh biết đâu! Anh đừng lo cho em khoảng một hoặc hai tháng nữa, cửa hàng của em sẽ khai trương. Anh cứ đợi mà xem! Đến lúc ấy, anh phải ở bên em, em không cho phép anh không cần em đâu!

Trong các khách quen của Lục Thư, ngoài vị đại gia đã mua trình cô, còn có một ông già nhỏ bé kỳ lạ mà Lục Thư rất mến. Sau khi đã qua đêm với cô, vị đại gia chỉ thông qua cậu Mã - người đại diện của ông để giới thiệu khách mới cho Lục Thư, ngoài ra ông không hề chung chạ với cô nữa; nhưng những khi gặp cô trong những buổi tiếp khách, ông vẫn tỏ ý quan tâm tới cô, hỏi thăm tình hình và khuyên cô nên tìm một công việc tử tế mà làm. Còn ông già bé nhỏ thì không những luôn khuyên Lục Thư bỏ nghề, mà còn nói nếu cô quyết tâm hoàn lương thì ông sẽ giúp cô.

Lục Thư không biết ai đã giới thiệu cô với ông ấy, cô chỉ nhận được một cú điện thoại báo cô tám giờ hôm đó đến một căn phòng có số rất lớn thuộc khách sạn năm sao lộng lẫy nhất thành phố. Lục Thư biết càng lên cao thì mức độ sang trọng của phòng càng tăng. Khách sạn đó cao cấp nhất thành phố, số phòng lại rất rõ ràng, tuy cô thấy hơi kì lạ nhưng cũng không lấy làm đắn đo suy nghĩ. Lục Thư cứ đúng giờ mà đi.

Đến cửa phòng, Lục Thư bấm chuông, cánh cửa vừa mở ra trước mắt cô là một ông già bé nhỏ râu tóc bạc phơ, mặc một bộ quần áo kiểu Tàu bằng lụa trắng mà lúc đó còn chưa phổ biến, trông rất tinh anh, sạch sẽ, còn tuổi tác thì cũng hơn bảy mươi.

- Mời vào, mời vào! Sớm nghe tiếng thơm, sáng chiều mộng tưởng, hôm nay mới được gặp quả nhiên danh bất hư truyền, mặt hoa da phấn, đúng là mỹ nhân!

Dứt lời, ông khom lưng, chìa tay lịch sự mời cô vào.

- Tiểu sinh rất lấy làm hân hạnh!

Lục Thư cũng như mọi *tiểu thư* khác, khi đã vào phòng thì không cần biết khách béo hay gầy, cao hay thấp, già hay trẻ v.v... Vì bất kể khách là người như thế nào, họ cũng đều phải đối tượng để các cô tìm hiểu để kết hôn. Các cô việc gì phải kén chọn vì bản thân các cô chỉ là vật mua vui cho họ, sao phải hao tâm tổn sức để yêu thương nhau? Các cô chỉ quan sát đẳng cấp của khách qua các tiện nghi trong phòng, vì đó là tiêu chí quan trọng để biết khách cóboa nhiều hay không. Nếu là phòng bình thường thì mặc dầu có ở khách sạn năm sao thì túi tiền của khách chắc cũng không nhiều, tiền bo chỉ vừa đủ mà thôi. Lục Thư thầm kinh ngạc khi quan sát căn phòng, nó còn to hơn hẳn căn phòng hạng sang của vị đại gia đã phá trình cô. Trong phòng có một bể cá lớn, với đủ các chủng loại cá nhiệt đới rực rỡ tung tăng bơi lội; những bình cổ quý hiếm; trên giá trưng bày là các tác phẩm nghệ thuật tinh xảo bằng đá, bằng ngọc hoặc bằng sứ

đủ kiểu dáng; trên quầy rượu bày đủ loại rượu ngoại đắt tiền và những ly cốc thủy tinh sáng lấp lánh; những bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp trên tường; những khay thủy tinh lớn đầy các loại quả tươi ngon trên bàn trà; bàn làm việc tiện nghi với máy vi tính, máy fax, máy in; gần cửa ra vào còn có một gian bếp nhỏ với đầy đủ các dụng cụ nấu bếp bằng inox sáng choang hiếm thấy ở thành phố C.

Lục Thư biết vị khách này không giống như những người khác, nhưng không biết ông già hơn 70 tuổi này định “chơi” cô theo cách nào, phải chăng ông ta có chút lệch lạc? Cô chưa biết phải làm thế nào, nhưng nghe đâu, ông già này lại rất dễ hầu hạ. Ông bảo cô đi tắm và ông cũng tắm ở một toa-lét khác. Tắm xong, ông mới bảo cô cởi hẳn chiếc áo choàng ra, cứ khóa thân thoải mái đi đi lại lại trong phòng, còn ông chỉ chấp tay sau lưng đứng cạnh đó thích thú ngắm nhìn, nhưng không hề động đến cô! Rồi đến lượt ông chỉ quần quanh người chiếc khăn tắm. Sau khi Lục Thư đi được mấy vòng, hai người liền ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Lúc bấy giờ, ông già như hoàn toàn biến thành một chàng thanh niên, ông lấy ra một ống tiêu rồi bảo Lục Thư ngồi bên cạnh nghe ông thổi. Tiếng tiêu trầm trầm nhưng du dương Lục Thư nghe mãi, nghe mãi, rồi bỗng dưng chảy nước mắt. Thì ra em cô bảo cô tìm cho nó một ống trúc có nhiều mắt, thổi kêu thành tiếng, chính là thứ này đây.

Ông già thấy Lục Thư chảy nước mắt, cho rằng cô hiểu được khúc nhạc của mình nên nét mặt lộ vẻ vui mừng, ông vuốt ve mái tóc của Lục Thư bằng bàn tay khô gầy với những ngón thon dài, rồi cảm khái thở dài, nói:

- Ôi! Tri âm, tri âm! Bây giờ có mấy người nghe tiếng tiêu mà biết đâu là núi cao, đâu là nước chảy. Biết tới thanh âm của ta, duy có mỹ nhân này mà thôi! May thay! May thay!

Sau đó, ông già đứng dậy, múa may ở giữa phòng. Khi ông múa, chiếc khăn tắm quây quanh người rơi phịch xuống đất, ông vẫn mặc kệ cứ thế một tay cầm ống tiêu giả làm roi ngựa, cứ thế mà diễn tuồng như trên sân khấu; còn tay kia, ông dùng ngón trỏ và ngón đeo nhẫn vuốt chòm râu bạc rủ xuống yết hầu, miệng ngâm nga:

*Chẳng ở một nơi, núi sông kim cổ
Trong tiếng tù và, người chẵn ngựa đến rồi đi,
Hoang vắng khắp nơi, ai người thổ lộ?
Gió tây thổi cây đàn phong cổ thụ,
U oán trước kia hãn vô số.
Ngựa sắt, giáo vàng, đường hoàng hôn xanh cỏ mộ
Qua rồi tình sâu, sâu mấy độ?*

Múa roi xong, ông già ngồi xuống nói:

- Em biết không, đây là bài từ của Nạp Lan Tính Đức triều Thanh. Tôi rất thích bài từ viếng Vương Chiêu Quân này của ông. Vương Chiêu Quân là một trong tứ đại mỹ nhân ngày xưa, nhưng số phận đã đưa cô ấy vào cảnh lưu lạc quê người, lấy vua nước Hung Nô. Tôi biết em vốn là cô gái lưu lạc chốn phong trần, nhưng xưa nay tôi vẫn luôn kính trọng những người con gái như em. Tôi biết em không hiểu bài từ, nhưng em đã xúc động khi nghe tiếng tiêu tôi thổi, như vậy đã là rất có duyên phận rồi đấy!

Sau đó, ông gồi mái đầu bạc phơ lên đùi Lục Thư, ngửa mặt lên trời, thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm ngân tiếp:

Lần bước giang hồ rượu giắt lưng

Nhẹ tay ôm gọn gái eo thon

Mười năm chột tình Dương Châu mộng

Bạc bẽo lâu xanh chịu tiếng buồn!

- Chà! Lâu xanh nhiều bạc bẽo hồng trần ít ấm yên. Ôi! Nơi nào mới tốt! Nơi nào mới tốt!

Khi nói đến từ “tốt”, giọng ông cao dần lên, sau đó đột nhiên ông đổi giọng kêu “ôi” một tiếng chẳng khác nào từ trên cao ngã lặn xuống đất.

Hồi học Trung học, Lục Thư cũng có học các bài từ và thơ cổ, khi ấy cô thấy nó cũng không khác gì văn bạch thoại là mấy, không giống giọng ngâm diu dặt du dương mà thổ lộ được hết những tâm tư, tình cảm của ông già. Cô bất giác vuốt mấy sợi râu trắng của ông; ông khẽ nhắm mắt lại, như là để hưởng thụ sự dịu dàng, thùy mị của cô. Lúc đó, Lục Thư chột nhìn thấy khóe mắt ông hơi ươn; muốn làm ông vui lên, cô bók quýt rồi đưa từng múi vào miệng ông. Quả nhiên ông già vui hẳn lên, ông lại mở mắt, ngồi thẳng dậy:

- Đêm nay là đêm nào mà ta được cùng ngồi với mỹ nhân? Nếu không hiềm ta già khom, xấu xí, làm vậy bẩn, xin cô cho ta được chung gối, chung chăn có được không? Thật là “*núi sông khắp chốn, luống hiềm xa; Hoa rụng gió mưa, thương xuân lắm; Chi bằng thương lấy người ngồi đây!*”

Hai người tuy cùng nằm trong chăn, nhưng ông già lại không như những người khách khác, ông chỉ bảo Lục Thư ôm lấy tấm thân gầy gò của mình để ông được nằm co trong lòng cô, miệng ông đặt bên ngực cô chẳng khác gì một đứa trẻ, thỉnh thoảng lại dụi vài cái rồi bảo cô vỗ nhẹ nhẹ để ru ông ngủ.

Thật chẳng khác gì như các cuốn tiểu thuyết xưa thường viết: “Suốt đêm không nói năng gì”!

Sáng sớm hôm sau, sau khi hai người chải đầu rửa mặt xong, ông già bảo Lục Thư cùng mình xuống

sánh ăn sáng. Lục Thư biết, thông thường khách không bao giờ giữ cô ở lại cùng ăn sáng với họ, vì sợ gặp phải người quen họ, như vậy thì người khác sẽ biết đêm qua khách đã gọi *tiểu thư*. Nhưng ông già này lại không hề quan tâm, ông cứ đàng hoàng dắt tay cô đi vào phòng ăn. Nhân viên ở đây chắc biết rất rõ ông già, nên họ cung kính đưa ông đến một bàn ăn đã được đặt trước, rồi họ kéo ghế mời Lục Thư ngồi. Ăn sáng xong, Lục Thư tưởng ông già sẽ đưa tiền boa cho cô, nhưng ông lại bảo lái xe của ông đưa cô về nhà. Ngồi trong xe, Lục Thư cảm thấy rất thất vọng, thì ra cô uống công cả đêm phải chăng do ông ta không làm gì được cô nên không đưa tiền?

Nhưng khi xuống xe, người lái xe cầm một chiếc phong bì đưa cho cô. Về tới hiệu cắt tóc, Lục Thư mở phong bì ra xem thì hóa ra tiền boa lần này còn nhiều gấp ba lần so với bình thường.

55

Từ đó, mỗi tuần ông già nhỏ bé lại gọi cho Lục Thư một lần, lần nào cũng đều ở trong căn phòng đó. Miễn không phải kì kinh nguyệt thì mưa to gió lớn cũng không ngăn được cô. Lục Thư thấy trong khay thủy tinh là các loại hoa quả ngoại đắt tiền, nhưng cô và ông già chỉ ăn vài quả, số còn lại đều cho nhân viên phục vụ của khách sạn, thật đáng tiếc! Nhiều lúc Lục Thư muốn hỏi ông già cho mình đem số hoa quả đó về cho chị em có được không, nhưng cô lại ngượng không dám hỏi. Lục Thư rất tò mò không hiểu rút cục ông già làm nghề gì; quan không ra quan, dân không ra dân, ông chủ không ra ông chủ, giáo sư không ra giáo sư, nhưng rất hào phóng, thậm chí còn tiêu tiền như rác, khiến cô không tài nào hiểu nổi! Một lần, Lục Thư dò hỏi thì ông già cười ha hả rồi từ trên đùi cô ông trở mình ngồi dậy nói:

- Em nghĩ tôi buồn ma túy à? Tôi xin khai báo thành thực để mỹ nhân được yên tâm! Đó là do tôi biết nhìn xa trông rộng! Hiện nay, hai ngân hàng lớn nhất của nước Mỹ đều ủng hộ tôi chơi gái đó!

Ông già cười rồi bẹo má cô một cái:

- Thôi đừng giận, đừng giận, đùa một chút thôi mà! Khi Đặng Tiểu Bình kêu gọi “Khoa học, giáo dục làm hưng thịnh đất nước”. Nhà nước vừa mở cửa, hai đứa con của tôi, một trai, một gái đều đỗ vào đại học của Mỹ. Lúc đó chúng nó đều muốn theo ngành khoa học kỹ thuật, nhưng tôi đã khuyên chúng không nên học thứ đó, mà nên học quản lý ngân hàng và kinh tế mậu dịch. Lúc đó, hai ngành này rất ít người học. Vì mẹ chúng chết sớm, một tay tôi nuôi hai đứa lớn khôn, bởi thế chúng rất nghe lời tôi, sau đó chúng đều trở thành Tiến sĩ của hai ngành này. Hiện nay, Mỹ muốn tiến vào thị trường tiền tệ Trung Quốc, thằng con trai tôi hiện là quản lý ở vùng châu Á do Meclin nắm giữ, đứa con gái làm quản lý khu châu Âu do Moocgan nắm giữ. Em thấy không, như vậy chẳng phải tôi lấy tiền của người Mỹ để chơi bời với em sao?

Lục Thư tuy chẳng biết Meclin và Moocgan là gì, nhưng cô biết ông già này vừa có tiền, vừa có lai lịch rõ ràng. Biết khách có tiền, Lục Thư rất yên tâm.

Trước lạ sau quen, mỗi khi Lục Thư vừa vào đến cửa, ông già lại đề nghị cả hai đều trút bỏ hết áo quần; ông nói đó là “từ bỏ màu mè, trở về với cái chân thực”, là coi trọng sự vận động thân thể một cách tự nhiên, rất tốt cho dưỡng sinh. Ông già thấy cô thực sự “từ bỏ sự màu mè, trở về với cái chân thực” thì chẳng khác nào trẻ con, rủ cô cùng chơi ú tim với ông ngay trong phòng. Căn phòng này có tới sáu gian lớn nhỏ, đủ cho hai người thoải mái đuối bắt. Mỗi lần ông già bắt được Lục Thư thì thơm cô một cái, và cô cũng như vậy. Chơi chán ông già còn đòi cồng cô. Lục Thư cao hơn ông nửa cái đầu, cô đành nằm rạp trên lưng ông, kiễng chân xuống đất cùng đi đi lại lại. Lục Thư dễ dàng cồng ông trên lưng chạy vòng quanh, khiến ông già cười như nắc nẻ.

Có khi, qua lời ngậm của ông già, Lục Thư cũng nhận ra một chút buồn thương trong đó. Một lần ông già nhắm mắt nằm trên đùi cô, ngậm nga:

*Kêu thăm thiết ve sầu ngày lạnh,
Đêm tối trước trường đình, mưa rào vừa tạnh.
Bên màn gió cửa đóng uống rượu chẳng chút vấn vương,
Nói lưu luyến, thuyền nan giục già lên đường.
Cầm tay nhau nhìn mắt lệ vương,
Nghẹn ngào, một tiếng không buông.
Nghĩ đến chuyển ra đi, khói sóng dậm ngàn,
Sương chiều mù mịt, trời Sở mệnh mang.
Tự cổ đa tình thương ly biệt,
Lạnh lẽo thanh thu tiết.
Đêm nay rượu tỉnh nơi nao?
Bờ dương liễu, sớm mai tàn nguyệt.
Chuyển đi này trải nhiều năm, bày sông giờ tốt, cảnh đẹp,
Dù có nghìn giống phong tình, biết cùng ai ngỏ cho biết?*

Chà, hay quá! “Đêm nay rượu tỉnh nơi nao? Bờ dương liễu, sớm mai tàn nguyệt!”. Loại từ tuyệt diệu này, giờ có ai làm được? Không còn người kế tiếp, phong lưu đâu còn nữa? “Dù có nghìn giống phong tình, biết cùng ai ngỏ cho biết?”. Ta không cười gió đi về, còn đợi khi nào nữa?

Nhưng chỉ một lúc sau, ông già lại cao hứng ngậm nga:

“Thời thế nhà Tần đâu phải nữa, hoa đào vào ẩn đáng cười thay? Già cả lại gặp lúc đương thịnh; Nam nhi đâu gửi lại nơi nao?”. A! Cho nên ta đành phải theo thời, lụy thế; gặp vui thì vui. Bắt chước cổ nhân, cầm đuốc chơi đêm, nướng hồng dựa thúy, tựa liễu theo hoa. Thật là: “Múa dưới liễu đương lòng trắng giữa lầu, Ca khi gió thổi tung cánh hoa đào”. Quả khiến cho ta không biết tuổi già đang đến.

Sau vài lần Lục Thư thấy ông già cho cô rất nhiều tiền, mà không hề ngủ với cô nên cũng có chút áy náy, hơn nữa Lục Thư cũng hơi thích ông ấy. Có một đêm, Lục Thư chủ động kêu gọi ông, cố ý nắm lấy cái ấy của ông rồi ghé sát miệng vào. Ông già vội úp chặt lấy “phần dưới” cười sảng sặc như bị cù:

- Sàm sỡ, sàm sỡ quá! Không dám làm ô uế đôi môi thắm của mỹ nhân.

Ông đẩy nhẹ cô ra, ngồi dậy cười bảo cô:

- Em đừng tưởng do cái ấy của tôi không cương nổi lên mới không ngủ với em, nên em mới “thối sáo” giúp tôi à? Không phải thế đâu! Nếu không cương được thì người phương Tây đã phát minh ra một loại thuốc gọi là Viagra, dù tám chín mươi tuổi vẫn có thể sinh hoạt tình lục được, nhưng tôi không muốn làm vậy!

Ông già bỗng nghiêm mặt hỏi lại Lục Thư:

- Em có biết vì sao tôi không ra nước ngoài không?

Đương nhiên là Lục Thư không biết, cô lắc đầu nhìn ông ra vẻ dò hỏi. Ông già đáp:

- Con trai, con gái, cháu ngoại, cháu nội đều ở Mỹ, năm nay cháu tôi vào làm việc tại Thung lũng Silicon, chúng nó kiếm được nhiều tiền hơn cả bố mẹ nó. Các con tôi muốn mời tôi sang Mỹ để tôi an hưởng tuổi già. Tôi nói, muốn an hưởng thì tôi sẽ an hưởng ở Trung Quốc, các con cứ gửi tiền để cha tiêu là được, còn các khoản khác thì không cần phải lo. Tôi thích mọi thứ của Trung Quốc, nhất là văn hóa truyền thống, chỉ đáng tiếc Cách mạng Văn hóa đã hủy hoại phần lớn tác phẩm nghệ thuật của tôi rồi! May sao tôi vẫn còn giữ lại được chút ít. Chính vì chỉ còn lại một ít cho nên chúng đặc biệt đáng quý! Đó gọi là dư âm còn sót lại em có hiểu không? Văn hóa Trung Quốc chúng ta vốn trọng giá trị tinh thần còn văn hóa phương Tây lại thuần về giá trị vật chất; đó là sự khác nhau căn bản giữa hai nền văn hóa Đông - Tây. Tôi và em đến với nhau, vui vẻ về mặt tinh thần là được rồi. Em là một cô gái rất đẹp, thử nghĩ xem, một ông già yếu đuối, xấu xí như tôi mà trèo trên người em rồi hỗn hển làm tình thì còn ra cái gì nữa? Có tức cười không? Tự mình nghĩ còn cảm thấy như vậy là hạ thấp tư cách, là phá hoại những điều tốt đẹp, thậm chí là hủy hoại tâm hồn của tôi nữa! Em là người bạn tốt nhất, vậy nên hãy để cho tôi an hưởng; em đã giúp tôi giải thoát thật sự khỏi thế xác! Tôi phải cảm ơn em mới phải, em có biết vì sao tôi không tự tay đưa tiền cho em không? Vì tôi không muốn để tiền nong xen vào giữa chúng ta. Nhưng nếu không đưa tiền cho em thì cũng không được vì chẳng phải là em cần nó để sống sao? Không còn cách nào khác, tôi đành phải để người lái xe đưa cho em. Tuy nhiên, nếu như sau này em có một nghề nghiệp chân chính, trở lại

làm người lương thiện thì hãy đến tìm tôi, tôi sẽ tự tay đưa tiền cho em. Em rất có thiên phận; hoàn lương rồi em sẽ là một cô gái đặc biệt. Em phải biết rằng, em hiện ở chốn “*Thần nữ cõi tiên nguyên giấc mộng*”; và em là “*Tiểu cô nơi trú bật đàn ông*” đó! Hãy làm một nghề chân chính ổn định, rồi tìm một người đàn ông “nghèo hèn không đối tính, bạo ngược không khuất phục, giàu sang không trác táng”, có như vậy em mới trở thành người phụ nữ lương thiện.

Ông già lại thở dài:

- Chà! Chả biết cái xã hội này đang biến thành cái thứ gì nữa. Thần Châu rộng lớn mà trai thì không quân tử, gái thì hết thực nữ, dĩ điểm không ra dĩ điểm, con nhà lành không ra con nhà lành. Trên phố chả thể phân biệt được cô nào là gái lầu xanh, cô nào là gái nhà lành! Nhưng em thì lại khác, *tiểu thư* như em mà đi đến đâu người ta đều tưởng là thực nữ. Em quả là có cái thiên phận đó mà!

Có khi chơi đùa mệt rồi Lục Thư và ông già cùng nằm trên chiếc sofa to tướng nói chuyện, cô cũng muốn hỏi việc trước kia và bây giờ của ông.

Ông già thở dài nói:

- Những việc đó em đừng hỏi, tôi sẽ ngâm một bài thơ tôi tự sáng tác cho em nghe rồi em sẽ hiểu.

Thế là ông già hăng giọng, hai tay vung lên thon thả đánh nhịp, rồi như hát tuồng, ông ngâm nga du dương, uyển chuyển:

Trước gió không nhận Thủy Hoàng phong

Chỉ làm thông cổ chốn hoang sơn,

Đừng hỏi năm xưa sương tuyết sự

Đêm nay chuyện phiếm thật ung dung.

Ông già ngâm xong, Lục Thư vẫn không rõ gì, nhưng cô cảm thấy quý mến ông già hơn.

Ông đã từng nói với cô, từ xưa giới văn nhân Trung Quốc vốn có truyền thống “gọi kếp mời đào”. Ông còn kể ra một loạt các văn nhân và các kĩ nữ có tiếng thời xưa. Lục Thư nghe ra nào là Tô Đông Pha, nào là Bạch Cư Dị lại còn có cả Tiết Đào của tỉnh này nữa. Ông say sưa kể về một kĩ nữ tên là Lương Hồng Ngọc, ông nói đó là một nữ tướng nổi tiếng, một cân quắc anh hùng dám “nổi trống đánh Kim Sơn”, Ông già hứng chí đến độ cứ nòng nống vùng dậy đứng giữa phòng khách, râu vểnh lên cao, hai cánh tay gầy gò giả làm điệu bộ cầm dùi trống vung lên hạ xuống nhanh như chớp, miệng kêu “tùng, tùng, tùng, tùng” bắt chước tiếng trống trận khiến cho Lục Thư tưởng như được thấy nàng kĩ nữ Lương Hồng Ngọc đang hiên ngang chỉ huy trước thiên binh vạn mã quân địch.

- Không có kĩ nữ thì làm sao có *Tì bà hành* lưu truyền thiên cổ? Không có kĩ nữ thì Đỗ Mục, Liễu Vĩnh làm sao có được cảm hứng làm thơ? Không có kĩ nữ thì Hạ Diễm làm sao có thể viết được vở *Trại*

Kim Hoa? Về sau ông ta còn làm đến chức Bộ trưởng Bộ Văn hóa đấy!

Ông già càng nói càng hăng khiến Lục Thư mù mịt cả người, thậm chí cô còn thấy công việc của mình không hề thấp kém mà còn góp phần cống hiến cho lịch sử!

56

Sau khi chia tay Đào, Lục Thư quay về hiệu cắt tóc trao đổi với Phương Thư về ý định làm ăn của mình. Ngoài việc ra vào các nhà hàng, khách sạn, tửu lầu ra, Lục Thư hoàn toàn không biết các cửa hàng, siêu thị khác làm ăn như thế nào. Còn Phương Thư thì vẫn không muốn bỏ việc làm ăn với các *tiểu thư*, vì từ sau khi có tin đồn hiệu cắt tóc của chị có “người bên trên” giúp đỡ nên ngày càng ăn nên làm ra. Phương Thư nói, có làm gì thì cũng không kiếm được nhiều tiền bằng cái nghề *tiểu thư* này đâu.

Phương Thư trịnh trọng tuyên bố với Lục Thư rằng:

- Ở Trung Quốc bây giờ có hai nghề dễ kiếm tiền nhất: một là làm sếp, hai là làm *tiểu thư*!

Nhưng dùng hiệu cắt tóc để che mắt thì lộ liễu quá, nếu cảnh sát tiến hành quét đồi trụy thì đó sẽ là nơi đầu tiên bị để ý đến. Phải mở một cửa hàng có bề ngoài đứng đắn, nhưng bên trong sẽ là nơi môi giới các *tiểu thư*. Các cô gái sẽ không hành nghề ở đó mà chỉ đi khách bên ngoài. Thế rồi Lục Thư dự định mở một quán trà, cô cũng hiểu biết đôi chút về loại hình kinh doanh này vì đã từng đợi gã giám đốc mặt vàng như nghệ tám chín tiếng đồng hồ ở một quán trà, khi đó cô chẳng biết làm gì cả nên cứ ngồi đó nhìn họ mua mua, bán bán. Người ta đến quán không chỉ uống trà, mà còn dùng điểm tâm, bài bạc và massage chân. Thành phố C nổi tiếng cả nước vì sở thích chơi mạt chược của dân chúng ở đây, chính vì thế nên việc làm ăn của các phòng mạt chược trong quán trà rất tốt. Nghĩ sao làm vậy, Lục Thư nhanh chóng quyết định tự mình mở một phòng trà.

57

Để tìm địa điểm mở cửa hàng, Lục Thư hẹn gặp vị đại gia mua trinh cô, đến quán cà phê nói chuyện. Ông ta ngậm điếu xì gà, nói “Việc đó có gì khó!”. Vừa mân mê miếng ngọc bội, ông vừa rút di động gọi liên mấy cuộc điện thoại, sau đó ông bảo Lục Thư đến liên hệ một nơi. Lục Thư đến xem, quả nhiên vị trí khá đẹp, đó là tầng một của một tòa nhà văn phòng lớn, diện tích hơn một nghìn mét vuông nằm ngay cạnh một khách sạn bốn sao, tiền thuê cũng phải chăng. Vừa đúng lúc cô có cuộc hẹn với ông già nhỏ bé. Cô

đến gặp và nói với ông về dự định của mình, nghe xong ông luôn miệng khen tốt! Rồi nói cô rất nên mở rộng văn hóa trà của Trung Quốc. Hai người không chơi ú tim nữa mà một già, một trẻ cùng bàn luận về những quy luật kinh tế đương thời, trao đổi ý kiến về việc mở phòng trà trong trạng thái tự nhiên nguyên thủy.

Ông già không hổ là một nhà thông thái về văn hóa Trung Quốc, nói đến văn hóa trà là ông hứng thú dạt dào cứ trần truồng lấy ra một tờ giấy rồi trên tờ giấy đó chia tòa đại sảnh hơn nghìn mét vuông ra làm mấy phần, phần nào cũng đều có chức năng của phần ấy, có đủ cầm kỳ thi họa, trà nghệ, cắm hoa, mặt chược, bài cừu và dưỡng sinh hữu nhân, như vậy là ông dự định chia phòng trà thành một sảnh đường có nhiều chức năng. Đồng thời ông còn đặc biệt nhấn mạnh với Lục Thư là, để cho văn hóa truyền thống Trung Quốc có được phong cách riêng, nhất thiết cần sử dụng các đồ gia dụng và trang trí cổ điển của Trung Quốc. Nhưng Lục Thư chỉ có hơn mười vạn tệ gửi ngân hàng, Lục bất tòng tâm, ngay các phí tổn về trang hoàng sửa sang nhà hàng cũng không đủ, nói gì đến tiền thuê nhà.

Ông già nói, tôi có hướng giải quyết rồi lo gì không có cách:

- Em có hơn mười vạn tệ, lấy ra mười vạn là đủ. Tôi bỏ ra mười vạn, em lại bảo ông đại gia nào đó cũng bỏ ra mười vạn tệ nữa. Ba người chúng ta vừa đủ thành lập một công ty hữu hạn cổ phần. Có công ty rồi, chúng ta mới có thể vay tiền ngân hàng! Này, người đẹp ngớ ngẩn ơi, em có biết hay không, ngân hàng chính là nơi giúp chúng ta kiếm tiền đó. Về phía ngân hàng thì em không lo, tôi sẽ làm việc với họ!

Sau đó, vị đại gia khảng khái nhận góp cổ phần. Ba người mỗi người mười vạn thành ba mươi vạn, rồi đăng kí xin lập một Công ty cổ phần hữu hạn, vốn cố định là ba mươi vạn. Chỉ có ba mươi vạn Nhân dân tệ, muốn mở Công ty với một sảnh đường đa chức năng có diện tích hơn một nghìn mét đương nhiên là muối bỏ biển. Nhưng ông già bé nhỏ quả là một người có khả năng, trong khi các công ty dân doanh rất khó vay tiền ngân hàng thì với ông, một khi ông đã yêu cầu ngân hàng đưa tiền vào buổi sáng thì ngân hàng không dám đưa tiền vào buổi chiều! Thì ra, thế lực đằng sau ông già này thì giới cấp cao trong chính quyền của thành phố C và cấp cao của giới ngân hàng thành phố này đều biết cả. Ông già nhỏ bé đã nói rất đúng với Lục Thư rằng:

- Hai cơ quan ngân hàng lớn của nước Mỹ đều ủng hộ tôi “chơi” với em!

Hiện nay, có một số quan chức lấy tiền công quỹ để tiêu pha, còn ông già bé nhỏ này thì lấy tiền công quỹ của ngân hàng nước Mỹ để tiêu pha. Ông già ở tại căn phòng lớn gồm nhiều gian của Tổng thống, đi đâu thì đi ô tô con tất cả đều do ngân hàng nước Mỹ chi! Căn phòng Tổng thống đó, trên danh nghĩa là nơi liên lạc lâm thời của cơ quan ngân hàng nước Mỹ ở thành phố C, kỳ thực nó là trạm tiền đồn mũi nhọn với ý đồ lưu trú dài hạn ở thành phố C.

Vương Thảo Căn trong tay có đất đai, nhưng phía sau ông già lại có tòa núi lớn của ngân hàng nước Mỹ, muốn ngân hàng đưa bao nhiêu tiền thì ngân hàng đưa bấy nhiêu. Ông già vay tiền không giống như

Vương Thảo Căn; Vương phải đưa đồ lễ, mời đi ăn, đưa tiền lót tay cho người ta, còn ông già chỉ cần mở miệng là được, tay đưa ra là cầm tiền về, một xu không thiếu. Lục Thư có tiền, liền trả trước một phần tiền thuê nhà, thuê Công ty chuyên môn đến trang hoàng, sửa sang nội thất. Ông già bé nhỏ quả là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, ông thường đến tận nơi thị sát, đích lựa chọn các đồ gia dụng cổ điển, cũng như mọi đồ trang trí, mọi thứ tuy đã tốt nhưng ông còn yêu cầu phải tốt hơn nữa. Tiêu tiền ngân hàng không biết tiếc, ông đã trang hoàng, sửa sang phòng trà đầy hương sắc cổ điển, cao sang thanh nhã, trở thành một nơi thể hiện văn hóa trà cao cấp của thành phố C.

Tên của phòng trà đương nhiên do ông già bé nhỏ đặt. Ông già nói; khi còn nhỏ, ông đã gặp Trần Độc Tú ở bến đò; người ở bến đò rất kính trọng Trần Độc Tú; Tưởng Giới Thạch thường phái các quan to đến Trùng Khánh thăm hỏi ông ta, dường như Tưởng cũng rất tôn trọng ông ta. Khi ở Bắc Kinh Trần Độc Tú cũng rất thích đi lại với gái điếm, ông là khách thường xuyên của ngõ Bát Đại, ông ta tuy không phải cùng chí hướng với ông già bé nhỏ nhưng là người cùng sở thích với ông. Do vậy ông già liền đặt tên phòng trà là Độc Tú Cư, rồi ông tự tay cầm bút viết ngay ba chữ “Độc Tú Cư” vào biển hiệu của phòng trà.

Biển hiệu vừa treo trước cửa phòng trà thì đã được mọi người trầm trồ thán phục. Bấy giờ Lục Thư mới biết ông già là một đại danh sĩ của thành phố C. Trước Cách mạng Văn hóa ông đã xuất bản khá nhiều sách có tính chuyên môn về việc nghiên cứu cổ văn, ông là một nhân sĩ quyền uy trong giới nghiên cứu thi văn tự cổ của Trung Quốc; một chữ trong tác phẩm thư pháp của ông người ta cũng khó xin được; xưa nay ông chưa từng viết biển hiệu cho ai bao giờ! Nhiều người tuy không phải đến đây để uống trà, nhưng họ cũng muốn chạy đến để được tận mắt thấy ba chữ “Độc Tú Cư” do ông viết.

58

Hai năm sau, Trung Quốc đại lục đột nhiên dấy lên phong trào Quốc học rầm rộ. Một môn học bị ghẻ lạnh nay bỗng biến thành cơn sốt nghiên cứu. Ông già phút chốc trở thành nhà Quốc học nổi tiếng, phải chạy đi chạy lại nhiều nơi để giảng dạy, ông chẳng chịu ngồi ấm chỗ nên rất khó tìm được ông trong thành phố C.

Một hôm, Lục Thư nhận được điện thoại, người đầu dây bên kia nói rằng: Tối nọ khi ông già đang dạy học ở một thành phố lớn miền Nam do không có ai trông nom, chăm sóc, ông đã bị ngã lúc vào toa-lét và bị liệt nửa người; người này yêu cầu cô đến ngay một bệnh viện ở miền Nam. Lục Thư ngay đêm đó vội đáp máy bay đến thành phố ấy, và sáng sớm hôm sau, cô đã đến bệnh viện.

Trong ngoài phòng bệnh của ông già lúc đó khá đông người, già trẻ lớn bé đều có, trông có vẻ như là dân vượt biên; họ nhường lối cho cô tiến đến trước giường bệnh, Lục Thư thấy người ông già gầy sọp đi,

giống như đứa bé đang nằm trong chăn vậy. Thấy cô đến, ông nhếch mép mỉm cười với cô. Ông xua xua bàn tay còn cử động được, tỏ ý muốn mọi người ra khỏi phòng. Sau khi mọi người ra hết, ông già lại vẫy Lục Thư, tỏ ý muốn cô đến trước giường. Lục Thư lao đến gục xuống bên ông già khóc nức nở, ông đặt bàn tay còn cử động được lên đầu cô rồi gắng gượng nói, những lời của ông chỉ có Lục Thư mới nghe hiểu, chỉ nghe thấy những lời lắp bắp đứt quãng không rõ ràng.

- Tôi còn chưa chết, em đừng buồn. Ôi! *Trời mây xanh, đất hoa vàng, gió tây thét gào, nhận bắc bay về nam. Tảng sáng ai say mà nhuộm rừng sương? Đều khiến ta rưng rưng nước mắt vì rời xa người yêu.* Ồ... Này! Em hãy cởi áo để tôi được ngắm nhìn cơ thể tuyệt đẹp của em, như thế là tôi mãn nguyện lắm rồi!

Lục Thư lập tức khóa cửa phòng, quay người lại cởi hết quần áo rồi đến ngồi bên giường ông già. Cô nắm lấy bàn tay vẫn còn sự sống nhưng đã lạnh ngắt của ông đặt lên khuôn ngực ấm áp của cô, và cúi xuống nhìn ông già bằng ánh mắt của người mẹ hiền.

Mặt ông già sáng lên, ông nhếch mép rộng hơn, vẻ vui mừng tràn trề bên nửa mặt chưa bị liệt:

- Ôi! Em đã giúp cho tôi biết thế nào là “Nơi có cái đẹp, tuy ô nhục nhưng đời không thể khinh; nơi có cái ác, tuy cao sang nhưng đời không thể quý”. Tốt! Tốt! Tốt! Cuộc đời của lão phu có được điểm phúc này thật không uổng phí cho chuyến đến nhân gian này của ta!

Sưởi tay trên ngực Lục Thư được ít phút, tay ông già hơi cử động một chút, tỏ ý muốn cô mặc lại quần áo. Sau khi Lục Thư chỉnh tề như cũ, ông già ra hiệu cho gọi con cháu vào. Ông già không hề nói một câu nào với các con trai con gái mà chỉ dùng tay để biểu thị ý mình. Ông ra hiệu cho một thiếu phụ ăn mặc tự nhiên và lịch sự kiểu Mỹ đưa một cái túi cho Lục Thư. Sau đó, ông nhìn Lục Thư khẽ xua tay, tỏ ý cô có thể đi.

Khi Lục Thư rời khỏi phòng bệnh, người con trai của ông già nói với cô, họ đã thuê một chiếc máy bay để chuyển ông già tới Los Angeles vào ngày mai. Lục Thư gạt nước mắt đi ra ngoài, không nói một câu nào cả; người này rất lịch sự cảm ơn đi cảm ơn lại Lục Thư, rồi tiễn cô ra tận cổng bệnh viện.

Về đến khách sạn, Lục Thư giờ gói đồ ra xem, thì ra đó là một chiếc túi xách tuyệt đẹp! Lục Thư nhớ lại, đã có lần cô nói với ông già là gã giám đốc mặt vàng như nghệ đã từng cười nhạo cô là ngay một chiếc túi xách cô cũng không có! Lục Thư áp chiếc túi xách vào mặt, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Mãi về sau, khi những thương hiệu nổi tiếng trên thế giới tràn vào Trung Quốc, Lục Thư mới biết chiếc túi xách mà ông già tặng cô thuộc hãng LV, một chiếc túi được thiết kế với số lượng có hạn, đắt tiền, và xa xỉ tột đỉnh.

Sau khi ông già đi Mỹ thì cô cũng không nhận được tin tức của ông nữa. Một tháng sau, người con của ông già đến thành phố C tham dự một hội thảo nghiên cứu gì gì đó, anh đã ghé quán trà Độc Tú Cư thăm

Lục Thư và kể với cô rằng, cha anh đến nước Mỹ ít lâu thì thanh thân ra đi tại bệnh viện; khi hấp hối, ông chỉ tay vào không trung lớn tiếng gọi “*tha, tha, tha*”. Nhưng Hán ngữ không như Anh ngữ, chẳng ai biết đại từ chỉ người ngôi thứ ba này là nam hay nữ.

Lục Thư trong lòng hiểu rất rõ “*tha*” đây chỉ ai; cô cũng biết kỳ thực con trai ông già cũng hiểu, nếu không thì sao anh lại chẳng quản đường xa vạn dặm mà đến tận đây bảo với cô về ba tiếng gọi cuối cùng của cha mình.

Khi người con ông già đi rồi, Lục Thư mới bật khóc thảm thiết như đứt từng khúc ruột. Nếu không có Đào luôn bên cô an ủi, chắc Lục Thư đã ngã bệnh!

Nhờ sự tham dự và trù hoạch của ông già bé nhỏ và vị đại gia, phòng trà Độc Tú Cư đã trở thành nơi tập trung tinh túy văn hóa trà, văn hóa cờ bạc và văn hóa dưỡng sinh nhân hạ truyền thống của Trung Quốc! Phương Thư còn đảm nhiệm thêm cả phần tình dục ngầm nữa. Bên ngoài thì cầm kỳ thi họa đầy đủ mọi thứ, tất cả đều hoa lệ và tao nhã, mỗi gian phòng đều đậm đà phong vị văn hóa cổ truyền của Trung Quốc, vừa cổ điển quý phái, vừa mộc mạc thanh đạm. Mỗi tuần phòng trà đều tổ chức các buổi biểu diễn về nghệ thuật uống trà, cắm hoa, tại đây còn thường xuyên mời các cao thủ cờ tướng, cờ vây đến so tài cao thấp; Độc Tú Cư quả là một nơi rất tốt để những người giàu sang yêu văn hóa ở thành phố C được hưởng thụ sự thoải mái về mặt tinh thần, hoặc đàm phán làm ăn. Nhưng cái cốt tử là những người này đến đây để “chơi năm sáu” hoặc “tìm hoa, hỏi liễu”. Nói trắng ra là họ đến để đánh bạc và mua bán tình dục. Chính vì vậy, nên Lục Thư mới không cho Nhất Úc Lục đến đây làm việc; Lục Thư nói với chủ nhiệm Lưu rằng ở công ty cô có quá nhiều nữ, sợ ảnh hưởng không tốt đến Nhất Úc Lục, nhưng nếu Lưu chủ nhiệm nghĩ kỹ một chút ông sẽ thấy rất vô lý, vì nếu như thế thật thì chắc hẳn Hội Liên hiệp phụ nữ Trung Hoa sẽ chẳng có nam nhân viên nào công tác tại đó cả. Điều Lục Thư sợ là hai “lĩnh vực kinh doanh” của công ty cô ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Nhất Úc Lục. Gọi là “công ty” là vì Độc Tú Cư đăng ký ở Sở Công thương với cái tên Công ty hữu hạn cổ phần văn hóa giải trí Độc Tú Cư. Công ty Độc Tú Cư vừa tổ chức đánh bạc vừa mua bán tình dục ngầm, lại còn có cả một quả núi chống lưng đó là cảnh sát Đào! Bắt đầu từ ngày khai trương công ty, anh chính thức trở thành tình nhân của Lục Thư, hay nói cách khác thì Lục Thư chính thức trở thành nhân ngãi của anh. Một mặt, để ngầm bảo vệ công ty, Đào không để xảy ra bất kỳ sai lầm nào về mọi mặt; mặt khác có được người đẹp là anh đã có được niềm thỏa mãn và hạnh phúc rất lớn, điều này khiến anh không còn mong ước gì hơn. Giờ đây anh đã có điều kiện để theo đuổi lý tưởng thời trai trẻ: vì dân trừ hại, bảo vệ chính nghĩa! Cho nên trong lúc làm việc, anh có thể chính trực không a dua, vô tư, liêm khiết để thi hành công vụ, dám đứng ra bảo vệ đạo lý công bằng; hơn nữa anh còn rất chín chắn, dám nghĩ dám làm, chuyên tâm nghiên cứu nghiệp vụ, thận trọng phá án; tính cách lại khăng khải, thường giúp đỡ người khác, vì vậy anh có uy tín rất lớn trong bộ máy công an thành phố. Đào quả đã trở thành một người cảnh sát nhân dân chân chính, lại phù hợp với tiêu chuẩn “nghèo hèn không đối tính, bạo ngược không khuất phục, giàu sang không trác táng” của một người đàn ông như ông già nhỏ bé đã nói. Bên trong anh là người tình lý tưởng của Lục Thư, còn với bên ngoài anh đã nhiều lần lập công lớn, được biểu dương khen thưởng, được vinh dự trao tặng các danh hiệu “Chiến sĩ tiên tiến”, “Công an gương

mẫu”, “Cảnh sát nhân dân”. Từ một cảnh sát quên, anh đã từng bước được đề bạt thành sĩ quan cao cấp, quả thực đúng như người xưa nói: “vin trắng bẻ quế, nhẹ bước lên mây xanh”.

Lục Thư thường cảm thấy tủi thân vì mình không có danh phận bởi Đào là một công chức nhà nước, anh không thể có con rơi con vãi với cô, nếu không cuộc đời anh sẽ gặp sóng gió, mọi chức vụ và đảng tịch sẽ mất hết; thế nên Lục Thư luôn ở trong trạng thái bấp bênh, không an toàn. Cô lo rằng, khi đã có chức có quyền một ngày nào đó anh sẽ sức nhớ ra cô từng là *tiểu thư* và ruồng rẫy cô. Vì vậy cô luôn bắt anh phải thề non hẹn biển với cô, một cô gái xuất thân từ nông thôn, dù xinh đẹp duyên dáng đến mấy cũng khó có thể từ bỏ được cái kiêu thề thốt lâm ly cùng người tình. Nhưng Đào vốn là người rất lý trí, anh đã nhìn thấu những mặt trái của xã hội! Một hôm sau khi quan hệ xong, anh ngồi trên giường, ôm cô, vừa hút thuốc vừa thủ thỉ:

- Em rõ thật ngây thơ, sao cứ bắt anh phải thề thốt cơ chứ? Nếu không thật lòng thì thề thốt đến mấy cũng chẳng để làm gì. Đường Minh Hoàng và Dương quý phi chẳng phải đã từng thề nguyện “trên trời xin nguyện làm chim liền cánh, dưới đất xin nguyện làm cây liền cành”. Kết quả thì thế nào? Chẳng phải là Đường Minh Hoàng đã hạ thánh chỉ xử tội chết Dương quý phi ở gò Mã Ngôi đó sao? Những tên tham quan bị bắt, không biết chúng có thề thốt gì với vợ hay không nhưng chắc chắn là tên nào cũng từng tuyên thệ trước cờ Đảng. Khi tuyên thệ thì rất trang nghiêm, tay giơ cao, ngực ưỡn thẳng, đồng dục hô to: Toàn tâm, toàn ý vì nhân dân phục vụ! Nhưng sau đó thì chỉ có toàn tâm toàn ý vợ vét tiền của, toàn tâm toàn ý chơi bời trác táng, tình nhân không chỉ một hai cô; có tên đi tới đâu cũng tăng tịu với gái, điều tới bộ phận nào là lẳng nhăng ở bộ phận đó! Cho nên khi xét một người có chung thủy, có chân thành hay không, ta chớ nên nghe những lời thề thốt hoa mỹ của anh ta, mà cần xem xét tình hình thực tế và bản chất của anh ta, xem anh ta có làm được như vậy không? Anh nói em nghe, trong xã hội bây giờ những kẻ giàu có lắm tiền, đàn ông thì bao dì Hai dì Ba, thậm chí là cả dì Tư dì Năm; đàn bà thì bao cậu Hai, cậu Ba, cậu Tư, cậu Năm đều được cả! Thích ai thì bao người đó rồi một mình hưởng thụ. Vì sao ư? Vì họ có tiền! Vì họ có điều kiện! Dân trung lưu thì cũng có tiền nhưng chả nhiều nhận gì, bao không nổi dì Hai thì họ lại chơi *gái*, nay cô này mai cô khác, so với việc “bao dì” thì tốn ít tiền hơn, lại được đổi vị; còn các bà các cô thì thi nhau *tìm vịt*. Vì sao ư? Vì khả năng của họ kém một chút, bao dì Hai bao cậu trẻ thì không đủ tiền, có muốn bao thì cũng lực bất tòng tâm. Còn đám công chức ăn lương nhà nước với loại trí thức rơm gì gì đó thì hầu bao lép kẹp lại mắc cái bệnh “khát tình” sau khi đã chán chê mê mải với vợ mình thì họ giờ trò gì? Bao gái không nổi, chơi gái cũng chẳng xong thế là họ buông thả như chó trong kì động dục, đi khắp nơi tìm “tình

một đêm”. Lý tưởng nhất là cố chài một thiếu phụ cô đơn nào đó có kinh tế độc lập, chồng hay vắng nhà hoặc đã ly dị chồng. Phiêu lưu tình ái với loại đàn bà này vừa thú vị lại vừa không phải gánh trách nhiệm, mà cũng không tốn tiền thậm chí có khi còn được cô ta cho tiền nữa cơ đấy. Muốn “lên giường” thì “lên giường”, lại còn có thể công khai xuất đầu lộ diện. Vì những người đàn bà này đều có nghề nghiệp đàng hoàng, họ có thể cùng bạn trai ăn uống chơi bời, không như các *tiểu thư* khó đưa đi đâu được, mà có đi thì cũng sẽ bị người ta phát hiện và chê cười! Hơn nữa, loại đàn bà này hẳn gọi là đi, so với việc tìm *tiểu thư* vừa đỡ mất tiền vừa đỡ mất công, có thể nói là đôi bên cùng có lợi, đôi bên đều tìm được lạc thú. Tại sao lại thế ư? Là vì khả năng của họ chỉ có thể làm được như vậy. Giữa họ tồn tại mối quan hệ lạ lùng: Các anh giai trẻ không phải không thích những người này nhưng không có tiền bao cô ta, còn “thiếu phụ cô đơn” cũng bao không nổi gã lông bông này. Đàn ông đàn bà cứ xông bừa vào nhau như nặng không đầu, xông vào đâu thì được chỗ ấy! Ai cũng lượng sức mình mà làm, căn cứ vào điều kiện bản thân mà “tranh thủ”! Kỳ thật, hiện tượng này còn phổ biến trong xã hội hơn cả việc bao di Hai hay tìm *tiểu thư*, chỉ có điều người ta chưa chịu công nhận mà thôi! Bởi vậy xã hội bây giờ có thể được gọi là “xã hội nhân tình, nhân nghĩa”.

Lục Thư nghe Đào nói thì bật cười! Anh cũng đặc ý về sự phát hiện độc đáo của mình nên cũng cười và hôn cô một cái, gây cho rơi tàn thuốc lá, nói tiếp:

- Được, anh phải thú nhận là có được em anh rất mãn nguyện. Thứ nhất, không có mấy cô nào đẹp như em, em lại trẻ hơn anh đến hơn mười tuổi! Thứ hai, anh không phải mất một xu nào mà em cũng không cần anh bao. Nói thì xấu hổ nhưng đôi khi em còn phải “phụ cấp” thêm cho anh nữa. Thứ ba, cấp bậc, địa vị của anh ngày càng cao, mà càng cao thì càng phải cẩn thận, thận trọng. Vì sao vậy? Vì người chú ý đến anh ngày càng nhiều! Có những kẻ chỉ mong anh gặp bất trắc, còn ghê gớm hơn nhiều so với sự theo dõi anh của em! Em thấy đấy, có biết bao nhiêu “kẻ bám đuôi” không lương vây chặt anh, vậy mà em vẫn chưa yên tâm! Nếu anh có tâm địa gì khác thì anh cũng không có điều kiện thực hiện. Thứ tư, chúng ta đã có “hiệp định quân tử” từ lâu, em không sống chết đòi anh phải chính thức kết hôn với em. Thôi được! Thật lòng mà nói, nếu như có một cô không đòi hỏi gì, tình nguyện hiến thân cho anh, lại còn trẻ đẹp hơn cả em và cũng nói không cần kết hôn mà chỉ muốn theo đuổi anh. Nếu như anh nhận lời, thì chắc chắn cô ta sẽ yêu cầu anh giải quyết việc này việc nọ. Nói trắng ra là phải có sự trao đổi giữa quyền lực và sắc đẹp. Điều này em biết là không khi nào anh làm. Họ không cần tiền của anh, mà cần cái mạng của anh kia! Em hãy nhớ lấy, đó là một kinh nghiệm quý báu đấy! Em cũng biết, anh vốn không dễ dàng lên giường với phụ nữ, nếu có thì chỉ vào cái hôm mà chúng ta ở khách sạn thôi! Huống chi, anh đâu phải là thằng ngốc, anh đã hơn bốn mươi tuổi, có cô gái nào chẳng mưu đồ gì, vì thấy anh đẹp trai mà tình nguyện dâng hiến không? Anh là Lưu Đức Hoa ư? Là Lương Triều Vĩ, là Kinh Thành Vũ ư? Em nhìn anh có giống họ không?

Đào quay mặt lại nhìn Lục Thư dò hỏi, hai người nhìn nhau một lát rồi cùng cười.

- Hơn nữa, chúng ta sớm đã yêu thương nhau, không hiểu em thế nào, chứ anh cảm thấy tình cảm của anh đối với em ngày càng sâu nặng. Nói thực là, anh xem em không chỉ là người tình của anh mà còn như người thân thích vậy! Anh đâu phải không biết em từng là *tiểu thư*? Em quên sao? Chính vì em là *tiểu thư* nên anh mới thích em! Nếu em không từng là *tiểu thư* thì làm sao chúng ta gặp được nhau? Em chỉ cần ngăn không cho anh mắc bệnh tâm thần là được rồi. Này! Chỉ khi nào anh mắc bệnh tâm thần hoặc phát điên thì mới bỏ em mà đi tìm người đàn bà khác thôi!

Đào không phát điên nhưng Lục Thư thì có, cô nhất định đòi anh phải “yêu” cô một lần nữa. Cô như phát cuồng trên người anh rồi cuối cùng thét lớn và ngắt lịm trên giường! May mà Đào biết cách sơ cứu, nào là ấn mạnh lồng ngực, nào là hô hấp nhân tạo, Lục Thư mới dần dần tỉnh lại.

61

Lục Thư từng hứa với Đào rằng, cô sẽ làm ăn chính đáng. Anh vốn cho rằng Lục Thư chỉ mở cửa hàng nho nhỏ như để bán quần áo, mỹ phẩm rồi thuê một hai người bán hàng, còn cô sẽ làm bà chủ nhỏ ngồi ở sau quầy hàng. Anh còn giúp cô đi tìm địa điểm cửa hàng, thương lượng về giá thuê nhà, tìm thuê người làm, giới thiệu nguồn hàng; ngoài ra anh còn ngầm bảo vệ cô, không để cho bọn du đảng ngoài phố gây rối. Ngờ đâu chỉ trong một thời gian ngắn, việc kinh doanh của Lục Thư đã lớn đến mức này; cô không những không bỏ nghề *tiểu thư* mà còn thêm cả chuyện cờ bạc, và không coi như thế là không nên bởi công ty hữu hạn cổ phần văn hóa giải trí Độc Tú Cư vừa khai trương thì đã đứng trước một áp lực lớn là trả nợ. Nhưng Lục Thư không ngờ rằng, ông già bé nhỏ không những đồng ý cách làm của Phương Thư, mà ông còn ủng hộ nhiệt tình công ty bí mật thực hiện cả hai kiểu làm ăn trên.

Ông già có thể vay giúp cho cô nhưng ông vốn chủ trương phải trả nợ đúng hạn hợp đồng, trả cả gốc lẫn lãi, mà còn phải sớm trả hết, càng sớm chừng nào càng hay chừng đó. Ông già nói:

- Một công ty tuyệt đối không thể vay nợ để kinh doanh, nếu vay nợ để kinh doanh thì chẳng khác nào ta làm thuê cho ngân hàng. Thoát khỏi tình trạng vay nợ thì dù trong một ngày chỉ kiếm được một đồng lãi thì một đồng đó vẫn là của ta! Còn nếu cứ tiếp tục vay nợ thì dù trong một ngày ta kiếm được một triệu thì cũng chỉ có thể giương mắt lên mà nhìn số tiền đó bay đi, bởi đó đều là tiền lãi của ngân hàng. Chỉ cần trừ hết số tiền nợ thì số tiền còn lại mới thực sự là tiền của ta. Em có hiểu điều này không?

Nghe Lục Thư nói Đào rất phản đối hai loại hình kinh doanh trên, ông già bé nhỏ liền bảo Lục Thư nói với “anh chàng cảnh sát của em” hôm nào đó đến gặp tôi nói chuyện.

Lục Thư tuy không làm *tiểu thư* nữa, nhưng mỗi tuần một lần cô với ông già đều “vận động thân thể” ở

căn phòng Tổng thống. Việc này đã được sự đồng ý của Đào. Vốn là người biết nghĩ, anh nói đó không phải là mối quan hệ giữa *tiểu thư* với khách làng chơi, mà giữa họ chỉ là bạn bè thân thiết. Cho nên khi anh nghe Lục Thư nói ông già muốn gặp, anh thân nhiên mặc thường phục cùng Lục Thư đến khách sạn nơi ông ở.

62

Lục Thư và Đào đi vào phòng Tổng thống, cô thấy ông khác hẳn mọi khi, hoàn toàn không giống ông già bé nhỏ trần như nhộng nghịch ngợm chơi trò ú tim với cô, lại còn đòi bú ti cô nữa!

Lúc này, với dáng dấp nho nhã, râu tóc bạc phơ, áo quần trắng tinh, ung dung, nhẹ nhàng bước trên tấm thảm dày như đi trên mặt nước, trông ông có vẻ như bậc tiên phong đạo cốt. Tuy ở trong phòng Tổng thống sang trọng, lộng lẫy nhưng dường như ông không nhuốm chút bụi trần cũng chẳng ăn nhập gì với cảnh vật chung quanh, mà giống như bậc thần tiên tu hành ở nơi thâm sơn cùng cốc. Cảnh sát Đào vốn nghĩ rằng ông già sẽ tươi cười ra đón anh, nay vừa gặp ông, anh đã nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ, tôn kính như đứng trước một ngọn núi cao.

Ông già mời hai người ngồi, ngay lập tức người phục vụ bưng cà phê, trà, bánh điểm tâm và hoa quả đến, bày biện đâu vào đấy rồi rót trà vào chén từng người xong, anh ta liền lui ra ngoài.

Đợi người phục vụ đi khỏi, ông già mới vuốt râu nói với Đào:

- Cảnh sát Đào, tôi nhiều lần được nghe Lục Thư kể anh là một người chính trực thanh liêm, biết bảo vệ công bằng, giúp đỡ kẻ yếu, nâng đỡ người nghèo, quan tâm chăm sóc dân chúng. Tôi cho rằng anh là một người cảnh sát chân chính, hiếm thấy. Tuy đây là lần đầu gặp mặt nhưng tôi mong chúng ta sẽ chuyện trò thân mật với nhau! Tôi nghe nói anh không đồng ý với việc kinh doanh của công ty, nên muốn trực tiếp trao đổi ý kiến với anh về mặt này. Việc anh phản đối là rất tự nhiên thôi. Nếu bị ràng buộc bởi thành kiến thì tôi cũng sẽ như anh cho đó là một hành vi vô liêm sỉ, tổn hại đến thuần phong mỹ tục, đáng để mọi người chê cười, đấy là còn chưa nói đến chuyện làm cho đời sau tiêm nhiễm thói hư tật xấu. Cho nên tôi hoàn toàn hiểu và tôn trọng anh. Nếu anh không hiềm sự đường đột của lão già cổ hủ này, xin hãy nghe một chút ý kiến nhỏ mọn của tôi chẳng. Việc gì cũng đều có thể thương lượng, anh thấy như vậy có đúng không?

Trước mặt ông già, Đào chỉ có thể dỏng tai cung kính lắng nghe, cho nên anh vội đứng dậy nói:

- Xin cứ nói, xin cứ nói! Rất mong được nghe lời chỉ giáo của bậc tiền bối!

Đối với Lục Thư mà nói, ông già quả đúng là bậc tiền bối của cô! Thế là ông ung dung, nhàn nhã ngồi tựa lưng vào ghế chẳng khác gì Gia Cát Lượng khi chưa ra khỏi lều cỏ mà dự vào chuyện chia ba thiên hạ,

sau đó ông đỉnh đạc nói:

- Bây giờ người ta đều nói Trung Quốc hiện đang đứng trước một cơ hội thay đổi lớn chưa từng có trong vòng một trăm năm nay, thật là một cách nhìn nông cạn! Thực ra phải nói là Trung Quốc đang đứng trước một cơ hội thay đổi lớn chưa từng có trong năm nghìn năm nay! Những tinh hoa được hình thành và tích tụ trong năm nghìn năm trở lại đây, bất luận là về mặt tinh thần văn hóa, hay về mặt đời sống vật chất đều chuyển biến mạnh mẽ chỉ trong hai chục năm ngắn ngủi.

Ông già cầm lấy cái bình hoa quả trên bàn úp nhanh xuống, đáy bình hướng lên phía trên, rồi ông đập mạnh tay lên bàn:

- Hãy nhìn đi, hoa quả trong bình đã thay đổi hẳn vị trí ban đầu, có những quả vốn ở phía trên nay chuyển xuống dưới, còn những quả vốn ở phía dưới nay chuyển lên phía trên, những loại quả ở giữa tuy vẫn như cũ, nhưng chúng cũng bị xê dịch chút ít, nói tóm lại tất cả số hoa quả trong bình đều bị xê dịch cả! Hai mươi năm, với chúng ta thì có vẻ như rất lớn, nhưng trong dòng chảy của lịch sử thì giống như Mao Trạch Đông đã nói “chỉ trong một cái búng tay”; tức là chỉ bằng khoảnh khắc tôi lật ngược cái bình thì mỗi người Trung Quốc chúng ta đều thay đổi vị trí. Xin hỏi, như vậy phải chăng mỗi một người Trung Quốc đều bị choáng váng đầu óc, nhất thời không phân biệt nổi đông tây nam bắc? Đương nhiên là vậy! Vì chẳng có ai không cần xem bói mà biết trước được rằng mình sẽ bị đưa đến chỗ nào, sau khi bị đưa đi thì họ sẽ phải làm gì. Có người bị chuyển vị trí khác nhưng vẫn làm việc, vẫn tư duy như cũ, ý thức không hề thay đổi! Đó là do thói quen! Có người vừa thay đổi vị trí, lập tức đã đổi mới luôn cả cách làm việc, cách suy nghĩ, thay đổi cả quan niệm lẫn ý thức, hoàn toàn suy nghĩ và hành động theo vị trí hiện tại.

Ông già nói đến đây, nghiêng người hỏi Đào:

- Xin hỏi cảnh sát Đào, Mao Trạch Đông từng nói: “Các nhân vật phong lưu xưa cần xem lại khái niệm “phong lưu” ngày nay là gì!”. Tiểu Lục nói anh là người ham thích văn chương, vậy tôi xin thỉnh giáo anh vậy!

Đào đầu dấm múa rìu qua mắt thợ, anh chỉ khiêm tốn trả lời:

- Đúng vậy, chúng ta vẫn thường nói đến hai chữ “phong lưu”, nhưng ở đây nên cắt nghĩa như thế nào, xin lão tiên bối giảng cho.

Ông già lại ngồi dựa vào ghế, mỉm cười nói:

- Thật ra rất đơn giản! Theo một cách dễ hiểu thì đó có nghĩa là đầu óc linh hoạt. Theo chủ nghĩa Mác thì sự nghiệp cách mạng của giai cấp vô sản bắt đầu từ các cuộc khởi nghĩa của công nhân thành thị, dựa vào giai cấp công nhân để lật đổ sự thống trị của giai cấp tư sản. Nhưng bởi Mao Trạch Đông đầu óc linh hoạt nên đã dùng chiến thuật “nông thôn bao vây thành thị”, dựa vào nông dân mà giành cả thiên hạ, thắng lợi vẻ vang. Trong thời gian nội chiến giữa Quốc dân Đảng và Cộng sản Đảng, Stalin đã dặn Mao Trạch

Đông chỉ tiến công vào những vị trí chắc thắng, không tán thành việc quân giải phóng vượt sông. Nhưng Mao Trạch Đông vốn là người phong lưu, linh hoạt nên đã không tuân theo chỉ thị của Quốc tế cộng sản, mà dùng quyền lực tối cao lúc đó để đưa ra chủ trương “thừa thế truy kích quân thù đến cùng”, nhất định phải vượt sông tấn công. Kết quả là đã đánh cho Quốc dân Đảng phải rút chạy đến tận Đài Loan, giải phóng hoàn toàn đất nước! Cho nên Mao Trạch Đông hoàn toàn xứng đáng với hai chữ phong lưu, đầu óc linh hoạt vào bậc nhất. Đó quả là một nhân vật đáng khâm phục! Nhưng vị lãnh tụ này cuối đời lại quá phong lưu, tới mức chỉ làm theo ý mình mà không thêm đếm xỉa đến quy luật tự nhiên, nên có giai đoạn làm cho Trung Quốc rối tung rối mù! Tuy nhiên, tôi không cho rằng ông là người không tốt. Một trong những công tích lịch sử của ông là mãi tới cuối đời mới phạm sai lầm! Ông ta làm chuyện đó giống như việc tôi lộn ngược cái bình đựng hoa quả vậy. Cái bình của Mao Trạch Đông đựng gì? Trong đó là năm nghìn năm lịch sử Trung Quốc và người Trung Quốc chúng ta. Đó là sự vĩ đại của Mao Trạch Đông, năm nghìn năm lịch sử Trung Quốc và tám trăm triệu người Trung Quốc được ông nâng lên và lật xuống! Cú lật đó khiến người Trung Quốc biết được “cái lý của việc tạo phản”, người dưới có thể phản đối người trên, nói thật nhé, có khi đó là bước đầu của nền dân chủ đấy! Trong Đại Cách mạng Văn hóa, ngoài Mao Trạch Đông ra thì không còn một tiếng nói quyền uy nào khác. Hôm qua đúng thì hôm nay sai, hôm qua sai thì hôm nay đúng. Ông ta đảo lộn mọi giá trị trong năm ngàn năm của Trung Quốc cho chống ngược lên. Tất cả những truyền thống, những thứ cổ truyền trước đây đều hỏng bét! Từ đó, ông ta khuấy đảo nhân tâm Trung Quốc và cũng đã gieo mầm hoài nghi vào lòng người Trung Quốc!

Ông già mỉm cười rồi nhấp một ngụm trà. Ông dùng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa mân mê quai chén, ngón út và ngón đeo nhẫn hơi rướn cao trông rất nhã, chẳng khác gì điệu bộ của diễn viên kinh kịch.

- Vậy thì công trạng lịch sử của Đặng Tiểu Bình là thế nào? Đặng Tiểu Bình không những dẫn nó xuống mà còn mạnh dạn mở hãn cái bình mà Mao Trạch Đông đã lật ngược, khiến cho hoa quả trong bình văng tung tóe. Nắp bình vốn vặn chặt, như vậy thì sao? Vặn chặt thì không khí không lọt vào được, nó hoàn toàn cách ly với môi trường bên ngoài. Nếu Đặng Tiểu Bình không mở nắp bình rồi từ từ lật lại như cũ, đặt lại nghiêm chỉnh trên bàn thì thật là khốn khổ khốn nạn. Như vậy thì sẽ không có Trung Quốc như ngày nay và chúng ta sẽ vẫn ở trong một xã hội có nền kinh tế bao cấp, mọi người vẫn ăn cơm tập thể, vẫn phải mua mọi thứ bằng tem phiếu, bằng giấy giới thiệu. Tuy không có cách biệt giàu nghèo, nhưng mọi người đều khổ như nhau. Người ta bị chia thành đủ loại giai cấp: công nhân, nông dân, cán bộ cách mạng, địa chủ, phú nông, phản động, tả khuynh, hữu khuynh; mọi thân phận, mọi đẳng cấp đều dàu ra đấy! Nông dân thì ở nông thôn, công nhân thì ở thành phố, thành phố và nông thôn khác nhau một trời một vực, và như vậy thì Tiểu Lục giờ đây vẫn làm ruộng ở quê với bố, còn Trung Quốc vẫn sẽ là một nước nghèo khổ, lạc hậu. Cho nên tôi nói Đặng Tiểu Bình còn vĩ đại hơn Mao Trạch Đông là ở chỗ đó!

Ông già thấy Đào và Lục Thư vẫn chăm chú lắng nghe với vẻ rất hào hứng liền nói tiếp:

- Nào, chúng ta nói tiếp nhé, Mao Trạch Đông lật nhào chiếc bình năm nghìn năm của Trung Quốc, còn Đặng Tiểu Bình lại mở nắp bình để cho các loại quả lẩn lộn lốc trên mặt đất; từ đấy Trung Quốc được thông thoáng hơn, không còn ở trong trạng thái kín mít nữa, mọi thứ quả đều có thể trực tiếp nhìn ra thế giới bên ngoài và người bên ngoài cũng có thể trực tiếp tiếp xúc với các thứ quả đó. Như vậy năm nghìn năm Trung Quốc đã bị một cú va chạm rất mạnh, mỗi một người chúng ta đều phải chịu sự va chạm đó, và vẫn cứ lẩn lộn lốc trên mặt đất! Khi mỗi người Trung Quốc chúng ta đang lẩn lộn lốc thì đều gặp phải những vấn đề mà trước nay chưa từng có, vì chúng ta không ở trong bình nữa mà phải đối mặt với môi trường mới; trong kho kinh nghiệm của năm nghìn năm lịch sử, chúng ta không tìm ra được biện pháp gì để hướng dẫn chúng ta nên làm như thế nào, cho nên Đặng Tiểu Bình mới nói: “dò từng tảng đá để qua sông”. Thực ra mỗi người Trung Quốc chúng ta đều đang “dò đá” đấy thôi! Trong Cách mạng Văn hóa, Mao Trạch Đông từng hùng hồn tuyên bố “Thiên hạ đại loạn rồi sẽ quay về với thời thái bình”. Sai lầm lớn nhất của ông chính là ở chỗ này! Vì sao vậy? Vì cái “loạn” đó do một tay ông gây nên, do ông hô hào thực hiện. Cảnh sát Đào, anh nói xem thời thế bây giờ có loạn không? Tôi nghĩ, các anh là cảnh sát tất rõ điều này hơn tôi, hiện nay xã hội đang loạn không thể tưởng được! Nhưng cái loạn của ngày hôm nay là cái loạn do mỗi người dân chúng ta đang từ trong bình hoa quả thì bị đổ lẩn lộn lốc trên mặt đất, là cái loạn trong sự biến động cực lớn của lịch sử! Cái loạn này là điều tất nhiên, không loạn mới là điều không bình thường. Hai người nói xem, như vậy có đúng không?

Đào không thể không khâm phục ông già, anh nói:

- Đúng thế, đúng thế! Xã hội chúng ta hiện nay quả thực là rất loạn! Ban đầu tôi nghe không hiểu, nay được lão tiền bối chỉ bảo tôi mới hiểu rõ vấn đề.

Ông già nói:

- Vì người Trung Quốc chúng ta vẫn đang lẩn lộn trên đất, chưa được yên ổn mà! Hiện nay cả nước đang thực hiện kinh tế thị trường, người người đều đang chạy đôn chạy đáo để kiếm tiền, cứ rối tung rối mù hết cả lên. Cách đây ít ngày, trên báo có đăng bài viết về cái “tội khởi đầu” của các công ty tư nhân tức là hầu như công ty tư nhân nào cũng vi phạm pháp luật khi mới bắt đầu làm ăn. Vi phạm pháp luật như thế nào? Đất nước gì mà ngay pháp luật cũng không nghiêm thế? Cả nước đều đang “dò đá”, không cho dân “dò đá” có được không? Trong Cách mạng Văn hóa nhân tâm người Trung Quốc đã bị rối loạn, sự sùng bái cá nhân lại ghê gớm quá, không có một quyền uy nào quản nổi dân chúng, nên mới dẫn đến việc vi phạm pháp luật. Chẳng qua là do các công ty trên “dò đá” loạn xạ ngậy cả lên, người dò được thì trở thành người “phong lưu” có đầu óc; người không dò được thì coi như tiêu đời, không vào nhà đá thì cũng khuynh gia bại sản, đúng là “được làm vua, thua làm giặc”. Cái loạn này, phải đợi đến khi pháp luật quy định rõ ràng thì mới dần dần đi vào quỹ đạo, và lúc đó mới thực sự là “thái bình”! Kiếm tiền, nhưng phải kiếm tiền một cách hợp lý, nộp thuế đầy đủ thì đồng tiền đó mới là đồng tiền chính đáng!

Ông già ngừng một chút, lại cười, rồi nhìn vào Lục Thư, nói:

- Má mì của Lục Thư nói “ngày nay ở Trung Quốc chỉ có hai nghề dễ kiếm tiền nhất, đó là làm quan và làm *tiểu thư*”. Câu đó không phải không có lý. Vì các nghề khác đều dần dần được pháp luật đưa vào khuôn khổ, như vậy trong việc cạnh tranh của kinh tế thị trường dần hình thành hiệu suất lợi nhuận hợp lý. Đến lúc ấy thì tình hình mới lắng xuống, không rối loạn nữa. Nhưng riêng hai nghề trên thì không thể nào đưa vào khuôn khổ được: đối với các quan chức thì Nhà nước chưa có quy chế báo cáo định kì tài sản gia đình; còn *tiểu thư* thì chưa bao giờ được xem là một nghề để đưa vào diện phải nộp thuế. Một khi quan chức đã nổi máu tham thì muốn tham ô bao nhiêu mà chả được, còn cấp trên cấp dưới của y thì chả có vị nào biết gia đình y trước kia có tiền hay không, sau khi thăng chức thì có bao nhiêu tiền, mỗi năm thu nhập như thế nào, số tiền lớn như vậy từ đâu mà có. Thực là mù mờ! Còn các *tiểu thư* thì Chính phủ luôn lên án, truy quét, các cô liên hò nhau đáp trả theo kiểu “địch tiến ta lui, địch lui ta tiến”, như vậy thì còn nói gì đến thuế thu nhập doanh nghiệp với thuế thu nhập cá nhân của họ nữa? Tiền boia của khách đều thuộc về họ! Tiền hối lộ của quan chức và tiền boia của *tiểu thư* là hai điểm mù mờ nhất trong pháp chế cũng như trong luật thuế của chúng ta, cho nên có thể nói hai loại người đó là dễ kiếm tiền nhất!

Ông già nhấp một ngụm trà, mời hai người ăn chút điểm tâm rồi ung dung nói tiếp:

- Bây giờ bàn đến việc của công ty. Bề ngoài của công ty là văn hóa trà, văn hóa cờ, văn hóa giải trí, nhưng việc làm ăn thực chất là về cờ bạc và gái điếm. Xin hỏi, kinh doanh cờ bạc cho ai chơi? Chính là các ông chủ lớn, công ty chỉ cung cấp địa điểm tốt mà thôi; *tiểu thư* là để phục vụ ai? Lại vẫn là các đại gia đó, chẳng qua chúng tôi chỉ giới thiệu cho họ thôi. Công ty của cô Lục không phải là chốn lầu xanh, mà cũng không phải là nơi dụ dỗ, bức hại gái nhà lành làm điếm. Những người đó vốn là *tiểu thư* và các ông khách trắng hoa! Vậy thì, nếu công ty không cung cấp địa điểm đánh bạc, không giới thiệu gái điếm cho các đại gia thì các vị đó phải chẳng không đánh bạc, không chơi gái nữa, từ nay họ sẽ làm ăn lương thiện? Còn các *tiểu thư* thì sẽ không hành nghề nữa, họ sẽ hoàn lương sống cuộc sống tốt đẹp hơn sao? Đương nhiên là không thể như vậy! Họ sẽ lại tìm một nơi khác, mà những nơi như thế thì nhiều vô kể. Cờ bạc và mại dâm vốn có lịch sử từ rất lâu đời, có thể nói từ giai đoạn sau thời kì xã hội nguyên thủy đã xuất hiện rồi. Vì sao lại như thế? Vì đó là bản tính của con người. Ta thấy trong lịch sử, có biết bao nhà lãnh đạo, cầm quyền các nước đều muốn quét sạch nạn cờ bạc và mại dâm, nhưng đều là “lửa đồng thiêu không hết, gió xuân thổi lại sinh”! Vì sao vậy? Vì con người ta có nhu cầu đó! Có cầu tất sẽ có cung, đó là quy luật căn bản của kinh tế thị trường! Có một số quốc gia lợi dụng điều này lập ra các khu ăn chơi như Las Vegas, Monte Carlo, Ma Cao v.v... Nhiều nước khác thì chuyên xây dựng các “khu đèn đỏ”; số thuế thu được từ những nơi này đã khiến nước họ trở nên giàu có.

Có những bang ở nước Mỹ, số tiền thuế thu được của mại dâm và cờ bạc có thể miễn phí cho ngành giáo dục toàn bang! Còn chúng ta là nước Xã hội chủ nghĩa nên phải cấm tiệt hai tệ nạn đó; tuy đã nhiều

lần truy quét gái điếm, đánh bạc, ma túy nhưng kết quả thế nào? Anh là cảnh sát chắc rõ hơn tôi.

Ông già liếc nhìn cảnh sát Đào, thấy anh không có ý kiến gì mới nói tiếp:

- Mại dâm và cờ bạc khác với ma túy ở chỗ nó xuất phát từ bản tính con người. Tôi chả nói là từ sau thời kì xã hội nguyên thủy mại dâm và cờ bạc đã xuất hiện còn gì. Gần đây, qua việc quan sát động vật linh trưởng của các nhà khoa học cho thấy có hiện tượng khi cái yêu cầu khi đực phải đưa thức ăn đến cho nó thì mới được quyền giao phối, hóa ra khi cũng biết “mại dâm, chơi gái”, anh xem như vậy có kỳ không? Anh xem chương trình Thế giới động vật của Triệu Trung Tường chưa? Tôi thì tôi rất thích chương trình đó! Ở đó họ nói là vào mùa giao phối, các con đực trong đàn phải đánh nhau giành bạn tình, con nào thắng sẽ chiếm được con cái, đó chính là hình thái ban đầu của trò cờ bạc. Cho nên, tiếng Trung mới gọi đánh bạc là *đỗ bác*, “bác” ở đây có nghĩa là đánh thắng. Nhưng ma túy thì khác. Ma túy không xuất phát từ bản tính của con người, mà là thứ chống lại con người! Ma túy là loại hành vi phản văn minh chỉ mới xuất hiện ở gần đây, bởi sau khi loài người phát triển tới một trình độ nhất định sẽ xuất hiện hành vi tự làm hại bản thân. Các nước trên thế giới đều thành lập đội cảnh sát phòng chống ma túy nhưng có cảnh sát chống cờ bạc và chống mại dâm không? Ít nhất tôi cũng chưa từng nghe qua! Nước ta cũng muốn thành lập các đơn vị cảnh sát ma túy, nhưng tiếc rằng nhân lực còn quá mỏng! Truy quét mại dâm và phá các ổ cờ bạc là nhiệm vụ giữ gìn an ninh chung của cảnh sát. Như vậy cũng có nghĩa là: chỉ cần mại dâm và cờ bạc không phương hại tới vấn đề trị an của xã hội thì ta cứ việc mắt mở mắt nhắm là được! - Nói đến đây ông già dường như mới nghiêm trang lại, ông ngồi thẳng dậy nghiêm túc nói với Đào:

- Như vậy có nghĩa là khi chúng ta đang lặn lông lốc thì thật ra không phải là không có kế hờ để lách. Để trả hết khoản vay ngân hàng thì tất phải như sách *Hậu hán thư* đã viết “Việc đến lúc cùng đường ắt sẽ thay đổi, việc đến lúc nguy cấp ắt thay đổi kế sách”. Gia cảnh Tiểu Lục đã rất khổ cực, nếu không muốn cô ấy làm *tiểu thư* thì phải giúp cô ấy mở công ty. Công ty mà “thay đổi” không được, tất phải “thay đổi kế sách”, như vậy thì phải lách, phải có “đầu óc linh hoạt”, phải “phong lưu” một chút! Trong sách *Liệt tử* có câu: “Trong thiên hạ không có cái gì là đúng hoặc sai mãi. Có thứ ngày trước dùng mà nay thì bỏ đi, có cái nay bỏ đi thì ngày sau lại áp dụng”. Câu “nay bỏ mai dùng” chính là cái ý ấy. Như vậy người nào làm trước tiên, hoặc sẽ theo thời mà phát hoặc sẽ ôm hận suốt đời. Chúng ta không mong “theo thời mà phát”, nhưng ít nhất cũng không đến nỗi “ôm hận suốt đời”! Nhưng có phải “ôm hận suốt đời” hay không, đều tùy cảnh sát Đào cả.

Ông già chỉ ngón tay trỏ vào Đào, dường như ông quyết định trao cho anh nhiệm vụ đó qua cái chỉ tay ấy.

- Anh đã biết công ty này có ba cổ đông, nhưng thực tế chỉ có một mình cô Lục đảm nhiệm thôi! Muốn thành lập công ty ít nhất phải có ba cổ đông, chúng tôi làm thế là để giúp Tiểu Lục vay vốn ngân hàng! Tôi và vị đại gia kia bỏ tiền túi ra nhưng một xu lợi nhuận cũng không cần. Chúng tôi không cần lợi nhuận,

đương nhiên cũng không phải lo việc trả nợ, việc đó Tiểu Lục phải lo. Một khi trả hết nợ thì toàn bộ công ty là của cô ấy cả! Những là trà cháo, đánh cờ, tĩnh dưỡng đều chỉ là trá hình, kiếm chẳng được bao nhiêu tiền, giữ được vốn là tốt rồi! Anh không đồng ý để công ty kiêm luôn cả hai cách kiếm tiền kia thì Tiểu Lục lấy gì mà trả nợ? Tôi biết anh thật lòng yêu Tiểu Lục, anh chỉ cần báo cho cô ấy biết mỗi khi “giông bão sắp đổ tới”, công ty lập tức cho đóng băng hai hoạt động kinh doanh đó thì sẽ không bị “ôm hận”. Đợi sau khi “giông bão” đi qua thì anh lại cho Tiểu Lục biết, thế là đủ! Việc này cũng giống như việc trước kia anh từng báo động cho cô ấy, chẳng có gì khác hết. Hơn nữa việc này kỳ thực cũng thuộc phạm vi chức trách cảnh sát, anh không thể để cho việc làm ăn của công ty Tiểu Lục phương hại đến việc trị an. Như vậy về mặt nhiệm vụ anh đã làm hết chức trách của một cảnh sát rồi.

Nói rồi, ông già quay sang dặn dò Lục Thư:

- Còn em, đối với kiểu làm ăn như thế này, em phải làm đúng quy định, văn minh, cao cấp; có vậy khách mới văn minh được. Huống chi, khách đến Độc Tú Cư đều là những ông chủ có tiền, họ cũng phải giữ danh dự, thể diện của họ, nên không gây chuyện thị phi làm phương hại đến trị an đâu. Tâm lý của lớp người này là “thêm một việc không bằng bớt đi một việc”. Họ không giống như loại khách hạ đẳng đến những nơi hạ cấp, chỉ vì một việc nhỏ mà cãi lộn, rồi đánh nhau, giết nhau, ngày nào cũng phải gọi cảnh sát 110 đến giải quyết. Thực ra ở nước ngoài, cờ bạc trai gái đều đi vào quy củ, không loạn như chúng ta hiện nay. Chúng ta có thể bồi dưỡng được những ông khách văn minh đấy! Em có thấy như vậy là đúng không?

Ông già nói khiến cho Đào không đáp được lời nào, anh chỉ biết gật đầu tán thưởng. Khi chia tay, anh còn chủ động bảo Lục Thư ở lại với ông già:

- Em ở lại bầu bạn với lão tiền bối, cụ hôm nay mệt đấy! Tôi xin cáo từ trước, thật không phải quá! Sau này nhất định còn phải thỉnh giáo lão tiền bối nhiều, còn phải xin lão tiền bối góp ý kiến về các mặt khác nữa.

Sau khi anh ra về, Lục Thư vội rót trà, đấm lưng cho ông già:

- Ông đã mệt rồi! Uống chút trà rồi mau nằm nghỉ đi.

Còn lão tiền bối đỉnh đặc chẳng khác gì một vị tiên, lập tức biến hóa còn nhanh hơn cả Tôn Ngộ Không, nằm lăn ra sofa, vừa đạp chân vừa hét ầm lên như một đứa trẻ:

- Trời ơi! Vì thuyết phục anh chàng cảnh sát của em, mà tôi phải rất lười bồng hòng đây này! Mau mau cho tôi nhắm nháp trái đào tiên của em đi!

Sau khi công ty khai trương, việc đầu tiên Lục Thư làm là đón Nhất Ưc Lục lên thành phố. Cô đón em thì đương nhiên cũng đón luôn cả ông bố lên thành phố C. Khi ấy công ty mới đang làm ăn nên kinh tế của Lục Thư có hạn, cô phải thuê một căn nhà rộng hơn 40m² ở gần Độc Tú Cư để hai bố con ở. Cô còn đến một trường tiểu học cạnh đó, xin cho Nhất Ưc Lục vào học ghép lớp hai. Nhưng ngay buổi học đầu tiên, Nhất Ưc Lục mang cặp sách đi khỏi nhà từ sáng sớm đến tối mịt vẫn chưa quay về khiến cho Lục Thư rất lo, cô phải gọi điện cho Đào để anh cử người đi tìm. Mãi đến tận nửa đêm, cảnh sát mới đưa cậu ta về đến nhà. Lục Thư hỏi đi đâu, Nhất Ưc Lục thản nhiên nói cậu ta đi chơi! Đi chơi ở đâu? Cậu ta nói đi đến một nơi vắng vẻ, có cây cối, có sông ngòi. Viên cảnh sát nói anh ta tìm thấy em cô ở công viên. Lúc công viên đóng cửa, mọi người đi về hết thì mới phát hiện ra em cô, anh liền đưa về đồn. Lục Thư cũng không nổi trách mắng, cô sợ em mình giận dỗi đòi về quê không ở với chị nữa, nên chỉ nhanh tay dọn cơm cho em ăn, rồi cho nó đi ngủ.

Hôm sau, sự việc vẫn lặp lại giống như hôm trước, ban ngày Nhất Ưc Lục chạy đi chơi biệt tăm, nhưng tối đến cũng biết quay về nhà ăn cơm rồi đi ngủ. Lục Thư nghĩ hay là đầu óc Nhất Ưc Lục bị tổn thương do bố đánh, cô liền đưa em đến bệnh viện để kiểm tra toàn bộ. Kết quả là sức khỏe cậu ta rất tốt, chẳng có bệnh tật gì hết. Nhất Ưc Lục còn rất thông minh, chỉ cần học được chữ nào đó là lập tức nhớ rất kỹ, không phải dạy tới lần thứ hai, cho nên không cần phải ôn luyện, đỡ được việc phải làm bài tập ở nhà. Cái ống tiêu “có nhiều lỗ, thổi thì kêu” mặc dầu không có ai dạy, nhưng Nhất Ưc Lục cũng biết thổi tiếng bống tiếng trầm nghe rất hay, tuy chẳng ai biết đó là khúc nhạc gì, nhưng ít nhất cũng chứng minh đầu óc của em cô không đến nỗi bị tổn thương, mà vẫn hoàn toàn bình thường. Nhưng em cô vẫn cứ buổi sáng ra đi, buổi tối mới về nhà, chứ không chịu đi học. Lục Thư sợ em mình mê chơi điện tử nên đành nhờ Đào phái người mặc thường phục ngấm theo dõi em mình xem nó đi đâu, làm những gì. Đào đồng ý, anh cho người ngấm đi theo em cô suốt một ngày. Buổi tối người này quay về báo cáo thì nội dung đúng như lời Lục Thư đã nói với chủ nhiệm Lưu:

- Lang thang khắp nơi trên đồng, nói chuyện với chim, với cá, với hoa lá!

Lục Thư không thể hiểu vì sao Nhất Ưc Lục lại không thích đi học. Khi ấy, ông già bé nhỏ còn chưa trở thành nhà Quốc học nổi tiếng, chưa phải đi các nơi để giảng dạy cho sinh viên. Một hôm, Lục Thư mời ông đến Độc Tú Cư, nghiêm túc hỏi ông về tình trạng của em mình. Ông già vừa uống trà vừa đợi Nhất Ưc

Lục về để nhìn mặt. Mãi cho đến tận tối, Nhất Úc Lục mới đi chơi về.

Ông già vừa nhìn thấy Nhất Úc Lục liền dẫn chén trà xuống bàn đánh “cạch” một tiếng, rồi nói với Lục Thư:

- Đứa bé này bẩm sinh đã kì lạ, không phải là vật nhốt trong lồng. Tôi khuyên em mấy chữ: mặc cho nó đi!

64

Ông bố Lục Thư sống hai tháng ở thành phố thì một mực đòi trở về quê. Ông nói ông ở thành phố không quen, ra phố thì âm ỉ, ở nhà thì bức bối. Lại gặp lúc ở quê đang xây đập chứa nước Tam Hiệp, Nhà nước đã xây nhà tái định cư trên đồi để di dời dân đến đó cư trú. Nếu bố Lục Thư không về sẽ không được phân nhà mới, mà ông về quê đương nhiên phải đem theo Nhất Úc Lục theo. Chính vì thế, Nhất Úc Lục chỉ ở với chị hơn hai tháng trên thành phố rồi lại quê cùng bố.

Sau khi Nhất Úc Lục về quê, cứ cách một hai tháng Lục Thư lại về thăm em một lần, cô thấy Nhất Úc Lục chỉ ghi tên ở trường còn nó vẫn ngày ngày rong chơi khắp nơi, không đi học cũng không phá quấy. Nghĩ đến câu ông già bé nhỏ nói Lục Thư cũng đành mặc cho nó đi chơi. Về công việc làm ăn thì sau hơn hai năm, Lục Thư không những trả hết nợ mà còn ăn nên làm ra, công ty hữu hạn cổ phần văn hóa giải trí Độc Tú Cư ngày càng hưng thịnh! Lục Thư vừa có Đào bên cạnh, vừa có tiền trong túi, cô chỉ bận tâm lo nghĩ cho Nhất Úc Lục thôi. Nhưng cứ một hai tháng, cô lại phải chạy đi chạy về thì mệt vô cùng! Dân quê cô từ khi định cư ở trên đồi thì phần lớn không làm ruộng mà chỉ trồng vườn cây ăn trái, hoặc mở một cửa hàng buôn bán nho nhỏ. Bố Lục Thư cũng không ra đồng làm ruộng nữa, hàng ngày ông chỉ ngồi trên đồi ngắm phong cảnh, thư giãn đầu óc. Ông cũng biết nếu Nhất Úc Lục không ở với ông thì số lần Lục Thư về thăm nhà sẽ không nhiều như hiện nay nữa, thế là ông giữ riết Nhất Úc Lục bên mình. Việc này khiến Lục Thư lo lắng không yên.

Hiếu được tâm tư của cô, Đào bảo Lục Thư:

- Sao em không thử nghĩ xem, mẹ em mất đã mười mấy năm trời, bố em chẳng còn ai bên cạnh, ngoài em trai em. Cho dù không thích nó nhưng ông vẫn muốn nó ở bên cạnh mình, đó là lẽ thường tình của con người ta! Bố em năm nay mới ngoài năm mươi, vẫn còn khả năng sinh hoạt vợ chồng! Em chỉ lo chuyện chăn gối của chúng mình mà không nghĩ gì đến bố em, thì thật chẳng hay chút nào! Bây giờ trừ phi chúng ta tìm vợ mới cho bố em thì bố em mới chịu buông thảng bé ra, nếu không nó sẽ chẳng đi đâu được, chỉ còn nước đợi đến khi ông cụ mất mà thôi! Nhưng chúng ta chẳng bao giờ lại muốn ông cụ mất sớm, thế nên em

đừng nôn nóng, nôn nóng cũng chẳng giải quyết được việc gì. Điều quan trọng là ta phải nhanh chóng tìm bạn đời cho bố em, cũng là tìm cho em một bà mẹ kế.

Lục Thư nghe xong chột hiệu ra, cô liền về quê nghe ngóng khắp nơi để tìm một người phụ nữ đơn chiếc thích hợp với bố mình. Nhưng đối tượng như vậy rất khó tìm: không được quá già mà cũng không thể quá trẻ, phải vào quãng từ bốn mươi đến năm mươi; không có con cái, vì nếu người ấy có con riêng thì bố cô sẽ nghĩ thà ở với Nhất Ưc Lục còn hơn. Còn một vấn đề quan trọng hơn nữa là, dân di dời đều muốn vào thành phố, nhất là những góa phụ đơn chiếc; bà góa nào cũng chỉ muốn lấy chồng thành phố chứ chẳng ai lại ngu ngốc lấy chồng chốn núi đồi hoang vu. Dù lên phố huyện làm người giúp việc còn hơn là làm vợ một ông già cô quả ở trên đỉnh đồi. Bởi vậy, mấy lần Lục Thư đi tìm đều công cốc quay về!

Đào thấy Lục Thư lần nào trở về mặt mày cũng đều ủ ê, nghe cô kể về những khó khăn trong việc tìm vợ cho cha, anh liền nói:

- Anh có cách rồi. Anh thử đến trại cải tạo xem trong số các nữ phạm nhân sắp được tha có người nào thích hợp không nhé. Anh nghĩ thế nào cũng có, chỉ cần đối xử tốt với người ta một chút là được. Nhưng tìm được rồi, em đừng nói cho bố em biết thân phận của người đó nhé, anh sợ ông cụ nhất thời không đồng ý.

Thoạt nghe Đào nói, Lục Thư cũng có chút do dự. Tìm một nữ phạm nhân đã ngồi tù làm mẹ kế, Lục Thư thấy chướng quá. Nhưng Đào ra sức thuyết phục:

- Em đừng coi thường những người phụ nữ đó. Cũng giống như việc em từng làm *tiểu thư*; họ cũng có nỗi khổ riêng, nào có ai sinh ra đã là kẻ xấu đâu! Cho dù rất yêu em, nhưng anh không thể không nhắc em “đừng có quên đau sau khi đã khỏi nhột!”.

Lục Thư không cần nghe gì nữa, chỉ cần anh nói anh yêu cô là đã đủ lắm rồi.

Thực ra, Đào đã có ý nghĩ đó từ lâu và đã lên kế hoạch từ trước, chỉ còn đợi Lục Thư bằng lòng nữa là xong. Sau đó hai hôm, anh bảo Lục Thư cùng anh đến trại giam nữ ở ngoại thành. Có người quen thật dễ làm việc, giám thị trại giam thấy hai người đến, vội ra đón họ vào văn phòng. Sau mấy lời hỏi thăm, người giám thị rút một túi hồ sơ trong ngăn kéo, nói với Đào và Lục Thư:

- Trước hết tôi sẽ giới thiệu qua về tình hình của người phụ nữ mà tôi tìm giúp cho anh chị. Hai người thử xem có thích hợp hay không, nếu thấy không thích hợp thì tôi lại tìm người khác. Người nữ phạm nhân này tên là Hoàng Tiểu Mai, năm nay 43 tuổi. Ban đầu chị ta lấy một người họ Hán và sinh được hai con,

đứa đầu lên bảy còn đứa thứ hai mới được hai tuổi. Đứa lớn mắc bệnh nặng phải chạy chữa tốn kém. Hai vợ chồng họ chỉ là nông dân bình thường lấy đầu ra tiền mà chữa bệnh cho con? Khi đó Nhà nước đang tuyên truyền chính sách sinh đẻ có kế hoạch, nếu phụ nữ đã có con mà chịu thắt ống dẫn trứng sẽ được hai trăm tệ, vì hai trăm tệ này mà Hoàng Tiểu Mai đã đi thắt ống dẫn trứng! Nhưng hai trăm tệ đó cũng không chữa được bệnh cho con, đứa con đầu của họ đã chết! Họa vô đơn chí, đương lúc đau đớn vì con chết thì đứa con thứ hai của họ lại bị một tên buôn người lừa bắt đi, nghe nói là nó bị đưa đi bán tận vùng Sơn Tây, Hà Bắc, như vậy thì làm sao mà tìm lại được? Lúc ấy, Hoàng Tiểu Mai đã thắt ống dẫn trứng rồi làm sao sinh con được nữa, rồi chồng chị vì muốn kiếm thêm mụn con mà ngày ngày gây chuyện với chị, âm ỉ đến mức phải ra tòa li dị. Sau khi li hôn Hoàng Tiểu Mai không biết đi đâu, về nhà mẹ đẻ thì không có nơi để ở, cũng chẳng có ruộng vườn để cày cấy, chị đành lên phố huyện tìm việc làm. Nhưng phố huyện cũng chẳng có việc để chị làm. Sau đó thì... phải xem ý kiến của anh chị thế nào.

Nói đến đây, giám thị hắng giọng mấy cái rồi nói tiếp “Sau đó chị ta bị một tên ma cô ép làm *bướm đêm* một thời gian”.

Giám thị tưởng Lục Thư không hiểu *bướm đêm* nghĩa là gì, nên anh giải thích với Lục Thư. “*Bướm đêm* là loại gái mại dâm đứng bắt khách ở bên đường. Anh chị đừng khinh ghét chị ấy vì chuyện này nhé. Đầu được vài hôm thì chị ấy bị công an bắt, tạm giam mười lăm ngày. Có một quản giáo ở trại rất ưng chị. Sau khi chị ta được tha thì anh này đưa chị về ở cùng. Anh chàng quản giáo này có một đứa con riêng mười tuổi, tính tình ngang bướng, nó đã không gọi chị là mẹ lại còn sai bảo, đánh đập chị như người ở! Một hôm, chị dắt thằng bé ra ngoại ô thị trấn để hái rau dại. Lúc đó trời bỗng mưa rất to, đường đất trơn trượt khó đi, Tiểu Mai và đứa bé đều bị trượt chân ngã xuống sông, chuyện sau đó như thế nào thì rất khó nói. Chỉ biết chị về nhà một mình còn thằng nhỏ thì đã bị chết đuối! Chị nói chị đã cố hết sức để cứu thằng nhỏ nhưng không được vì chị không biết bơi. Tuy nhiên, vì thường ngày quan hệ giữa chị và nó không tốt nên bố đứa trẻ đã tố cáo chị cố ý mưu hại con anh ta. Tòa án phán xử như thế nào đây? Nếu bảo chị đẩy thằng bé xuống sông, cố ý mưu sát thì làm gì có nhân chứng, còn nếu nói do không cẩn thận cả hai cùng ngã xuống sông, thì dù chị có cố gắng cứu đứa bé thì cũng không có ai chứng kiến. Tòa sợ áp lực từ bên nguyên nên đã xử chị vào tội “vô ý làm chết người”, kết án mười năm tù. Thật lòng mà nói, trong thời gian ngồi tù chị đã cải tạo rất tốt. Đợt trước ở đây có trận lụt lớn, trong khi các phạm nhân khác đều di chuyển đi chỗ khác, thì chị đã xả thân cứu người khác trong cơn nguy hiểm, cấp trên đã biểu dương chị, chuyện này còn được đăng trên báo cơ đấy. Hiện nay, chị đã cải tạo được hơn sáu năm, lao động rất giỏi giang chăm chỉ, gương mẫu trong việc giữ gìn kỷ luật, cấp trên cho rằng việc trả tự do cho chị cũng không nguy hại gì đối với xã hội; nên chúng tôi đã thông báo với chị ấy là chị sẽ được tha trước thời hạn. Chúng tôi đã gặp riêng chị động viên nói chuyện, nhưng chị ấy không muốn trở về với xã hội, vì ở bên ngoài chị không còn ai nương tựa, chị ấy muốn được ở lại trại. Anh Đào chắc biết Nhà nước ta hiện vẫn chưa có chính

sách đó! Nếu anh chị thấy thích hợp thì tìm một nơi tử tế để chị ta gửi thân; nếu không thì ta sẽ trao đổi sau.

Đào liếc nhìn Lục Thư thấy cô không có ý kiến gì, anh liền nói với giám thị trại giam:

- Nếu vậy, anh cho chúng tôi gặp mặt chị ấy trước đã!

Giám thị gật đầu đáp:

- Tốt rồi! Anh chị nghe tôi kể mà không có ý kiến gì là tốt rồi, vậy xin mời hai người theo tôi đến phòng thẩm vấn ở phía bên kia. Anh Đào sẽ vào đó cùng tôi, còn chị Lục thì vào phòng bên cạnh quan sát. Anh Đào, anh thấy thế nào?

Đào bảo Lục Thư:

- Cứ như thế nhé, trại trưởng là người rất chu đáo! Cô cứ ở phòng bên theo dõi, không nên vừa tới đã gặp mặt chị ta ngay. Nếu cô thấy không vừa ý thì cũng không làm chị ta khó xử.

Giám thị dẫn Đào và Lục Thư đến phòng thẩm vấn, rồi để Lục Thư ngồi ở phòng bên. Anh bảo Lục Thư:

- Chị ngồi ở đây nhé, từ cái cửa kính này chị có thể xem và nghe chúng tôi nói chuyện. Còn chúng tôi thì sẽ không nhìn thấy và cũng không nghe thấy chị nói gì đâu. Thực ra chúng tôi cũng không có gì phải hỏi Hoàng Tiểu Mai cả, nếu chị thấy được thì cứ gõ hai tiếng vào tấm cửa kính, còn nếu không thì là một tiếng! Tôi sẽ theo ám hiệu của chị mà xử lý, nếu được tôi sẽ nói với chị ta vài lời, còn nếu không được thì tôi sẽ không hỏi gì nữa mà đưa chị ta về trại luôn. Chị thấy như thế có được không?

Lục Thư rối rít cảm ơn anh:

- Cảm ơn, cảm ơn anh! Thật làm phiền anh quá, rõ là không phải chút nào!

- Chị đừng khách sáo, phiền phức gì đâu. Việc anh Đào nhờ, tôi nhất định phải hoàn thành. Hơn nữa, đây cũng là một việc tốt! Không ít phạm nhân nữ sinh ra đã chịu khổ. Không biết chị có tin số mệnh của con người hay không nhưng tôi thì tôi tin! Có người số sướng thì có người số khổ, cuộc đời là thế mà!

Trong căn phòng trống không, không bày biện gì đáng kể ngoài một cái bàn và hai cái ghế, trên mặt tường có một khung cửa lớn mà khi nhìn lại hóa ra là một tấm gương to. Lục Thư ngồi xuống, cô vừa căng thẳng, lại vừa tò mò. Nhìn qua cửa kính Lục Thư có thể thấy rất rõ mọi vật ở phòng bên. Thoạt đầu, Lục Thư nhìn thấy Đào và giám thị cùng ngồi trước bàn thẩm vấn trò chuyện vui vẻ. Ít phút sau, một anh công an trại giam dẫn một phụ nữ mặc bộ quần áo tù đi vào phòng. Lục Thư ngắm kỹ chị ta, ấn tượng ban đầu rất tốt! Chị này người tầm thước, mày thanh mắt nhỏ, gương mặt hồng hào, thân thể khỏe mạnh, xem ra có vẻ trẻ hơn tuổi nhiều, chắc hồi trẻ chị là người có nhan sắc, nếu không thì người quản giáo đã chẳng mê chị mà đưa chị về nhà. Nếu chị ấy chịu ở với bố mình thì bố mình quả là người có phúc! Nghĩ tới cảnh thế lương và khốn khổ hôm mình mới chân ướt chân ráo vào thành phố lạ lẫm, vô định giữa đường phố giống

như lời giám thị nói, có người số sướng, có người số khổ, nếu hôm ấy chẳng may mình gặp phải một tên lừa đảo, bị hấn uy hiếp, ép buộc thì chưa biết chừng mình đã trở thành gái đứng đường cũng nên. Nghĩ tới đây Lục Thư nảy sinh niềm cảm thông, bất giác cô gõ hai tiếng lên cửa kính.

Vừa nghe thấy hai tiếng gõ của Lục Thư, Đào và Giám thị liền bảo Hoàng Tiểu Mai ngồi xuống. Tiểu Mai lí nhí một tiếng “Cảm ơn!” rồi rón rén ngồi xuống mép ghế. Giám thị giả bộ lật xem hồ sơ của cô, nhân đó Đào đi sang phòng bên này:

- Sao quyết định nhanh thế? Em nên xem xét kỹ, nếu không sau này lại hối hận, lúc ấy thì chuyện sẽ chẳng ra làm sao cả!

Nhưng khi thấy Lục Thư rơm rớm nước mắt thì anh không gặng hỏi nữa, chỉ nói “Thôi, để anh trở lại phòng đó, nói cho chị ta rõ”. Dứt lời, anh quay lại căn phòng vừa rời khỏi.

Giám thị thấy Đào bước vào nhìn anh khẽ gật đầu thì biết Lục Thư đã đồng ý, liền hỏi Hoàng Tiểu Mai:

- Sao vậy? Đội trưởng của các chị phản ánh chị có điều gì đó không yên tâm. Có chuyện gì thế? Được tha trước thời hạn là chuyện tốt mà, người khác muốn cũng chả được! Chị hay thật đấy, được về sớm mà lại thờ vắn than dài. Hay là có chuyện buồn gì à?

Hoàng Tiểu Mai cúi đầu, im lặng. Thấy giám thị hỏi, chị mới khẽ trả lời:

- Thừa giám thị, em xin cảm ơn lòng tốt của lãnh đạo và sự quan tâm, giáo dục trong nhiều năm nay của Đảng và Chính phủ! Chỉ là vì hoàn cảnh của em không giống mọi người. Khi được tha, mọi người đều vui vẻ trở về nhà, đoàn tụ cùng người thân. Còn em thì không có nơi để về, hơn nữa em ở đây cũng đã quen rồi, em thấy đây mới chính là nhà của mình nên em xin cán bộ cho em được ở lại. Em biết làm nhiều việc lắm, cán bộ cứ yên tâm.

- Có ai không yên tâm về chị đâu? Chính vì yên tâm nên chúng tôi mới sớm thả chị đó! Còn việc chị sẽ về đâu sau khi ra khỏi trại, lãnh đạo đã nghĩ đến việc đó giúp chị rồi! Chúng tôi sẽ tìm cho chị một nơi thích hợp để chị sống vui vẻ. Chị còn trẻ mà, mới chỉ khoảng bốn mươi thôi, chưa biết chừng, tôi còn được mời uống rượu mừng của chị nữa đấy!

Dứt lời, giám thị cười lớn, Hoàng Tiểu Mai cũng ngượng ngùng cúi đầu e thẹn mỉm cười. Lục Thư thấy Hoàng Tiểu Mai cười trông càng hiền lành đáng mến, cô chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng được trò chuyện với chị; khi thấy Đào vẫn ngồi yên vị không nói gì, cô vội gõ thêm hai tiếng vào cửa kính để nhắc anh. Đào hiểu ngay ám hiệu của Lục Thư, anh biết sau này anh sẽ phải gọi là “dì” hoặc “bác gái” với người nữ phạm nhân đang ngồi trước mặt này. Riêng anh, anh cũng cảm thấy có thiện cảm với chị ta nên liền lịch sự nhìn Hoàng Tiểu Mai, từ tốn giới thiệu:

- Chào chị! Tôi họ Đào, chị cứ gọi tôi là Đào cảnh sát. Tôi muốn hỏi chị một câu, sau khi ra khỏi đây chị muốn ở thành phố hay ở nông thôn?

Hoàng Tiểu Mai xưa nay chưa từng thấy một sĩ quan cảnh sát điển trai nào lại cung kính, lễ độ với mình như vậy, nên chị cũng đứng lên chào anh rồi bẽn lễn nói:

- Tôi thật lòng muốn được ở lại đây. Nếu lãnh đạo không đồng ý thì tôi đâu dám kén chọn, tôi sẽ nghe theo sự sắp xếp, bố trí của lãnh đạo.

Đào nói tiếp:

- Chị thấy đấy, giám thị đã phải suy nghĩ rất nhiều về chuyện tìm cho chị một nơi để đi về sau khi chị ra khỏi nơi này! Hôm nay, giám thị và tôi mời chị tới đây chúng tôi không coi chị là phạm nhân, mà xem chị như một người bình thường để cùng trò chuyện. Nếu chúng tôi bố trí cho chị ở một nơi rất tốt tại nông thôn để yên ổn làm ăn thì ý chị thế nào? Vì thế chúng tôi mới hỏi chị muốn ở thành phố hay về nông thôn? Chị đừng e dè gì cả, cứ nói thẳng với chúng tôi.

Hiểu được ẩn ý muốn chị về nông thôn trong câu, Hoàng Tiểu Mai lập tức nói:

- Thật lòng mà nói thì tôi vẫn thấy ở nông thôn tốt hơn. Tôi vốn lớn lên ở nông thôn, có những việc ở thành phố tôi không hiểu. Chính vì tôi lên thành phố nên mới gặp phải những chuyện như vậy, nếu không thì đâu có xảy ra cơ sự gì!

- Tốt! - Đào nói. - Vậy đợi đến hôm chị ra tù, tôi sẽ tới đây đón chị. Nghe giám thị nói từ nay đến khi xong mọi thủ tục, thì khoảng chừng một tháng nữa là chị có thể ra tù. Trong thời gian này chị cứ an tâm cải tạo nốt, nhưng cũng cần chú ý giữ gìn sức khỏe đấy nhé!

Sau khi trở về nhà, Lục Thư không còn vẻ sầu muộn nữa, niềm vui khiến gương mặt cô sáng ngời. Hơn cả phạm nhân mong ngóng ngày phóng thích, cô nóng lòng muốn được nói chuyện với Hoàng Tiểu Mai.

Đào nói:

- Em không cần sốt ruột. Anh đã nghĩ được một cách khiến bố em tự nguyện đưa em trai em đến ở với chúng ta rồi. Nếu chúng ta chủ động giới thiệu Hoàng Tiểu Mai với cụ thì không chừng cụ sẽ nghi ngờ. Cụ có thể sẽ nghĩ, thì ra chúng nó cứ nói mãi về việc này chẳng phải vì muốn bố được vui vẻ hạnh phúc mà là muốn mang thằng em đi! Thêm nữa có thể bố em đồng ý kết hôn với Hoàng Tiểu Mai nhưng không chịu để thằng bé đi với chúng ta. Nếu như vậy thì mọi công sức đổ xuống sông xuống bể cả! Ông già nghiên cứu Quốc học của em có nói một câu rất ấn tượng với anh. Ông ấy bảo Hàn Phi Tử có nói “Việc thành là do biết giữ bí mật, việc hỏng là do tiết lộ ra ngoài”, cho nên em không được khua chiêng gõ trống nói hết mọi chuyện với Hoàng Tiểu Mai! Lúc đầu em còn phản đối chuyện này, thế mà sao bây giờ lại đồng ý nhanh

thế? Làm chuyện gì cũng phải thận trọng chứ, em đừng nóng vội quá. Trong việc này em cũng đừng nên nhúng tay vào! Em mà nhúng tay vào thì trong lúc xúc động mạnh, không biết em còn có thể nói những gì với Hoàng Tiểu Mai khiến chị ta rối tinh rối mù lên! Em cứ nghĩ mà xem, Hoàng Tiểu Mai ở trong trại giam gần ấy năm trời, chỉ quen cách nói chuyện ở trong trại giam, chứ làm sao mà quen được với cách nói năng như em. Nếu bây giờ, chỉ trong ít phút mà em kể hết sự thật rồi đưa ra yêu cầu của em thì sẽ làm cho chị ấy hoảng sợ, thậm chí còn cho rằng em lợi dụng để làm việc không tốt. Đã bị lừa một lần rồi nên chị ấy không dám làm điều gì bất chính đâu, chị ấy chỉ quen làm theo lệnh của lãnh đạo thôi. Trước tiên, anh sẽ nói chuyện theo kiểu như trong trại giam, ra lệnh chị ấy phải làm như thế này thế khác. Chỉ có cách ấy mới có thể se duyên cho bố em và Tiểu Mai thôi, có như vậy ông cụ mới muốn đẩy thẳng bé đi càng xa càng tốt!

Lục Thư ôm cổ Đào, hôn lấy hôn để, khen ngợi:

- Anh tài thật đấy! Giỏi quá đi mất! Tối nay em sẽ phục vụ anh thật tốt!

Anh vội né người tránh cô:

- Được rồi, được rồi! Lần nào em cũng làm anh mệt mỏi cả người. Đợi khi nào làm xong việc này, rảnh rồi anh sẽ đến để tận hưởng sự phục vụ của em.

67

Ngày hôm sau Đào lái xe về quê Lục Thư, sau hai hôm anh trở lại, nói với cô - Tốt rồi, em cứ đợi điện thoại của bố bảo em về đón em trai đi nhé!

Hôm Hoàng Tiểu Mai ra tù, cảnh sát Đào đích thân đón chị về quê của Lục Thư. Tranh thủ mấy tiếng đồng hồ ngồi cùng trên xe, anh kể một phần kế hoạch se duyên cho Tiểu Mai nghe để chị biết nên làm thế nào, mà cũng là làm quen với nhau để chị thấy mọi người trong nhà đều rất tốt bụng. Điều này sẽ khiến chị yên tâm và phối hợp khéo léo với anh hơn. Chưa đầy một tuần sau đó, Lục Thư nhận được điện thoại của bố, ông nói ông đã tìm được đối tượng kết hôn và yêu cầu Lục Thư về đón em lên thành phố, Lục Thư giả vờ nói:

- Bố lấy vợ là chuyện vui của cả nhà, con sẽ về để uống rượu mừng, nhưng em con ở cùng với bố và dì thì chẳng phải sẽ càng vui vẻ sao? Mà em nó được dì chăm nom thì con ở đây càng yên tâm!

Giọng bố cô gắt lên trong điện thoại:

- Vui vẻ cái nỗi gì! Nó cứ chạy nhông nhông suốt từ sáng đến tối khiến bố rất bức mình. Nó không ở cùng, bố càng thoải mái hơn! Thôi, con mau về nhà đi, mau về nhà đi! Con muốn yên tâm thì để nó ở bên

con là tốt nhất! Mau về đón nó đi, để bố được yên thân!

Thì ra Đào đã đến trụ sở công an ở quê Lục Thư để nhờ bạn bè bố trí một “cái bẫy”; mấy cậu công an ở đó cứ cười sằng sặc, họ sốt sắng tham gia kế hoạch để tác thành cho một việc tốt đẹp.

Khi ấy, bố Lục Thư rất lấy làm lạ vì thấy ngày nào cũng có các anh công an đến nhà hỏi han này nọ, lãnh đạo công an huyện cũng chạy đến thăm hỏi cứ như ông là một vị lão thành cách mạng nghỉ hưu không bằng. Mà lạ một cái là anh nào cũng nói giống nhau: “Ông đã nhiều tuổi rồi mà không có người ở bên cạnh chăm sóc, thật đáng thương. Ở nhà thì cứ thui thủi một mình, không ai trò chuyện; ra ngõ thì nhà cửa chẳng ai trông coi. Mùa hạ không có ai quạt mát, mùa đông không có người ủ chăn; ngủ một mình đến chán cũng lạnh, cuộc đời sao mà buồn thế?”. Bố Lục Thư thấy mọi người quan tâm đến mình như vậy thì cũng thầm tủi cho thân phận lẻ bóng của mình. Nghĩ lại ông thấy bao nhiêu năm qua mình sống trong cảnh chiếu đơn chăn lạnh quả thực là khổ; vợ mất đã hơn mười năm nay, lời trăng trối của bà ấy là cho con gái đi học cũng đã thực hiện xong, chẳng còn điều gì không phải với bà ấy cả! Lục Thư mỗi tháng biếu một nghìn tệ, chẳng những tha hồ ăn tiêu xả láng mà dù có đổi ra tiền xu ném xuống Trường Giang từ sáng đến tối cũng không hết. Còn nếu có người tâm tình bên cạnh thì có khi chả đủ mà tiêu.

“Mẹ nó chứ! Sao mà mình khờ khạo thế cơ chứ! Sao lại không nghĩ ra nhỉ? Tự dưng phải chịu khổ bao năm. Khẩu hiệu của đồn công an sao mà đúng thế: Vì nghĩa quên thân vì dân phục vụ! Mấy chú công an quả là chu đáo quá!” - Ông già nghĩ.

Lãnh đạo công an huyện ra chỉ thị tìm cho ông già một người bạn đời, yêu cầu cấp dưới phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Đàn ông góa vợ, đàn bà góa chồng sống độc thân mười mấy năm không nghĩ đến chuyện tục huyền tái giá thì thôi, nhưng hễ nghĩ đến rồi thì chẳng khác gì dê vỡ, nước ào ào dâng lên, không gì ngăn nổi! Mấy cậu công an đã khơi dậy ý định tục huyền của bố Lục Thư, khiến cho ông già suốt ngày ngồi đứng không yên. Nhưng bố Lục Thư cũng vấp phải khó khăn giống như cô, đó là tìm đâu ra một quả phụ thích hợp để lấy? Mấy anh công an cũng than thở về việc khó lòng hoàn thành nhiệm vụ mà cấp trên đã giao cho, lúc nào đến nhà ông cũng thất thểu, khổ sở. Nhưng sau đó ít ngày, họ lại vui mừng chạy đến nói:

- Được rồi, được rồi! Khó khăn lắm chúng tôi mới tìm được cho bố già đấy! Bên bờ sông có một chị quả phụ sống một mình, là một trong số những hộ dân phải di dời nhưng chị ta cứ bám lấy bờ sông không chịu chuyển đi, gây cản trở cho việc xây dựng đập chứa nước Tam Hiệp. Hôm nào chúng tôi sẽ đưa chị ấy đến đây để hai người gặp mặt, chị ấy mà thấy gia đình có điều kiện, bác lại vẫn còn tráng kiện, nhà lại neo người thì thế nào cũng sẽ bằng lòng chuyển đến đây thôi. Bác hãy giúp sức cho việc xây dựng đập chứa nước Tam Hiệp nhé!

Ngày hôm đó, bố Lục Thư thay quần áo mới, chải đầu rửa mặt sạch sẽ. Ông thân sinh của Lục Thư và Nhất Ưc Lục tuy lâu nay làm ruộng vất vả, nhưng chỉ cần sửa soạn đôi chút thì còn oai hơn cả mấy ông

cán bộ hưu trí trên thành phố ấy chứ.

Buổi sáng hôm ấy, bố Lục Thư quả nhiên thấy có anh công an đưa một người phụ nữ trung niên đến, ông vội vàng ra đón vào nhà. Ai ngờ khi vừa nhìn thấy Hoàng Tiểu Mai, ông tưởng chừng như được nhìn thấy tiên nữ giáng trần, như bị trúng tiếng sét ái tình, cái phần đàn ông bên dưới của ông lâu nay vốn vẫn vô tri vô giác bỗng nhiên trời dậy. Ông luống cuống không biết phải tiếp đãi như thế nào cho phải, tay ông run đến nỗi ấm chén va vào nhau loảng xoảng, rơi vỡ mấy cái liền. Anh công an thấy vậy cười thầm trong bụng, biết rằng cá đã cắn câu, bèn cố ý dẫn Hoàng Tiểu Mai đi xem khắp nhà rồi nói:

- Chị thấy chưa? Tivi, tủ lạnh, máy giặt, lò vi sóng thứ gì cũng có, những thứ này đều là đồ gia dụng cao cấp của người thành phố đấy. Chị ở đây thì cơm nước, giặt giũ đều rất tiện.

Bố Lục Thư vội nói:

- Không cần, không cần, những việc đó không cần cô phải động tay! Tôi làm được tất! Mấy thứ này đều do con gái tôi ở thành phố sợ tôi vất vả nên mua cho đấy! Có mấy cái máy này thì giặt giũ hay nấu nướng đều rất nhanh mà không tốn sức, nhưng mấy việc đó không cần cô nhúng tay vào đâu!

“Nàng tiên” chỉ ngoan ngoãn theo anh công an đi xem một vòng quanh nhà, nhưng không nói gì hết. Bố Lục Thư thì chẳng khác gì chú chó tơ cứ lót tót đi sau “nàng tiên” mà thèm rỏ dãi! Còn anh chàng công an đưa “nàng tiên” xem nhoáng nhoáng một lát rồi cả hai lại đi ngay. Tối đó, bố Lục Thư hết trở dậy lại nằm xuống, suốt đêm trằn trọc không thể nào chợp mắt nổi!

Hôm sau anh công an lại đến, tỏ ra rất khó nghĩ, nói:

- Chị ấy cũng vừa lòng bác đấy, nhưng hiềm nỗi nhà bác còn có một cậu con trai, không hiểu chị ấy nghe ai nói mà biết con trai bác ghét đi học, cứ rong chơi suốt ngày. Chị ấy sợ sau đây về ở với bác sẽ khó bảo ban, dạy dỗ nó. Chị ấy sống một mình quen rồi, nên cứ nghĩ đến ở với cha con bác thì lại thêm gánh nặng. Nếu bác đưa con trai đến sống ở nơi khác thì chắc hỉ sự sẽ thực hiện được ngay.

Bố Lục Thư vội đáp:

- Được, được, được! Chị nó ở thành phố cũng đang muốn đưa nó lên. Tôi sẽ gọi điện bảo chị nó về đón ngay đây.

Hôm Lục Thư về nhà đón Nhất Ưc Lục, cũng là hôm bố cô thành thân với Hoàng Tiểu Mai.

Tất cả mọi nơi từ trong nhà ra đến tận ngõ đều được quét dọn sạch sẽ, treo đèn, kết hoa, chỗ nào cũng dán chữ song hỷ đỏ rực! Còn Nhất Ưc Lục thì bỏ đi chơi mất tăm mất tích! Hoàng Tiểu Mai chỉ trang điểm nhẹ nên trông chị trẻ ra rất nhiều, so với mấy bà trung niên ở quê có thể nói nhan sắc chị vào loại xuất chúng. Lục Thư vừa nhìn thấy Hoàng Tiểu Mai, đã gục đầu vào vai chị òa khóc. Mọi người đều nghĩ cô vui quá nên khóc, nên ai nấy đều để mặc cho hai người chuyện trò tâm sự với nhau. Hoàng Tiểu Mai thấy “con gái” vừa xinh đẹp, lại vừa thân thiết với chị, nên rất xúc động, trong lòng dâng trào niềm sướng vui

chưa từng có, hai người ôm nhau vừa khóc, vừa cười!

Nhất Úc Lục ra thành phố ở cùng với Lục Thư. Nhưng qua mấy năm sống xa nhau, dưới con mắt của Lục Thư thì Nhất Úc Lục dường như không hề lớn lên chút nào mà vẫn như trẻ con chạy nhông nhông khắp chốn, không ở yên trong nhà dù chỉ một lúc! Lục Thư ghi tên em mình vào học lớp mười của một trường trung học trọng điểm rất khó xin vào. Nhưng vẫn giống như trước kia, trong danh sách lớp có tên, nhưng thầy giáo không hề thấy bóng dáng cậu khi điểm danh! Lục Thư hết cách, buộc lòng phải làm theo lời ông già bé nhỏ nói “cứ mặc cho nó đi”. Cô đành áp dụng chính sách “tự do chủ nghĩa” với em, muốn đi thì kệ cho nó đi. Nhất Úc Lục nói, ngoài quê ra cậu mới chỉ đến được thành phố C; nghe nói Thâm Quyến rất đẹp, rất náo nhiệt, cậu muốn đến đó để làm thuê.

- Ở quê ta rất nhiều người đã đến Thâm Quyến làm thuê đấy, em cũng muốn đi!

Lục Thư nói. - Em mới mười sáu tuổi, không công trường nào nhận em vào làm đâu; vậy thì em làm được gì chứ, thà ở nhà chơi còn hơn í - Nhưng Nhất Úc Lục không thích như vậy, cậu nói muốn “sống bằng sức lao động của mình”, nên nhất định cậu phải đi. Lục Thư đành phải hỏi ý kiến của cảnh sát Đào. Anh đáp. - Nếu em nó không muốn đi học mà cứ bắt nó đi học thì cũng chẳng được việc gì, để cho bọn trẻ sớm va chạm với xã hội cũng tốt, rèn luyện bản lĩnh đâu phải điều xấu.

Cảnh sát Đào liền đưa Nhất Úc Lục đến Thâm Quyến, nhờ mấy người bạn cảnh sát ở đấy trông nom giúp và tìm cho cậu ta một công việc nào đó ở công trường. Nhất Úc Lục đã cao một mét bảy, xem ra cậu đã trở thành một chàng trai lớn tướng, chủ thầu liền cho cậu làm việc và cùng ăn cùng ở với mấy người nông dân làm thuê. Tuy Lục Thư ở thành phố C còn em trai cô ở Thâm Quyến, nhưng Lục Thư vẫn thường xuyên đáp máy bay đến Thâm Quyến thăm em, cả đi lẫn về chỉ mất một ngày, còn tiện hơn nhiều so với việc về quê. Còn Nhất Úc Lục cũng vậy, hễ được nghỉ lễ nghỉ tết, là cậu lại bay đến thành phố C thăm chị, nên hai chị em vẫn thường xuyên gặp nhau. Cuộc sống của họ cứ trôi qua bình yên vô sự được gần hai năm thì xảy ra việc mà Lục Thư đã nói với chủ nhiệm Lưu: Nhất Úc Lục đã gây ra chuyện khiến nhóm nông dân làm thuê nổi nóng, họ nói “Thằng ranh con đó là cái thá gì? Phải cho nó một bài học nhớ đời!”. Họ chuẩn bị đánh hội đồng em cô thì may mà có bạn của Đào tới, anh này liền đến công trường “giải vây” cho Nhất Úc Lục. Sau đó do sợ trách nhiệm, anh ta liền gọi điện cho Đào. Lục Thư vừa nghe xảy ra chuyện vội vàng bay đến Thâm Quyến đưa Nhất Úc Lục về thành phố C.

Sau khi về thành phố C với chị, Nhất Ưc Lục cũng chịu khó yên được một thời gian. Vì rất mê mấy bộ phim hoạt hình như Tom và Jerry, Vịt Donald, chuột Mickey, vua Sư tử nên hôm nào cậu cũng thuê một chồng đĩa mang về nhà xem. Cậu ta xem suốt ngày chả thiết gì đến ăn uống, vừa xem vừa cười ngặt nghẽo. Sau đó cậu thấy xem phim hoạt hình mãi cũng nhàm vì chỉ toàn là các bức tranh biết cử động, chứ không có người thật biểu diễn. Cậu liền hỏi ông chủ cửa hàng băng đĩa xem có loại phim nào vui nhộn có người thật đóng không. Ông chủ này liền chọn cho cậu một số phim Mỹ và phim Hồng Công, Đài Loan. Nhất Ưc Lục rất thích bộ phim *Mặt nạ* của Jim Carrey. Sau khi đã xem hết phim hài do Jim Carrey đóng, cậu lại chuyển sang xem những phim hài khác của Mỹ, và phải xem phụ đề mới hiểu được. Nhưng khi xem phụ đề thì cậu lại không xem được hình ảnh, còn khi xem được hình ảnh thì lại không kịp nhìn phụ đề, nhìn lên nhìn xuống có lúc cả hai phần đều xem không được gì. Về sau cậu lại chọn xem phim Hồng Công và Đài Loan, trong số đó cậu đặc biệt thích xem phim hài của Chu Tinh Trì và nhanh chóng trở thành fan hâm mộ của ngôi sao này. Cậu xem đi xem lại nhiều lần những bộ phim do Chu Tinh Trì đóng, có những lời thoại cậu thuộc lòng. Lục Thư rất vui khi thấy em mình cuối cùng cũng đã chịu ở nhà, nhưng cô lại muốn nhân đó tiến thêm một bước nữa. Khi ấy, Trung Quốc chiếu một loạt những bộ phim truyền hình nhiều tập nổi tiếng, Lục Thư cho rằng loại phim đó rất có tính giáo dục nên ép em xem cùng cô. Nhiều khi đang xem cô cảm động chảy nước mắt, nhưng cậu em lại hồn nhiên nói:

- Chị bảo loại phim này có tính giáo dục cao, chị thì vừa xem vừa chảy nước mắt, còn em chỉ thấy buồn ngủ thôi. Nhưng theo em thì giáo dục kiểu này chắc chắn là không ổn rồi, thế nào cũng có trục trặc gì đó!

Nhất Ưc Lục thấy Lục Thư đầm đìa nước mắt trước màn hình tivi thì giật tóc, véo tai trêu chọc chị. Lục Thư cũng không vừa, liền đánh trả. Hai chị em đuổi nhau khắp phòng, rồi ôm nhau vật lộn trên ghế, trên sàn nhà. Trong giây phút đó, hai chị em cứ như được quay về với thời thơ ấu ở quê nhà! Lục Thư cảm thấy niềm hạnh phúc khi ở bên em trai khác hẳn với khi cô sống cùng Đào. Những lúc anh không đến và Nhất Ưc Lục hãy còn đang ngủ, Lục Thư rón rén đi vào phòng em, âu yếm vuốt tóc em rồi thiếp ngay bên cạnh, trong lòng cô trào dâng niềm thương yêu và tự hào về cậu em trai của mình!

Nhưng khi đã xem chán phim hài Chu Tinh Trì rồi cậu lại đòi đi làm. Cậu nói cậu rất thích không khí vui vẻ nhộn nhịp của công trường, hơn nữa trong lán trại ngủ cũng rất ngon, cứ như vừa sinh ra cậu đã thích sống cùng dân lao động vậy. Lục Thư đành để em tùy ý nhưng đưa ra một quy định: không được làm ở nơi khác, chỉ được làm trong thành phố C. Thành phố C cũng đang trong cơn sốt xây dựng, khắp nơi đều là công trường.

- Ngay từ khi em mới ra đời, lúc nào chị chẳng phải lo cho em? Lớn tướng như thế này rồi mà đi làm bên ngoài còn sinh chuyện, vẫn phải nhờ chị “đỡ bồ” cho. Em làm việc trong thành phố này nếu xảy ra chuyện gì chị còn có thể chạy tới giúp! Vào ngày nghỉ em phải về nhà với chị, chị không cho phép em ở bên ngoài! - Lục Thư căn dặn.

Nhất Ưc Lục nói:

- Được thôi, làm thuê ở đâu mà chẳng như nhau, em chỉ cần ở với đám thợ là được.

Nhưng dù cậu ta có làm thuê ở thành phố C thì vẫn sinh chuyện!

Một hôm, bộ phim mới nhất của Chu Tinh Trì được trình chiếu. Trước đó, bộ phim này đã được quảng cáo rầm rộ, các báo đài đều sôi lên với thông tin bộ phim sẽ đem lại sự mới mẻ cho công chúng, khiến cho các fan của Châu Tinh Trì đều ngẩn cổ mỗi mắt chờ ngày bộ phim ra rạp. Những tờ áp phích được dán khắp nơi, trên cả dãy cột điện nơi con phố chạy qua khu công trường của Nhất Ưc Lục. Khi Nhất Ưc Lục vừa tan ca, cậu hớn hờ nhảy lên xe buýt đến công rạp chiếu bóng xếp hàng mua vé. Dãy người mua vé xếp hàng ngày càng dài, ai cũng lo không biết có mua nổi tấm vé quý báu đấy không. Nhất Ưc Lục xếp hàng ở quãng giữa, cậu ngó trước ngó sau, xem ra thế nào mình cũng mua được vé! Thế rồi, bỗng nhiên có một cô gái xuất hiện bên cạnh Nhất Ưc Lục, khẽ hỏi:

- Anh ơi, anh đi xem phim một mình à?
- Vâng, có chuyện gì thế cô?
- Em đi xem cùng anh nhé, có được không anh?
- Sao? Cô sợ không mua được vé à? Các cô có mấy người? Tôi mua giúp cho nhé.

Cô bé nói: Chỉ có một mình em thôi. Đi xem phim với anh mà cũng cần nhiều người à! Một mình em chưa đủ hay sao?

Nhất Ưc Lục vội trả lời, “Được, được, được!” rồi chìa tay ra, tỏ ý muốn cô đưa tiền mua vé.

Cô gái cười: “Em không có tiền, nếu có tiền thì đi cùng anh làm gì?”

Nhất Ưc Lục mãi mới nhích được đến cửa bán, cậu mua hai vé rồi chen ra, bảo với cô gái sắp đến giờ chiếu phim rồi, mau vào thôi. Cô gái mạnh dạn khoác tay Nhất Ưc Lục, dựa đầu vào vai cậu rồi cùng bước vào phòng chiếu phim. Hai người vừa ngồi xuống ghế của mình thì bộ phim bắt đầu chiếu. Nhất Ưc Lục chăm chú nhìn lên màn ảnh. Được ít phút, những ngón tay của cô gái bắt đầu thám hiểm trên cơ thể cậu. Nhất Ưc Lục đẩy tay cô ra, cười nói: “Đừng làm thế! Xem phim đi!”. Nhưng cô gái dường như không

chút hứng thú gì với việc xem phim mà chỉ kín đáo ngắm nhìn Nhất Ưc Lục.

Phim vừa hết, nhưng Nhất Ưc Lục vẫn đang ngây ngất tận hưởng cảm xúc, phim có những đoạn rất hay có đoạn lại khiến cậu thất vọng. Khi cùng cô gái sánh vai đi ra, cậu bàn luận sôi nổi với cô về những chỗ hay dở trong phim. Nhưng cô gái không hề đả động gì đến phim ảnh mà lại hỏi:

- Anh đã đói bụng chưa? Chúng mình đi ăn chút gì nhé?

Nhất Ưc Lục rút di động ra xem:

- Chà! Thế mà hơn mười giờ rồi? Đói bụng thật đấy! Cô không nhắc thì tôi cũng chả để ý. Vậy ăn ở đâu đây?

Cô gái nũng nịu đáp, “Ăn ở đâu mà chẳng được! Tốt nhất là mua đồ rồi về nhà em ăn”.

Nhất Ưc Lục đồng ý ngay tắp tự. Cô gái biết có một chỗ bán đồ ăn khuya nay đã trở thành một cái chợ đêm. Hai người liền vào chợ mua rất nhiều đùi gà, cánh gà, chân vịt, chân giò muối và một ít đồ uống.

Cô gái lại hỏi: “Anh không uống rượu sao? Hay là mua một chai về nhé?”

Nhất Ưc Lục đáp “Tôi không biết uống rượu! Cứ uống vào là tôi lại bị nhức đầu!”

Cô gái cũng tỏ ý tán thành “Tốt! Uống rượu thì miệng hôi lắm, không hôn được đâu!”

Nhất Ưc Lục không phản ứng gì khi cô gái chủ động nhắc đến “hôn”, cậu chỉ nhìn quanh tìm chỗ ngồi nhưng cả cái chợ đêm ồn ào náo nhiệt, nóng hầm hập này nhìn đâu cũng không thấy một chiếc ghế nào bỏ trống.

Cô gái dò hỏi: “Chẳng phải đã thỏa thuận là về nhà em hay sao? Anh còn tìm gì nữa?”

Nhất Ưc Lục hỏi nhà cô ở đâu. Cô gái nói chỉ mất mấy phút đi taxi là đến thôi. Thế rồi hai người gọi taxi, xe chạy hơn nửa giờ, hết rẽ trái lại ngoặt phải về hướng ngoại thành, một lúc sau cô gái mới bảo người lái xe ngừng lại.

Xuống xe, Nhất Ưc Lục và cô gái lại tiếp tục cuộc hành trình rẽ trái ngoặt phải, băng qua vài ngõ nhỏ nữa mới đến một căn phòng của dãy nhà trọ mái bằng, lúc này cô gái mới khẽ nói “Đến rồi!”, sau đó cô lấy chìa khóa ra mở cửa, bật điện. Nhất Ưc Lục nhìn quanh căn phòng chỉ thấy ngoài bốn bức tường trống trơn bên trong còn kê một chiếc giường đôi đã cũ, một chiếc bàn và hai chiếc ghế tời tàn, trông nó chẳng giống một căn nhà có người ở gì cả. Nhất Ưc Lục đặt mấy món ăn khuya vừa mua lên bàn.

- Ăn thôi! Đi bộ nhiều đói quá, mà sao nhà cô xa thế?

- Thế mà xa ư? Có mà anh sốt ruột thì có!

Lúc bấy giờ Nhất Ưc Lục mới nhìn rõ dáng dấp cô gái. Cô ta vóc người hơi thấp, hơi béo, nước da trắng bóc, khuôn mặt tròn tròn, mày thanh mắt đẹp, toát ra vẻ chất phác ngây thơ rờ rờ. Ấn tượng đầu tiên của Nhất Ưc Lục là cô gái có nét giống mình, cậu có cảm giác trông cô quen quen.

Cô gái kéo ghế mời Nhất Ưc Lục ngồi. Hai người họ ngồi xoay mặt với nhau rồi nhanh chóng vơ lấy đồ ăn ăn ngấu nghiến! Lúc ăn, cô gái hỏi Nhất Ưc Lục tên là gì, Nhất Ưc Lục liền nói tên của mình và hỏi lại danh tính cô gái, cô vừa ăn vừa đáp tên mình là Nhị Bách Ngũ. Cái tên Nhị Bách Ngũ khiến Nhất Ưc Lục đang uống cô ca phải phì hết ra ngoài.

- Tên gì mà kì quặc thế? Nhị Bách Ngũ là gì? Cô họ Nhị tên là Bách Ngũ à?

Nhị Bách Ngũ cầm cái đùi gà nhồi sang bên kia bàn gõ đánh bộp vào đầu Nhất Ưc Lục:

- Em họ Ngũ, sao mà thành họ Nhị được? Anh họ Nhị thì có! Ngũ là số năm trong một hai ba bốn năm, bên cạnh có thêm bộ nhân đứng nữa đấy.

- Cô họ Ngũ, tôi họ Lục! Tôi còn lớn hơn cô đấy nhé!

- Sao anh lại lớn hơn em được? Em đứng trước anh cơ mà! Đúng không? Khi đếm số, năm đứng trước sáu còn gì? - Nhị Bách Ngũ xòe bàn tay ra, lần lượt gập từng ngón một. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu đúng không? Em lớn hơn anh! Em lớn hơn anh!

- Có mà tôi lớn hơn cô ấy! Sáu đương nhiên lớn hơn năm! Tôi phải xếp trước cô chứ?

- Em xếp trước anh! - Nhị Bách Ngũ lớn tiếng hét ầm lên.

- Tôi xếp trước cô! - Nhất Ưc Lục cũng không chịu kém.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, tranh xem họ của ai lớn hơn, ai đứng trước ai.

Nhất Ưc Lục gặm một miếng chân giò, tuyên bố: “Tôi xếp trước cô!”

Nhị Bách Ngũ cắn một miếng cánh gà, cãi trả: “Em xếp trước anh!”

- Tôi xếp trước cô!

- Em xếp trước anh!

...

Trừ những lúc trêu đùa với chị, Nhất Ưc Lục chưa từng cãi nhau với cô gái nào mà lại vui thế! Cãi chán, hai người họ lại chẳng khác gì mấy đứa trẻ con lè lưỡi làm mặt khi trêu nhau.

Đương lúc hai người đang chành chọe ầm ĩ thì bỗng “rầm!” một tiếng, cánh cửa phòng bật tung. Ba người đàn ông bất ngờ nhảy bổ vào, hùng hùng hổ hổ đứng vây trước mặt hai người.

Nhất Ưc Lục và Nhị Bách Ngũ ngẩn cả người ra, còn ba tên hằm hồ kia cũng ngạc nhiên đứng sững lại. Lẽ ra theo kịch bản thì chúng sẽ xông vào phòng bắt quả tang hai người mình trần như nhộng đang “hành sự” trên giường. Một tên sẽ chìa thẳng cái máy ảnh không lắp phim bật đèn flash vào hai người bọn họ mà chụp. Khi đang “hành sự” mà đột nhiên có người nhảy xổ vào, rồi một luồng ánh sáng lóe lên, ắt hẳn chàng trai sẽ hoảng hốt! Luồng ánh sáng đó có tác dụng như đèn phủ đầu, tiếp theo một tên khác sẽ kề dao vào cổ chàng trai, và gã lớn tuổi nhất sẽ gào ầm lên chàng trai đang cưỡng dâm con gái hoặc em gái hắn. Sau đó

sẽ nói chuyện để giải quyết vấn đề “Đưa hết tiền ra mau!” nếu không thì chàng trai đen đui kia sẽ “không xong đâu!”. Đó là trình tự dàn xếp của một vụ lừa đảo, một trò bịp cũ rích không thể cũ hơn. Nhưng khi xông vào phòng, chúng chỉ thấy hai người mặt mày ngơ ngác ngồi bên bàn, áo xống vẫn mặc nghiêm chỉnh đang ăn tối với nhau. Tên lớn tuổi nhất găm gù trong họng:

- Nhị Bách Ngũ, sao lại thế này?
- Em...

Nhị Bách Ngũ mới ậm ừ được một tiếng thì đã bị miếng thịt gà trong miệng rơi tọt xuống chẹn ngang họng, cô cúi xuống ho sặc sụa, có vẻ muốn nôn nước dãi trào ra bên mép.

- Ủa! Mấy người biết nhau à? Bạn bè cả mà!

Bấy giờ Nhất Ưc Lục mới biết ba người bọn họ không phải là loại cướp bóc hung hãn thường xuất hiện trong phim ảnh Hồng Công - Đài Loan mà là người quen của Nhị Bách Ngũ, cậu liền nhiệt tình mời mọc:

- Lại đây, lại đây! Ngồi xuống ăn đi! Ngại quá đi mất, đồ ăn chẳng còn bao nhiêu nữa. Mời ngồi! Hay là ngồi trên giường cũng được!

Ba tên thấy Nhất Ưc Lục to cao, khỏe mạnh, liệu chừng khó có thể hạ cậu được, hướng hồ không có ảnh để làm chứng, mà cậu lại “cây ngay không sợ chết đứng”. Hơn nữa, bọn chúng đều gầy gò như dân nghiện, nếu hai bên gây gổ căng thẳng với nhau thì rất có thể chúng sẽ bị cậu trai này cho một trận nên thân, chỉ tổ thu hút mấy người chung quanh đây kéo đến thì càng lộ mánh!

Tên lớn tuổi nhất trong bọn tuy không phải là dân giang hồ kỳ cựu nhưng cũng đã từng lăn lộn chiến trận ra trò, hẳn nhận ra Nhất Ưc Lục chỉ là một cậu thanh niên mới lớn khờ khạo, tuy mặc đồ lao động bình thường nhưng mặt mũi, dáng dấp thì có vẻ là con em nhà giàu. Đối với một chú gà trống choai tồ tếch, giàu có như thế này chỉ nên lợi dụng sự non nớt của cậu ta mà dọa dẫm. Thế là hẳn lập tức thay đổi chiến lược, giả vờ buồn bã trách móc:

- Giời ơi! Cậu làm tôi biết ăn nói thế nào đây? Một thằng con trai lớn tướng nửa đêm gà gáy lại vào phòng con gái tôi; như vậy thì con gái tôi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa hết tiếng xấu! Sau này con gái tôi biết làm sao mà sống tiếp đây! Làm sao mà gả vào nhà tử tế được bây giờ? Cậu kia, cậu nói tôi phải làm như thế nào đây? Cậu phải bồi thường danh dự cho con gái tôi.

Nhất Ưc Lục chẳng hiểu mô tê gì nói luôn:

- À! Thực ra thì có chuyện gì đâu? Chúng tôi chỉ đi xem phim, sau đó tôi đưa cô ấy về nhà rồi ăn khuya với nhau. Như vậy thì có gì mà nói là “không rửa hết tiếng xấu”? Sự việc chỉ có thế, nếu các bác không tin, tôi sẽ mời mọi người quanh đây đến chứng thực xem chúng tôi có phải đang ăn khuya với nhau không?

- Mọi người? Mọi người nào chứng minh nổi sự trong sạch cho con gái tôi! Trừ phi ra đồn giải quyết thì còn coi được. Đi! Đến đồn công an để phân giải rõ ràng!

Gã lớn tuổi cứ nghĩ lấy công an ra thì thế nào cũng dọa được Nhất Ưc Lục, vì ai chẳng biết khi đã ra đồn rồi thì bất kể đúng hay sai cũng sẽ bị công an hỏi này hỏi nọ. Cho dù đương sự chẳng có tội gì thì ít nhất cũng lòi thối mất một đêm, như vậy thì ai mà còn dám dính đến phiền phức đó nữa. Nào ngờ Nhất Ưc Lục lại chả có vẻ gì là sợ công an cả:

- A! Tốt quá. Có công an chứng minh cho sự trong trắng của Nhị Bách Ngũ rồi. Chúng ta cùng đến đồn nào.

Một tên trẻ hơn vội đứng ra dàn hòa:

- Đại ca, sao đại ca lại cạ nhĩ thế? Đến đồn thì Nhị Bách Ngũ cũng phải đi cùng. Một cô gái trong trắng mà lại đến đồn công an thì nói gì thì nói, đó cũng là chuyện mất thể diện. Theo em thì có ra đồn thì cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ cần anh chàng này đưa tiền bồi thường danh dự là được! Ta giải quyết tại chỗ luôn đi! Mày có bao nhiêu tiền, đưa hết ra đây! Sau đó thì đường ai nấy đi, chấm dứt mọi liên quan, như vậy vừa bớt việc vừa nhanh gọn!

Nhất Ưc Lục thấy gã đó nói cũng phải, và lại cậu không muốn Nhị Bách Ngũ phải muối mặt đến đồn công an, nên đồng ý:

- Cách ấy được đấy. Nhưng, rất xin lỗi trong người tôi hiện chẳng có bao nhiêu cả!

Nhất Ưc Lục vừa nói vừa lần túi quần, móc hết các túi mà cũng chỉ được năm tệ sáu hào, cậu đặt tất cả lên mặt bàn, kể cả mấy đồng xu lẻ.

Lúc đó, Nhị Bách Ngũ vừa khạc được miếng thịt mắc ở họng ra, cô vội chêm vào một câu:

- Các anh để lại cho anh ấy chút tiền đi xe buýt về nhà! Nếu không anh ấy làm sao về nhà được?

Gã lớn tuổi quay đầu lại dẫn giọng chửi mắng Nhị Bách Ngũ:

- Cần mày xía vào à? Đồ chó đ., chỉ tại mày mà hỏng hết việc đấy.

Nhất Ưc Lục thấy Nhị Bách Ngũ bị mắng, vội nói:

- Thật không phải! Nhưng tôi còn cái điện thoại di động, bù thêm có được không?

Gã lớn tuổi càng lúc càng thấy Nhất Ưc Lục khờ khạo. Gã cầm chiếc điện thoại di động lên xem, hóa ra đó chỉ là loại bình thường mà lại còn đã qua sử dụng, có bán cũng chẳng được mấy đồng, hắn ta liền dò hỏi cậu:

- Có đồng hồ đeo tay không? Đưa đây tôi xem!

Nhất Ưc Lục vén tay áo chìa hắn tay ra, giọng phàn nàn:

- Đeo đồng hồ ở tay vướng víu lắm, chẳng thoải mái gì cả. Chỉ cần xem giờ trên máy di động là được rồi.

- Như vậy sao được! - Tên nhiều tuổi vờ nổi nóng. - Tất cả gộp lại chưa có nổi một trăm tệ! Danh dự

của một cô gái trong trắng, xinh đẹp như thế mà chỉ đáng chừng ấy thôi ư? Cậu xem như thế có hợp lý không?

Nhất Ưc Lục cũng thấy như thế không hợp lý, đành nói:

- Tôi biết làm thế nào được? Nhưng chị tôi có tiền. Ngày mai tôi sẽ đem tiền đến để bồi thường danh dự cho Nhị Bách Ngũ.

- Ngày mai? Có ma mới tin ngày mai mày sẽ đem tiền đến! - Ba tên cùng la lên - Mày đùa đấy à? Không được! Bọn tao đã nói rồi, giải quyết ngay tại trận!

Tên ít tuổi ghé sát tai Nhất Ưc Lục nói:

- Nếu không giải quyết ngay, đại ca tao sẽ đánh chết Nhị Bách Ngũ! Ai bảo nó nửa đêm gà gáy còn đem trai về nhà! Thật là nhục nhã!

- Được, được, được! - Nhất Ưc Lục sợ Nhị Bách Ngũ bị mang vạ, vội nói - Thế thì tôi gọi điện cho chị tôi bảo chị tôi đem tiền đến ngay, như vậy có được không? Nhưng các anh cho tôi biết phải trả bao nhiêu mới đủ?

Gã lớn tuổi thăm dò:

- Không dưới một vạn tệ! Cậu thấy không, một cô gái xinh đẹp như vậy mà lại bị cậu chà đạp danh dự thì liệu sau này nó biết sống thế nào đây? Còn ai muốn lấy nó nữa không?

- Được rồi! Bây giờ tôi sẽ gọi điện bảo chị tôi đem một vạn tệ đến đây.

Ba tên thấy Nhất Ưc Lục nói vậy đều mừng rơn, chúng vốn nghĩ chỉ cần hai, ba nghìn tệ là đã hơi lắm rồi, ngờ đâu gã trai này cũng chẳng buồn bớt xén. Nhưng một tên trong bọn hơi ngờ hỏi:

- Khoan đã! Thế chị cậu và chồng chị ta làm nghề gì?

Nhất Ưc Lục kể chị mình mở công ty riêng và vẫn chưa kết hôn. Ba tên thấy nói vậy mới yên tâm, nhưng chúng bảo Nhất Ưc Lục chỉ được gọi một mình chị cậu đến thôi. Khu trọ này rất khó tìm, chỉ cần chị cậu đem tiền đến cổng chào của thành phố C cách đấy không xa, sau đó bọn chúng sẽ phái một tên đến đó nhận tiền. Gã lớn tuổi hơn còn dặn không được bảo là tiền bồi thường danh dự mà cứ nói là một người bạn đang cần tiền gấp nên hỏi vay cậu, và cậu muốn nhờ chị giúp đỡ.

Nhất Ưc Lục đồng ý ngay, cậu mở di động ra bấm số điện thoại của Lục Thư. Ở đầu dây bên kia, Lục Thư vừa nhận điện thoại đã nghe em trai liên thoảng nói có người bạn cần tiền gấp hỏi vay cậu một vạn tệ, nhưng cậu không có tiền trong người nên nhờ chị mang số tiền đó đến cổng chào của thành phố, ở đó sẽ có người ra nhận. Nghe em nói, Lục Thư rất ngạc nhiên, cô chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả nên hết sức lo lắng, đã đi vay tiền sao lại yêu cầu kì quặc như thế; mà đang đêm đang hôm Nhất Ưc Lục chạy đến cổng chào thành phố làm gì? Tối ấy may sao Đào ngủ lại chỗ Lục Thư, vừa nghe mấy câu anh đã biết ngay em mình gặp chuyện. Anh ra hiệu cho Lục Thư đừng hỏi gì hết, chỉ nói với Nhất Ưc Lục rằng vừa hay lúc này

cô đang ở thôn Độ Giả ngay cạnh cổng chào và bảo cậu nói họ đến ngay chỗ đó nhận tiền.

Ba tên lưu manh đứng ngay bên Nhất Ưc Lục nghe thấy thế đều mừng thầm “tự dừng lại có một vạn tệ rơi vào túi”. Dù vẫn còn chỗ đáng nghi ngại nhưng món tiền lớn đã khiến cho chúng mờ mắt. Gã lớn tuổi lập tức sai một tên đệ tử đến cổng chào chờ lấy tiền.

Tên đó đi chưa được hai mươi phút thì đã bị cảnh sát cùng tay đưa về chỗ đồng bọn. Hai tên còn lại cũng nhanh chóng bị bắt giữ. Viên cảnh sát nói:

- Đồ chó! Chúng mày đừng tưởng nạn nhân của chúng mày không dám báo cảnh sát. Bọn ta đã theo dõi từ lâu rồi, ngờ đâu hôm nay chúng mày lại tự chui vào rọ!

Hai tên còn lại tưởng Nhất Ưc Lục là cảnh sát chìm, nãy giờ diễn kịch y như thật thế là chúng đành ngoan ngoãn giơ tay chịu còng. Cảnh sát sau khi dẫn hai tay này ra xe tuần tra, định còng tay Nhị Bách Ngũ luôn. Nhất Ưc Lục ngạc nhiên nói:

- Các anh lầm rồi! Việc này là do lỗi của tôi, chính tôi đã làm mất danh dự của cô ấy, khiến cô ấy không còn mặt mũi nào lấy chồng nữa. Tình cảnh đáng thương như vậy, sao anh lại định bắt cô ấy?

Hai viên cảnh sát nghe Nhất Ưc Lục nói thì cứ ù ù cạc cạc, cậu đành gọi điện thoại cho Lục Thư cầu cứu:

- Chị ơi, chị ơi! Chị nói với anh Đào một tiếng đi. Cảnh sát bắt nhầm người rồi. Họ định bắt Nhị Bách Ngũ, mà cô ấy có làm gì sai đâu. Là do em làm tổn thương danh dự cô ấy, nếu muốn bắt thì người bị bắt phải là em mới đúng!

Lúc ấy, Lục Thư và Đào đang trên đường đến cổng chào. Họ sợ Nhất Ưc Lục lại nói những điều ngớ ngẩn trước mặt cảnh sát, liền an ủi:

- Em đừng nói gì cả nhé, bây giờ em chuyển máy cho anh cảnh sát để anh nói chuyện với anh ta đi.

Viên cảnh sát vừa nghe điện thoại vừa rối rít “Vâng, vâng!”

Thế rồi họ không còng tay Nhị Bách Ngũ nữa mà đưa cả năm người đến chỗ xe tuần tra đỗ ngay trước cổng chào. Ít phút sau, ô tô của Đào và Lục Thư cũng đến. Lục Thư vẫn ngồi trên xe, chỉ có Đào xuống nói chuyện với mấy viên cảnh sát. Họ nói:

- Cảm ơn anh Đào, chúng tôi đã theo dõi bọn lừa đảo này từ lâu, nhưng vì không có ai chịu đứng ra tố cáo nên chưa bắt được. Hôm nay nhờ anh cung cấp manh mối nên mới bắt gọn cả băng! - Dưới ánh sáng đèn pha ô tô, Đào thấy Nhị Bách Ngũ chỉ là một cô gái nhỏ nên phân công hai anh cảnh sát giải ba tên lưu manh kia đi, còn cô gái và Nhất Ưc Lục thì để anh xử lí.

Sau khi xe tuần tra của cảnh sát rời đi, Lục Thư mới xuống xe trách mắng Nhất Ưc Lục:

- Sao em suốt ngày ra ngoài gây chuyện thế hả? Sao em lại làm tổn hại danh dự của cô ta? Em đã làm những gì thế hả? Còn bắt chị lo lắng cho em đến tận bao giờ đây?

Nhất Ưc Lục cúi mặt, ngượng ngịu xoa đầu, cười ấp úng:

- Cái đó, cái đó...chẳng qua... chẳng qua...

Thấy vậy, Nhị Bách Ngũ đang đứng bên cạnh, thẳng thắn đỡ hộ cho Nhất Ưc Lục:

- Anh ấy không làm gì cả đâu ạ! Chính ba tên vừa rồi bắt em lừa anh ấy đấy. Em rủ anh ấy về nhà em ăn khuya, chúng em đang nói chuyện vui vẻ thì bọn chúng xông vào hăm dọa. Lẽ ra theo kịch bản, em phải lừa anh ấy lên giường, nhưng anh ấy nhất lắm, thế là bọn kia không còn cách nào khác đành vu cáo anh ấy làm hoen ố danh dự của em.

Lục Thư ngạc nhiên nhìn Nhị Bách Ngũ hỏi:

- Tên cô là gì? Người ở đâu?

Nhị Bách Ngũ đáp - Em tên là Nhị Bách Ngũ. - Nói đến quê quán thì hóa ra quê cô ta cách quê Lục Thư không xa.

Lục Thư thấy cô ta nói tên là “Nhị Bách Ngũ” thì bật cười hỏi:

- Vậy bây giờ em tính sao? Gia đình còn có ai nữa không? Có tiền về quê chưa?

Nhị Bách Ngũ nói gia đình không còn ai cả nên cô không muốn quay về nhà nữa. Lục Thư quay lại hỏi Đào “Tính sao với cô gái này?”. Anh nói:

- Trước mắt em xem ở Độc Tú Cư có việc gì cho cô ta làm không? Cho cô ta học pha trà nghệ cũng được. Khi thăm vấn nghi phạm, bên tư pháp thế nào cũng yêu cầu cô ta đến làm chứng và tra hỏi một số điều nên em nhớ nhắc cô ta tạm thời không được rời khỏi thành phố.

Và như vậy, Nhị Bách Ngũ đã trở thành nhân viên của Độc Tú Cư.

Hơn sáu mươi năm sau, khi Nhị Bách Ngũ qua đời bà đã được hưởng đầy đủ nghi thức tôn vinh. Các vị lãnh đạo quốc gia và rất nhiều nhân sĩ quốc tế nổi tiếng đều gửi điện chia buồn tới con trai bà, mong anh bớt đau buồn để tập trung vào công việc trước mắt. Trong những năm cuối đời, nhân vật kiệt xuất của Trung Quốc có viết một tập hồi kí hơn hai triệu từ trên mạng liên kết về người phụ nữ có ảnh hưởng sâu sắc nhất đến cuộc đời của anh, người phụ nữ đó chính là bác Lục Thư. Anh được bà bác này dạy dỗ thành người, còn về mẹ mình, anh không có nhiều tư liệu để viết. Mọi chi tiết về xuất thân của mẹ anh như: quê quán, nơi sinh, năm sinh, hoàn cảnh gia đình, bố mẹ... tất cả những điều đó anh đều không rõ! Cho nên ở đây tôi xin mạo muội dành một chương để giới thiệu chút ít về Nhị Bách Ngũ.

Tên thật của Nhị Bách Ngũ là Ngũ Tiểu Hạng, nhưng thật ra chữ Hạng ở đây không phải lấy từ trong câu thơ trang nhã của Lục Du:

Lầu nhỏ một đêm, nghe mưa xuân

Ngõ sâu sáng sớm, bán hoa hạnh.

Nhị Bách Ngũ không biết có phải bị chính bố mẹ bỏ rơi, hay có kẻ tà ác nào bắt cóc cô rồi vứt vào ngõ. Con ngõ này nằm sâu trong thị trấn nhỏ của một huyện nghèo cách quê của Lục Thư và Nhất Ưc Lục không xa. Không giống như ở trên thành phố, mỗi con ngõ đều được đặt tên, con ngõ nhỏ ở thị trấn này từ xưa đến nay vẫn chẳng có tên tuổi gì, nếu không Nhị Bách Ngũ có thể đã có một cái tên đẹp hơn.

Sáng sớm tinh sương hôm ấy, có người phát hiện cô bé Nhị Bách Ngũ bị vứt trong con ngõ đó liền lập tức báo công an. Khi công an đến xác minh mới biết đó là một bé gái được bọc sơ sài bằng miếng vải hoa nhàu nát, ngoài ra trên người cô bé không có bất kì vật gì khác. Giai đoạn đó Trung Quốc đang thực hiện chính sách “chỉ sinh một con” nên việc vứt bỏ con gái trở thành “hiện tượng xã hội phổ biến”. Có khi vào nhà vệ sinh công cộng cũng có thể nhặt được một bé gái đỏ hỏn nào đó, việc này thì mọi người không còn lạ nữa. Nhưng cô bé này rất khỏe mạnh, không có vẻ gì là ốm yếu, người lại bụ bẫm, trắng trẻo trông rất đáng yêu. mấy anh công an liền bế cháu bé đem về đồn. Khi ấy, cái huyện nghèo này vẫn chưa có trại trẻ mồ côi, muốn gửi bé vào trại, người ta phải vượt đèo lội suối mất mấy ngày mới đến được trại trẻ mồ côi của thành phố. Nghĩ đi nghĩ lại anh trưởng công an đưa ra đề nghị:

- Trước mắt nó phải được ăn, được ngủ, được thay tã, xi dái v.v... Nhưng mà ở đây toàn đàn ông con

trao với nhau, có ai biết bú mớm, biết quần tã cho trẻ con đâu? Chi bằng ta xem ở thị trấn có nhà nào muốn nhận nuôi thì trao đứa bé cho họ. Tuy mỗi tháng phải chu cấp cho họ ít tiền nhưng còn hơn là phải lặn lội đến cô nhi viện thành phố.

Vừa hay, ở thị trấn có nhà họ Ngũ làm nghề hàng mã, hai vợ chồng nhà ấy đã già yếu mà vẫn không có con cái gì hết, nghe tin có đứa bé bị bỏ rơi đang ở đồn công an, hai người họ vội chạy đến xin nhận về nuôi. Hai vợ chồng nhà này đã ngoài sáu mươi tuổi, thường ngày họ kiếm sống bằng cái nghề thủ công làm ngựa giấy, người giấy. Ông lão còn là người tàn tật, bị mất một chân nên ông phải lắp chân giả. Bà lão muốn nuôi một đứa con gái khỏe mạnh, để khi lớn lên còn có thể giúp đỡ việc nhà. Bên phía công an cũng trao đổi với hai ông bà, mỗi tháng chính quyền sẽ chu cấp thêm cho họ năm tệ, hai ông bà liền bế cô bé về nhà nuôi.

72

Từ ngày được hai vợ chồng làm hàng mã nuôi đến khi lên bốn năm tuổi, bé gái ấy đã có thể đỡ việc nhà cho họ. Ông lão vui lắm, hằng tối ông lại tháo cái chân giả ra và cô bé lại dùng đôi bàn tay bé nhỏ xinh xắn xoa bóp chỗ khớp nối khiến ông cảm thấy vô cùng dễ chịu, cô bé cũng xem việc xoa bóp khớp gối bóng loáng đó như một trò chơi thú vị. Ngoài những lúc ấy ra, nó chỉ biết chạy qua chạy lại suốt ngày giữa đồng ngựa giấy, voi giấy, mà không có lấy một đứa bạn nào để nô đùa. Thấm thoắt cô bé đã mười hai tuổi, tiền chu cấp của thị trấn từ năm tệ đã tăng lên tám tệ nhưng vẫn không thể đủ để nuôi nó, vả lại hai ông bà lão cũng đã hơn bảy mươi tuổi, mọi chuyện trong nhà đều dồn lên đôi vai bé nhỏ của nó. Bé gái cũng rất ngoan, không bao giờ cãi ông bà lấy một câu, có thể vì nó là đứa rất hiểu chuyện. Lúc này, chính quyền thị trấn đã nhiều lần thúc giục ông bà phải cho nó đi học, nhưng họ cứ lần lữa hết năm này sang năm khác. Mãi sau đó chính quyền thị trấn phải quán triệt phương châm giáo dục của Nhà nước thắt chặt việc dạy dỗ con trẻ nên họ đã dứt khoát với hai ông bà lão, họ nói nếu còn khát nữa thì sẽ cắt tiền chu cấp và còn phạt thêm một số tiền nữa. Đến nước này thì hai ông bà đành phải cho cô bé đi học.

Đi học thì cần phải có tên, khi hai ông bà đến đăng kí học cho cô bé mới ngỡ người ra khi biết phải có họ tên rõ ràng. Từ nhỏ họ thường chỉ gọi cô bé là “con gái” hoặc thân mật hơn nữa là “gái”. Bây giờ biết phải đặt tên nó là gì? Ông già sức nhớ ra mọi người đều biết nó bị vứt trong con ngõ nhỏ, vậy thì cứ gọi nó là Tiểu Hạng cho xong.

Thế là mười hai tuổi đầu, cô bé mới có họ tên chính thức. Do ông lão họ Ngũ nên họ tên đầy đủ của cô bé là Ngũ Tiểu Hạng.

Ngũ Tiểu Hạng mười hai tuổi mới vào học lớp một, nên nó không thể chơi đùa cùng các bạn cùng lớp

sáu bảy tuổi được, nhưng khi nó mon men ra làm quen với những đứa lớp trên thì bọn đấy lại không thèm đếm xỉa gì đến nó. Đi học rồi, nhưng Ngũ Tiểu Hạng vẫn cô độc như lúc ở giữa đám voi giấy, ngựa giấy. Mà hàng ngày nó còn phải cõm nước, giặt giũ, làm gì có thời gian để chơi đùa nữa?

Ngũ Tiểu Hạng cô đơn lặng lẽ học nhảy bậc, đến năm mười sáu tuổi thì nó cũng học xong sáu bậc tiểu học. Cũng năm ấy, bố mẹ nuôi của nó lần lượt qua đời. Chính quyền thị trấn quyết định đưa nó vào học trường trung học cơ sở nội trú.

73

Sau khi bố mẹ nuôi qua đời, Ngũ Tiểu Hạng bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ trong trường nội trú. Nó không phải nấu cơm, giặt quần áo nên có nhiều thời gian hơn để chơi đùa. Nhưng các bạn học đều biết nó là đứa không cha, không mẹ, không nhà, không cửa nên rất coi thường, xa lánh nó. Ngũ Tiểu Hạng rất thèm được hòa đồng với các bạn, nhưng khi nó chủ động tham gia thì lại bị bạn bè xua đuổi. Ngay cả khi nó nhặt hộ quả cầu hay trả quả bóng để làm thân thì cũng bị ánh mắt khinh khinh của đám bạn học chặn lại.

Không nói cũng hiểu, từ nhỏ Ngũ Tiểu Hạng đã vô cùng tự ti, nó mong được người ta gần gũi, coi trọng, trò chuyện thậm chí nó còn muốn mọi người tiếp nhận sự quan tâm của mình, như thế là nó đã mãn nguyện lắm rồi. Nhưng không may, chính tâm lí khao khát được thương yêu đó đã khiến nó bị một tên lưu manh khét tiếng trong vùng lợi dụng.

Thị trấn nhỏ này tuy nằm ở nơi xa xôi nhưng theo đà phát triển của kinh tế thị trường nên cũng hiện đại hơn. Trong thị trấn đã dần xuất hiện những tụ điểm vui chơi như quán bida, quán điện tử, quán mát chược, quán karaoke v.v... đủ cả. Tên lưu manh đó có biệt hiệu là Khi Quậy, năm mười bốn tuổi đã bị đuổi học, từ đó đến nay hằn chưa một lần bước chân đến trường lần thứ hai. Ngày nào cũng vậy, từ sáng đến tối hằn đều có mặt ở các chốn ăn chơi đó. Cha nó là một tay cờ bạc bất tài vô dụng, mẹ nó cũng không chịu làm ăn, suốt ngày lê mông đi buôn chuyện từ đầu xóm đến cuối xóm; một nhà ba miệng ăn sống nhờ vào số tiền lương ít ỏi của hai đứa con đang làm thuê ở Vũ Hán gửi về.

Một thứ bảy nọ, Khi Quậy đang đi ngoài đường thì gặp Ngũ Tiểu Hạng vừa trắng trẻo vừa mơn mớn trong bộ đồng phục trung học. Thân hình cô gái tròn lẳn, mông ra mông, ngực ra ngực trông vô cùng hấp dẫn nhưng nét mặt thì buồn rầu, ủ ê. Khi Quậy liền tiến đến làm quen:

- Này, có muốn đi đâu chơi không? Sao mà buồn thế? Bị mẹ đánh à?

Ngũ Tiểu Hạng không phải học ngày thứ bảy, chẳng biết đi đâu chơi nên ra phố cho khuây khỏa, vừa

hay lại gặp một chàng trai nhiệt tình, chủ động bắt chuyện nên nó thấy vui ngay.

“Làm gì có ai đánh tôi? Tôi mong được mẹ đánh mà còn chẳng được đây này!

“Chà! Sao lại thế? Có ai lại mong mình bị đánh bao giờ đâu? Cô thật là chả ra làm sao cả. Số cô rồi khổ cả đời thôi!”

Hai đứa nói chuyện với nhau một lúc, Khi Quậy mới biết Ngũ Tiểu Hạng chính là đứa bé bị bỏ rơi mà ai trong thị trấn cũng đều biết; cô ta sống nhờ vào tiền chu cấp của chính quyền, năm ngoái bố mẹ nuôi đều chết cả.

Hôm đó, Khi Quậy rủ Ngũ Tiểu Hạng đi uống bia, đi chơi điện tử. Cô bé rất phấn khởi, đây là lần đầu tiên nó được hưởng thụ niềm vui trong đời. Khi chia tay, hai đứa hẹn chiều mai sẽ gặp nhau tại cánh rừng ven thị trấn. Khi Quậy nói:

- Ở đây vừa có sông suối vừa có cây cối, lại còn có cả hoa nữa, em sẽ thích mê cho mà xem!

Chiều hôm sau, Ngũ Tiểu Hạng vui vẻ vào rừng gặp Khi Quậy. Chuyện sau đó thế nào, không nói cũng có thể đoán ra. Dưới gốc cây cổ thụ, Khi Quậy đã hái được bông hoa mơn mớn Ngũ Tiểu Hạng. Chuyện này xảy ra một là phải trách nhà trường chỉ biết dạy kiến thức mà không quan tâm đến vấn đề giáo dục con người cho các em. Nhiệm vụ của các thầy cô giáo chỉ là giữ trật tự trong giờ học còn quan niệm giáo dục về đạo đức, luân lý thì thiếu nghiêm trọng. Những môn chính trị thì toàn là giáo điều rỗng tuếch, xa rời cuộc sống hiện thực của con người mà chỉ cốt học thuộc để phục vụ cho việc thi cử mà thôi. Hai là, Ngũ Tiểu Hạng từ nhỏ đã không có sự giáo dục của gia đình, ở trường cũng không được chơi đùa với các bạn gái, chẳng ai dạy nó biết thế nào là cảm giác xấu hổ của người con gái cả. Nó chỉ biết nhà vệ sinh công cộng thì cần ngăn thành hai bên nam nữ, chứ có khi nó chả biết xấu hổ là gì nói gì đến vấn đề trinh tiết.

Khi Quậy “ngủ” với nó, nhưng nó không cho đó là việc sai trái nên cũng không có cảm giác thẹn thùng. Chỉ có điều, hôm ấy Khi Quậy sẵn trong người có hơi men nên cũng khá thô lỗ khi quan hệ khiến nó thấy hơi đau, chẳng có chút hứng thú gì với việc đó. Nhưng để giữ được “tình bạn” với Khi Quậy, mỗi khi hắn “muốn”, Tiểu Hạng đều đồng ý luôn. Những lúc đó, nó không hề cảm thấy sung sướng hay hưng phấn gì hết mà chỉ nghĩ là người ta cần thì nó đáp ứng thôi. Ngũ Tiểu Hạng cho Khi Quậy “ngủ” với mình bao nhiêu bạn vì cái gọi là “mối liên kết trong tình bạn”. Trong cái thị trấn nhỏ như cái mắt muối này, Khi Quậy không chỉ ngủ với mỗi Tiểu Hạng mà còn ngủ với rất nhiều cô gái khác. Chính vì thế, hắn rất hay khoe khoang chiến tích của bản thân khắp nơi. Ven con đường cái đi qua thị trấn có một quán trọ tư nhân kiêm kinh doanh trò chơi điện tử, Khi Quậy là khách thường xuyên ở đấy, nó còn nợ ông chủ quán hai mươi tệ nhưng lần nữa mãi không chịu trả. Quán trọ này cũng là nơi dừng chân quen thuộc của cánh lái xe tải, một hôm có người hỏi chủ quán có *tiểu thư* không.

- Không có *tiểu thư* thì ma nào thèm đến cái quán trọ tồi tàn của ông nữa?

Ở cái thị trấn bé hìn này kiếm đâu ra *tiểu thư* bây giờ?

Mà đám *tiểu thư* cũng chẳng bao giờ đến “kiếm ăn” ở quán trọ hẻo lánh này!

Lão chủ quán nghĩ một lát rồi chợt nhớ đến Khi Quậy. Ông ta nói với hăn.

- Cậu nói đã ngủ với rất nhiều cô gái rồi, nhưng tôi xem ra đó chỉ là lời bốc phét của cậu thôi. Nếu muốn chứng minh thì hãy tìm một cô đến đây để “phục vụ” gã lái xe tải đi, tìm được thì tôi xóa nợ và biếu cậu thêm mười tệ nữa!

Nghe vậy, Khi Quậy nghĩ đây quả là công việc béo bở trời cho, nhưng cô nào cũng có bố mẹ cả, làm không khéo thì lòi thòi to, chỉ có Ngũ Tiểu Hạng là hợp nhất. Nghĩ là làm, hăn đến gặp Tiểu Hạng buông lời dụ dỗ. Hăn nói, mình thiếu nợ ông chủ quán hai mươi tệ, nếu không trả ngay ông ta sẽ đưa nó đến đồn cảnh sát. Nó cầu khẩn cô bé ngủ với đám lái xe tải, chỉ cần làm *chuyện ấy* vài lần là có thể trả hết nợ cho nó. Từ trước đến giờ chưa từng có người cầu xin Tiểu Hạng điều gì cả, cô bé cảm thấy giúp đỡ bạn bè là nghĩa vụ, trách nhiệm không được từ chối, huống chi chỉ cần *chuyện ấy* mấy lần là giải quyết ổn thỏa mọi việc.

74

Ngũ Tiểu Hạng khẳng khái cùng Khi Quậy đến quán trọ, sau khi giao cô bé cho lão chủ quán, hăn ta điềm nhiên xuống nhà chơi điện tử. Tiểu Hạng theo lão chủ quán vào phòng người lái xe. Người này không chuyện trò như Khi Quậy mà bảo cô bé cởi hết quần áo ra để “hành sự” luôn. Họ quan hệ với nhau rất nhanh, khi Tiểu Hạng xuống tầng một vẫn thấy Khi Quậy chưa chơi hết ván.

Kỷ luật ở trường nội trú rất lỏng lẻo, chỉ cần học sinh tối về ngủ ở kí túc xá là được, nhà trường không quan tâm các em đi đâu, làm gì. Ngay cả khi đến giờ giới nghiêm vẫn có học sinh về muộn leo tường vào. Người khác còn thế, huống chi là một đứa không cha không mẹ như Ngũ Tiểu Hạng.

Sau đó, mặc dù cô bé đã làm *chuyện đó* mười mấy lần nhưng Khi Quậy vẫn nói là chưa trả hết nợ, và ép nó tiếp tục làm *tiểu thư*. Một năm nữa trôi qua, Ngũ Tiểu Hạng đã mười tám tuổi.

Có người lái xe thường hay đến nhà trọ tìm Tiểu Hạng, một hôm trời mưa tầm tã, anh ta ngồi nghe cô kể chuyện nên mới biết hoàn cảnh xuất thân của Tiểu Hạng. Anh ta thấy cô vừa ngây ngô hiền lành vừa hồn nhiên nhí nhảnh, lúc thì nghịch ngợm lúc thì trầm mặc, có lúc lạnh lùng như băng giá có lúc lại nhiệt tình sôi nổi, cô gái này thật là một người đa nhân cách với nhiều tầng sâu bí ẩn. Cô ấy lại rất biết chăm sóc chiều chuộng người khác, muốn trà có trà, muốn thuốc có thuốc. Ngay cả lúc trời mưa ầm ầm thế này cô cũng không chịu ngại tay, còn đem đồng quần áo bẩn của người lái xe ra giặt sạch sẽ. Người lái xe nghĩ

bây giờ anh ta đang thiếu “bạn đường”, ngoài nhiệm vụ canh giữ không để người lái xe ngủ gật trên đường cô còn có thể phục vụ “chuyện ấy” và chăm sóc anh ta, thật là quá lý tưởng! Anh ta liền bảo Tiểu Hạng:

- Em chưa chưa bao giờ ra thành phố đúng không, từ sáng đến tối cứ ở mãi trong cái thị trấn nghèo nàn này thì có gì hay ho? Ra thành phố mới thấy được thế giới bên ngoài rộng lớn, nhộn nhịp biết bao! Em phải mở mang tầm mắt đi chứ. Như thế này nhé, em đi theo anh, muốn ăn có ăn, muốn uống có uống, lại còn được đi đây đi đó.

Ngũ Tiểu Hạng chẳng cần anh ta nói đến lần thứ hai, đã đồng ý ngay tắp lự.

Hôm sau lại đúng ngày chủ nhật, Tiểu Hạng quay về kí túc xá thu xếp đồ đạc rồi đi với người lái xe tải.

Họ vừa đi đến thành phố C thì người lái xe nhận được điện thoại của chị dâu báo tin anh trai bị mất tích trong vụ sập hầm mỏ. Cả gia đình người lái xe này đều là công nhân ở đấy, bản thân anh ta cũng là người chuyên chở than cho khu mỏ. Nay xảy ra sự cố, mỏ sẽ phải ngừng hoạt động để chỉnh đốn trong một thời gian, như vậy việc chở than cũng bị tạm dừng. Nóng ruột vì chuyện nhà, người lái xe vội giao Tiểu Hạng cho tên lưu manh già và dặn hắn ta rằng tạm thời gửi cô ở đây, đợi khi nào anh ta giải quyết xong việc gia đình sẽ đến đón cô đi. Tên lưu manh này vốn là ma cô chuyên dắt gái cho công nhân khu mỏ, cho nên hắn và người lái xe đã có quen biết từ lâu.

Tên lưu manh già ngắm nghía Tiểu Hạng bằng con mắt lọc lõi: trắng trẻo, tròn trĩnh, đường nét cơ thể đều ra đấy, chỗ nào cần nhô thì nhô, chỗ nào cần lõm thì lõm. Y chép miệng nói:

- Nay, cũng khá nhỉ! Hàng ngon đấy! Nhưng anh phải giao hẹn với nó luôn đi, giang hồ có luật của giang hồ, nhớ sau này có xảy ra điều gì thì lại bảo tôi cưỡng ép nó, hoặc khi đến nhận lại “hàng” anh lại gầm gừ với tôi.

Người lái xe dặn dò Tiểu Hạng:

- Anh đi rồi thì em phải nghe lời ông ta nhé, ông ta bảo em ngủ với đứa nào thì em cũng phải làm theo như thế. Đợi khi nào thu xếp xong mọi chuyện trong nhà, anh sẽ trở lại đón em.

Lúc sắp đi, người lái xe còn cãi nhau với tên lưu manh già, suýt nữa thì đánh nhau to vì tên này còn thiếu anh ta số tiền gì đó. Hai người lờ qua tiếng lại, giằng co to tiếng với nhau. Lão già ấy không phải là đối thủ của anh chàng lái xe trẻ tuổi, cường tráng nên đành phải móc hết tiền trong người ra để trả, tổng cộng chỉ có hai trăm năm mươi tệ! Người lái xe thấy trong phòng trọ của lão ta không có thứ gì có giá trị liền hầm hầm vợ lấy hai trăm năm mươi tệ trên bàn rồi vội vã đi ra.

Tên lưu manh có vẻ rất tức tối, hắn xòe hai bàn tay trắng nói với Tiểu Hạng:

“Mày xem! Thằng chó đó có ngang ngược không? Đồ con c., vợ hết tiền của tao rồi cút mất. Mày phải kiếm lại cho tao hai trăm năm mươi tệ đó. Mẹ, hôm nay đen như chó! Gặp ngay con Nhị Bách Ngũ này, mày phải đền tiền cho tao!

Hai thằng đệ tử của hắn đang ngồi trong phòng thấy vậy cười âm ỉ. Tiểu Hạng cứ đứng một bên im lặng nhìn người lái xe với tên lưu manh lớn tuổi giằng co nhau, cứ như chuyện ấy không hề liên quan gì đến mình vậy, chẳng khác nào thằng ngốc trong câu tục ngữ “Người ta đem bán mày đi mà mày còn đem tiền đến giúp họ”.

Hai tên lưu manh cười sằng sặc:

- Nhị Bách Ngũ! Đúng quá đi mất, con bé này quả là Nhị Bách Ngũ!

Cái tên Nhị Bách Ngũ trừ danh ra đời như vậy đó!

Ngũ Tiểu Hạng chưa kịp thấy thành phố phồn hoa, chưa được hưởng thế giới tuyệt vời bên ngoài thì đã rơi vào tay bọn lưu manh.

Ngũ Tiểu Hạng cũng vui vẻ tự nhận mình là Nhị Bách Ngũ. Đó là vì khi ra thành phố, tên lưu manh già ép nó tiếp khách, đôi lúc khách hỏi tên, nó trả lời là Ngũ Tiểu Hạng. Có người vẫn không hiểu chữ Hạng viết thế nào, nó liền vạch mấy nét vào tay khách, nhưng tóm lại là nhiều người nhầm lẫn lung tung tên của nó; thế nên nó dứt khoát chọn cái tên Nhị Bách Ngũ của tên lưu manh già để giới thiệu với khách. Khi nó xưng tên Nhị Bách Ngũ, mọi người đều phì cười (ngay đến cả Nhất Ưc Lục cũng phải cười phun cả coca ra cơ mà), nhưng còn hơn là cái tên Tiểu Hạng, cứ phải giải thích dài dòng mãi.

Ba tên lưu manh quản lý việc làm ăn của Nhị Bách Ngũ, chúng còn mua cho cô một bộ quần áo rất mới để thay cho bộ đồng phục trên người. Bọn này chả ham muốn đụng chạm đến cô, thứ mà chúng si mê là chất bột trắng; có được chút tiền trong tay là lập tức mua về để hít, nếu không thì lại mua rượu về uống. Nhưng chúng quản Nhị Bách Ngũ rất chặt, ban ngày chúng không cho cô ra khỏi cửa, buổi tối chúng dẫn khách đến phòng Nhị hoặc đưa Nhị đi phục vụ khách. Khi Nhị làm xong, chúng lấy tiền của khách rồi đưa cô đi ăn đêm còn chúng thì uống rượu. Ngoài Nhị Bách Ngũ ra, bọn chúng còn nắm trong tay bốn cô gái khác nên không phải lúc nào Nhị cũng có “việc” mà làm. Trong phòng trọ lại không có tivi, một mình cô sống thui thủi rất buồn, bọn lưu manh chẳng cho cô đi đâu cả, chúng dọa nạt cô phải “giữ yên vị trí, sẵn sàng đợi lệnh”. Vì vậy, ở thành phố đã hơn hai tháng mà cô vẫn không được thấy sự phồn hoa rực rỡ của thành phố C mà người lái xe cũng chả có tâm tích gì.

Vào một tối nọ, tên lưu manh vui vẻ đến báo có khách muốn bao Nhị Bách Ngũ qua đêm, qua đêm với khách sẽ được nhiều tiền hơn. Chúng dặn cô phải thỏa thuận trước với người đó rằng: sáng mai người của chúng sẽ đợi ở nhà trọ để nhận tiền, sau đó mới đưa cô đến phục vụ.

Nhị Bách Ngũ đến, cô chỉ nhìn thấy một đám người đang chơi mạt chược, mấy vỏ chai rượu lăn lóc dưới chân. Có một người trong số đó gật đầu ra hiệu cho cô vào phòng ngồi đợi. Lần đầu tiên trong đời, Nhị Bách Ngũ được bước chân vào căn hộ có phòng khách riêng lại còn có cả tivi nữa chứ. Cô chuyển kênh liên tục, toàn là kênh quảng cáo với kênh phim hiện đại chán phèo. Nhị Bách Ngũ cảm thấy loại phim đó chẳng giống cuộc sống hiện thực tí nào, cô chỉ thích xem phim cổ trang với những hoàng đế phi tần, hoàng tử công chúa... Phim cổ trang thoát ly hiện thực nên khiến người xem nảy sinh nhiều mơ mộng, còn phim hiện đại chỉ khiến con người ta chán ngán cái thực tại đây rầy xấu xa, nguy hiểm. Điều này có lẽ là nguyên nhân chủ yếu khiến phim cổ trang dài tập ngày càng thịnh hành chăng?

Đám người đánh mạt chược náo loạn ở bên ngoài, có lúc còn cãi nhau như mổ bò. Nhị Bách Ngũ đoán người đàn ông bao mình chưa thể vào ngay được, cô lại tiếp tục chuyển kênh, cuối cùng cũng tìm được một bộ phim cổ trang nhiều tập có Trư Bát Giới, có Ngưu Ma Vương nhưng không có Tôn Ngộ Không mà lại có một chàng trai tuần tú và một cô gái xinh đẹp. Ngưu Ma Vương đang ép cô gái phải kết hôn với mình, chung quanh là đám yêu tinh hò reo ầm ĩ. Một lát sau, chàng trai tuần tú không hiểu sao lại tìm được cô gái xinh đẹp ở Hậu hoa viên. Cô gái rút kiếm, giận dữ chĩa thẳng vào cổ chàng trai. Sau một hồi nghe chàng trai nói, cô gái kêu lên một tiếng rồi ngất lịm, thanh kiếm trong tay rơi đánh keng xuống đất. Những lời thoại khác Nhị Bách Ngũ không để ý, nhưng những tâm sự của chàng trai lại khiến cô hết sức cảm động, suýt chút nữa cũng ngất như cô gái! Mấy câu nói kì diệu ấy là:

- Đã từng có một tình yêu chân thành ở bên anh nhưng anh không biết quý trọng, chỉ đến khi mất đi rồi anh hối tiếc thì cũng đã muộn rồi. Trong cõi nhân gian này, đó là nỗi đau khổ không gì sánh nổi. Nếu ông trời cho anh thêm một cơ hội nữa, anh sẽ nói với người con gái mà anh yêu ba chữ “anh yêu em”. Nếu có thể kéo dài tình yêu này, tôi hi vọng nó sẽ kéo dài đến một vạn năm.

Một đoạn thoại ướm át trong phim cổ trang hài hước của Châu Tinh Trì lại khiến Nhị Bách Ngũ “nói người mà ngẫm đến mình” buồn bã như đánh mất cái gì đó.

Khi tivi chiếu chương trình quảng cáo xen giữa phim, Nhị Bách Ngũ ngã người nằm xuống giường, mắt nhắm nghiền. Những người đàn ông từng ăn nằm với cô chẳng ai nói với cô ba tiếng “anh yêu em” bao giờ cả. Từ nhỏ, Nhị Bách Ngũ chỉ quần quanh bên những con ngựa, con voi, hình nhân bằng giấy bồi, lớn lên cũng gặp người này người nọ, nhưng người sống cũng không khác gì người giấy, chẳng ai đem lại cho cô sự ấm cúng và thân tình. Những gã đàn ông ăn nằm với cô, giày vò thân thể cô nếu không im lặng chẳng nói câu nào thì cũng gào rú những thứ tởm lợm như “tao đ. mày”, “tao thật mày” v.v... Có những gã còn bồi thêm chữ “chết” phía sau mấy động từ đó, cứ như có thù oán gì với cô, khiến cho phần dưới của cô đau

rất, tâm tư cũng không thoải mái. Hôm nay được nghe ba chữ “anh yêu em”, mặc dù câu nói đó không dành cho cô, nhưng cô vẫn cảm thấy ấm áp, ngọt ngào trong lòng! Chỉ một tiếng “yêu” cũng có thể làm tan chảy cả sắt đá. Con tim của cô đâu phải là sắt là thép mà cũng mềm yếu lắm chứ. Ngay như lúc này đây, nó lại càng dễ tan chảy khiến cho cô cứ thế bất động trên giường.

Cô mơ tưởng sẽ có một chàng trai thốt lên ba chữ “anh yêu em” với cô hoặc “anh thích em” cũng được. Cô cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi cho đến khi nước mắt ứa ra, đồng thời cô cũng cảm thấy phần dưới hơi ươn ướt, đó là điều mà cơ thể cô trước nay chưa từng có. Những người đàn ông sau khi làm “chuyện ấy” xong thường chê phần dưới của cô khô khan chẳng khác gì ống cao su, “thật chẳng thú vị gì”. Có người “hành sự” xong còn nhổ nước bọt rồi nói “phí cả tiền, tự dùng tay còn sướng hơn!”. Vậy mà tối nay, phần dưới của cô tự nhiên lại ẩm ướt.

Cô nghĩ nếu tối nay người đàn ông bao cô nói ba chữ “anh yêu em”, thì chẳng cần đến “một vạn năm”, chỉ trong giây lát cũng được; nó nguyện sẽ suốt đời đi theo anh ta, không những không lấy của anh một xu, mà còn kiếm tiền nuôi anh ta nữa. Dù người đó yêu cầu cô làm bất cứ việc gì, kể cả nhảy vào nước sôi lửa bỏng, cô cũng chẳng chối từ! Đang say sưa mơ tưởng thì gã đàn ông vừa nãy bảo nó vào phòng đợi, bỗng hăm hè xông vào. Thấy Nhị Bách Ngũ nằm trên giường, gã hơi khựng lại. Thì ra gã đã quên bém mắt cô!

- Mẹ con đi! Tao cứ không hiểu vì sao hôm nay tao lại thua nhiều tiền thế, hóa ra là tại trong phòng có con đi này! Mau rút nhanh cho tao nhờ!

Gã đàn ông sặc sụa hơi rượu nổi trận lôi đình, lôi tuột cô xuống đất.

- Cút! Tại mày mà bố mày thua bạc! Mày còn muốn giờ trò gì nữa?

Nhị Bách Ngũ sợ quá, vụt tỉnh giấc mộng xuân! Bị gã kia lôi tuột từ trên giường xuống đất, cô bàng hoàng như đang lơ lửng trên mây bỗng ngã dúi xuống hố phân, thế giới lạnh lẽo vô cùng! Thế giới này không cho phép cô lãng mạn, cô không có tư cách để lãng mạn! Nhị Bách Ngũ rung mình trở lại hiện thực, cô chợt nhớ ra rằng ở ngoài cổng còn có một tên lưu manh đang chờ đòi tiền, bắt đắc dĩ cô phải nói:

- Tôi sẽ đi ngay, nhưng đó là do ông gọi tôi đến! Vậy ít nhiều cũng nên cho tôi vài tệ, nếu không tôi biết nói với người ta thế nào?

May sao gã đàn ông này chưa hẳn đã say quắc cần câu, gã móc trong túi ra một tờ mười tệ cũ nát rồi vứt cho cô:

- Cút ngay!

Ba tên ma cô nghiện ma túy không lôi kéo được mấy khách, cũng bởi chúng gây giở xương, da xám ngoét, điệu bộ thì lén lút lút lút nên người ta cho rằng của ấy làm sao có hàng ngon được, chẳng ai thèm buồn để tâm đến lời gạ gẫm của chúng. Túng thì phải tính, bọn chúng nghĩ ra một mánh khóe mới: để cho mấy cô gái tự ra đường kiếm khách, mời mọc những gã háo sắc ngoài phố. Các cô diễn trò “gái nhà lành” thì hiệu quả hơn nhiều việc chúng chào mời khách đến rã bột mép. Nhưng sào huyệt của chúng lại ở tận ngoại thành, ở đó thì chẳng có mấy người nhàn nhã dạo chơi. Nếu muốn có khách thì phải vào thành phố, nhưng nếu cho mấy cô gái đó vào thành phố kiếm khách thì tiền đi lại, ăn uống cũng tiêu tốn kha khá, như thế số tiền kiếm được trong hôm đó cũng chẳng bõ bèn gì. Thế là chúng nghĩ ra cái trò hết sức đê tiện.

Ba tên bày mưu tính kế với nhau, ngoài ra chúng còn đầu tư hai mươi tệ để mua lại từ một tên trộm chiếc máy ảnh hồng chỉ lóe đèn flash chứ không chụp được hình, dao thì dùng dao bổ dừa, tiết kiệm được vốn liếng!

Trong số năm cô gái trong tay, bọn chúng thấy chỉ có Nhị Bách Ngũ là tin cậy được, dù có được thả lỏng, cô ta cũng sẽ không bỏ đi vì vẫn còn nghĩ người lái xe sẽ quay lại đón. Bọn chúng liền cho Nhị Bách Ngũ thử nghiệm trước, nếu có kết quả tốt sẽ ra “quân” đồng loạt. Bốn cô gái còn lại thấy thu nhập cao, phần trăm được hưởng cũng cao, tất sẽ không bỏ đi nữa.

Nhị Bách Ngũ lần đầu được thả lỏng thì rất vui! Tên lưu manh già bảo cô cứ đi dạo phố, đến bảy giờ tối lúc rạp chiếu phim sắp mở màn thì đứng ở cổng rạp quan sát xem có người đàn ông nào đi xem phim một mình không, nếu có thì sáp tới xin được xem phim cùng. Nếu người đó đồng ý mua vé cho thì khi vào rạp chắc chắn sẽ sờ soạng cô.

- Mày cứ mặc cho nó sờ soạng, như vậy là con mồi đã vào tròng rồi đấy! Xem xong phim, mày phải lôi kéo nó về “nhà” để lên giường với mày. Đến lúc đó, chúng tao sẽ xông vào trị cho nó một mẻ! Được tiền rồi, tao sẽ cho mày một ít để mày tiêu pha. Còn nếu như thằng ấy không đồng ý về “nhà” thì xem xong phim, mày hãy đòi tiền nó. Đòi tiền nó sờ mày ấy, ít nhất cũng phải lấy lại được tiền ăn cho mày chứ!

Buổi chiều hôm đó, Nhị Bách Ngũ đi đi lại lại gần rạp chiếu bóng. Nơi này cũng là một nơi vui chơi náo nhiệt của thành phố: nhiều người, nhiều xe, nhiều cửa hàng, nhiều hàng hóa, đường rộng, nhà cao, đèn neon sặc sỡ đủ màu! Vậy mà Nhị Bách Ngũ cảm thấy đây chẳng qua chỉ là cái chợ nhỏ trong thị trấn được phóng đại lên thôi. Điểm khác biệt là ở chỗ, mọi hàng hóa đều có nhãn mác và giá tiền rõ ràng, phía dưới những món hàng đều có gài một mảnh bìa nhỏ có kí hiệu “¥” kèm giá tiền sản phẩm. Nhìn đâu cũng là “¥”, “¥”, “¥” v.v... Nếu trong túi bạn không có “¥” thì dù bạn có thích món hàng đó đến đâu đi nữa thì nó cũng không thuộc về bạn. Nhị Bách Ngũ chỉ có mười tệ mà tên lưu manh già đưa cho, một chút tiền đó thật chẳng bõ bèn gì trong thành phố lớn này. Nhị Bách Ngũ chẳng biết gì đến câu Mác nói “Kinh tế thị trường là một đồng hàng hóa tích tụ”. Trong hầu bao của ta không có tiền, thì một thành phố dù lớn đến đâu cũng không thể tuyệt vời được! Sự tuyệt vời của thành phố lớn chỉ phục vụ những người có hầu bao rủng

rình, chẳng khác nào sự lộng lẫy của con công xòe đuôi.

Không biết vì sao, điều ấn tượng nhất với Nhị Bách Ngũ chính là kí hiệu ¥.

Mỳ Tứ Xuyên có ba loại ¥, tùy theo bát lớn, bát vừa, hoặc bát nhỏ. Nhị bỏ ra 5 ¥ để ăn bát mỳ Tứ Xuyên lớn. Đến bảy giờ tối thì cô đến đứng ở cổng rạp chiếu bóng. Ấy thế mà, khi Nhị Bách Ngũ còn chưa kịp mở miệng thì đã có người chủ động đến hỏi Nhị đợi ai, nếu không đợi ai thì vào xem phim với anh ta. Đương nhiên Nhị Bách Ngũ bằng lòng ngay, thế là cô cùng với anh chàng mới quen bước vào rạp. Sau khi đèn trong rạp tắt phụt, người đó quả nhiên bắt đầu sờ mó khắp người cô; rồi một cái miệng hôi hám hôn lia lịa khắp mặt cô, chả khác gì gà mổ thóc. Sau khi tan rạp, Nhị không biết làm cách nào dụ dỗ được người đó về phòng trọ của mình, đành tuôn miệng nài nỉ: “anh đi với em nhé!”, “anh đi với em đi!”. Nhưng gã trai lồi đời chỉ nhét một tờ mười tệ vào cổ phong rất trẻ của cô nói:

- Đồ điểm ranh con, ai đi đường nấy thôi!

Sờ soạng khắp người, hôn hít thỏa thích mà chỉ có mười tệ! Thân thể và gương mặt cô chỉ đáng giá mười tệ thôi sao?

Ngày hôm sau cũng như vậy, khi Nhị Bách Ngũ vừa đến đứng trước cửa rạp chiếu bóng, thì đã có người đến bắt chuyện. Nhưng cũng giống như hôm trước, sờ mó, hôn hít chán chê vậy mà khi bước ra khỏi rạp anh ta chỉ boa cho cô mười tệ. Rồi chẳng đợi cô kịp nói lời nào, hắn đã lừng lững bỏ đi!

Mười tệ dường như là cái giá cố định của Nhị Bách Ngũ. Mà mười tệ này cũng chỉ đủ cho cô mua vé xe bus khứ hồi, một chai nước khoáng cùng một bát to mỳ Tứ Xuyên!

Trước đây, thường thì khách không trực tiếp trả tiền cho cô, tuy đôi lúc cũng có người đưa cô tiền, nhưng cô cũng chỉ được chuyển tay mà thôi. Nhị Bách Ngũ cũng không biết rằng, mỗi lần quan hệ với khách, họ trả bao nhiêu tiền cho Khi Quậy hoặc cho đám lưu manh kia? Bây giờ được trực tiếp trả tiền, từ cái giá rẻ mạt đó tờ mười tệ bắt đầu gợi cho cô cảm giác về sự ty tiện! Nhưng cô cũng không biết làm thế nào để được cao quý. “Cao quý” là như thế nào? Rốt cuộc bao nhiêu tệ mới đúng giá trị của cô?

Chỉ có một lần, có một ông trạc bốn mươi tuổi chủ động cùng nó đến phòng trọ. Người này tuy khá nhiều tuổi nhưng lại không có kinh nghiệm gì mấy; lâu lắm rồi mới có dịp đi công tác xa nên ông ta nghĩ, nhân cơ hội này chơi bởi gái gú một chút! Nhị Bách Ngũ ỡm ẹo dựa người vào ông ta, vừa thỏ thẻ “muốn cùng anh đi xem phim”, lập tức ông ta vui mừng khôn xiết! Khi ông ta mò mẫm cô ở trong rạp thì đã nóng hết cả người, chỉ muốn làm “chuyện ấy” ngay trong rạp nhưng Nhị Bách Ngũ đã ngăn lại.

- Đừng vội, đừng vội, xem xong phim thì về nhà với em!

Ông ta cũng chẳng cần Nhị Bách Ngũ ngon ngọt dụ dỗ, phim vừa hết đã vội gọi một chiếc taxi rồi đi luôn, chẳng cần biết là xa hay gần! Vừa bước vào phòng trọ, ông ta liền cởi quần áo và luôn miệng giục cô nhanh nhanh! Hai người vừa lên giường thì ba tên lưu manh đã đập cửa xông vào! Ánh đèn flash vừa lóe

sáng, gã đàn ông đã sợ run cầm cập rồi cứ thế nong nong khoanh tay quỳ lạy trên sàn nhà. Tên lưu manh già nói sao ông ta cũng bằng lòng, dao chưa vung lên, hai hàm răng đã và vào nhau lập cập, mếu máo nói:

- Đồng chí ơi, tôi sai rồi! Tôi sai rồi!...

Tên lưu manh già lột sạch mọi túi áo, túi quần của ông ta được hơn một ngàn bảy trăm tệ, điện thoại di động và một chiếc đồng hồ đeo tay. Khi thấy danh thiếp của ông ta, tên lưu manh già cười khẩy “A, té ra là một ông trưởng phòng cơ đấy!”. Vứt trả cái ví rỗng cho ông ta, hăn nhạo báng:

- Tôi trả lại chứng minh thư và thẻ ngân hàng để anh còn về làm cái chức trưởng phòng của mình cho hăn hoi. Bai bai!

Tên lưu manh già thưởng cho Nhị Bách Ngũ một trăm tệ. Đó là lần đầu tiên trong đời, cô được trả món thù lao. Hăn khuyến khích cô cố gắng hơn nữa, ngày mai lại tiếp tục đến rạp chiếu bóng, theo kế hoạch mà làm.

Đến ngày hôm sau thì cô gặp Nhất Ưc Lục. Nhị Bách Ngũ vừa đến cổng rạp chiếu thì đã có người đến mời cô đi xem phim. Không để tâm đến những lời gạ gẫm của mấy gã đàn ông, Nhị Bách Ngũ nhìn chăm chăm về phía Nhất Ưc Lục. Chàng trai này còn quyến rũ hơn anh chàng trong *Tây du đại thoại*, dáng người cao lớn sáng sủa, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, trong dãy người xếp hàng chờ mua vé, anh ta chẳng khác gì con hạc đứng giữa bầy gà, sức hấp dẫn của anh chàng đã cuốn hút mạnh mẽ Nhị Bách Ngũ. Cô quan sát Nhất Ưc Lục hồi lâu mới đưa ra kết luận là anh chỉ đi một mình. Nhị Bách Ngũ thầm nghĩ, hôm qua bọn lưu manh thu được hơn hai nghìn tệ tiền mặt lẫn hiện vật, ngay ta cũng được thưởng một trăm tệ; hôm nay nếu được cùng anh chàng này xem phim thì tốt quá! Thế là sự việc sau đó diễn biến đúng như đã kể ở trên.

Lúc phim bắt đầu chiếu cả rạp tối om, nhưng Nhất Ưc Lục chẳng sờ soạng, hôn hít đoái hoài đến cô như những người khác. Nhị Bách Ngũ không phải là đứa con gái mặt hạng, cô chỉ sợ chàng trai đáng yêu này xem phim xong thì hai người đi hai ngã, chia tay từ đây! Cô không biết làm thế nào, đành bắt chước mấy đứa hạ lưu, chủ động “tấn công” anh chàng. Nhưng Nhất Ưc Lục chỉ cười, không cho cô động tay động chân, cô đành ngồi im lén ngắm nhìn anh. Nhị Bách Ngũ xưa nay chưa hề nhận được tình cảm của người con trai nào, nên cô khao khát yêu thương và muốn được dâng tặng tình yêu. Sự an bài của ông trời quả thật là kì quái!

Sau khi xem phim xong, Nhị Bách Ngũ không hề cố tình giăng bẫy lừa bịp Nhất Ưc Lục mà cô chỉ không muốn chia tay với cậu, nên mới đưa Nhất Ưc Lục về phòng trọ. Chỉ khi ở bên anh, cô mới cảm nhận được sự thoải mái vui vẻ, muốn nói gì thì nói, muốn hét thì cứ hét, muốn gọi thì cứ gọi. Nhị Bách Ngũ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có được niềm vui thuần khiết như vậy. Trêu đùa với Nhất Ưc Lục thật sự vui hơn chơi điện tử với Khỉ Quậy rất nhiều, so anh với Khỉ Quậy thật chẳng đáng chút nào. Nhị Bách Ngũ bắt đầu hiểu ra rằng không thể định giá niềm vui bằng tiền và hai thứ đó hoàn toàn khác hẳn nhau, có bao

nhiều tiền cũng không thể đổi lấy niềm vui được.

Đúng là “ngày vui ngắn chẳng tày gang”, ngờ đâu ba tên lưu manh đột nhiên xông vào. Lúc ấy Nhị Bách Ngũ đã quên khuấy nhiệm vụ của mình, lại tưởng đó bọn cướp nên giật mình ho sặc sụa, nhưng tình thế chuyển biến nhanh như chớp, Nhất Ưc Lục làm “anh hùng cứu mỹ nhân” khiến cho Nhị Bách Ngũ đổ nghiêng đổ ngã! Sau đó chả hiểu sao lại có một “bà” nào đấy mắng Nhất Ưc Lục té tát, Nhị Bách Ngũ lúc này không ra tay thì còn đợi lúc nào nữa? Cô chả cần biết mô tê quan hệ giữa anh và người phụ nữ đó ra sao, đã sẵn giọng dè bủ Lục Thư “Cái gì mà ‘đồ bỏ’, khó nghe chết đi được!” Cô cố tình rít chữ “chết” qua kẽ răng, tỏ vẻ khinh bỉ người phụ nữ đó.

Xét nghiệm tinh trùng cho Nhất Ưc Lục còn có cả Đỗ Bì và toàn thể y, bác sĩ của phòng thí nghiệm vô sinh. Trong mấy trăm người đàn ông đến làm hóa nghiệm chỉ có một mình Nhất Ưc Lục có tới một tỉ sáu tinh trùng. Thói thường cái gì hiếm thì thường quý nên không ai là không vui mừng!

Mấy hôm sau, Đỗ Bì đến văn phòng chủ nhiệm Lưu chúc mừng:

- Ông anh này! Ông anh cứ lo dân tộc Trung Hoa sắp tuyệt diệt, nhưng đâu phải thế, thực tế đã chứng minh sự lo lắng của ông anh chỉ là lo bò trắng răng thôi. Vận mệnh của nhân loại đâu có nghiêm trọng đến mức như ông anh tưởng tượng. Có khi chúng ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng, nên mới đưa ra kết luận sai lầm như thế. Thế giới rộng lớn như vậy, số người trên thế giới thì nhiều vô kể, dân số Trung Quốc cũng rất lớn, người như Nhất Ưc Lục còn khối, ông anh không cần phải lo lắng. Chúng ta chỉ cần làm đúng chuyên môn là được.

Tiếp đó, Đỗ Bì phấn khởi nói:

- Chuyên môn của chúng ta là gì? Chuyên môn chính là món hời đấy, anh Lưu ạ! Xem ra chàng trai ấy sẽ mang đến cho chúng ta một khoản béo bở. Điều trước mắt là phải thuyết phục anh chàng này cung cấp cho chúng ta những “hạt giống người” tốt nhất. Chúng ta cần biến một tỉ sáu con tinh trùng này trở thành một tỉ sáu nhân dân tệ. Việc này vừa dễ dàng lại chả tốn công. Cậu ta là do chúng ta phát hiện, chúng ta sẽ độc quyền kinh doanh, chưa nói đến cả nước, ít nhất là ở toàn Tứ Xuyên, toàn thành phố C này chỉ có mỗi bệnh viện chúng ta thôi, không có nơi nào khác. Cơ hội phát tài giữa nền kinh tế thị trường này, xem ra chỉ còn là việc ngày một ngày hai thôi.

Thực ra, việc đó đem lại món hời gì thì chủ nhiệm Lưu chưa hề nghĩ đến. Ông cũng như rất nhiều nhà khoa học Trung Quốc khác, không hề có ý nghĩ chuyển hóa các phát hiện khoa học thành sản phẩm thị trường, nên ông đắm đắm nhìn Đỗ Bì, nhất thời không rõ “cơ hội” mà Đỗ Bì nói đến là gì. Ông nói:

- Cậu ta thì đem lại món hời gì chứ? Cậu ta chỉ là một người đến xin chúng ta giúp đỡ, là đối tượng để ta nghiên cứu số lượng, chất lượng tinh trùng. Chúng ta đã xong việc, kết quả cũng đã đưa lại cho chị em họ để họ yên tâm. Còn về chi phí xét nghiệm thì tôi sẽ nộp thay cho họ. Ngoài phí xét nghiệm ra thì còn có “cơ hội phát tài” nào đâu?

Đỗ Bì từ lâu đã nghe nói ông bạn đồng môn học lớp trên này là người trên mây trên gió, nhưng không ngờ ông ta lại viễn vông đến mức này.

- Chà! Anh Lưu này, vấn đề này rất đơn giản. Chỉ cần mời cậu ta đến đây lần nữa và thuyết phục cậu ta hiến tặng bệnh viện một ít tinh trùng để ta bảo quản đông lạnh là được. Đó là chuyên môn của anh. Với năm mililit tinh trùng quý giá đó có thể tiến hành thụ tinh nhân tạo và sinh con trong ống nghiệm bao nhiêu lần, điều này thì anh hẳn biết rất rõ. Với những ông chồng không có khả năng sinh sản thì ta sẽ thụ tinh nhân tạo người vợ, hoặc cho tiến hành sinh con trong ống nghiệm. Cách đây mấy hôm, có một phụ nữ độc thân đến bệnh viện ta khẩn khoản muốn sinh con, vấn đề đó chẳng phải là rất dễ giải quyết hay sao? Họ muốn tinh trùng chúng ta sẽ cung cấp, mà lại là loại cực kỳ tốt nhé, bất kỳ kho tinh trùng nào trên toàn Trung Quốc cũng đều không thể có chất lượng tốt như vậy. Điều này đã có kết quả xét nghiệm làm chứng cứ! Nếu người nào muốn có con thì mỗi một lần thụ tinh, họ phải trả tiền, ngoài chi phí phẫu thuật, họ còn phải trả phí cung cấp tinh trùng, quan trọng nhất là loại phí này! Phải trả bao nhiêu, chúng ta cần trao đổi để tìm ra tiêu chuẩn, việc này Cục quản lý kinh tế muốn quản cũng chẳng quản nổi!

Nói đến đây Đỗ Bì cười vang:

- Cục quản lý kinh tế chó đ. đó làm sao có được loại thương phẩm với chất lượng hoàn hảo như vậy?

Chủ nhiệm Lưu thấy Đỗ Bì nói như vậy còn tưởng là anh ta nói đùa, liền cười hùa theo:

- Hay đấy! Nếu làm như vậy, cậu cần có quyền sở hữu phát minh và cả quyền sở hữu trí tuệ nữa đấy!

Thế còn chàng trai hiến tinh trùng sẽ được bao nhiêu tiền? Người ta cũng phải được hưởng cái gọi là “phí cung cấp tinh trùng” như cậu nói chứ?

Thấy chủ nhiệm Lưu cười, Đỗ Bì cho là ông đồng ý:

- Cái gì mà quyền sở hữu phát minh với cả quyền sở hữu trí tuệ. Những chuyện này chẳng phải nước ngoài họ đã làm từ lâu rồi sao? Có phải do tôi nghĩ ra đâu, tôi nào dám cướp công của người khác? Nước họ còn có cả ngân hàng tinh trùng nữa kia! Còn ta thì thật quá lạc hậu! Vả lại nước ta thành lập kho tinh trùng chẳng phải nhằm mục đích nâng cao khả năng sinh con cho những cặp vợ chồng hiếm muộn sao! Anh biết đấy hiện nay ở Trung Quốc chúng ta cứ tám cặp vợ chồng thì có một cặp hiếm muộn, nhưng theo tôi, có khi trong mười cặp thì có đến hai cặp như vậy, không phải là một phần tám nữa mà là một phần năm đấy. Anh không biết sao, kể từ khi thành lập khoa, hàng ngày có không biết bao nhiêu người đến để xin giúp đỡ?

Ăn nên làm ra như vậy chẳng phải là vì ngày càng có nhiều cặp vợ chồng không sinh được con hay sao? Nếu không Nhà nước phê chuẩn việc thành lập kho tinh trùng để làm gì?

Chủ nhiệm Lưu nhìn Đỗ Bì với vẻ không bằng lòng:

- Anh đang nói thật đấy à? Anh có biết như vậy là vi phạm pháp luật không? Không những vi phạm pháp luật, mà nếu không quản lý nghiêm ngặt thì còn có thể xảy ra những phiền phức lớn về mặt luân thường đạo lý đấy! Cho nên việc này phải được sự đồng ý của Nhà nước. Chẳng nhẽ anh muốn làm bừa

sao?

Đỗ Bì nghiêm mặt nói:

- Tôi không hề đùa cợt gì anh và tôi cũng không đơn phương quyết định chuyện này. Chẳng phải chúng ta đang trao đổi ý kiến với nhau hay sao? Kiến nghị của tôi thực ra cũng là ý kiến của toàn thể các y bác sĩ trong phòng thí nghiệm vô sinh này. Khi xét nghiệm tinh trùng của chàng trai đó, họ đều vô cùng vui mừng. Vì sao vậy? Vì họ nhìn thấy cơ hội làm ăn trong vấn đề này. Hiện nay không chỉ riêng bệnh viện ta mà các khoa, phòng có cùng chức năng ở tất cả bệnh viện trong thành phố đều biết chúng ta vừa phát hiện được một báu vật và họ đang tròn xoe mắt nhìn chúng ta đấy!

Chủ nhiệm Lưu lập tức cau mày trợn mắt, hỏi:

- Ô! Thế ra tất cả các bệnh viện trong thành phố đều biết hết rồi ư? Làm sao mà họ biết được?

- Chà! Ông anh chỉ chăm chăm vào kính hiển vi mà chả biết tí gì việc ngoài cửa sổ cả. Các nhân viên của ta có ai mà không có mối liên hệ với người của bệnh viện khác chứ? Tiếng xầu đồn xa thì tiếng lành cũng phải được truyền muôn dặm. Ông anh tưởng chỉ có mỗi mình mới biết chúng ta vừa phát hiện ra Nhất Ưc Lục hay sao! Ông anh ơi, bây giờ là thời đại thông tin, thế mà ông anh vẫn cứ lớ ngớ như đang sống ở thế kỷ khác ấy. Vậy tôi mới nói, nếu chúng ta không khai thác cơ hội này thì kẻ khác sẽ chiếm lấy nó! Nên tiến hành sớm, chớ nên để chậm trễ! Hôm nay tôi đến đây là để trao đổi với anh về vấn đề này. Chỉ cần ông anh gật đầu thì chúng tôi sẽ thực hiện luôn.

Chủ nhiệm Lưu càng kinh ngạc hơn:

- À! Hóa ra các cậu đã bàn bạc trước với nhau rồi ư? Sao các cậu lại có thể khờ dại, ngốc nghếch đến thế? Chưa nói đến vấn đề vi phạm pháp luật, tôi biết hiện nay các nhân viên y tế vi phạm điều này rất nhiều, nhưng điều quan trọng nhất là chàng trai ấy có đồng ý cung cấp tinh trùng hay không? Đó mới là vấn đề lớn.

- Có gì mà không đồng ý? - Đỗ Bì hỏi lại, - Bây giờ không có việc gì mà tiền không giải quyết nổi. Ta cứ thương lượng với cậu ta, dù có phải đưa ra một món tiền lớn cũng được chứ sao!

Chủ nhiệm Lưu cười khẩy, ông kể cho Đỗ Bì nghe những yêu cầu nghiêm khắc mà Lục Thư đã đề xuất với ông trước đây.

- Cậu đừng tưởng có tiền là có tất cả. Xem ra chị gái của cậu ta không phải là nhân vật tầm thường. Tiền không mua được cô ta đâu! Cô ấy nói, thu nhập mỗi năm gần một vạn tệ, mà cô ấy coi em mình như hòn ngọc trên tay. Cậu tưởng rằng cô ta có thể đồng ý để em mình bán tinh trùng hay sao! Huống hồ, trước khi làm xét nghiệm, cô ấy đã nói với tôi rằng, cô ấy nhất định không đồng ý sử dụng tinh trùng của em mình vào việc thụ tinh nhân tạo, hay sinh con trong ống nghiệm. Nếu không thì vì cớ gì cô ấy lại đứng chờ cho đến lúc chúng ta xử lý xong mọi công việc mới chịu về? Cô ấy biết rất rõ rằng dù đứa bé ra đời bằng

phương pháp thụ tinh nhân tạo thì vẫn là máu mủ của gia đình cô ấy, chứ đâu phải là của người khác? Cho nên tôi thấy cậu không nên lợi dụng Nhất Ưc Lục để toan tính làm ăn.

Nghe chủ nhiệm Lưu nói vậy, Đỗ Bì ù xù:

- Đầu óc của chị ta thật là phong kiến! Đây là việc tốt cơ mà! Chúng ta thu thập tinh trùng khắp nơi chẳng phải là vì chuyện này hay sao? Sao chị ta lại nông cạn như vậy!

- Nếu đó là việc tốt thì không được lấy tiền, - Chủ nhiệm Lưu quả quyết nói - Đã dùng tiền để thu mua tinh trùng, sau đó lại bán lại với giá cắt cổ, như vậy sao lại nói là làm việc tốt? Như thế không phải là thương mại hóa thì là gì? Nói là làm việc tốt nhưng ngay đến tôi cũng không đồng tình, chứ đừng nói là chị của anh chàng cung cấp tinh trùng nữa! Nếu một bên muốn có con mà không được, và một bên thì tự nguyện hiến tặng tinh trùng, hai bên hoàn toàn không có chuyện mua bán ở đây, còn chúng ta sẽ làm đúng chức trách của mình và chỉ thu phí phẫu thuật, như vậy mới có thể coi là làm việc tốt. Trong việc này “cơ hội làm giàu” của cậu nhiều nhất cũng chỉ là tăng phí phẫu thuật, thuốc men lên một chút mà thôi. Nhưng cậu không phải không biết, hiện nay ở các đơn vị y tế trong nước đều có phòng thí nghiệm vô sinh như chúng ta, nên chi phí phẫu thuật, chi phí thuốc men đều đã có tiêu chuẩn, vậy cậu có thể nâng mức phí đó lên đến đâu? Tôi thật sự không thấy có bao nhiêu “cơ hội làm giàu” ở đó cả.

Đỗ Bì nghĩ thầm, thì ra chủ nhiệm Lưu vẫn chưa rõ mục đích của việc thành lập phòng thí nghiệm vô sinh ở Bệnh viện Chúng Sinh, bèn hỏi:

- Vậy thì theo anh, chúng ta thành lập phòng thí nghiệm vô sinh để làm cái quái gì? Mục đích của việc thu thập tinh trùng là làm gì? Thành lập đã được hơn ba tháng rồi mà số tiền đầu tư cho việc thu thập tinh trùng đều bị lỗ vốn, anh có biết điều đó không?

- Anh đừng nói với tôi về việc lỗ vốn - Chủ nhiệm Lưu hơi bực mình, - Chẳng phải chúng ta đã phẫu thuật thành công mười mấy ca đấy sao? Chi phí phẫu thuật mỗi ca tuy không được là bao, nhưng nào là kiểm tra toàn thân, nào là xét nghiệm các loại, phòng thí nghiệm của chúng ta chẳng phải đã đem lại bao khoản thu nhập khác sao? Cậu không cần nói với tôi về việc lỗ vốn hay không vì tôi biết rất rõ điều này!

Điều chủ nhiệm Lưu nhắc đến chính là lời phàn nàn của Vương Thảo Căn mỗi khi ông ta phải vào bệnh viện “Mẹ nó chứ! May mà mình giàu có, nếu không trong nhà mà có người đau ốm thì đến phải treo cổ lên mất!”. Thân nhiệt hơi cao một chút cũng phải xét nghiệm đủ thứ, huống hồ muốn thụ tinh nhân tạo thì phải xét nghiệm cả hai vợ chồng. Thuốc bán theo đơn, nhưng bệnh viện công bán một tẻ thì bệnh viện tư bán năm tẻ, thậm chí là mười tẻ. Cho nên các bệnh viện tư mới mọc nhiều như nấm sau mưa, lớn nhanh như thổi. Rõ ràng Đỗ Bì không có được tầm nhìn xa như vị hòa thượng họ.

Thực ra, Đỗ Bì mới là người không hiểu mục đích thực sự việc thành lập phòng thí nghiệm vô sinh của Vương Thảo Căn, chứ không phải là chủ nhiệm Lưu.

Phòng thí nghiệm này là hạng mục mà Hội đồng quản trị mới tăng thêm lần trước. Sở dĩ nó được Chủ tịch Hội đồng quản trị Vương Thảo Căn đồng ý và bổ sung tiền đầu tư là vì nó ra đời hoàn toàn là để phục vụ ông. Để có được mụn con trai, thì đối với Vương Thảo Căn mà nói, đầu tư vào đó vài triệu tệ chẳng có nghĩa lý gì, nữa là lỗ hay không lỗ. Với Vương Thảo Căn, sự ra đời của phòng thí nghiệm vô sinh vĩ đại chẳng khác nào sự nghiệp bay vào vũ trụ của các nước trên thế giới, việc này không thể tính bằng tiền, không thể tính bằng lợi nhuận được! Vương Thảo Căn coi đó là “công trình tạo người”, hay chính xác hơn đó là “công trình tạo con trai”, Trong mắt của Vương Thảo Căn tầm quan trọng của công trình này còn vượt xa công cuộc chinh phục vũ trụ của Nhà nước. Vì nó quan hệ mật thiết đến việc nhà họ Vương có để lại tiếng thơm cho muôn đời không, huyết thống của nhà họ Vương có thể lưu truyền từ đời này sang đời khác không? Cũng giống như việc con cháu của Tần Thủy Hoàng kéo dài đến Tần Nhị Thế, Tần Tam Thế v.v... rồi truyền mãi cho đến Tần Vạn Thế. Ngày đầu khi mới gặp chủ nhiệm Lưu, Vương Thảo Căn đã không đề cập gì đến cơ hội làm ăn, cũng không coi lợi nhuận là nhiệm vụ tối ưu của phòng thí nghiệm vô sinh. Khi Vương Thảo Căn và chủ nhiệm Lưu bày tỏ những lời gan ruột với nhau thì không có Đỗ Bì ở đó, thế nên anh ta không thể biết được bí mật của họ. Vì vậy, giữa hai người họ đã xảy ra chuyện bất đồng!

Nhưng kết quả xét nghiệm đầu tiên kể từ lúc thành lập phòng thí nghiệm vô sinh lại là việc phát hiện ra một bí mật động trời, đó là Chủ tịch Hội đồng quản trị bệnh viện hoàn toàn bị vô sinh! Dù Vương Thảo Căn có lập thêm mười phòng thí nghiệm nữa thì cũng không có thuốc nào chữa được bệnh ấy. Đó là vấn đề lớn nhất mà chủ nhiệm Lưu gặp phải!

Việc phòng thí nghiệm phát hiện được loại tinh trùng cực kỳ tốt, và theo như lời Đỗ Bì nói, tin này đã lan truyền khắp các bệnh viện trong thành phố, thì thế nào San San cũng sẽ biết, vậy phải nói với San San như thế nào đây? Đó cũng là khó khăn thứ hai mà chủ nhiệm Lưu phải đối mặt.

Trước khi Đỗ Bì đến nói chuyện thì chủ nhiệm Lưu đã nghĩ tới vấn đề này rồi, nhưng đầu óc của một nhà khoa học như ông không thể lường hết những mối quan hệ phức tạp giữa người với người nên ông rất khổ tâm! Ông muốn thông báo với San San về kết quả xét nghiệm của Nhất Ưc Lục rằng qua sự nỗ lực nhiều bên, phòng thí nghiệm vô sinh cuối cùng đã phát hiện được một người có tinh trùng thích hợp với yêu cầu của cô. Nhưng đạo đức nghề nghiệp của người thầy thuốc lại không cho phép ông tiết lộ tình trạng cũng như kết quả xét nghiệm của bệnh nhân với một người hoàn toàn vô can như cô. Vì rằng, Nhất Ưc Lục hoàn toàn khác với những người tự nguyện hiến tặng tinh trùng cho phòng thí nghiệm vô sinh, cậu ta không ký hợp đồng tự nguyện cung cấp tinh trùng mà chỉ đến để kiểm tra toàn thân, và lại cậu ta đến đây là vì lời mời của ông. Về điểm này ông và Lục Thư đã có thỏa thuận từ trước.

Nếu như San San nhờ ông liên hệ với chàng trai có “hạt giống người” lý tưởng đó, nhưng chị cậu ta thì

nhất quyết cự tuyệt việc sử dụng tinh trùng của em trai vào bất cứ việc gì thì sao? Nếu chính ông trực tiếp thương lượng với Lục Thư, cô sẽ trách “Ông nói là muốn em tôi cộng tác để nghiên cứu khoa học gì đó, té ra chỉ là sói khoác da dê. Ông ru ngủ chúng tôi bằng tri thức khoa học, nào là nhân loại sắp sửa tuyệt diệt, nào là nhân chủng học đang suy yếu v.v..., khiến chúng tôi hồn xiêu phách lạc. Nói đi nói lại hóa ra là vẫn nhằm vào ‘hạt giống người’ nên các ông mới dụ dỗ em tôi đến xét nghiệm tinh trùng!”

Tiếp xúc với chị em Lục Thư, chủ nhiệm Lưu vừa kính trọng Lục Thư, lại vừa yêu mến Nhất Ưc Lục, ông không muốn để lại ấn tượng xấu cho chị em họ. Nếu để San San trực tiếp đến thương thuyết với Nhất Ưc Lục thì cậu ta nhất định sẽ nói lại với chị mình. Kết quả sẽ vẫn là như vậy, Lục Thư tất sẽ hỏi San San, sao chị lại biết tinh trùng của em tôi tốt? Quanh đi quẩn lại, rồi cũng quay về trách nhiệm của chủ nhiệm Lưu. Lục Thư vẫn sẽ trách ông là người thiếu y đức.

Tuy nhiên, không thông báo với San San cũng không được. Phòng thí nghiệm vô sinh tiêu tốn mấy vạn tệ, hao tổn bao công sức thu thập tinh trùng, chẳng phải là để đáp ứng yêu cầu của San San đó sao? Chẳng phải là để thực hiện ước nguyện tiếp nối hương hỏa, truyền thừa tổ tông của người đứng đầu bệnh viện hay sao? Khổ nỗi yêu cầu của San San lại chỉ liên quan đến một mình ông, những người khác đều không biết “hiệp định quân tử” của hai người, mà “hiệp định” này lại phải được giữ bí mật tuyệt đối, cho nên các đồng nghiệp trong phòng thí nghiệm vô sinh đều cho rằng họ không tiếc công tiếc sức đi khắp nơi thu thập tinh trùng chính là để chuẩn bị cho dịch vụ buôn bán này. Các đồng nghiệp mà tiêu biểu là Đỗ Bì khi phát hiện ra Nhất Ưc Lục đều rất đổi vui mừng, họ xem cậu ta như thần tài cũng là hợp lẽ, không thể trách họ bị đồng tiền làm mờ mắt!

Cho nên chủ nhiệm Lưu đúng là đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, lui cũng không được, tiến cũng chẳng xong.

Chủ nhiệm Lưu - vị bác sĩ viên vông khi chưa tìm được cách nào để giải quyết vẹn toàn cả đôi đường, bèn tạm thời gác lại chưa tính đến. Tuy các đồng sự trong phòng thí nghiệm vô sinh đều biết tình trạng tinh trùng của Vương Thảo Căn, nhưng họ cho rằng chủ nhiệm Lưu đã cảnh báo nguy cơ đó với Vương Thảo Căn rồi. Trong khi đó, hai bản kết quả xét nghiệm của Vương Thảo Căn và của Nhất Ưc Lục vẫn nằm trong ngăn kéo khóa kín của chủ nhiệm Lưu, ít nhất thì cho đến lúc này cũng chưa xảy ra vấn đề gì.

Trong tình hình đó, chủ nhiệm Lưu chỉ có thể yêu cầu toàn thể nhân viên của mình tiếp tục thu thập tinh trùng. Có lẽ Đỗ Bì nói đúng “Trung Quốc rộng lớn như vậy, dân số đông đúc như vậy, người như Nhất Ưc Lục e rằng còn khối!”.

Tuy nhiên, sau đó chủ nhiệm Lưu phát hiện toàn thể các bác sĩ, y tá của phòng thí nghiệm vô sinh đều nhìn ông bằng con mắt khác lạ, lời nói của ông không còn trọng lượng như trước nữa, cây gậy chỉ huy của ông đã mất thiêng!

Một bên suy nghĩ từ góc độ kinh tế, mà họ lại chẳng biết chút gì về “hiệp định quân tử” giữa chủ nhiệm

và San San; bên kia thì xuất phát từ góc độ đạo đức, hoàn toàn hiểu rõ mục đích của việc thu thập tinh trùng, vừa không thể công khai thỏa thuận với San San, vừa phải giữ lời hứa với Lục Thư. Suy nghĩ của cấp trên và cấp dưới đi theo hai hướng khác nhau, bên nào cũng chỉ quan tâm đến việc của mình và tự cho mình là phải, Đỗ Bì đại diện cho cấp dưới, anh cho rằng quan điểm của mình hoàn toàn xác đáng và cảm thấy bệnh viện dùng người không đúng, đáng nhẽ không nên để chủ nhiệm Lưu lãnh đạo phòng họ. Đỗ Bì hết sức hối hận việc mình tiến cử “chướng ngại vật” trên con đường phú giàu sang; còn chủ nhiệm Lưu lại muốn kiên trì giữ vững sợi dây đạo đức mỏng manh, ông cho rằng có thể vi phạm quy định, nhưng không thể vi phạm y đức của người thầy thuốc!

Phòng thí nghiệm vô sinh đang trong tình trạng vô cùng căng thẳng.

80

Đỗ Bì tuy không thuyết phục được chủ nhiệm Lưu nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định của mình. Anh ta đã nắm được một số thông tin: thứ nhất phải khẳng định chủ nhiệm Lưu là một người không có đầu óc linh hoạt, khó thuyết phục; trong đầu ông không hề có khái niệm về lợi lộc nên không còn gì để thương lượng với ông. Thứ hai, chị gái của Nhất Ưc Lục phản đối việc em mình cung cấp tinh trùng, đó là người nặng đầu óc phong kiến. Thứ ba, chị gái Nhất Ưc Lục vốn giàu có, cô ta không phải là người hễ thấy tiền là sáng mắt, mà là một người bảo thủ có thừa. Muốn dùng tiền dụ dỗ con người này thì nếu ít hẵn chị ta chẳng buồn để mắt đến. Cho dù khó khăn lắm mới thuyết phục được thì khoản thù lao chị ta đòi hẵn phải lớn đến mức phòng thí nghiệm vô sinh khó lòng đảm đương nổi, hoặc không còn gì để sinh lời nữa, như vậy chỉ tổ mở đường cho chị em họ thu lợi lớn mà thôi.

Sau khi các y bác sĩ trong phòng nghe Đỗ Bì thuật lại những gì anh ta vừa trao đổi với chủ nhiệm Lưu thì mọi người đều không sao hiểu nổi. Họ lấy làm lạ là tại sao họ không được khai thác cái “mỏ vàng” Nhất Ưc Lục, mà lại phải tiếp tục tìm người hiến tinh trùng, lãng phí bao công sức và tiền bạc vào đấy để làm gì? Mấy chị y tá nghe nói lại tiếp tục thu thập tinh trùng thì mặt mày nhăn nhó. Họ thực sự khó chịu khi phải làm việc với những người hiến tinh trùng, có khi lại còn bị đám người đó chế nhạo trêu chọc. Mọi người đều muốn đẩy chủ nhiệm Lưu đi nơi khác, nhưng không có lý do thích hợp. Chủ nhiệm Lưu chẳng những không làm điều gì sai, mà đúng như lời ông nói, phòng thí nghiệm của họ quả thật đã rất thành công trong việc thực nghiệm sinh con trong ống nghiệm và thụ tinh nhân tạo cho mười mấy cặp vợ chồng, đồng thời ông còn tạo thêm thu nhập của các phòng khác qua việc kiểm tra toàn thân.

Càng khó khăn hơn nữa là chủ nhiệm Lưu không những do Đỗ Bì tiến cử, mà còn là người do đích thân Vương Thảo Căn bổ nhiệm, ngay giám đốc Bệnh viện Chúng Sinh cũng không có quyền cách chức, thuyên

chuyên ông đi nơi khác. Cho nên mọi người nhất trí bãi công bằng cách không nghe theo chủ nhiệm Lưu nữa. Họ không tích cực thu thập tình trùng như trước kia, cũng không đấu tranh lật đổ chủ nhiệm Lưu mà cứ ỳ ra, có bệnh nhân đến thì tiếp đón, nếu không có thì mọi người lại ngồi tán chuyện với nhau!

81

Sau đó ít ngày, trong khi mấy nhân viên trong phòng thí nghiệm vô sinh đang ngồi tán dóc thì một bác sĩ băng quơ nói, anh hay gặp Nhất Ưc Lục ở gần đây. Lúc bấy giờ mọi người mới sực nhớ ra Nhất Ưc Lục hiện đang làm việc ở công trường ngay cạnh bệnh viện của họ. Có lần cậu ta ăn cơm cùng với các y bác sĩ của phòng, khi đó mọi người đều cảm thấy cậu ta vừa đáng yêu vừa trong sáng, chất phác, cứ như là con nít ấy.

Một nhân viên trong phòng thí nghiệm đề nghị, “Nếu như vậy chi bằng ta trực tiếp đến tìm Nhất Ưc Lục. Bỏ mỏ vàng ngay bên cạnh, trơ mắt nhìn kẻ khác đến cướp, sao lại dại dột như thế?”

Mọi người đều cười ồ đồng tình. Một người khác lại tiếp lời, “Xét nghiệm tình trùng của Nhất Ưc Lục chẳng khác gì tiếp xúc với bệnh nhân SARS, chúng ta đều bị tình trùng của cậu ta truyền bệnh, nên mắc chứng ngờ nghệch rồi!”.

Đỗ Bì là người đầu tiên tán thành ý kiến đi tìm Nhất Ưc Lục, chẳng có biện pháp nào hay hơn việc trực tiếp tìm gặp cậu ta cả. Nhưng để có được tình trùng quý giá của Nhất Ưc Lục thì lại không thể tiến hành ngay tại phòng thí nghiệm được vì ngày nào chủ nhiệm Lưu cũng đến đây làm việc; nếu để ông ta nhìn thấy, chắc chắn ông ta sẽ vặn hỏi ta lấy tình trùng của Nhất Ưc Lục để làm gì. Khi ấy sẽ nảy sinh rắc rối, nếu giải thích không khéo ông ta sẽ mời chị của cậu ta tới, như vậy hoặc là ta sẽ bị chị ta phản đối quyết liệt, hoặc là sẽ như Đỗ Bì dự đoán, đối phương sẽ há miệng đòi một khoản tiền bồi thường khổng lồ, và cuối cùng chuyện sẽ chẳng đi đến đâu. Thế là họ bàn bạc trước mắt cần tìm một bệnh viện khác cũng có trang thiết bị hiện đại giống như ở đây, sau khi liên hệ được với bệnh viện đó, họ sẽ đưa Nhất Ưc Lục đến đó để lấy tình trùng. Đương nhiên, việc này không thể để cho ban lãnh đạo của bệnh viện đó biết được, mà phải bàn riêng với một số y bác sĩ ở bên ấy, rồi bí mật tiến hành thủ thuật.

Hành trình lấy tình trùng này cũng quanh co, trắc trở chẳng kém gì Đường Tăng đi Tây Trúc thỉnh kinh.

82

Các bác sĩ, y tá ở phòng thí nghiệm vô sinh vốn có nhiều mối quen biết với các bệnh viện khác. Mấy ngày sau họ đã liên hệ được với nhân viên của phòng chữa trị vô sinh có thiết bị tương tự như bệnh viện họ. Còn việc ăn chia thế nào, giữ bí mật ra sao, họ đã trao đổi thỏa đáng với người bên đó.

Bên này, những nhân viên của phòng thí nghiệm vô sinh đã tìm hiểu, nghe ngóng tình hình cụ thể như: Giờ đi làm, giờ tan ca, giờ nghỉ trưa của công nhân công trường bên cạnh, Nhất Ưc Lục nghỉ ngơi lúc nào, cậu ta ở lán trại số bao nhiêu, có thể tìm cậu ta ở đâu v.v...

Mấu chốt là ở chỗ nói thế nào để Nhất Ưc Lục đồng ý hợp tác mà không nói lại với chị gái. Nhiệm vụ nặng nề này trao cho Đỗ Bì là thích hợp nhất, vì các việc như tiếp đón những người đến cung cấp tinh trùng, giải thích mọi điều cần chú ý cho họ, tuyên truyền tính đúng đắn về mặt khoa học trong việc thu thập tinh trùng, ký kết hợp đồng tự nguyện hiến tặng tinh trùng v.v... Vốn thuộc phạm vi chức trách của Đỗ Bì.

Sau khi đã sắp xếp mọi việc đầu vào đấy, Đỗ Bì quyết định chọn hôm Nhất Ưc Lục được nghỉ để thực hiện đại sự. Mới sáng sớm ra, anh ta đã đi đi lại lại xung quanh khu công trường gần Bệnh viện Chúng Sinh. Đám công nhân ở đấy đã đi làm từ lâu, ai làm việc người ấy, chả mấy chốc phần móng của tòa nhà thương mại đã được làm xong. Đỗ Bì giả vờ như vừa tập thể dục xong, ưỡn ngực ưỡn vai nhàn nhã đi dạo quanh lán trại nơi Nhất Ưc Lục ở. Loanh quanh đâu được khoảng mười mấy phút thì anh ta nhìn thấy Nhất Ưc Lục mặc một bộ quần áo tinh tươm, tay cầm chiếc tiêu đi ra bến xe buýt. Đỗ Bì vội rào bước lại gần cậu ta, cất tiếng chào hỏi:

- A! May quá, lại gặp chú ở đây! Chú đi đâu đấy?

Nhất Ưc Lục quay lại nhìn, thì ra là ông bác sĩ đã làm xét nghiệm cho mình, lại từng ăn cơm với mình nữa chứ. Cậu biết trong phòng thí nghiệm vô sinh, ngoài chủ nhiệm Lưu ra thì người này giữ vị trí quan trọng thứ hai. Cậu liền cười, đáp:

- Thì ra là chủ nhiệm Bì! Tôi đang định về nhà chị tôi. Hôm nay là ngày nghỉ nên chị ấy gọi tôi về! Mà chủ nhiệm có việc gì à? Có cần tôi giúp không?

Đỗ Bì vốn cho rằng thuyết phục Nhất Ưc Lục làm theo ý họ sẽ rất khó khăn, anh ta đang lúng túng không biết nên mở đầu câu chuyện thế nào, ngờ đâu Ưc Lục lại chủ động hỏi anh ta có cần giúp đỡ gì không, nên anh ta vừa thông thả đi ra bến xe buýt với cậu ta, vừa tỏ vẻ rất khó xử:

- Chà! Cũng chẳng có chuyện gì ghê gớm đâu. Chỉ là gần đây chúng tôi gặp chút khó khăn. Chắc chú cũng biết, phòng thí nghiệm vô sinh chúng tôi chuyên điều trị cho những cặp vợ chồng hiếm muộn, cốt sao để họ có được đứa con cho vui cửa vui nhà. Nhưng hiện chỗ tôi có mấy cặp vợ chồng không còn hi vọng gì nữa, đều là do ông chồng cả.

- Sao lại là do người chồng? - Nhất Ưc Lục thắc mắc, rồi hỏi tiếp - Họ bị trục trặc ở đâu à?

- Do tinh trùng của người chồng không được tốt như của chú. Nếu được như chú thì họ đâu phải buồn

phiền vì không thể có con. Phòng nghiên cứu chúng tôi đến phải đóng cửa mất thôi. Tại sao ư? Tại vì chúng tôi không thể giúp các cặp vợ chồng đó sinh con được! - Đỗ Bì ra vẻ buồn bã, nói tiếp - Chú cứ nghĩ xem, lấy nhau đã năm sáu năm rồi mà hai vợ chồng vẫn không thể có con thì làm sao mà không đau khổ cho được? Nếu không giải quyết được vấn đề này thì có khả năng họ sẽ phải ly hôn!

- Vậy bây giờ phải làm thế nào? - Nhất Ưc Lục đây vẻ thương xót cho những đôi vợ chồng sắp phải ly hôn do không có con đó.

- Này! - Đỗ Bì vờ như vừa sức nghĩ ra được điều gì đó. - Nếu như chú có thể hiến chút tinh trùng thì mọi vấn đề của họ sẽ được giải quyết ngay! Nhưng chúng tôi biết chị gái chú phản đối việc này, nan giải là ở đó! Tôi thật không biết phải nói với chú thế nào về việc này. Đây vốn là một việc tốt, “hiến một giọt tinh trùng là cứu vãn được một cặp vợ chồng”, đó chính là tôn chỉ của cánh bác sĩ chúng tôi trong việc điều trị căn bệnh vô sinh. Tôi thấy khẩu hiệu đó rất hay, nó chẳng khác gì việc hiến máu nhân đạo cả. Vinh quang biết mấy!

- Việc đó có khó khăn gì đâu!

Nhất Ưc Lục khẳng khái đáp lại. Nhờ chủ nhiệm Lưu giảng giải về giáo dục giới tính, cậu đã biết em bé được hình thành qua cơ chế tinh trùng của nam giới xâm nhập vào tế bào trứng của nữ giới. Tinh trùng khỏe hay không chính là điều kiện thiết yếu vô cùng quan trọng. Cậu nghĩ nếu mình có tinh trùng khỏe mạnh như vậy, sao không hiến tặng để “cứu vãn một đôi vợ chồng”? Nhất Ưc Lục cho rằng đó là trách nhiệm và nghĩa vụ thiêng liêng của mình.

- Tôi đã từng giấu chị đi hiến máu hai lần ở Thâm Quyến và một lần ở đây, nếu biết chắc chắn chị tôi sẽ không bằng lòng! Thật ra hiến tặng tinh trùng còn dễ hơn cả hiến máu. Ban đầu tôi cứ tưởng xuất tinh rất khó, nhưng sau khi được chị dạy, tôi thấy chuyện đó cũng bình thường thôi. Lại còn nhanh hơn hiến máu, một chốc một nhát là xong! “Hiến một giọt tinh trùng là cứu vãn được một cặp vợ chồng”, sao mà đúng thế không biết! Tinh trùng có kém gì máu trong cơ thể đâu chứ. Hay là bây giờ tôi đi hiến tinh trùng luôn, rồi đến chỗ chị vẫn chưa muộn.

Đỗ Bì không ngờ mình có thể dễ dàng vượt qua cửa ải mà trước đây cứ tưởng là rất khó khăn này.

- Thế thì tốt quá! Chú quả là một chàng trai nhiệt huyết, một thanh niên mẫu mực!

Đỗ Bì thật lòng tán dương Nhất Ưc Lục. Nhưng tán dương thì tán dương, chứ kế hoạch “mời ngài vào rọ” thì vẫn phải thực hiện.

- Xe của tôi ở bên kia, nếu chú đồng ý thì chúng ta đi đến đó luôn!

- Đồng ý, đồng ý! Nhưng cần gì phải đi xe? - Nhất Ưc Lục hỏi - Chỉ mấy bước chân là đến thôi mà!

- À, tôi quên chưa nói với chú. Thiết bị bên tôi có chút trục trặc, đương phải kiểm tra. Tạm thời chúng tôi mượn phòng của bệnh viện khác. Nếu chú đồng ý, chúng ta đến đó luôn. Không xa đâu, khoảng mười

phút là tới thôi! Khi nào xong việc tôi sẽ đưa chú đến chỗ chị gái. Như thế có được không?

- Được, được, được!

Nhất Ưc Lục trả lời rất thoải mái, rồi cùng Đỗ Bì đi về hướng phòng thí nghiệm vô sinh.

Đỗ Bì lại dặn trước:

- Chị chú luôn phản đối chuyện này, tôi chỉ e đang lấy tình trùng thì chị ấy lại gọi điện tới. Chú đừng kể gì với chị ấy về việc này nhé! Nếu không, chị ấy sẽ lại như lần trước, chạy đến ngăn không cho chú làm việc tốt đấy.

- Điều đó thì khó gì! - Nhất Ưc Lục cười - Chỉ cần tắt máy là xong! Hồi trước đi hiến máu tôi cũng chả hé răng với chị tôi lời nào. Chị ấy thấy tôi chảy ít máu là đã sợ chết khiếp, cắn nhằn đau cả đầu!

Hai người vui vẻ trở lại bên chiếc xe của Đỗ Bì. Anh ta mở cửa xe cho Nhất Ưc Lục, cậu ta vội nói:

- Không cần đâu! Không cần đâu! - Nói xong, cậu chui luôn vào xe.

83

Đỗ Bì đâu có ngờ, khi anh ta đang vung tay vung chân ở gần lán trại công trường thì chủ nhiệm Lưu đã đến phòng làm việc. Lúc Đỗ Bì và Nhất Ưc Lục đang nói chuyện với nhau, thì cũng là lần thứ ba chủ nhiệm Lưu gặp cậu ta kể từ ngày chiếc ô tô của ông bị cậu ta làm xước. Lưu chủ nhiệm lái chiếc xe vừa sửa đến bệnh viện thì gặp đúng ngay Nhất Ưc Lục đang rảnh rang đứng ở công trường ngó nghiêng khắp nơi xem có ai cần mình giúp đỡ không. Quả là vừa khéo trùng hợp. Hơn nữa, hôm nay chiếc xe của Đỗ Bì lại đỗ đúng chỗ chiếc Volvo của Lục Thư hôm cô đến đây. Cho nên, qua khung kính cửa sổ, chủ nhiệm Lưu đã kịp nhìn thấy Đỗ Bì và Nhất Ưc Lục đang vừa nói vừa cười tiến đến bãi đỗ xe. Lúc đầu ông không chút nghi hoặc, nhưng khi thấy Nhất Ưc Lục cầm ống tiêu ngồi vào xe của Đỗ Bì thì ông cảm thấy có điều gì đó không ổn. Nhớ lại những biểu hiện thiếu thân thiện gần đây của các nhân viên trong phòng thí nghiệm vô sinh đối với ông: Mọi người đang nói cười sôi nổi, chỉ cần ông xuất hiện là ai nấy im bặt, tất thấy đều nhìn ông với ánh mắt lạnh lùng! Bằng trực giác, ông ngờ ngợ những biểu hiện kia hàm chứa điều gì đó không thể nói ra.

Chủ nhiệm Lưu thấy cần phải thông báo với Lục Thư để cô làm rõ Nhất Ưc Lục đang cùng Đỗ Bì đi đâu, làm gì. Mặc dầu chủ nhiệm Lưu ít va chạm với những chuyện này, nhưng ông cũng lờ mờ đoán Đỗ Bì sẽ đưa Nhất Ưc Lục đến một bệnh viện khác để kiếm tư lợi. Ông vội lục trong ngăn kéo bản đăng ký xét nghiệm tinh trùng của Nhất Ưc Lục, rồi tra cột phương thức liên hệ để tìm số di động của Lục Thư.

- A lô! Chủ nhiệm Lưu ạ? Chào ông! Chào ông! - Nhận được điện thoại của chủ nhiệm Lưu, Lục Thư

vui vẻ hỏi thăm sức khỏe của ông, vì ông là ân nhân đem lại cho cô nhiều niềm an ủi. Trong di động của cô cũng lưu số điện thoại của ông.

- A lô, vâng, tôi đây, tôi đây! - Lưu chủ nhiệm nói.

- Lục Thư này, tôi gọi điện cho cô vì tôi vừa nhìn thấy em cô đi với một bác sĩ trong bệnh viện tôi, nhưng không rõ đi đâu. Tốt nhất là cô nên gọi điện hỏi cậu ta xem sao!

Lục Thư đáp:

- Hôm nay nó được nghỉ, tôi có bảo nó về nhà. Có phải là nó đi xe bus không? Hay là nó đi chơi với anh bác sĩ kia! Có khi hôm làm xét nghiệm, nó tình cờ quen anh ta chẳng? Cảm ơn chủ nhiệm Lưu đã quan tâm! Khi nào có thời gian, tôi muốn mời chủ nhiệm đến thăm công ty tôi, ăn một bữa cơm bình dân nhé. Khi nào rồi, ông cho tôi một cái hẹn, được không?

Chủ nhiệm Lưu lúc đó mới sực nghĩ ra, Lục Thư chưa hề biết chút gì đến “cơ hội làm ăn” mà Đỗ Bì và các nhân viên trong phòng thí nghiệm vô sinh đề xuất. Ông đành phải kể cho cô nghe chuyện này.

- Đầu đuôi là như thế này, cô cũng đừng hoảng quá, có khi do tôi hơi cả nghĩ chẳng? Từ khi phát hiện ra tình trùng của em cô có chất lượng rất tốt, một vài người trong phòng tôi muốn động viên em cô hiến tặng một ít tinh trùng để thụ tinh nhân tạo hoặc giúp sinh con qua ống nghiệm cho một số cặp vợ chồng. Thực ra, suy nghĩ của họ cũng bình thường thôi, đó cũng là biện pháp mà rất nhiều bệnh viện đã áp dụng. Tuy nhiên tôi đã biết quan điểm của cô về vấn đề này, cho nên tôi thấy cần nói để cô rõ. Nếu sự việc không phải là như vậy thì đương nhiên rất tốt...

Chủ nhiệm Lưu còn chưa nói hết thì Lục Thư đã vội nói:

- A lô, a lô! Chủ nhiệm Lưu! Xin lỗi! Tôi xin phép ngắt cuộc gọi một chút. Tôi muốn gọi ngay cho em tôi luôn, có được không?

Cuộc gọi của chủ nhiệm Lưu bị cắt đột ngột, chỉ còn những tiếng “tút tut tut” kéo dài.

- Ít phút sau, di động của chủ nhiệm Lưu lại có chuông, ông vội ấn nút nghe, đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông:

- A lô, chủ nhiệm Lưu đây phải không ạ? Tôi họ Đào, là cảnh sát! Tôi vừa nhận được điện thoại của Lục Thư báo hiện nay cô ấy không liên hệ được với em trai, di động của nó đã tắt máy. Trước nay chưa từng có chuyện này, bao giờ cậu ấy cũng mở máy. Xin hỏi, em trai cô ấy đã đi cùng vị bác sĩ nào trong phòng ông? Xe của ông ta hiệu gì? Số xe bao nhiêu?

Về phương diện thời thượng thì chủ nhiệm Lưu chẳng bằng vị hòa thượng trong ngôi miếu cổ. Ông không hề để ý đến chiếc xe mà Vương Thảo Căn mua cho ông là một con Peugeot, còn số xe của Đỗ Bì thì ông lại càng không bao giờ chú ý tới. Ông đành trả lời:

- Xe của anh ta hiệu gì thì tôi không rõ, mà tôi cũng không nhớ số xe của anh ta. Tôi chỉ biết chiếc xe

ấy màu xám thôi!

- Vậy thì tên vị bác sĩ đó, chủ nhân của chiếc xe đó ông biết chứ? Chỉ cần cho tôi biết họ tên ông ta là tôi sẽ tra ra mọi dữ kiện của chiếc xe.

- Vâng, ông ta là Đỗ Bì...

- Tốt rồi! Cám ơn ông! Chỉ cần tên chủ xe là được rồi. Hẹn gặp lại!

Sau đó, Đào lập tức nhờ bên cảnh sát giao thông tra nhân hiệu và biển số xe của Đỗ Bì. Khi Đỗ Bì lái xe qua hai ngã tư có đèn tín hiệu giao thông, thì đã bị Phòng giám sát từ xa của cảnh sát giao thông phát hiện qua hệ thống camera. Phía bên cảnh sát giao thông ngay lập tức thông báo cho Đào. Từ lộ trình và hướng xe chạy anh dự đoán họ sẽ đến một bệnh viện tư nổi tiếng. Bệnh viện này được thành lập sớm hơn Bệnh viện Chúng Sinh, quy mô cũng lớn hơn, giám đốc bệnh viện là người Bồ Điền tỉnh Phúc Kiến, trước kia ông ta cũng đã từng có ý định mua lại Bệnh viện Nhân dân số 2 khu Cửu Đạo Loan. Ở bệnh viện này không có Trung tâm chăm sóc sức khỏe sinh sản, nhưng cũng khám và điều trị chứng vô sinh, nghe nói hàng năm có trên một vạn bệnh nhân tìm đến đây, chứng tỏ số người bị vô sinh của Trung Quốc rất nhiều! Các mẫu tin quảng cáo về bệnh viện được phát thường xuyên trên truyền hình, ở những nơi công cộng cũng xuất hiện biển quảng cáo của bệnh viện nên không ai trong thành phố này là không biết đến nó.

Cảnh sát Đào lập tức xin điều một xe từ tổ cảnh sát tuần tra gần bệnh viện.

Đỗ Bì đưa xe vào bãi đỗ của bệnh viện xong, anh ta vừa cùng Nhất Ưc Lục đi vào cổng thì có hai cảnh sát từ phía trước tiến đến chặn họ.

Mấy anh cảnh sát không dả động gì đến Đỗ Bì, mà chỉ hỏi tên họ Nhất Ưc Lục. Khi biết là tìm đúng người, họ nói với cậu:

- Mấy tháng trước có phải anh bị một đám lưu manh trấn lột không? Bây giờ mời anh theo chúng tôi về đồn, chúng tôi cần anh phối hợp để giải quyết một số giấy tờ.

Nhất Ưc Lục ngơ ngác hỏi:

- Việc đó chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao? Mà thực ra gọi là trấn lột cũng không đúng. Hay là thế này nhé, các anh đợi tôi và chủ nhiệm Bì làm xong việc đã rồi tôi đi với các anh cũng kịp mà.

Nhưng hai anh cảnh sát không để cho cậu ta nói gì thêm, mỗi người kẹp một bên nách cậu ta hộ tống ra khỏi bệnh viện.

Đỗ Bì cau mặt bức bối, thật là miếng ăn đến tận miệng rồi mà còn rơi!

Cảnh sát đâu có đưa Nhất Ưc Lục tới đồn cảnh sát mà dùng xe tuần tra chở cậu ta đến Độc Tú Cư.

Gần mười giờ sáng, Độc Tú Cư vẫn chưa mở cửa, mấy cô cậu nhân viên ở đây đang bận rộn quét dọn làm vệ sinh, lau bàn ghế v.v... Nhị Bách Ngũ thoáng nhìn thấy cảnh sát đưa Nhất Ưc Lục đến thì vội chạy ngay ra:

- Sao mới sáng ra anh đã đến thế này? - Nhị Bách Ngũ ngạc nhiên hỏi. - Lại xảy ra chuyện gì thế? Sao họ lại áp giải anh đến đây, anh giờ trò gì đấy à?

Mấy anh cảnh sát thấy có người ra đón Nhất Ưc Lục, hai người họ lại có vẻ quen biết nhau, nên bảo Nhị Bách Ngũ:

- Chúng tôi giao anh này cho cô, đừng để anh ta chạy lung tung đấy. Hai người cứ đứng đợi ở đây!

Nhị Bách Ngũ mừng quá:

- Cám ơn, cám ơn! Các anh cứ yên tâm, cứ giao anh ấy cho tôi là được.

Từ cái hôm Lục Thư gợi ý Nhất Ưc Lục vừa nghịch của quý vừa nghĩ đến Nhị Bách Ngũ để lấy tình trùng làm xét nghiệm, thì hình như Nhị Bách Ngũ và cái phần dưới của cậu có mối liên hệ gì đấy, cho nên mỗi lần thấy cô là cậu lại có cảm giác vừa hưng phấn lại vừa tức tưởi. Nghĩ đến đây, cậu đỏ mặt nói:

- Nói linh tinh! Tôi làm sao mà giờ trò bậy bạ chứ? Mà cũng lạ thật, rõ ràng tôi đi làm việc tốt mà lại gặp ngay cảnh sát, rồi chẳng biết nhầm lẫn thế nào mà họ lại đưa tôi đến đây.

Từ ngày Nhị Bách Ngũ được nhận vào làm ở Độc Tú Cư, hai người đã đi xem phim với nhau mấy lần. Họ ngồi xem rất nghiêm chỉnh, Nhị Bách Ngũ cũng bỏ thói quen động tay, động chân trong rạp, cứ thế vừa xem phim, vừa ăn bỏng rang, uống nước ngọt. Đi chơi với người yêu thực là sướng biết chừng nào! Nhị Bách Ngũ đứng đưa hai chân trên ghế, ngó nghiêng khắp nơi, miệng thì nhóp nhép không ngừng. Cô không hứng thú lắm với mấy bộ phim chiếu rạp và cô cũng chỉ thấy có mỗi phim *Yêu em đến vạn năm* là hay nhất. Nhất Ưc Lục rất thích xem phim hoạt hình và khoa học viễn tưởng, còn cô thì hoàn toàn chiều theo sở thích của cậu. Cô đi xem phim với Nhất Ưc Lục là để hưởng thụ “sự tuyệt vời của thế giới bên ngoài”, xem xong, lại cùng anh ra chợ đêm ăn khuya, hồn nhiên, vô tư lự không chút vướng bận. Được ở bên Nhất Ưc Lục như thế này thì có cho tiền, cô cũng vút lên chín tầng mây. Tất cả tiền bạc trên thế giới không thể đổi lấy niềm hạnh phúc của cô lúc này!

Thấy người ấy vui mình cũng thấy vui hơn bội phần. Sự vui vẻ của người ấy khiến mình cảm thấy hạnh phúc, đó chẳng phải là thiên đường hay sao?

Có nhiều lúc, Nhị Bách Ngũ muốn được âu yếm với anh như những cặp tình nhân ở bến xe buýt nhưng cô nhận ra Nhất Ưc Lục chẳng hề biết hôn con gái như thế nào cả, nhìn đôi trai gái ngồi bên cạnh hôn hít mà Nhất Ưc Lục cứ như đứng đưng như không, chẳng chút mảy may rung động trong lòng. Một lần họ đang đứng đợi xe buýt, thì có một đôi gần đấy hôn nhau cuồng nhiệt không biết trời đất là gì nữa, người con trai luồn tay vào áo sờ ngực cô gái khiến cô ta rên mãi không thôi Nhị Bách Ngũ khế hích Nhất Ưc Lục, muốn nhắc khéo cậu làm theo. Nào ngờ Nhất Ưc Lục lại thì thầm:

- Đừng nhìn, đừng nhìn, nhìn làm họ ngượng đấy!

Nhị Bách Ngũ tròn xoe mắt nhìn Nhất Ưc Lục, người ta sờ soạng nhau trước mặt bàn dân thiên hạ còn không ngượng, mình ngượng thay cho họ là sao? Thật là ngây ngô cộng thêm ngốc nghếch, thành ra một đôi ngờ nghệch!

Nhất Ưc Lục không chịu chủ động, Nhị Bách Ngũ đành phải ngượng ngừng hôn cậu; ngượng ngừng là biểu hiện cho sự trưởng thành vượt bậc, sự tiến bộ cực lớn đối với một cô gái như cô! Cô chẳng khác gì một tấm vải trắng, nhuộm màu gì thì ra màu đó. Ở phòng trà Độc Tú Cư, Lục Thư chỉ giao cho cô làm những công việc đứng dẫn, dâng hoàng. Hoàn cảnh thay đổi thì con người cũng đổi thay. Nhị Bách Ngũ tiếp thu nghệ thuật pha trà rất nhanh, cô nhanh chóng trở thành một trà nhân có tiếng. Rất nhiều vị khách gọi đích danh cô đến pha trà, họ nói kỹ năng của cô rất điêu luyện, nắm vững thời gian, nhiệt độ hâm trà, động tác thành thạo, tư thế đẹp mắt, khách chỉ cần đưa mắt là cô đã hiểu không cần nhiều lời, rất thích hợp với những buổi đàm phán bí mật của họ. Khi hầu trà cho khách, cô đã ít nhiều làm cho câu chuyện của khách hàng trở nên hòa hợp hơn!

Nhị Bách Ngũ đưa Nhất Ưc Lục vào một gian phòng nhỏ trang nhã, nghi hoặc nhìn cậu:

- Anh làm gì vậy? Vì sao cảnh sát lại ngăn không cho anh làm “việc tốt”? - Cô cười rồi hỏi với giọng chế giễu, - Hay là anh lại làm tổn hại danh dự cô gái nào rồi?

Nhất Ưc Lục cười, thụi nhẹ cô một cái, sau đó kể tuồn tuột cho Nhị Bách Ngũ nghe câu chuyện lẽ ra phải giấu chị mình:

- Em biết không, “hiển một giọt tinh trùng là cứu vãn được một cặp vợ chồng” đấy. Chủ nhiệm Bì nói, rất nhiều gia đình tan cửa nát nhà chỉ vì không sinh được con. Anh chỉ cần hiển một chút tinh trùng là đã

cứu vẫn được rất nhiều cuộc hôn nhân, em xem như vậy không phải là việc tốt thì là gì? Hiến tinh trùng cũng giống như hiến máu thôi. Em chữa bao giờ hiến máu à? Khỏe mạnh như em, nên hiến máu mới phải!

Nhị Bách Ngũ vẫn chưa hiểu, hỏi vặn lại:

- Nhưng tại sao anh phải đi hiến tinh trùng? Hiến máu thì em còn lạ gì, cứ đến lễ tết là lại có xe hiến máu lưu động đỗ bên ngoài phòng trà nhà mình, rất nhiều sinh viên đại học tham gia đấy. Những người tình nguyện nằm trên băng ghế với một ống cao su cắm vào cánh tay rồi máu cứ thế chảy vào một cái túi nhỏ treo trên đầu. Nhưng còn hiến tinh trùng thì em chưa nghe nói đến bao giờ.

Nhất Ưc Lục ra vẻ hiểu biết, nói:

- Điều này chứng tỏ em rất kém hiểu biết! Chủ nhiệm Lưu và chủ nhiệm Bì ở Bệnh viện Chủng Sinh đã giảng giải cho anh kiến thức về giới tính sinh sản. Nếu người chồng bị vô sinh thì vẫn có thể mượn tinh trùng của người đàn ông khác để tiến hành thụ tinh nhân tạo, hoặc sinh con trong ống nghiệm cho người vợ. Họ nói là chất lượng tinh trùng của anh rất tốt, có thể giúp cho những cặp vợ chồng hiếm muộn có con. Có con rồi thì họ sẽ không ly hôn nữa. Khoa học ngày nay hiện đại thật đấy, còn em thì chả biết gì cả!

Nhị Bách Ngũ tuy không được nghe hai vị bác sĩ đáng kính kia thuyết giảng nhưng kinh nghiệm của cô cũng không phải là ít. Hồi trước có một người sau khi lên giường với cô đã nói rằng “Một giọt tinh trùng bằng mười giọt máu”. Quả thực, đàn ông sau khi xuất tinh xong vô cùng mệt mỏi, có người còn nằm rũ trên giường mãi mới trở dậy được, cứ như cơ thể anh ta bị moi rỗng vậy.

Nhị Bách Ngũ nghe xong liền giằng lấy ống tiêu trên tay Nhất Ưc Lục gõ mạnh vào đầu cậu:

- Anh thật chẳng biết ngượng! Xấu hổ chết đi được! Tinh trùng của anh thì tốt cái nổi gì chứ? Lại còn khoe tinh trùng của mình tốt cơ đấy! Đem cho thứ ấy rồi thì còn gì là người ngợm nữa, cơ thể anh sẽ trống rỗng, anh có hiểu không hả? Lại còn nói là làm việc tốt à? Xấu hổ chết mất thôi!

Mẳng đến đây, những oán giận tích tụ trong lòng cô cũng nổ tung:

- Anh chỉ biết làm việc tốt cho người, sao không biết nghĩ đến em? Sao không phóng tinh trùng vào người em? Anh chết đi cho rồi! Chết đi cho rồi! Chẳng qua, chẳng qua...

Hai người cười đùa âm ỉ, đuổi bắt quanh bàn trà, Lục Thư ở ngoài gõ mấy tiếng rồi đẩy cửa bước vào. Nhị Bách Ngũ thấy Lục Thư đến, liền lớn tiếng mách:

- Chị Lục Thư ơi, chị xem anh ấy có ngớ ngẩn không chứ! Cứ nằng nặc đòi đi hiến tinh trùng, còn nói chỉ có tinh trùng của mình là tốt nhất! Lại còn cái gì mà “hiến một giọt tinh trùng là cứu vẫn được một cặp vợ chồng”. Anh ấy đòi làm việc tốt, đòi đi giúp đỡ vợ chồng nhà người ta! Chị xem có buồn cười không? Buồn cười chết đi được!

Nhờ có chủ nhiệm Lưu và Đào, Lục Thư đã nắm được âm mưu của Đỗ Bì, cô biết anh ta định bí mật dẫn Nhất Ưc Lục đến một nơi nào đó để lấy tinh trùng. Nhưng khi thấy vẻ hiền lành, trong sáng của Nhất

Ức Lục thì Lục Thư biết có nói rõ sự thật thì cũng chẳng ích lợi gì mà còn khiến cậu bất mãn với cô, Ưc Lục sẽ cho rằng cô cản không cho cậu làm việc tốt. Lục Thư rất hiểu em mình. Cậu khẩu hiệu mà Đỗ Bì “nặn” ra quả thực rất có sức lôi cuốn với những anh chàng trẻ tuổi nhiệt tình mà lại khờ khạo như Nhất Ưc Lục! Dù rằng Lục Thư có đến trăm cái miệng cũng không nói lại được sự gian dối của khẩu hiệu kia.

Lục Thư liếc nhìn Nhất Ưc Lục thấy cậu vẫn cười khúc khích không chút ngượng ngùng, háo hức muốn làm “việc tốt”, thật là dở khóc dở cười cho cái cậu này! Mà Lục Thư cũng không thể nhốt em trong nhà, vì hôm nay là ngày nghỉ, không cho cậu đi ra ngoài chơi cũng không được. Lục Thư đành phải tươi cười giao nhiệm vụ dẫn Nhất Ưc Lục đi chơi cho Nhị Bách Ngũ, xem đó là công việc hôm nay của cô, vẫn được nhận lương như ngày thường. Cô dẫn Nhị Bách Ngũ, hai người muốn đi đâu thì đi, nhưng tuyệt đối không được rời mắt khỏi Nhất Ưc Lục để tránh bị người khác dụ dỗ đi lung tung!

Nhiệm vụ này Nhị Bách Ngũ hoàn toàn có thể làm tốt, vì trước kia cô đã từng bị bọn xấu cho vào tròng, nên mọi ngón nghề của chúng sẽ không qua nổi mắt cô.

Thế là hai người cầm chiếc sáo vui vẻ chạy ra ngoài chơi.

86

Đỗ Bì buồn bã trở về phòng thí nghiệm vô sinh Bệnh viện Chúng Sinh, chán nản thuật lại diễn biến sự việc cho mọi người nghe, thật đúng là “thành bại do số”! Ai nghe xong cũng chỉ biết thở dài, nhưng họ cho rằng vẫn còn hy vọng, vì điều cốt yếu nhất là Nhất Ưc Lục đã bằng lòng hiến tinh trùng. Lần này không được còn có lần sau. Chỉ cần Nhất Ưc Lục không nuốt lời thì nhất định sẽ có ngày họ đạt được mục đích. Nằm được tinh trùng khỏe mạnh trong tay thì khác nào có máy ATM trong nhà! Người xưa nói quả là chí lí “việc tốt thường hay gặp trắc trở”, làm gì có chuyện dễ dàng có ngay được tinh trùng hiếm có, Đường Tăng đi lấy kinh chẳng đã phải trải qua chín chín tám mốt cái nạn đó sao? Muốn lấy được tinh trùng của Nhất Ưc Lục, chí ít cũng phải trải qua chín cái nạn lớn. Họ nói vậy là để Đỗ Bì yên lòng mà tiếp tục cố gắng, nếu Đỗ Bì mà thoái chí lùi bước thì còn ai trong cái phòng thí nghiệm này có đủ khả năng thay anh ta đi thương thuyết với Nhất Ưc Lục chứ?

Nhưng ngờ đâu, ngay ngày hôm sau “đại nạn” đã tìm đến Đỗ Bì!

Năm năm trước, khi bệnh viện này còn là Bệnh viện Nhân Dân số 2, khu Cửu Đạo Loan, Đỗ Bì đã chẩn đoán nhầm một bệnh nhân bị u xơ tử cung ác tính rồi cắt bỏ tử cung của chị ta. Vì chuyện này mà người nhà bệnh nhân đã kiện cáo ầm ĩ một thời gian. Cũng may chị này đã có hai đứa con, lại không muốn sinh thêm nữa nên qua sự hòa giải của tòa án, bệnh viện chỉ phải bồi thường ba vạn tệ, vụ kiện này đến đây coi

như kết thúc.

Nhưng bệnh nhân đó đột nhiên lại làm đơn gửi lên tòa án, đòi bệnh viện phải trả thêm phí “tổn thất tinh thần”, với lí do hai đứa con sức khỏe yếu ớt nên chị ta muốn sinh thêm đứa nữa, nhưng Đỗ Bì đã cắt nhầm tử cung khiến chị ta không còn khả năng làm mẹ. Tổn thất tinh thần đó rất rất lớn, ba vạn tệ trước kia không thể đủ, họ yêu cầu bệnh viện phải bồi thường thêm ba mươi vạn tệ nữa mới chịu rút đơn.

Giám đốc bệnh viện nhận được thông báo này thì biết ngay chị ta gây chuyện, cố ý bới móc chuyện cũ, nhưng nhân viên tòa án đã nhắc nhở ông phải xử lý thỏa đáng vụ này. Người nhà của bệnh nhân vốn là “đầu gấu” trong khu, vì chuyện di dời nhà cửa mà họ dám ra tay hành hung nhân viên của Ban quản lí dự án. Nếu nhà đó kéo nhau đến trước cổng bệnh viện khua chiêng gõ trống, biểu tình la ó thì bệnh viện làm sao làm ăn yên ổn được? Như thế liệu bệnh nhân nào còn dám đến khám nữa.

Bệnh viện Nhân Dân số 2 khu Cửu Đạo Loan giờ là Bệnh viện Chúng Sinh, từ cơ quan nhà nước nay đã thành cơ sở tư nhân, hơn nữa ông giám đốc trước đã nghỉ hưu, làm gì còn ai đứng ra giải quyết chuyện vớ vẩn của năm năm về trước? Vì vậy vị giám đốc mới liền mời Đỗ Bì đến, thông báo việc anh ta gặp rắc rối, mà chuyện này chỉ có thể do cá nhân anh ta tự giải quyết, bệnh viện không chịu trách nhiệm.

Đỗ Bì đã sẵn buồn bực trong lòng nay lại thêm mệt mỏi, lo sợ quay về phòng thí nghiệm vô sinh. Mấy người đồng nghiệp vừa hay tin đã bàn tán xôn xao, mới rắc rối từ trên trời rơi xuống này vừa khéo đúng lúc! Rõ ràng là việc của năm năm trước đã giải quyết êm thấm, mà bệnh nhân đó giờ đã ngoài 40 tuổi, một nách hai đứa con, sao còn nghĩ đến chuyện sinh thêm nữa? Đỗ Bì hôm qua thì gặp cảnh sát, hôm nay lại đụng tòa án, sao lại có chuyện trùng hợp như thế được? Người Trung Quốc bây giờ thông minh thật, đúng như ông già bé nhỏ nói, vừa ra khỏi hộp, tất thấy đều nhảy nhót tranh nhau nhìn ngắm thế giới rộng lớn bên ngoài; tư tưởng được giải phóng thì khả năng tưởng tượng, suy đoán cũng phong phú hơn! Những tác động ngầm của cảnh sát Đào làm sao tránh được sự phỏng đoán, phân tích đầy trí tuệ của tập thể y bác sĩ phòng thí nghiệm vô sinh? Nhưng họ cũng chỉ đoán chủ nhiệm Lưu ắt có liên quan đến chuyện này, còn nguyên nhân sâu xa thì tuyệt nhiên không nghĩ ra. Bàn bạc một hồi, cuối cùng họ nhất trí quyết định báo cáo toàn bộ sự việc này, từ việc phát hiện ra Nhất Ưc Lục ra sao, chủ nhiệm Lưu đã ngăn trở họ thế nào, đến việc họ bất đắc dĩ phải nghĩ cách đưa Nhất Ưc Lục đến một bệnh viện khác lấy tinh trùng ra sao với giám đốc. Như thế vừa là rửa nỗi oan không sao bày tỏ được của Đỗ Bì, vừa để tố cáo tội trạng của chủ nhiệm Lưu: Ông ta không những bỏ qua cơ hội kinh doanh của bệnh viện mà còn báo cảnh sát hãm hại Đỗ Bì, thật là xấu xa, độc địa. Con sâu làm rầu nồi canh, không cách chức chủ nhiệm Lưu thì sẽ làm tổn hại đến uy tín của bệnh viện!

Thế rồi họ kéo nhau vào phòng giám đốc để đòi lại công bằng, người này một câu, người kia một câu, sau một hồi cãi cọ ầm ĩ, rốt cuộc giám đốc cũng đã nghe ra đầu đuôi sự việc. Ông mỉm cười bảo mọi người rằng: “Các anh các chị suy nghĩ nông cạn quá, cái gì mà do chủ nhiệm Lưu chủ mưu, xem ra việc

này còn phức tạp hơn nhiều đấy. Trước hết mọi người cứ về phòng làm việc tiếp đi đã, còn chị kia muốn vòi thêm tiền thì cứ để chị ta đòi, để xem tòa án phán xử thế nào đã!”

Vị giám đốc này vốn là dân hành chính, trong hai mươi năm trời cứ bị điều đi điều lại từ ban này sang ban khác, cuối cùng đang từ Ban thư kí Ủy ban thành phố chuyển sang làm Phó cục trưởng Cục Y tế ủy ban quận Cửu Đạo Loan làm Phó Cục trưởng. Sau đó, ủy ban quận phê chuẩn việc đổi tên Bệnh viện Nhân Dân số 2 thành bệnh viện Chúng Sinh, nhưng kèm thêm một điều kiện là ông Phó cục trưởng sắp nghỉ hưu này sẽ đảm nhiệm chức vụ giám đốc bệnh viện. Đương nhiên việc này cũng là một phần kế hoạch của ông. Lương của giám đốc bệnh viện tư cao gấp mấy lần lương của Phó cục trưởng ủy ban quận, lại còn được cấp cả xe riêng, cho nên khá nhiều quan chức hành chính muốn làm việc cho phía tư nhân. Nhưng rất nhiều công chức hành chính chỉ quan tâm đến hiệu quả kinh tế bên khối tư nhân, mà không hiểu được ngầm trong đó còn có lợi ích xã hội, tức là phối hợp giữa kinh nghiệm hành chính với kinh nghiệm kỹ thuật, để bồi bổ và giúp ích lẫn nhau.

Dù là việc xấu cũng có mặt tốt của nó, chẳng phải là như vậy hay sao?

Giám đốc khi đã hiểu ra sự việc thì với kinh nghiệm hành chính bao năm ông biết đám nhân viên y vụ đó đã trách oan người khác! Chủ nhiệm Lưu làm gì có được bản lĩnh ghê gớm, vừa gọi cảnh sát, lại vừa động đến tòa án. BỐ LÁO CÁ! Hiện nay, chỉ cần có việc hơi đáng ngờ xảy ra thì chắc chắn là đằng sau có kẻ phá rồi! Chẳng khác gì cái kiểu “đấu tranh giai cấp là cương lĩnh” một thời, bất kể xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì trước hết phải tìm “kẻ thù giai cấp”, mà đã tìm là phải chắc, chuẩn, dừ dằn. Đám y, bác sĩ đã không nắm “chắc” mà còn không nắm “chuẩn”. Giám đốc biết rất rõ Đỗ Bì và đám bác sĩ ngớ ngẩn đó đã lén lút đưa Nhất Ưc Lục đi lấy tinh trùng, chẳng thềm biết như vậy là đã xúc phạm đến thần thánh phương nào! Quyền năng của vị thần này rất lớn, không những có thể điều động công an, tòa án mà còn có thể lôi cả bệnh nhân của năm năm trước gây chuyện. Vị thần đó ra tay nhanh như chớp, không đến hai mươi bốn giờ là mọi việc đã hoàn thành gọn ghẽ, không để lộ một dấu vết nhỏ nào, khiến cho đám bác sĩ ngu dại nọ không biết phương nào mà lần! Xem ra trong tay vị tôn thần này còn có những độc chiêu ghê gớm khác, Bệnh viện Chúng Sinh khó lòng chống đỡ nổi uy lực vô song này.

Điều đó đã thể hiện rất rõ ưu thế bổ sung giữa nhân viên hành chính và nhân viên kỹ thuật, vừa gỡ bỏ được sự can dự của chủ nhiệm Lưu, vừa vạch ra căn nguyên rước họa của Đỗ Bì.

Giám đốc quyết định đem việc này báo cáo với Chủ tịch Hội đồng Quản trị Vương Thảo Căn.

Vừa hay, buổi chiều hôm đó Vương Thảo Căn đến bệnh viện kiểm tra công việc. Giám đốc liền đến phòng Chủ tịch Hội đồng Quản trị báo cáo việc phòng thí nghiệm vô sinh phát hiện được loại tinh trùng giống cực tốt và việc nhân viên trong phòng đã lén đưa chàng trai có loại tinh trùng cực tốt đó đến một bệnh viện khác để lấy tinh trùng, nhưng sau đó bị người ta phát hiện. Việc này vừa động chạm đến phía cảnh sát vừa đắc tội với cả bên tòa án.

Vương Thảo Căn nghe xong chỉ cho đó là chuyện khôi hài, ông chỉ thị cho giám đốc: “Thì không lấy số tinh trùng ấy nữa chứ sao! Có gì là quý hiếm đâu? Đừng làm mọi việc căng thẳng lên, chớ có làm méch lòng công an, tòa án, động đến họ là không được đâu! Không động đến thứ đó thì bọn họ sẽ chẳng gây rắc rối cho ta đâu, phải làm sao cho việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không còn, dập tắt mọi việc là đâu vào đấy thôi”.

Vương Thảo Căn vẫn đang uống thuốc bắc theo lời khuyên của San San, ông cho rằng cứ kiên trì uống thuốc thì thể nào cũng sinh được con trai, nên chẳng đếm xỉa gì đến việc lấy tinh trùng vì nghĩ mình chẳng liên quan gì đến việc đó. Vì còn phải kiểm tra công việc ở công ty khác, nên nói xong ông đi luôn. Trên dãy hành lang ông gặp một số bác sĩ, y tá, họ chào ông, ông cũng gật đầu chào lại từng người. Việc họ cúi đầu gật lưng chào ông là sự thỏa mãn lớn nhất của ông, đó cũng là một trong những mục đích để ông mua lại bệnh viện này. Bây giờ gặp bác sĩ, y tá ông không phải khúm núm như trước kia nữa. Vị hòa thượng kia xuất ngôn như thần, có bệnh viện trong tay thì chẳng phải cầu cạnh ai hết. Bộ bán văn trong chữ *cứu*, quả đúng với ý ngày nay ai cũng quay lại cầu xin Vương, và với ông chữ *cứu* ngày xưa giờ chỉ còn lại chữ cầu.

Các y, bác sĩ trong phòng thí nghiệm dĩ nhiên rất quan tâm đến sự có mặt của Vương Thảo Căn. Họ cử hai người đứng nghe ngóng ở ngoài phòng Chủ tịch Hội đồng Quản trị. Khi thấy ông chủ Vương không quan tâm gì đến sự việc đó, họ đều rất thất vọng.

Các bác sĩ ở phòng thí nghiệm vô sinh hết sức kinh ngạc: rõ ràng kết quả kiểm tra cho thấy tinh trùng của ông chủ Vương đã chết hết, hơn nữa số lượng ấy cũng cực ít, không thể có khả năng hồi phục trở lại. Tinh trùng của ông không chỉ trong trạng thái nguy cơ, mà có thể nói là mất hi vọng hoàn toàn, vậy mà ông vẫn rất ung dung, bình thản. Như vậy, hoặc là ông bị bịt mắt che tai, hoặc ông quả không hổ là một nhân vật khoáng đạt phi thường.

Cũng tại Vương Thảo Căn ưỡn lưng quá thẳng trước mặt các bác sĩ, trong khi dân trí thức vốn có tâm lý không ưa bọn nhà giàu. Họ thầm nghĩ: “Mẹ nó chứ, chẳng qua chỉ là thẳng cha nhặt rác mà thôi! Tới bệnh viện mà lên mặt chó làm như lãnh đạo thành phố đến thị sát không bằng. Đúng là khi đội mũ chứ có biết gì đâu! Một chữ bẻ đôi không biết, tài cán gì mà đòi quản lý một bệnh viện với bao nhiêu là trí thức? Nếu không cạnh khéo hăn mấy câu thì chẳng khác gì hóc xương cá, không khạc ra không yên”. Một bác sĩ trẻ liền tiến đến nở nụ cười ra vẻ quan tâm, hỏi Vương Thảo Căn:

- Xin chào chủ tịch Vương, bệnh tình của chủ tịch đến đâu rồi? Có tìm được thuốc chữa không? Cần gì

chúng tôi sẽ nghĩ cách giúp.

Vương Thảo Căn cao ngạo, đáp:

- Tôi thì bệnh gì chứ! Nói nhăng nói cuội gì thế? Lại phải nhờ đến anh nghĩ cách giúp tôi sao?

Nhưng con người tinh khôn này chỉ cần suy nghĩ một chút là thấy ngay trong câu nói đó có ẩn ý, lập tức ông dừng bước, hỏi:

- Anh nói đi, tôi có bệnh gì sao?

Anh chàng bác sĩ trẻ nhìn sắc mặt biết ngay là Vương Thảo Căn không biết gì về kết quả kiểm tra tình trạng của ông cả. Anh nói:

- Chà! Thế ra chủ tịch Vương không biết gì về kết quả kiểm tra lần trước sao?

- Kết quả kiểm tra lần trước của tôi thế nào? - Vương Thảo Căn lập tức mỉm cười, thái độ trở nên rất hòa nhã, đáng mến. Vương Thảo Căn là người như thế nào chứ. Ông cố ý mượn khéo câu hỏi có sẵn của bác sĩ trẻ.

Nhưng cánh trẻ ngày nay giở trò láu lỉnh, thì người đứng tuổi chỉ còn biết trơ mắt đứng nhìn. Trước kia người ta nói “gừng càng già càng cay”, nay nên đổi là “ớt càng non càng thơm”. Giới trẻ đã xuất chiêu thì có thể làm cho người già đầu óc choáng váng, không còn biết trời trăng mây gió ra sao nữa!

Anh bác sĩ trẻ lấy tay bịt miệng, cố ý ra vẻ lờ lờ:

- À, à... Thế ra chủ tịch chưa biết... Nhưng không có gì đâu, không có gì đâu, đấy là việc của chủ nhiệm Lưu. Xin lỗi, xin lỗi... Tôi nói sai rồi!

Sau đó, chàng bác sĩ này linh đi ngay.

Vương Thảo Căn cũng không hề tỏ ra nóng vội. Biết khó có thể tin hoàn toàn vào lời chàng bác sĩ này được, ông tức tốc đến ngay phòng thí nghiệm vô sinh tìm chủ nhiệm Lưu hỏi cho rõ chuyện, tuy làm như vậy cũng có chút mất mặt. Vẫn như mọi khi, ông ngồi vào xe, đi một quãng xa mới bấm di động gọi chủ nhiệm Lưu.

Nhưng di động của ông lại truyền đến câu trả lời tự động “Thuê bao đang trong vùng không phục vụ”.

- Đồ chó! Không biết chạy đi đâu rồi?

Vương Thảo Căn dù tinh khôn đến mấy cũng không thể biết được chủ nhiệm Lưu hiện đang ở chỗ San San.

Trong phòng thí nghiệm vô sinh vẫn có vài bác sĩ, y tá đứng về phía chủ nhiệm Lưu, họ thấy ông là một người đứng đắn. Không một đơn vị, cơ quan, đoàn thể nào là thùng sắt kín mít mà không lọt một khe hở. Khi mọi người kéo nhau đến phòng giám đốc tố cáo thì có một y tá lén kể với chủ nhiệm Lưu toàn bộ sự việc mà chị nghe được để ông đề phòng.

Nghe xong chủ nhiệm Lưu giật bắn người! Dù rất viễn vông, ông cũng đoán ra cảnh sát Đào chính là người phái cảnh sát đến gặp Nhất Ưc Lục hôm đó. Ông vốn cho rằng Lục Thư không phải nhân vật thông thường, nhưng cũng không ngờ tai mắt của cô lại lên tận trời xanh! Thế nhưng họ ngăn không cho Nhất Ưc Lục hiển tình trùng là được rồi, hà tất phải lôi tòa án vào cuộc, lật lại món nợ cũ để “sửa gậy” Đỗ Bì? Làm như vậy thì cũng thật quá đáng. Phía đó ép người đã đành, còn phía này chủ nhiệm Lưu cũng chống đỡ không nổi, e rằng bí mật khó còn giữ được! Các đồng sự tố cáo chuyện này với giám đốc sẽ càng làm cho mọi việc lộn tùng phèo cả lên. Việc tình trùng của Vương Thảo Căn chết hết khiến ông không còn khả năng sinh sản sẽ bị tiết lộ, mưu kế mượn tình trùng sinh con của San San có nguy cơ bị phơi ra ánh sáng! Chủ nhiệm Lưu thấy mình như bị giăng lưới khắp nơi!

Thật ra, chủ nhiệm Lưu không lo cho mình, quá lắm thì trả chiếc Peugeot cho Vương Thảo Căn, rồi trở về làm việc ở bệnh viện cũ là được. Huống hồ, có mấy bệnh viện chuyên trị chứng vô sinh đã mời mọc ông đến làm việc với mức lương cao ngất ngưỡng. Nhưng phải nói với San San thế nào đây? Kết quả xét nghiệm tình trùng của Vương Thảo Căn hoàn toàn vô vọng, giờ phải giải thích với ông ta sao đây? Giấu kết quả xét nghiệm, thu thập tình trùng khắp nơi, phát hiện ra Nhất Ưc Lục và vì muốn lấy trộm tình trùng của Ưc Lục mà Đỗ Bì bị dính vào món nợ cũ, tất cả những điều này chẳng phải đều do yêu cầu của San San gây ra sao? Vì mưu kế mượn giống sinh con mà vô hình trung đã trói chặt ông với San San. Một sợi dây buộc hai con châu chấu, ông đành phải gọi điện cho con chấu chấu San San, đề nghị cô tìm nơi kín đáo, không có ai làm phiền để ông trao đổi với cô.

San San nghe thấy giọng nói lo lắng bất an của chủ nhiệm Lưu thì đoán ngay ra có vấn đề. Chẳng nơi

nào yên tĩnh, kín đáo bằng loại chính phòng riêng trong khu vui chơi San San, đó cũng chính là nơi cảnh sát đã tìm ra ma túy, nhưng bây giờ căn phòng đó đang được sửa sang lại. Để bảo đảm hiệu quả, mỗi bức tường trong phòng đều được lót tấm cách âm, đồng thời có tác dụng chặn sóng điện đài, di động ở trong đó hoàn toàn bị vô hiệu hóa. Gian phòng này vừa thông gió, dễ chịu, vừa sang trọng, lịch sự. Loại phòng này còn có cả thang máy chuyên dụng và lối đi bí mật cho các đại gia, ngôi sao và các nhân vật của công chúng ở thành phố C hoặc từ nơi khác đến này tránh được con mắt sục sạo của các tay săn ảnh, đến đây tụ tập, tán gẫu, hò hát thoải mái. Chiều hôm ấy, chủ nhiệm Lưu đến phòng riêng của khu vui chơi San San vừa đúng vào lúc giám đốc bệnh viện đang báo cáo mọi việc với Vương Thảo Căn.

San San nghe chủ nhiệm Lưu kể lại toàn bộ tình hình xong, cũng thấy khó giải quyết, nhưng vốn là người xông xáo, cô trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chủ nhiệm Lưu, việc này chẳng thể trách được ông! Ông không cần phải ủ dột lo lắng, thở ngắn than dài như vậy. Đây là việc của tôi, do tôi gây nên! Thật ra, đó cũng là muốn tốt cho ông Vương, vậy giải thích cho ông ấy như thế nào là việc của tôi. Tôi sợ ông ấy biết chuyện sẽ bị sốc, đó quả là một đòn nặng đối với ông ấy. - Chủ nhiệm Lưu nghe San San nói vậy thì nhẹ nhõm như thoát khỏi mớ bòng bong. Lòng can đảm và đầu óc sắc sảo của San San khiến ông phải nể, cô không phải loại phụ nữ hẹp hòi, vừa thấy điều bất lợi đã cuống quýt sợ hãi, đùn đẩy trách nhiệm cho người khác. Chủ nhiệm Lưu lo lắng thay cho hai người họ, ông và San San đều lo Vương Thảo Căn nghe tin sẽ bị sốc nặng, tinh thần suy sụp, có khi còn ngã bệnh cũng nên. Chẳng phải chính ông từng phát hiện sức sống của Vương Thảo Căn tuy yếu ớt nhưng ý chí lại rất mạnh mẽ đó sao? Chính vì ông ta có ý chí mạnh mẽ nên mới làm việc hăng say như vậy. Nếu bây giờ Vương Thảo Căn suy sụp tinh thần thì sức khỏe của ông sẽ bị suy giảm rất nhanh, thậm chí là già đi trông thấy. Dù thế nào chẳng nữa, Vương Thảo Căn vẫn là một trong mười doanh nhân lớn của thành phố, trong tay có đến mười mấy công ty lớn nhỏ, nếu ông có mệnh hệ nào thì hàng vạn công nhân sẽ lâm vào cảnh thất nghiệp, đây sẽ là tổn thất rất lớn cho xã hội.

Chủ nhiệm Lưu uống mấy ngụm cà phê rồi mách nước cho San San:

- Cô đương nhiên là muốn tốt cho ông Vương rồi, nhưng trong tình hình này, cô cần nhẹ nhàng thuyết phục ông Vương, tuyệt đối đừng để ông ấy tức giận quá mức! Cô cứ nói là, đàn ông ngoài năm mươi tuổi mà lại có con trai thì sức miễn dịch sẽ tăng cao, kéo dài được tuổi thọ. Điều đó hoàn toàn có căn cứ khoa học. Qua mười mấy ca xin giúp đỡ, tôi đã phát hiện ra rằng hiện tượng này không những được đề cập đến trong sách vở mà còn có cơ sở hiện thực nữa đấy! Mấy ngày trước, có một ông ngoài sáu mươi tuổi đến cảm ơn vì tôi đã thụ tinh nhân tạo giúp cho “phòng Nhì” của ông sinh được một mụn con. Bây giờ mặt mũi ông ấy hồng hào khỏe mạnh, so với cái hôm đến xin giúp đỡ dường như ông ta trẻ ra đến mười tuổi. Con người ta ai cũng có niềm vui và nỗi buồn. Nỗi buồn lớn nhất của con người là kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, niềm vui lớn nhất của con người là lớn tuổi mà sinh được con. Trên thực tế, ở Trung Quốc chúng ta,

đàn ông trên năm mươi tuổi như ông chủ Vương có đến hơn một nửa mất năng lực sinh sản, tình tròng của ông Vương không sử dụng được là điều rất bình thường, bởi thế không nên coi đó là chuyện quá nghiêm trọng. Nhưng vì hiểu ông ấy mong mỏi có một đứa con trai, nên tôi mới không nói cho ông ấy biết về thực trạng tình tròng. Tuy nhiên, việc đó không quan trọng, kế hoạch mượn giống sinh con của cô vẫn tiếp tục thực hiện. Bất kể đó có phải là tình tròng của ông Vương hay không, người có tuổi như ông nhà mà được một đứa con trai thì sẽ khiến ông có được sức khỏe dồi dào và sinh mệnh trường thọ, quả là một việc hết sức tốt đẹp. Cô cũng có thể nói với ông ấy rằng, là một bác sĩ tôi biết ý chí của ông rất mạnh, chỉ e sau khi biết kết quả xét nghiệm tình tròng của mình, ông nhà sẽ mất hết ý chí. Khi ấy những công ty ông nắm trong tay có thể sẽ lần lượt sụp đổ, như thế số phận của biết bao công nhân sẽ ra sao? Thế nên tôi mới không báo cho ông nhà kết quả kiểm tra mà tìm gặp cô để trao đổi. Mục đích duy nhất của tôi và cô là nghĩ cách giúp cho ông ấy luôn được khỏe mạnh. Mượn tình tròng sinh con là phương án khả thi để duy trì sức mạnh ý chí và nâng cao sinh lực cho ông nhà, ngoài ra không có ý gì khác! Tóm lại, cô nên nói đầu đuôi ngọn ngành cho ông nhà biết, đừng giấu giếm gì cả.

San San nghe xong, phẫn chấn hẳn lên:

- Như vậy tức là cứ nói cho ông nhà tôi biết về việc mượn tình tròng sinh con?

- Không đánh bài ngựa không được. Ông Vương mà biết tình tròng của mình không có khả năng sinh sản thì thế nào ông ấy cũng sẽ liên hệ ngay đến việc khoa tôi không tiếc tiền của, vốn liếng đi khắp nơi thu thập tình tròng. Sau khi tìm được người có loại tình tròng cực kì tốt thì lại xảy ra chuyện náo động, nào là cảnh sát, nào là tòa án, cô nghĩ xem, một người tình trường như ông ấy thấy những sự việc đó mà không nghi ngờ mới là lạ! Hơn nữa việc đã như thế mà cô còn nói dối ông nhà, đã nói dối thì ắt giấu đầu hở đuôi, ông nhà chẳng càng thêm đau lòng hay sao?

- Đúng, đúng, đúng! - San San vừa nghe xong đã hiểu ngay vấn đề. - Tôi sẽ về nói thật tất cả với ông ấy. Tôi mượn tình tròng sinh con là để giữ cho ý chí của ông ấy được kiên cường, giữ cho sinh lực của ông ấy được dồi dào, kéo dài tuổi thọ! Chủ nhiệm Lưu, ý kiến của ông rất hay.

Khi thắc mắc trong lòng đã tiêu tan, San San mới để ý cả phê đã nguội, cô liền nhấn chuông gọi phục vụ đến thay cốc khác.

Hai người sau khi tinh thần đã ổn thỏa hơn, liền ngồi tán gẫu. San San tò mò hỏi:

- Tình tròng đó như thế nào? Anh chàng ấy là người ra làm sao? Tôi nghe phong thanh đâu như là một bên định cướp tình tròng, một bên bảo vệ tình tròng, huy động cả cảnh sát, tòa án vào cuộc. Ấm ỉ quá thế, buồn cười thật đấy!

Chủ nhiệm Lưu cũng cười, ông tán dương hết lời chàng trai đó.

- Anh chàng đó hồn nhiên, đáng mến lắm! Tôi sống đến từng này tuổi rồi mà chưa thấy người nào vừa

chất phác, hồn nhiên lại vừa thông minh, đẹp trai như cậu ta! Cô biết không, có đến hơn trăm gã đến phòng thí nghiệm của chúng tôi xin hiến tinh trùng nhưng người không ra người, ngợm không ra ngợm. Có gã tuy tinh trùng đạt tiêu chuẩn nhưng vừa nhìn thoáng dáng vẻ đã thấy ghét rồi! Tôi biết cô và ông Vương muốn có một cháu trai thông minh, xinh xắn nên tôi ngại nói với cô. Còn chàng trai này thì tôi thích quá chừng. Sau khi xét nghiệm tinh trùng của cậu ta, ai nấy đều rất vui mừng, phấn khởi! Số lượng tinh trùng khỏe mạnh của cậu ta rất lớn, đúng là bảo vật quốc gia! Tôi đã nói vui với chị cậu ta như vậy! Cô biết không, tôi nghe nói Đỗ Bì phía ra câu “hiến một giọt tinh trùng là cứu vãn được một cặp vợ chồng”, ấy vậy mà cậu ta vẫn hết sức nhiệt tình, chủ động đề nghị Đỗ Bì đưa đi hiến tinh trùng để cứu vãn vợ chồng người ta. Cậu ta còn tắt máy, giấu không cho chị gái biết mình đi làm việc đó! Thật đấy! Bây giờ những chàng trai được như vậy ít thấy lắm!

San San cũng biết Đỗ Bì, có lần cô mắc bệnh phụ khoa, phải đến chỗ anh ta khám, nghe Đỗ Bì phía ra câu “hiến một giọt tinh trùng là cứu vãn được một cặp vợ chồng”, cô không nhịn được cười lăn cười bò. Chủ nhiệm Lưu nhấp một ngụm cà phê nóng rồi cảm thán:

- Chà! Chị cậu ta đưa cậu ta đi làm xét nghiệm tinh trùng, vì cô ấy nghi cậu ta có bệnh. Tôi nghe cô ấy thuật lại hành vi, cử chỉ của cậu ta, cộng thêm những điều quan sát được, tôi liền nói với cô ấy rằng, không phải là cậu ta có bệnh mà chính chúng ta mới là người có bệnh! Chúng ta có bệnh thật đấy, không nhẹ chút nào đâu!

San San hết sức kinh ngạc:

- Như vậy..., nếu ông Vương đồng ý, chúng ta sẽ dùng tinh trùng của cậu ta để cấy ghép chả tốt sao? Phải nắm thật chắc anh chàng này, không thể để lọt khỏi tay được! Hóa ra là quốc bảo, hiếm có khó tìm chả khác gấu trúc là mấy! Chẳng trách hai bên tranh giành căng thẳng như vậy.

- Điều đó e rằng không thực hiện được! - Chủ nhiệm Lưu nói. - Sau khi phát hiện ra cậu ta, sở dĩ tôi không nói cho cô biết là vì cậu ta không đến chỗ chúng tôi để hiến tinh trùng. Chị cậu ta đưa cậu ta đến đây chỉ cốt làm xét nghiệm tinh trùng mà thôi. Trước khi làm xét nghiệm, cô ấy đã nói rất rõ là, tuyệt đối không đồng ý việc sử dụng tinh trùng của cậu ta cho bất kỳ ai!

- Tốn ít tiền là được chứ sao? Thù lao cho họ hậu hĩnh một chút! Ông làm tôi thấy thú vị quá! Trước đây có ông thầy bói đoán số tôi sẽ sinh con trai. Tinh trùng của ông nhà tôi hỏng hết cả rồi, tôi sẽ phải thuyết phục ông ấy sử dụng tinh trùng của chàng trai đó để thụ thai, được như vậy thì tốt quá! Con trai tôi sẽ được sinh ra từ tinh trùng của chàng trai đó!

Chủ nhiệm Lưu cười:

- Làm gì có chuyện đơn giản như vậy! Chị cậu ta cũng là người khá giàu có, lại đúng mực, biết điều. Cô ấy nói không bán tinh trùng của em trai, bao nhiêu tiền cũng không bán! Nhất định không là không! Nếu cần thiết cô ấy sẽ nhờ cảnh sát, tòa án can thiệp.

San San nghi hoặc hỏi:

- Cô ấy là ai thế? Các nữ doanh nhân giàu có trong thành phố, hầu như tôi đều quen biết, dù không quen biết nhưng thế nào tôi cũng từng nghe nói đến! Chị cậu ta tên là gì?

Chủ nhiệm Lưu cho rằng chỉ là tán chuyện vu vơ, nên cho San San biết tên chị gái chàng trai ấy là Lục Thư.

- Ái chà! - San San vỗ tay, hồ hởi nói, - Lục Thư ư! Danh tiếng lẫy lừng! Ai mà không biết tiếng chứ! Tôi và chị ấy còn dùng cơm với nhau đấy!

90

Vương Thảo Căn gọi hai cuộc điện thoại cho chủ nhiệm Lưu song vẫn chỉ là câu trả lời tự động: “Không nằm trong khu vực phủ sóng!”. Hết giờ làm việc, ông quay về nhà San San! Mới bước vào cửa, San San đã vừa cởi áo khoác lấy dép lê cho ông, vừa phẫn nộ nói:

- Anh xem, cái tay Đỗ Bì ấy có còn là người nữa không? Tên chó đó thật không ra gì! Em và chủ nhiệm Lưu khó khăn lắm mới tìm được cho anh loại “hạt giống” tuyệt hảo, thế mà chỉ trong chớp mắt đã bị anh ta cướp mất! Kế hoạch giúp đỡ anh của em và chủ nhiệm Lưu đã bị tên khỉ gió ấy làm rối tung mất rồi!

Vương Thảo Căn vốn đã đầy một bụng nghi hoặc, giờ lại càng chẳng hiểu mô tê gì nữa:

- Thế là thế nào? Thế là thế nào? Tôi chẳng hiểu mọi việc ra làm sao nữa!

- Anh không hiểu, đương nhiên là anh không hiểu rồi! - San San mặt hầm hầm nói, - Đầu đuôi sự việc là như thế này, sau khi làm xét nghiệm cho anh, mới phát hiện số tinh trùng đó không sử dụng được nữa. Chủ nhiệm Lưu đã đến tìm em nói chuyện, hóa ra đàn ông Trung Quốc lớn tuổi như anh thì đến quá nửa, tinh trùng đều hổng, không sử dụng được nữa; nhưng thấy anh cứ mong mỗi một mụn con trai nên ông ấy giới thiệu với em cách “mượn tinh trùng sinh con”. Trước tiên, phải tìm người nào đó có tinh trùng khỏe mạnh, thích hợp để giúp em sinh cho anh một đứa con trai, tìm đi tìm lại mãi mới được, ấy thế mà sênh một cái đã bị cái tên chết tiệt Đỗ Bì cướp mất! Anh xem có đáng giận không?

Vương Thảo Căn cũng tức giận:

- Tinh trùng của tôi làm sao mà không sử dụng được?

- Em chẳng nói với anh rồi sao? Hiện giờ anh đã gần sáu chục tuổi rồi, đàn ông Trung Quốc lớn tuổi như anh thì quá nửa tinh trùng đều hổng cả, không sử dụng được, điều đó rất bình thường thôi. Anh không thấy sao, tuổi anh bây giờ bằng đúng số tuổi của bố anh năm cụ mất, cụ làm sao có thể sinh ra con trai cho anh được? Nhưng chủ nhiệm Lưu nói, nếu ở tuổi này mà anh có con thì ở góc độ tâm lý và cơ sở hiện

thực, điều đó sẽ khiến anh tăng cường sinh lực, kéo dài tuổi thọ, vì vậy em và chủ nhiệm Lưu đã đặt ra kế hoạch mượn tinh trùng để em sinh con trai cho anh. Đều là vì muốn tốt cho anh thôi! Anh đừng nghĩ em làm như vậy là có ý dòm ngó tài sản của anh! Nói thật với anh, em chỉ cần có khu vui chơi là đã thỏa mãn lắm rồi! Anh nghĩ mà xem, hai ba chục năm nữa, Trung Quốc sẽ thành ra thế nào đây, ai có thể nói rõ được? Chưa biết chừng lại quay về chế độ quốc hữu ấy chứ! Lẽ nào em là người không có chút đầu óc nào hay sao? Hiện tại, điều cực cực cực quan trọng lúc này là phải giúp cho ông sống khỏe sống tốt! Con người ta ai cũng có niềm vui nỗi buồn, nỗi buồn lớn là kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh, niềm vui lớn là về già sinh được con. Những gì em và chủ nhiệm Lưu làm là muốn giúp ông có được niềm vui lớn! Nào ngờ giữa đường lại nảy ra một Trình Giảo Kim làm mọi việc rối tung rối mù cả lên!

San San đề cập tới việc thừa kế tài sản khiến Vương Thảo Căn rất phục, vì rằng hiện nay các chủ doanh nghiệp tư nhân quả thực đang có chung một thắc mắc: Liệu hai ba chục năm nữa, các công ty của họ có còn thuộc về họ nữa không, đó quả là một câu hỏi lớn. Tuy nhiên Vương Thảo Căn vẫn vừa tức giận, vừa hoài nghi, nói:

- Tôi thấy mọi việc đâu có giản đơn như em nói! Cả chiều nay tôi không làm sao tìm được lão chủ nhiệm Lưu, gọi điện thì lão ta lại đang ở ngoài vùng phủ sóng, chẳng ai biết cái đồ chết tiệt ấy trốn ở chỗ nào?

- Ông ấy việc gì phải trốn? Làm sao mà phải trốn? Anh bị cái lũ bác sĩ chết tiệt đó làm cho mê muội đi hay sao thế? - San San gí tay cốc đầu Vương Thảo Căn, - Chiều nay em và ông ấy bàn bạc về cái đồ chết tiệt nhà anh ở phòng bí mật của khu vui chơi, đương nhiên anh làm sao mà gọi cho ông ấy được? Ấy vậy mà anh chẳng thèm cảm ơn lại còn mắng nhiếc ông ấy. Anh mắng ông ấy là mắng luôn cả em nữa đấy, đúng không? Dám mắng này! Dám mắng này!

Đúng như lời Vương Thảo Căn tự nhận xét “không thích phụ nữ”, không kể hai người vợ là bà cả và cô gái nhật đồng nát, ngoài San San ra ông không hề tiếp xúc với người phụ nữ nào khác. Vì ông không hiểu phụ nữ, nên lại càng không biết cách ứng phó với họ. Thoạt tiên, San San cho ông một đòn phủ đầu, tiếp đó là một loạt những lời chỉ trích, kết hợp với bộ dạng quái quỷ của anh chàng bác sĩ trẻ tuổi chiều hôm nay ông cũng ngờ ngợ đám bác sĩ kia đang tính giở trò với ông, chứ không phải là chủ nhiệm Lưu, càng không phải là San San.

- Tại sao tôi lớn tuổi rồi mà còn có con là tốt? - Vương Thảo Căn vẫn còn nghi hoặc - Tại sao như thế tôi lại tăng cường sinh lực, kéo dài tuổi thọ? Điều này tôi nghe rồi nhưng không hiểu gì cả!

- Anh không hiểu? Anh không hiểu gì sao? Những điều anh không hiểu còn nhiều lắm đấy! - San San gào lên với ông. - Vì cố gì anh lại thành công như thế này? Anh thử nghĩ xem, có biết bao người có học hơn anh, xuất thân cao quý hơn anh, tài giỏi hơn anh nhưng sao hầu hết bọn họ đều thất bại thảm hại, cùng lắm chỉ đủ ăn! Vậy mà một người nông dân ra thành phố nhật đồng nát như anh làm thế nào lại “vĩ đại”

như vậy? Làm sao lại “anh minh” như vậy? Chủ nhiệm Lưu nói đúng, đó là vì ý chí mạnh mẽ của anh. Vì sao những người tài giỏi hơn anh mọi mặt lại không thành công? Là vì ý chí của họ kém tới mười vạn tám nghìn dặm so với anh. Anh mua hết công ty này đến công ty khác, mà công ty nào vào tay anh cũng lập tức cải tử hoàn sinh. Lẽ nào giám đốc, bí thư Đảng ủy của mấy công ty đó không giỏi bằng anh hay sao? Đương nhiên là không! Với trình độ của anh, xách dép cho họ cũng không đáng! Nhưng ý chí của anh lại kiên cường không ai bằng, nhờ ưu điểm đó anh đã tạo dựng được giang sơn cho mình, nào có kém gì Chủ tịch Mao? Nhưng nếu anh suy sụp ý chí thì mọi thứ trong tay anh sẽ sụp đổ hết! Khi ấy hàng vạn lao động ở các công ty đó biết kiếm miếng cơm ở đâu? Như vậy chẳng phải sẽ tăng thêm gánh nặng cho xã hội hay sao? Thực lòng mà nói, em và chủ nhiệm Lưu, không chỉ nghĩ cho mỗi mình anh, mà còn nghĩ đến hàng vạn người khác, bởi vậy tuyệt đối không thể để cho anh suy sụp ý chí, cho nên em phải sinh cho anh một đứa con trai, như vậy mới có thể duy trì sức mạnh ý chí, để anh tiếp tục phấn đấu, tiếp tục nỗ lực, tuổi thọ của anh mới có thể kéo dài thật lâu!

San San vừa hạ giá chồng thảm hại, một đồng không đáng, thoát cái lại nâng ông sánh ngang Mao Chủ tịch là để đề cao kế hoạch mượn tinh trùng sinh con quan trọng chả kém việc duy trì sức sản xuất xã hội, qua đó thể hiện tinh thần trách nhiệm cao. Lời nói của cô khiến cho đầu óc Vương Thảo Căn choáng váng, nhưng con người tinh khôn này suy nghĩ kỹ thì thấy lời San San nói cũng có phần đúng: Lớn tuổi mà vẫn sinh được con quạ là một niềm vui lớn, điều đó có thể làm cho tinh thần người ta phấn chấn. Nhưng ông vẫn hơi nghi hoặc hỏi lại:

- Được! Theo như lời em nói thì tôi sẽ có một đứa con trai. Có một đứa con ở tuổi này, sẽ khiến tôi tăng cường sức mạnh ý chí. Nhưng mẹ nó chứ, thằng cu con đó có phải là giọt máu của tôi, dòng giống của tôi đâu? Nó không phải do tôi sinh ra! Như vậy tôi làm sao vui vẻ, thoải mái được? Làm sao nó có thể kéo dài sinh mệnh của tôi được? Lòng tôi sẽ nặng trĩu buồn khổ, làm sao mà vui lên được? Có khi nó chỉ khiến tôi chết mau hơn thôi!

Trong lúc Vương Thảo Căn đang do dự trước hai ngã rẽ, San San cúi người xuống, nhìn thẳng vào mặt Vương Thảo Căn. Cô nghiêm nghị, đánh thếp lên tiếng:

- Đồng chí Vương Thảo Căn, tôi xin hỏi công ty nào do tự tay đồng chí sáng lập nên? Công ty nào do đồng chí đích thân thai nghén sinh ra? Lúc đầu những công ty đó chẳng phải do Nhà nước sáng lập hay sao? Chính tay ông dựng nên may ra chỉ có trạm thu mua phế liệu mà ông đã bán lại cho người khác cả trăm năm trước rồi! Đó mới đúng là giọt máu của đồng chí, do chính đồng chí sinh ra, vậy mà đồng chí bán nó không thương tiếc. Nhưng khi những công ty quốc doanh rơi vào tay đồng chí thì công ty nào đồng chí cũng coi như con đẻ, thậm chí còn hơn thế, vì chúng mà đồng chí lao tâm khổ tứ, vì chúng mà đồng chí vất vả, khổ sở. Sao đồng chí không chịu nghĩ xem thế nào là tình cốt nhục? Giờ đây đồng chí là một doanh nhân hiện đại rồi, đồng chí đã hiểu ra chưa? Hay là vẫn như một tên địa chủ phong kiến! Thật buồn cười!

Những lời của San San đã đánh trúng tim đen của Vương Thảo Căn. Con người tình khôn ấy thoát nghĩ đã thấy vô cùng đúng đắn! Nhà nước đẻ, Nhà nước nuôi, trước mang họ “Quốc”, nay đổi sang họ “Vương”, đúng là ông yêu thương các công ty đó như chính ông sáng lập ra, ông quý mến chúng còn hơn con đẻ. Thêm nữa, mỗi khi mua được một công ty quốc doanh nào đó, ông đều chăm chút cho nó chẳng khác gì đứa con quý hóa do ông thai nghén nên!

Vương Thảo Căn dờ mếu dờ cười, hai bàn tay chồng lên nhau xoa mãi.

- Cô bé này thật là hư hỏng. Lại đây, lại đây! Giận dữ làm gì? Đến đây mau lên! Nghe theo em mà, việc gì tôi cũng nghe em hết! Cho tôi hôn đôi môi xinh xắn của em một cái nào! Tình trùng không dùng được nữa, nhưng cái “khoản kia” ta vẫn hoạt động bình thường chứ?

Hôm sau, Vương Thảo Căn vừa rời nhà đi làm, San San liền gọi điện cho chủ nhiệm Lưu, báo tin việc đã có tiến triển, cô đã thuyết phục được Vương Thảo Căn đồng ý cho cô mượn giống sinh con. Nhưng chủ nhiệm nói rất khó triển khai công việc này ở phòng thí nghiệm vô sinh, nên ông muốn từ chức, trả lại Vương Thảo Căn chiếc Peugeot, rồi đến làm ở bệnh viện khác.

San San đề nghị chủ nhiệm hãy cứ nhẫn nại, buổi chiều cô sẽ cùng Vương Thảo Căn đến bệnh viện Chúng Sinh gặp ông.

Đêm qua hai người họ đã tận hưởng một đêm mỹ mãn, Vương Thảo Căn cảm thấy mặc dù tình tròng của ông chết sạch, nhưng điều đó không trở ngại gì cho nguyện vọng có con trai nối dõi của ông, bởi đó là một cuộc mua bán đích đáng! Hơn nữa, tối qua San San còn trở rất nhiều kiểu lạ, khiến ông càng muốn có con trai với cô. Trong năm người con gái của ông, kể cả Bình Bình, Vại Vại thì chỉ có con gái do San San sinh ra là xinh đẹp, đáng yêu nhất, được Vương Thảo Căn yêu quý nhất. Ông cảm thấy nếu mình không có được mụn con trai với San San thì thật là một nỗi tiếc nuối suốt đời. Dù nó không phải là cốt nhục của ông thì nó cũng như cái công ty quốc doanh mà ông thu mua, mua được thì nó không còn mang họ Quốc nữa mà là họ Vương. Con cái cũng vậy, tình tròng do ta mua thì đứa con sinh ra từ đó đương nhiên phải mang họ Vương. Tình tròng là do ta mua đứt bán đoạn, đứa nào dám bảo nó không phải máu thịt nhà họ Vương? Đứa trẻ đó do ta nuôi nấng, dạy dỗ, nó không nhận ta là bố thì còn nhận ai nữa?

Lòng mong muốn sớm có con trai của Vương Thảo Căn cũng mãnh liệt chẳng kém gì San San cả.

Trong lúc Vương Thảo Căn đang làm việc tại một công ty thì ông nhận được điện thoại của San San báo tin chủ nhiệm Lưu muốn từ chức, không làm việc cho ông nữa. Lập tức ông hẹn với cô ba giờ chiều nay cả hai sẽ cùng đến Bệnh viện Chúng Sinh để trao đổi với chủ nhiệm Lưu.

Chiều hôm ấy, hai chiếc Mercedes, một đen, một trắng cùng phóng tới Bệnh viện Chúng Sinh thì dừng lại. Vương Thảo Căn và San San cùng đi vào phòng làm việc của chủ nhiệm Lưu, không đợi chủ nhiệm lên tiếng, Vương Thảo Căn đã lớn tiếng nói:

- Chủ nhiệm Lưu, anh thật chẳng ra gì! Sao anh lại đòi từ chức? Tôi giao cho anh cái phòng này rồi, ai không chịu nghe lời thì anh cho người đó cút xéo!

Ông ra lệnh cho người lái xe đi theo sau:

- Cậu đi gọi cái tên Đỗ Bì đến đây cho tôi!

Chả cần phải gọi, vì trước đó Đỗ Bì đã đứng ngoài phòng làm việc của chủ nhiệm Lưu để nghe ngóng tin tức, anh ta chỉ cần xoay người lại là vào được trong phòng.

- Đỗ Bì, tôi muốn nói chuyện với anh! - Vương Thảo Căn nói, - chủ nhiệm Lưu là do anh giới thiệu đến. Lẽ ra anh phải phối hợp chặt chẽ trong công việc với ông ấy mới đúng! Từ nay, anh ấy bảo gì anh cứ làm theo cho tôi, có vậy tôi mới cứu anh khỏi mớ bòng bong với tòa án lần này! Nếu chủ nhiệm Lưu không làm ở đây nữa, thì người đầu tiên tôi hỏi tội sẽ là anh đấy! Nếu anh còn quấy rầy chủ nhiệm, tòa án sẽ có giấy mời anh đến đối chứng với người mà anh đã cắt dạ con của họ. Lúc đó, anh sẽ phải nộp ra 30 vạn tệ tiền bồi thường, không thì ít nhất cũng phải đến 20 vạn tệ! Khi ấy xem anh làm thế nào? Anh đã nghe rõ chưa?

Đỗ Bì vốn không biết giám đốc bệnh viện đã báo cáo tường tận việc tòa án lật lại vụ kiện anh ta với Vương Thảo Căn.

Wương Thảo Căn đã biết! Nếu cứ tiếp tục lấy trộm tình trùng của Nhất Ưc Lục thì mọi việc sẽ ngày càng phức tạp, rối rắm hơn. Đỗ Bì không biết rút cục mình đã làm mất lòng ai, là chị của Nhất Ưc Lục, hay chính là cái ông Vương Thảo Căn này. Nghe Vương Thảo Căn nói, Đỗ Bì cứ tưởng người mà anh ta đụng đến chính là ông chủ Vương. Việc tòa án có gây rắc rối cho anh ta hay không, tựa hồ đều do ông chủ Vương vậy!

Đỗ Bì vội vàng phân trần:

- Chủ tịch Vương, ông hiểu nhầm rồi, hiểu nhầm rồi! Trước nay lúc nào tôi cũng là cộng sự đắc lực cho chủ nhiệm Lưu. Ông ấy rất đúng đắn, chuyên môn của ông ấy thật cả nước không ai bằng! Tôi nào dám gây khó khăn cho ông ấy? Chủ nhiệm Lưu, xin anh đừng từ chức. Anh nghe rõ rồi đấy, anh mà từ chức, thì thế nào tôi cũng gặp rắc rối. Nể tình đồng môn với nhau, anh có điều gì ấm ức xin cứ nói ra. Chủ tịch Vương đâu phải là người nhỏ nhen, anh có yêu cầu gì, chủ tịch Vương của chúng ta nhất định sẽ đáp ứng.

- Ấm ức? Vì sao chủ nhiệm Lưu lại phải ấm ức? - Vương Thảo Căn gầm lên, - Anh muốn chủ nhiệm Lưu ấm ức à? Tôi sẽ không tha anh! Dù ông ấy có yêu cầu gì, thì lại cần anh mở mồm ra hay sao? Anh không có tư cách đó đâu! Chỉ có chủ nhiệm Lưu mới có thể nói với tôi điều đó, anh cút đi cho tôi nhờ! Nếu ông ấy từ chức, thì anh cũng khó sống đấy! Hôm nay tôi chỉ cảnh cáo anh đến đây thôi!

Chủ nhiệm Lưu đứng cạnh đó, mấy lần định nói đỡ nhưng không xen vào được. Đỗ Bì vội vàng rút lui luôn khỏi phòng. Chủ nhiệm Lưu dang hai tay, không biết nên nói gì! Nếu ông tiếp tục xin từ chức thì đồng

môn của ông sẽ gặp tai ương ngay. Phải công nhận Vương Thảo Căn quả là người ghê gớm, chỉ cần vờ tức giận la hét vài câu, là giải quyết ngay được mọi vấn đề.

93

Sau khi Đỗ Bì đi rồi, Vương Thảo Căn tủm tỉm cười với chủ nhiệm Lưu:

- Tốt rồi! Sẽ không còn kẻ nào dám gây rối với anh nữa đâu! Đánh rắn phải đánh đập đầu, Đỗ Bì chính là cái đầu đó. Chủ nhiệm Lưu, anh cứ yên tâm, tôi đâu có yêu cầu khoa các anh phải kiếm ra nhiều tiền. Anh nói ở đây điều kiện nghiên cứu tốt, vậy anh cứ chuyên tâm nghiên cứu đi. Anh có yêu cầu gì xin cứ nói với tôi. Anh đòi chuyển đến bệnh viện khác nhưng bây giờ có bệnh viện nào mà không yêu cầu anh phải đạt hiệu quả kinh tế? Như vậy thì anh làm sao nghiên cứu được! Anh xem tôi nói như thế có đúng không?

Chủ nhiệm Lưu dờ khóc dờ cười, không còn biết nói gì được nữa, đành mời hai vợ chồng ông chủ bệnh viện ngồi vào bàn rồi rót trà mời họ.

- Đừng vội, đừng vội! - Vương Thảo Căn khách sáo với chủ nhiệm Lưu.

- Mời anh cùng ngồi xuống nói chuyện. Hôm qua San San đã kể với tôi kế hoạch của hai vị, tôi thật lòng cảm tạ ý tốt của chủ nhiệm Lưu. Chết thật! Hóa ra tôi đã trách nhầm anh rồi! Mong anh bỏ quá cho. Tình tròng của tôi có chết thì cũng đành kệ mẹ nó thôi! San San nói đúng, tôi đã đến cái tuổi mà ông cụ thân sinh ra tôi tạ thế. Tôi nghe anh nói, điều đó với người Trung Quốc chúng ta bây giờ là bình thường. Hôm nay tôi đến đây là muốn được chủ nhiệm nói kỹ hơn. Và lại, tôi cũng muốn hỏi anh là cái anh chàng cho “giống” đó rút cục nên giải quyết thế nào cho ổn đây?

Chớ có xem Vương Thảo Căn xuất thân từ người nhật đồng nát mà coi thường, dù một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhưng đã nói thì câu nào cũng có lý cả. Ông ta nói đúng, dù bây giờ chủ nhiệm Lưu đến bất kỳ bệnh viện nào thì họ cũng đặt hiệu quả kinh tế lên hàng đầu, chẳng như ở Bệnh viện Chúng Sinh của Vương Thảo Căn, vừa có điều kiện nghiên cứu tốt mà ông ta lại chẳng bao giờ hỏi đến lời lãi!

Chủ nhiệm Lưu đành gác việc xin từ chức sang một bên, và ông cũng không có yêu cầu nào khác để mà rào trước đón sau. Thế là ông liền giải thích tường tận cho Vương Thảo Căn nghe vì sao lớn tuổi sinh con lại có tác dụng nâng cao sinh lực cho người già rồi đưa ra hết ca này đến ca khác làm dẫn chứng. Cuối cùng ông nói:

- Theo nguyên tắc bác sĩ không được phép tiết lộ tên tuổi bệnh nhân, cho nên tôi không thể nói với ông họ là ai. Tóm lại, đó không chỉ là những con số thống kê khoa học mà còn là các trường hợp thực tế.

Vương tiên sinh ông có nhận thấy không, nay ông đã hơn năm mươi xấp xỉ sáu mươi tuổi, nếu ở tuổi này mà ông có một đứa con đỏ hỏn, mọi vấn đề của nó đều cần đến tay ông chăm bẵm; không có ông, chắc chắn cuộc sống của nó sẽ rất bi thảm! Khi ấy ông sẽ cảm thấy mình phải có trách nhiệm với nó, trông nom nó. Để nuôi nấng nó khôn lớn, để sau này nó không bị người ta ức hiếp ông phải cố gắng sống tiếp, phải sống sao cho tốt, sống sao cho khỏe mạnh. Nó vừa là gánh nặng, là áp lực tâm lí của ông, đồng thời nó cũng là động lực kích thích sinh lực của ông khiến cho ý chí sống kiên cường của ông thêm mạnh mẽ.

- Đúng đúng đúng! - Vương Thảo Căn nói - Điều nay quả không sai! Đúng là như vậy! Thấy con mình khóc oe oe trong lòng mà không sống tiếp để chăm sóc nó thì còn ra làm sao nữa? Điều này tôi rõ rồi, rõ rồi!

- Còn đứa bé có phải là dòng giống của ông không, thì xin nói thực, điều đó không quan trọng! - Chủ nhiệm Lưu lại nói thêm, - Không chỉ xã hội bây giờ, người xưa từng có câu “tò vò mà nuôi con nhện”. Còn chuyện “mượn tinh trùng sinh con”, chẳng phải là mượn tinh trùng siêu khỏe của người khác để sinh con sao? Những trường hợp như vậy rất nhiều! Nhất là ở các nước phương Tây, chuyện đó là rất bình thường. Có người tuy chất lượng tinh trùng khá tốt, nhưng họ vẫn xin tinh trùng người khác để sinh con cho mình. Tất nhiên vẫn phải xem Vương tiên sinh nghĩ như thế nào đã? Có điều nếu mượn tinh trùng sinh con thì đó phải là loại tinh trùng cực tốt mới được.

- Đúng vậy! Đúng vậy! Vương Thảo Căn nói. - Ông nói đúng! Dù tinh trùng của tôi vẫn sử dụng được thì tôi vẫn cho rằng, mình đã lớn tuổi thế này, chỉ e đứa con sinh ra sẽ khó khỏe mạnh bình thường. Nhưng biết tìm loại tinh trùng siêu khỏe đó ở đâu? Loại đó phải thật tốt, thật chuẩn, nhất định không thể kém tôi được. Nếu vậy thì tôi lao tâm tổn sức để có được thằng con như con c. đó làm gì!

Lúc này, San San bỗng chêm vào:

- Nay chủ nhiệm Lưu, ông chẳng nói anh chàng đó làm thuê ở ngay công trường bên cạnh bệnh viện ta sao? Ông mời anh ta đến để ông nhà tôi nhìn mặt một chút, có được không? Đứng ngoài cửa sổ nhìn qua cũng được.

Vương Thảo Căn hỏi:

- Có phải cái anh chàng bị Đỗ Bì dụ dỗ phải không? Là chuyện vừa kinh động đến cảnh sát, vừa đụng chạm đến tòa án phải không?

San San nói:

- Đúng, là anh ta đấy! Quốc bảo quý hiếm ngang gấu trúc đấy!

Vương Thảo Căn bật cười:

- Vậy hãy để chúng tôi được mở rộng tầm mắt đi. Tôi cũng muốn gặp anh chàng ấy một lúc! Khi giám đốc bệnh viện báo cáo với tôi, tôi nghĩ bụng, không biết anh chàng ấy là người như thế nào mà khiến cho

mọi người phải xông vào lên thế!

Chủ nhiệm Lưu hơi ngần ngại nói:

- Việc này khó đấy! Dù hai vị có ưng ý thì người ta cũng không dễ gì đem “hạt giống” của nhà họ cho các vị mượn đâu. Có gặp cũng vô ích! Có khi chúng ta phải tìm người khác.

- Chà, chà! - Vương Thảo Căn có vẻ không bằng lòng.

- Cứ coi như chúng ta đi xem gấu trúc không được sao? Mẹ nó chứ! Tôi không tin lại có người được coi là quốc bảo như vậy cả.

Nghe Vương Thảo Căn nói vậy chủ nhiệm Lưu cũng hứng khởi, chẳng khác nào nhà sưu tầm hào hứng khoe những vưu vật mà mình mới tìm được ra. Ông cười:

- Thế này vậy. - Tôi sẽ gọi điện thoại xem hôm nay cậu ta có ở công trường không nhé? Nếu có, tôi sẽ nhờ cậu ta đến đây lau xe giúp, xe của tôi vừa hay lại đỗ ngay ở dưới cửa sổ này. Từ đây, các vị có thể nhìn thấy cậu ta rất rõ.

94

Chủ nhiệm Lưu lấy di động ra, tìm số điện thoại của Nhất Úc Lục rồi bấm nút gọi. Máy vừa reo vài tiếng, đầu dây bên kia đã nhận điện. Chủ nhiệm còn chưa kịp nói gì thì từ bên kia đã vang lên âm thanh ròn rã, đủ để ba người trong phòng đều nghe thấy:

- Chủ nhiệm Lưu đấy à? Ông nói đi, nói đi, có việc gì cần tôi giúp không?

Chủ nhiệm Lưu nói:

- Có việc gì đâu, nếu cậu không bận gì, thì rửa hộ tôi cái xe, được không?

- Được được được! Ông đợi nhé, để cháu nói với anh đội trưởng một tiếng rồi sẽ đến ngay! - Chủ nhiệm Lưu gác máy xong, quay lại nói với hai vợ chồng Vương Thảo Căn:

- Xin hai vị cứ ngồi đây, tôi ra ngoài chờ cậu ta đến.

Wang Tao Can và San San tìm chỗ thích hợp ở trong phòng để nhìn ra ngoài cửa sổ. Ít phút sau, họ thấy một chàng trai vội vã chạy tới, trên người chỉ mặc cái áo may ô, để lộ hai bắp tay rắn rỏi và đôi vai vững chắc, nhẵn bóng, phía dưới là chiếc quần bò màu xanh. Đúng như chủ nhiệm Lưu giới thiệu, cậu ta quả là có một cơ thể tiêu chuẩn của đàn ông.

Wang Tao Can thoát nhìn thấy chàng trai trong lòng đã đột nhiên liên tưởng tới mảnh đất quê hương vàng ươm, cây cỏ xanh rì mà ông không bao giờ quên được; dưới quyền của ông cũng có tới hàng nghìn

thanh niên trai tráng, nhưng không ai có được khí chất đàn ông khiến ông cảm thấy yên lòng, chắc dạ như chàng trai ông nhìn thấy hôm nay. Vương Thảo Căn tuyệt đối không phải là con người sinh ra đã lỗi đời, lão luyện như bây giờ; lúc còn nhỏ, mỗi khi có đội chiếu phim về nông thôn, ông cũng chạy bộ hàng mười mấy dặm đường núi đến trụ sở ủy ban xã để xem. Trong phim có rất nhiều nhân vật trai trẻ, đặc biệt là các chiến sĩ dũng cảm trong điện ảnh của Nam Tư, của Anbani như *Chiếc cầu*, *Walter bảo vệ Sarajevo*, *Tượng đồng thứ mười tám*. Chẳng khác gì đám thanh niên cùng lứa, ông cũng hâm mộ, cũng tưởng tượng sau này mình sẽ trưởng thành chẳng khác gì những chiến sĩ lý tưởng trong phim! Tầm vóc người Tứ Xuyên hơi thấp, nên người đàn ông lý tưởng trong mắt họ phải có thân hình cao lớn, khôi ngô như trong phim của người phương Tây, và gương mặt, đầu óc người Trung Quốc. Chàng trai này chính là hình tượng ước mơ thiếu thời của ông nên Vương Thảo Căn lập tức nói luôn:

- Chó thật! Thôi, không phải nhìn nữa! Đúng là cậu ta rồi! San San này, ngoài cậu ta ra, tôi không đồng ý mượn tinh trùng của người khác để sinh con đâu! Người mà tôi cần chính là tên quý này! Chị cậu ta muốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả bấy nhiêu! Nếu có được “hạt giống” của thằng nhóc này thì tôi mới phấn khởi vui vẻ, mới có sức mạnh ý chí, dồi dào sức sống, kéo dài tuổi thọ. Còn mọi thứ khác thì tôi đểch cần!

Chàng trai trẻ rửa xe hết sức cẩn thận, chiếc khăn lau trong tay lật lên lật xuống, hì hụi lau chiếc xe của chủ nhiệm Lưu sạch bóng. Vương Thảo Căn định gọi điện báo chủ nhiệm Lưu về phòng để thông báo mình đã “chấm” cậu ta, nhưng di động của chủ nhiệm Lưu lại để trên bàn làm việc nên vợ chồng ông đành đợi ở trong phòng. Họ nhìn thấy chủ nhiệm Lưu xua xua tay tỏ ý bảo cậu ta không cần phải lau nữa, nhưng cậu ta không chịu nghe, nhất định phải lau chiếc xe cho thật sạch mới thôi. Người thanh niên này chỉ cần làm việc một lúc đã toát ra sức sống của con người. Da dẻ của chàng trai khiến Vương Thảo Căn liên tưởng đến hình ảnh hạt thóc với lớp lông tơ mịn màng, dưới làn da đó dường như là cả một tầng đất màu mỡ sâu hun hút để vạn vật sinh trưởng. Khi tắm thân ấy hoạt động, những thớ thịt và cơ bắp nhấp nhô xen kẽ, chẳng khác gì ruộng lúa chín vàng óng nổi sóng mỗi khi gió thổi qua. Lúc đó, San San - người phụ nữ có nhiều kinh nghiệm với đàn ông cũng đột nhiên nảy sinh suy nghĩ khác thường: Cô chưa bao giờ được làm tình với một người đàn ông như vậy; nếu không phải là vì chuyện mượn tinh trùng sinh con, mà được trực tiếp làm tình với chàng trai này, thì có thể nói đó là sự hòa hợp mỹ mãn nhất trong cuộc đời cô. Nhìn mãi nhìn mãi chàng trai đó, phần dưới của San San bỗng nhiên ươn ướt!

Do chủ nhiệm Lưu cương quyết từ chối nên cuối cùng chàng trai đành phải thôi không lau xe nữa, nhưng khi ra về cậu ta vẫn áy náy, còn cho rằng mình lau xe chưa được sạch.

Chủ nhiệm Lưu đi về phòng, thấy nhẹ cả người, việc lau xe không cần thiết này đã làm ông toát mồ hôi hột.

- Chủ nhiệm Lưu, tôi phải nói với ông việc này! - Chủ nhiệm Lưu vừa bước vào cửa, Vương Thảo Căn đã nói. - Tôi muốn có tinh trùng của anh chàng này, bất luận là như thế nào. Tôi nói thật đấy, nếu sinh con

bằng tình trùng của cậu ta thì dù là trai hay gái tôi đều mãn nguyện. Có như vậy tôi mới duy trì sức mạnh ý chí và sức sống của mình được. Các ông không cần phải đi đâu tìm cả, tôi chỉ cần cậu ta! Tôi thấy mình có duyên với cậu ta, sinh được đứa con như cậu ta để bế ẵm thì dù phải liêu cái mạng già này tôi vẫn phải tiếp tục sống.

Chủ nhiệm Lưu vừa bước vào phòng đã bị Vương Thảo Căn “làm cho tối tăm mặt mũi”, ông không biết phải xoay xỏa ra sao. San San lập tức giải vây cho ông: Chủ nhiệm Lưu, ông đừng lo. Việc này ông có muốn cũng chẳng quản nổi. Tôi sẽ trực tiếp đến trao đổi với chị cậu ta!

Sau khi xét nghiệm tình trùng của Nhất Ưc Lục, Lục Thư vui vẻ được chưa bao lâu, lại xảy ra chuyện khiến cô buồn bã.

Nhất Ưc Lục đã hơn hai mươi tuổi, nhưng vẫn chưa biết tự giải quyết nhu cầu của mình, theo nhìn nhận của Lục Thư thì đó là sự việc rất không bình thường.

Hồi Lục Thư còn làm *tiểu thư*, sau khi “xong việc” với khách, tâm tư đôi bên đều thoải mái nên họ thường nằm trên giường tán gẫu với nhau. Cũng như vị đại gia trước kia tâm sự nguyên cớ vì sao ông muốn “phá trình”, rất nhiều khách kể lại cho cô nghe sự trải nghiệm của mình về tình dục và tình yêu: Nào thì năm bao nhiêu tuổi thì có ý thức về tình dục, năm bao nhiêu tuổi thì bắt đầu dùng tay nghịch “chim”; năm bao nhiêu tuổi thì bắt đầu ăn nằm với phụ nữ; trong đời sống chăn gối, họ khủng hoảng ra sao và đã khắc phục điều đó như thế nào? Mỗi tình đầu của họ là với người con gái như thế nào; người tình trong mộng của họ là ai; đời sống tình dục có những việc đáng cười và đáng buồn như thế nào; tình cảm của họ đã từng gặp những trắc trở ra sao; thậm chí cả những ảo mộng của họ nữa v.v... Những người khách đó đã nói với cô những chuyện riêng tư, thầm kín, những chuyện họ không thể nói với ai khác, kể cả với vợ họ; hơn nữa những chuyện đó lại rất thật, vì rằng bất cứ ai cũng đều có nhu cầu được thổ lộ những bí mật của riêng mình với người khác. Có một câu chuyện ngụ ngôn như sau: Một người không sao tìm được người nào đó để dốc bầu tâm sự, đành chui đầu vào một hốc cây lớn để nói hết những điều bí mật thầm kín của mình, có làm vậy anh ta mới thấy nhẹ nhõm trong lòng. Ý nghĩa của câu chuyện ngụ ngôn này chính là nhu cầu tâm lý đó của mỗi người, những người khách không cần phải nói dối với *tiểu thư* vì các cô không phải đối tượng để họ theo đuổi, yêu đương; họ đâu cần bịa chuyện để tranh thủ tình cảm của *tiểu thư*, và những chuyện đó cũng chẳng thể giành được tình cảm của *tiểu thư* nên họ cho rằng thổ lộ mọi điều bí mật của riêng mình với *tiểu thư* thì được bảo đảm tuyệt đối, đôi tai của *tiểu thư* cũng như hốc cây vì *tiểu thư* nào biết được danh tính của họ? *Tiểu thư* và khách nói đều dùng tên giả, bất kể hai người tối nay ân ái thế nào thì đến sáng sớm hôm sau họ đã “bai bai” nhau, ai đi đường nấy! Nếu có tình cờ gặp nhau trong trường hợp nào đó thì họ cũng chỉ coi nhau như người qua đường không quen biết mà thôi. Cho nên về mặt này, những kiến thức tích lũy được của Lục Thư cũng không kém cạnh gì Shere Hite - một học giả người Mỹ nổi tiếng, đủ để cô viết nên một cuốn sách best seller về sinh hoạt tình dục và tâm lý tình dục của nam giới.

Lục Thư biết rõ thời kỳ phát dục của một chàng trai bình thường là ở độ tuổi nào, chẳng kể em trai mình đã hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa đến thời kỳ đó hay sao? Lục Thư từ lâu đã cảm thấy sự bất thường của em trai dường như đã thành quy luật: Cái này bình thường thì cái kia lại không bình thường, bao giờ cũng không giải quyết hết vấn đề, hệt như câu trong sách triết: “Mâu thuẫn cũ giải quyết chưa xong, mâu thuẫn mới lại phát sinh!”.

Một chàng trai hai mươi tuổi mà không hề biết mà cũng không có chút cảm xúc tính dục gì thì chắc chắn có vấn đề, cô sợ em trai mình gặp trục trặc về tâm lí. Nhưng lo ngại về sinh lý vừa tiêu tan thì lại nảy sinh lo lắng về tâm lý.

Khi lấy mẫu tinh trùng ở phòng thí nghiệm vô sinh, Nhất Ưc Lục có nói “Nhị Bách Ngũ cũng được”, nên nhân lúc Nhị Bách Ngũ thu dọn ấm chén trong phòng riêng cho khách, Lục Thư liền hỏi bóng hời gió cô về trạng thái ý thức tình dục của Nhất Ưc Lục. Nhị Bách Ngũ thì chẳng cần phải bóng gió gì sất, Lục Thư chỉ mới ướm hỏi cô đã nói thẳng tuột:

- Á! Anh Lục ấy à!- Nhị Bách Ngũ vốn vẫn quen gọi Nhất Ưc Lục là “anh Lục” - Anh Lục không có cảm giác gì với con gái cả! Em đi chơi với anh ấy thật chẳng khác gì hai đứa con trai đi với nhau! Anh ấy chẳng thèm động chạm gì đến em cả! Em trông thế nào hả chị? Lục Thư, chị nói đi! Em trông thế nào? Chị nói đi! - Nhị Bách Ngũ truy hỏi Lục Thư xem mình có xinh không, Lục Thư đương nhiên phải khen cô rất xinh gái.

- Đúng thế mà, em có xấu đâu! Anh Lục thích đi chơi với em, nhưng thái độ cứng nhắc quá, chẳng khác gì hai đứa con trai đi chơi với nhau! Xem phim, đi ăn khuya, đi dạo phố, đến công viên bơi thuyền, lúc nào chúng em cũng đi với nhau: Có lúc em thử cầm tay anh ấy, anh ấy còn đẩy tay em ra, nói gì đến chuyện hôn hít, giai gái nữa chứ! Lắm hôm thấy người ta hôn nhau cuồng nhiệt, em bảo anh ấy nhìn mà học tập, anh ấy cũng không chịu! Chị Lục Thư, hôm nay em nói thực với chị, nói rất thực, rất rất thực với chị rằng, em e là ngay đến *chuyện ấy* anh Lục cũng chẳng biết! Anh ấy còn không biết cả làm tình là thế nào nữa kia! Từ lúc chúng em quen nhau đến nay, thời gian đi chơi với nhau cũng nhiều, nhưng *cái ấy* của anh Lục hình dạng thế nào em cũng chưa hề nhìn thấy! Chị đừng nói đến việc làm tình với em và anh ấy, tức chết đi được! Anh ấy không hề động vào em, mà em là con gái, lẽ nào lại suồng sã đến mức chủ động đòi *chuyện ấy*! Nhưng, nói đi thì cũng phải nói lại, anh Lục không ngớ ngẩn đâu, anh ấy rất thông minh, những lời thoại hay trong phim anh ấy chỉ cần nghe một lần là có thể nhớ luôn. Bài hát trong phim *Titanic* anh ấy chỉ nghe một lần mà đã thối sáo lại chẳng sai mấy tí! Nghe hay tuyệt! Chị nói xem anh ấy là người như thế nào? Anh ấy là người như thế nào hả chị? Chị nói xem, anh ấy có kì lạ không?

Quả thật là rất kì lạ! Lục Thư nói với Đào những lo lắng của mình, anh nghe xong liền phì cười:

- Em thật là bới ra việc để làm! Đến thời điểm nào đó em ấy sẽ tự nhiên biết thôi, chẳng nhẽ còn phải đợi em dạy nó!

Lục Thư liền đem những lời của Nhị Bách Ngũ kể lại cho Đào nghe. Anh nghe xong im lặng, không nói gì. Anh nhớ lại, ngay từ năm mười bốn, mười lăm tuổi anh đã biết thủ dâm rồi. Lúc đó, anh sợ rùn cả người, không hiểu sao “chim” của mình lại cứng đơ, sờ vào lại có khoái cảm. Anh sợ bố mẹ, thầy cô, bạn bè phát hiện, nhưng bản thân không kìm nổi, tuy không thường xuyên, nhưng cứ vài ba hôm lại “tự sướng” một lần. Đến năm mười tám tuổi, khi bước chân vào trường Cảnh sát, anh đã phạm cái điều mà những người yêu thích văn chương thường hay mắc phải, đó là yêu bạn học. Hồi đó anh có tình cảm với một cô gái, yêu đến mức chết đi sống lại, hai người đã từng nhiều lần “vượt rào” ở bên ngoài trường Cảnh sát. Khi ấy, anh mới ngoài hai mươi tuổi, bằng tuổi Nhất Úc Lục hiện giờ, về mặt sinh hoạt tình dục anh đã rất thông thạo. Mỗi quan hệ giữa anh với cô bạn gái ấy duy trì mãi cho đến khi anh tốt nghiệp trường Cảnh sát, hai người còn tính đến chuyện kết hôn, nhưng bố mẹ hai bên đều cực lực phản đối: “Con trai làm cảnh sát chưa đủ hay sao mà con gái cũng theo nghề đó? Một bên giếng cạn một bên sông sâu, không thể hòa hợp được. Cảnh sát là một nghề rủi ro rất cao, hai vợ chồng lại làm cùng nghề, như thế chẳng phải là tự tìm đến bất hạnh hay sao? Nếu một trong hai người có mệnh hệ gì thì con cái làm thế nào?”. Những lời đó cũng không phải là không đúng, đôi uyên ương đành phải gạt nước mắt chia tay nhau, về sau, người yêu anh lấy một người làm kinh doanh rồi bỏ nghề cảnh sát. Đào đã từng kể với Lục Thư, anh và vợ anh vốn không có tình cảm với nhau, chỉ là do bố mẹ muốn an ủi anh, nên đã thu xếp cho anh lấy cô vợ ở quê nhà, chuyện chỉ có vậy mà thôi.

Đào tự so mình với Nhất Úc Lục cũng thấy Nhất Úc Lục có chút bất thường, hay nói đúng ra thì cậu ta không giống với thanh niên nói chung. Anh biết, ngày nay tỉ lệ thanh thiếu niên phạm tội ngày càng cao, đa số nguyên nhân là do tình dục; một số nhóc ở thành phố chỉ mới mười tuổi đầu đã hiểu biết về tình dục ngang với người trưởng thành. Nhưng Nhất Úc Lục là công nhân, suốt ngày cậu sinh hoạt cùng đám công nhân, thế mà tại sao cậu ta lại chẳng biết tí gì về tình dục?

Lục Thư thấy anh im lặng không nói gì, liền phát anh một cái:

- Này! Hay là anh lấy mấy cái đĩa phim sex cho nó xem đi! - Lục Thư sực nhớ ra loại hình tiêu khiển của mấy cô gái trong tiệm cắt tóc hồi cô mới vào làm.

Đào khịt mũi nói:

- Này! Em nghĩ ra trò hay nhì? Em bảo anh lấy loại phim đó cho nó xem, em có nghĩ nó sẽ nhìn anh với con mắt như thế nào không? Mọi uy tín của anh sẽ mất sạch! Cứ cho rằng làm như vậy nó sẽ hiểu được chuyện đó, nhưng về sau nó sẽ nghĩ anh là người thế nào chứ?

Đào tuy không đồng ý làm việc đó, nhưng đến tuổi này rồi mà Nhất Úc Lục vẫn không biết gì thì quả là có vấn đề! Bỗng anh nhớ tới một bộ phim Mỹ mà anh đã từng xem, anh cười rồi nói với Lục Thư:

- Anh kể cho em nghe việc này nhé. Có lần đi công tác, buổi tối ở nhà khách buồn quá, anh ngồi xem một bộ phim Mỹ. Một ông bố, vào ngày sinh nhật thứ mười tám của con, em thử đoán xem ông ta tặng nó món quà gì? Một cô kỹ nữ! Mấy anh chàng cùng phòng với anh cười ồ lên, nhưng nghĩ kỹ một chút, mọi người đều thấy món quà đó rất hay! Vì sao vậy? Vì kỹ nữ là người tốt nhất để dạy một chàng trai về tình dục! Em xem trong việc này anh và em đều không thể lộ mặt, em nên bảo Nhị Bách Ngũ dạy Nhất Úc Lục, anh bảo đảm là sẽ thành công.

Mười giờ sáng một hôm, Độc Tú Cư vẫn chưa mở cửa. Lúc đó Lục Thư đang họp với các nhân viên: có người được biểu dương, có người bị phê bình, ấy là lúc phòng trà tổng kết những sai sót và kinh nghiệm kinh doanh trong mấy ngày gần đây. Đương nhiên, Nhị Bách Ngũ được biểu dương nhiều nhất. Đúng lúc ấy, có một thanh niên lạnh lợi mặc com lê đồng phục màu xanh sẫm của khách sạn bước vào. Sau khi trao bó hoa tươi cho Lục Thư, anh lại cung kính đưa một phong thư bằng cả hai tay cho cô. Sau đó anh ta cúi chào, lùi lại phía sau hai bước rồi mới quay người ra khỏi phòng.

Lục Thư tuy thấy hơi kỳ nhưng vẫn chờ tổng kết công việc xong mới cầm lá thư vào phòng làm việc của mình. Bóc thư ra xem, thì thấy đó là một lá thư viết bằng bút máy chứ không gõ bằng máy tính như các thư khác, cho thấy người viết rất tôn trọng Lục Thư. Lá thư viết như sau:

Chị Lục Thư kính mến!

Xin chào chị! Từ sau khi được hân hạnh biết chị trong bữa tiệc mừng giáo sư Hồ năm ngoái, tôi vẫn luôn nhớ tới chị. Phong tư tài mao của chị quả đã khiến người ta phải thán phục. Trong bữa tiệc đó, sự tỏa sáng rực rỡ của chị khiến cho những phụ nữ nhỏ mọn như chúng tôi cam lòng nghiêng đầu vị nể. Tôi vô cùng mong được học tập chị. Chị em doanh nhân trong thành phố đều biết chị là người khoan hậu, nhân ái với nhân viên của mình và có tài kinh doanh hơn người. Độc Tú Cư của chị thực là nơi thanh nhã độc nhất trong số những khu vui chơi giải trí, điều đó là nhờ tài năng và lòng nhân hậu của chị.

Tôi vốn định gọi điện xin được thỉnh giáo khi chị có thời gian rảnh rỗi, nhưng cảm thấy làm như vậy là không được lễ độ, đồng thời tôi cũng sợ rằng chị không muốn tiếp một học sinh nhỏ mọn như tôi nên đành dùng bút mực tỏ lòng với chị.

Nếu chị đồng ý cho tôi được gặp, xin gọi điện cho tôi biết.

Kính chúc sức khỏe!

Lục Thư xem kỹ phần chữ ký phía dưới, thì ra người viết lá thư này là San San - Tổng giám đốc khu vui chơi San San nổi tiếng mà ai cũng biết. Nét chữ trong thư cũng rất đẹp và bay bướm.

“Bữa tiệc mừng giáo sư Hồ” nhắc đến trong thư chính là bữa tiệc sau buổi nói chuyện của nhà Kinh tế học nổi tiếng Trung Quốc do Hội Liên hiệp Công thương cùng với Viện Khoa học Xã hội thành phố C tổ chức năm ngoái. Lục Thư là ủy viên Ban chấp hành của Hiệp hội các nữ doanh nhân, San San cũng là ủy viên của Hiệp hội đó - Lục Thư vẫn còn nhớ chủ đề bài nói chuyện của giáo sư Hồ hôm ấy là “Hiện trạng và triển vọng của công ty tư nhân Trung Quốc”.

Lục Thư xem xong thư trong lòng rất vui, tuy lời lẽ trong đó có phần tăng bốc, nhưng xem ra người viết thư cũng thành tâm thành ý muốn gặp cô. Những người bạn gái có địa vị quanh Lục Thư không nhiều, Hiệp hội các nữ doanh nhân một năm chỉ họp có một lần nên chị em cũng không có nhiều dịp gặp nhau. Danh tiếng của khu vui chơi San San trong thành phố C cũng tương đương với Độc Tú Cư. Hai người vừa là những người kinh doanh ngành vui chơi giải trí, lại vừa cùng là ủy viên Ban chấp hành Hiệp hội nữ doanh nhân; Lục Thư thấy kết bạn với San San là việc rất nên làm, cô lập tức gọi điện cho San San.

Đầu dây bên kia vừa nhận điện, đã cất giọng giao tiếp chuyên nghiệp: A lô! Chào chị, khu vui chơi San San xin nghe!

Lục Thư nói:

- San San! Tôi là Tiểu Lục ở Độc Tú Cư đây, tôi vừa nhận được thư của chị. Tôi cũng muốn đến thăm chị để mỗi thân quen được bền chặt hơn. Nhưng chị lại viết thư cho tôi trước, thật khiến tôi áy náy quá! Chị em với nhau mà chị khách khí như vậy làm gì? Chị muốn đến chỗ Độc Tú Cư lúc nào tôi cũng rất hoan nghênh, chỉ sợ không mời được chị thôi.

- A! Lục Thư! Lục Thư! - Ở bên kia, San San có vẻ rất hồ hởi, nhưng lập tức cô chuyển sang giọng điệu mềm mại, lịch sự - Tôi chỉ sợ vai vế của chị lớn quá, mà trong mắt tôi, chị là người cao quý vô cùng, tôi phải ngẩn cổ mới trông thấy chị. Vậy chị có đồng ý thu nạp đứa học trò này không? Mà dù chị không muốn nhận, tôi cũng cứ xin ý ra trước cửa nhà ta, không chịu đi. Khi nào chị cho tôi vào, tôi mới dám vào.

Lục Thư cười nói:

- Hoan nghênh! Hoan nghênh! Vậy xa giá của chị khi nào thì “giá lâm” thế? Tôi chỉ sợ chiêu đãi không chu đáo làm chị chê cười thôi. Chị nói xem, tôi đến chỗ chị hay chị đến chỗ tôi?

- Đâu dám làm nhọc đến chị, khi nào chị có thời gian là tôi xin tới học nghề ngay!

Thế là hai người hẹn nhau ba giờ chiều mai, San San sẽ đến Độc Tú Cư.

- Tôi thực muốn đến thưởng lãm quý cư.

Lục Thư liền đáp trả San San:

- Như thế thì thực là nhà tranh thêm rục rở đấy!

Vậy là hai vị đại tiểu thư nổi tiếng của thành phố C sắp gặp mặt nhau. Sự việc này chắc chắn sẽ được ghi vào cuốn *Địa phương chí thành phố C* xuất bản trong nay mai.

San San mang đến biếu Lục Thư một pho tượng Quan Thế Âm Bồ Tát đúc bằng vàng, tinh xảo lộng lẫy, chế tác tinh tế, để làm bằng gỗ đàn hương tía có thêm cái chụp bằng pha lê rực rỡ chói mắt. Trọng lượng pho tượng bằng đúng một trăm chỉ vàng, giá trị không hề nhỏ chút nào.

Nhìn món quà, Lục Thư kinh ngạc nói:

- San San, sao chị lại khách khí thế! Món quà quý giá, sang trọng như vậy, chị bảo tôi làm sao mà nhận được! Tôi biết lấy gì để hồi đáp được đây? Thật áy náy quá! Nhưng thôi, cung kính không bằng tuân lệnh, lần này tôi xin nhận, mỗi thịnh tình này tôi xin bù đắp sau.

San San cũng cười nói:

- Đến đây gặp chị, tôi cứ suy nghĩ mãi, không biết biếu chị cái gì cho phải? Sau đó tôi thấy chỉ có Quan Thế Âm Bồ Tát là thích hợp nhất thôi! Người vừa phù hộ chị, vừa phù hộ tôi. Quan Thế Âm Bồ Tát chính là vị Phật phù hộ cho chị em phụ nữ chúng ta! Có gì mà chị phải nói mỗi thịnh tình này tôi xin bù đắp sau chứ? Chị đồng ý gặp tôi, việc đó đã khiến tôi vui sướng biết chừng nào! Tôi nghĩ, đó cũng là cái phúc Quan Thế Âm Bồ Tát đem lại cho tôi.

Hai người hàn huyên khách sáo một lúc mới bắt đầu đánh giá nhau. Nói chung, khi hai người phụ nữ gặp nhau bao giờ họ cũng phải quan sát, so sánh lẫn nhau, dù là hai đệ nhất phu nhân của Mỹ, Nga khi gặp nhau cũng không nằm ngoại lệ. Hai người hôm nay đều trang điểm nhẹ nhàng, ăn mặc giản dị, tất cả nhẵn, dây chuyền, hoa tai và các đồ trang sức khác đều tháo bỏ. Hai vị đại tiểu thư nổi tiếng này biết rõ họ không cần phải ganh đua hơn kém về nhan sắc cũng như về độ giàu sang, nên họ đều ăn mặc giản dị, mộc mạc, bởi có như vậy mới thể hiện được sự tôn trọng lẫn nhau. Hai người sau khi nhìn nhau đều cười vì họ đã hiểu lòng người kia!

Nhị Bách Ngũ đưa trà ngon và đồ điểm tâm đến, Lục Thư nói:

- Em không cần ở đây đâu, cứ để hai chị em chúng ta nói chuyện với nhau.

Lục Thư rót trà vào chén của San San. Khi đã yên vị, San San mới nhìn ngắm cách trang hoàng bài trí trong căn phòng riêng trang nhã này, cô thật lòng ca ngợi:

- Ở đây đẹp quá! Chị Lục Thư ơi, vườn hoa, trai phòng ở Đại Quan viên trong *Hồng lâu mộng* thật không thể so sánh được với nơi này. Lục Thư, chị thật có phúc, chị ở đây có khác nào sống trong hoàng cung đâu!

Nghe San San nhắc đến cách bài trí trong phòng trà, Lục Thư hơi buồn bã.

- Chà! Đây là do chính tay một nhà Quốc học nổi tiếng thiết kế cho tôi đấy. Căn phòng này tôi vẫn giữ nguyên cách bài trí như hồi đầu, một chiếc lọ, một bông hoa, một cái cốc, một cái khay tôi đều giữ nguyên vị trí, không xê dịch chút nào.

San San thấy Lục Thư nói đến ông già bé nhỏ mặt lại tỏ vẻ buồn thương nên cũng thở dài theo.

- Vâng! Đúng thế, giờ chúng ta thứ gì cũng đầy đủ cả, vậy còn thiếu thứ gì đây? Cái thiếu là tình cảm chân thật! Không giấu gì chị, chúng ta suốt ngày nói cười râm ran, nhưng đó là như thế nào? Đó là tiếng nói tiếng cười phụ họa với người ta thôi! Cho nên tôi mới nói nhất định phải đến gặp chị vì tôi cảm thấy chỉ có hai chúng ta mới hiểu và thổ lộ được những lời chân tình. Còn người khác, ai có thể hiểu được chúng ta đây?

Lục Thư đáp lại với giọng đồng cảm:

- Chính thế đấy! Loại người nào mà chúng ta chẳng đã thấy? Có thể nói, chúng ta đã nhìn thấu gan ruột họ, nhưng đôi khi tôi lại nghĩ, nhìn thấu gan ruột họ thì có ích gì đâu! Theo tôi, giữ được sự chân tình mới là điều đáng quý. Con người ta, nếu ngay cả tình cảm chân thật trong lòng cũng không có thì cuộc đời này còn có ý nghĩa gì nữa?

Hai người đều biết hoàn cảnh xuất thân của nhau, tuy làm thế nào để có được địa vị như ngày nay thì họ không nắm được rõ ràng lắm nhưng cả hai đều biết rõ họ vốn là *tiểu thư*. Hai *tiểu thư* một bước trở thành nữ doanh nhân nổi tiếng, ủy viên Ban chấp hành Hiệp hội nữ doanh nhân v.v... là những truyền kỳ sau màn trà dư tửu hậu của đám thị dân trong thành phố C. Nhất là San San, vì San San không hề giấu giếm mọi việc trước kia của mình, mà có muốn giấu cũng chẳng thể được! Lục Thư thì còn che giấu được vì hoạt động của cô chỉ ở trong phạm vi những người làm ăn thuộc giới thương gia cao cấp, số người biết được quá khứ của cô không nhiều, chỉ có ông già bé nhỏ, vị đại gia và Đào mà thôi.

Lục Thư nói:

- Trước kia khi nghèo thì chỉ mong mình giàu lên, nay thì cũng đã có chút của ăn của để, nhưng nghĩ lại thì trong quá trình phấn đấu của bản thân, điều đáng giá nhất là những người đã đặc biệt giúp mình đi lên. Ngày nay, muốn kết giao với những người như vậy cũng khó có thể được, vì giờ chỉ có những người nịnh bợ chứ làm gì có người thực lòng muốn giúp đỡ ta? Tuy rằng hiện nay tôi cũng chẳng cần ai giúp đỡ, nhưng tôi vẫn thèm có bè bạn! Cho nên hãy tôi nghĩ đến những người bạn trước kia đã giúp mình thì trong lòng tôi lại vô cùng cảm động. Mỗi lần bước vào căn phòng này, trong lòng tôi lại cảm thấy rất ấm áp, dịu

êm, cho nên hôm nay tôi mới mời chị đến căn phòng này để chuyện trò.

- Lục Thư, chị thật là may mắn! - San San nói, - Còn tôi thì chẳng có ai giúp đỡ cả, cuộc đời của tôi vốn rất nhiều nỗi buồn! Lục Thư, nếu chị không hiềm tôi nhiều lời, tôi xin nói hết với chị những gắng gượng trong cuộc sống của tôi như thế nào, chị có muốn nghe hay không?

Lục Thư nói:

- Làm sao tôi lại không muốn nghe San San tâm sự chứ, chị em chúng ta đều có hoàn cảnh xuất thân như nhau, chị và tôi làm sao giấu nổi nhau? Điều khác biệt duy nhất giữa chúng ta chỉ bởi chị là người thành phố còn tôi thì đến từ nông thôn, nhưng chẳng qua cũng đều như nhau mà thôi!

- Ôi! - San San thở dài. - Tôi tuy là người thành phố, nhưng lúc còn trẻ cũng ngây thơ trong trắng chẳng khác các cô gái nông thôn là mấy. Tôi thích đọc tiểu thuyết tình yêu của Đài Loan, Hồng Kông, mê mẩn đến mức chỉ thấy những anh anh em em, nghĩ đến tình yêu thấy sao mà đẹp thế, nhất là những câu như “đáng để sống chết cùng nhau”! Tôi còn mơ sẽ có ngày một chàng hoàng tử cưỡi ngựa trắng đến cầu hôn, và chúng tôi sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc mỹ mãn. Năm tôi tốt nghiệp trung học phổ thông, tôi yêu một chàng trai, không lâu sau đó chúng tôi lấy nhau. Nhà anh ấy rất giàu, nhưng suốt ngày anh ấy chẳng chịu làm việc gì cả. Gia đình muốn anh ấy lấy vợ sớm để có sợi dây buộc chân con trai. Lúc đầu, vợ chồng tôi rất hạnh phúc, ở nhà tôi muốn gì được nấy và cũng không thiếu tiền tiêu. Tôi say sưa tận hưởng cuộc sống và cho rằng đó là hạnh phúc mà mọi người theo đuổi. Nào ngờ khi tôi có mang, thì anh ấy lại thay lòng yêu người khác, mấy ngày mấy đêm không về nhà rồi còn nghiện ma túy. Thế là giấc mộng đẹp tan vỡ, lúc ấy tôi cảm thấy như trời đất sụp đổ vậy! Đó là vì trước đây tôi chỉ nghĩ đến những điều quá viễn vông, quá mơ mộng! Trẻ tuổi, giận dỗi và không hiểu việc đời, tôi liền bỏ cái thai, đó là một bé gái. Gia đình nhà chồng không tha thứ cho tôi vì điều đó, họ bảo tôi là người không ra gì, chưa được họ cho phép đã tự ý phá thai, họ thúc ép chồng tôi phải ly hôn với tôi. Ly hôn rồi thì làm sao đây? Vì rằng nhà chồng bảo tôi tự ý phá thai nên tôi không được chia bất cứ tài sản gì, chỉ được mang theo mấy bộ quần áo, tay không ra khỏi nhà họ. Quay về nhà mẹ đẻ, bố mẹ tôi suốt ngày than thở, tôi đã phải sống những ngày tháng rất căng thẳng, phiền muộn, chán nản! Trước đây sống với chồng, tiêu pha hoang phí quen rồi, giờ không có tiền tôi không sống nổi. Một hôm ra phố, tôi gặp một người chuyên pha rượu cocktail ở quán bar, đó là nơi trước kia tôi thường đến chơi bời, tụ tập. Khi biết được hoàn cảnh của tôi, anh ta khuyên tôi nên xin làm tiếp viên để kiếm tiền. Không có cách nào khác, tôi đành phải lao đầu vào đó.

San San nói đến đây thì nước mắt trào ra:

- Lục Thư, chị đừng cười chê tôi nhé, cứ nhắc đến việc này là tôi lại hối hận...

Lục Thư thấy San San rơi nước mắt bèn nắm lấy tay San San vuốt ve an ủi. Lục Thư còn chưa hiểu làm tiếp viên thì có gì không tốt, nhưng cô cũng chảy nước mắt theo San San.

- Tôi làm việc đó chưa đầy một tháng thì có một ông giáo sư già yêu tôi, ông ta muốn bao tôi với số

tiền rất lớn. Ông giáo sư này có mấy phát minh độc quyền nên rất giàu; ông thuê cho tôi một căn hộ rộng rãi. Như vậy tôi vừa có chỗ ở, vừa có cái ăn, lại có tiền tiêu thoải mái. Mỗi lần đến, ông đều bắt tôi học, bắt tôi đọc sách, bắt tôi ôn tập cho tốt để thi đại học, ông ta còn mua cả máy vi tính cho tôi nữa. Chị biết đấy, khi ấy trong nhà mà có máy vi tính là oách lắm. Nhưng Lục Thư ạ, tôi đã quen với những nơi ăn chơi náo nhiệt rồi nên không chịu nổi hiu quạnh. Thế rồi tôi đã nảy sinh quan hệ vụng trộm với tay chuyên pha rượu cocktail. Một lần uống rượu say, tôi đã nói một câu rất rất không nên nói, tôi chế giễu ông giáo sư đó với anh ta “Lão già ấy cứ luôn bắt tôi học, học và học. Lão đù cái l. của tôi, chứ có đù đầu óc của tôi đâu, tôi học làm gì?”. Chị xem, tôi có còn là con người nữa không?

San San nói đến đây thì gục đầu vào vai Lục Thư khóc nức nở. Lục Thư cũng rơm rớm nước mắt, hai người ôm nhau cùng òa khóc.

99

Hai người khóc xong, vô hình trung tình cảm giữa hai bên càng sâu đậm hơn rất nhiều. Sau khi đã bình tĩnh trở lại, hai người cùng sửa sang lại mặt mũi, áo quần, nhìn nhau tròng trĩnh chẳng khác gì chị em ruột.

San San nói tiếp:

- Về sau, người pha rượu đó lại yêu một cô gái khác, yêu công khai ngang nhiên, không cần tránh né. Thế là tôi và anh ta xa nhau. Nhưng Lục Thư ơi, chị có thấy bọn đàn ông bây giờ có đáng sợ không chứ? Có những chuyện trơ trẽn đến mức đám đàn bà cũng không dám làm nhưng bọn chúng vẫn trơ mặt ra! Chia tay rồi, hắn ta còn gọi điện thoại nặc danh cho ông giáo sư, nói tôi là đứa mất nết vì đã ngủ với hắn. Lúc đầu ông ấy không tin, hắn liền thuật lại những tư thế, những lời nói của ông khi làm tình với tôi, những điều mà tôi đã đại dột kể lại với hắn. Thật là đê tiện! Thế là ông giáo sư buộc phải tin, khi chia tay tôi, ông ấy đã nói rằng: “Tôi tuy lớn tuổi nhưng thực lòng yêu mến em, chứ tuyệt đối không phải hạng người chơi bời dàng dĩnh. Tôi còn tận tình giúp đỡ để sau này em có thể nghiên cứu khoa học, nhưng em đã phụ tôi. Xem ra em không phải là người mà tôi mong mỏi, hi vọng bài học hôm nay sẽ làm em tỉnh ngộ”. Lục Thư ạ, đó là điều đau đớn nhất trong cuộc đời tôi, còn hơn cả việc ly hôn với người chồng nghiện ma túy trước kia nữa. Tuy bây giờ tôi đã thành đạt, không phải cầu xin ai điều gì nhưng mỗi khi nghĩ đến ông giáo sư, lúc nào tôi cũng thấy hổ thẹn với lương tâm, đau khổ vô cùng. Tôi thật không phải đối với ông ấy. Tính tôi vốn rất quyết đoán, trước kia tôi uống hết hai chai Nhân Mã một lúc là thường, nhưng từ đó về sau, một giọt rượu tôi cũng không đụng đến. Xa rời ông giáo sư già, cuộc đời tôi sẽ ra sao đây? Đành nhắm mắt làm *tiểu thư* vậy! Xã hội băng hoại ngày nay đã dồn con người đến bước đường cùng, muốn được sống bình yên như người bình thường mà đâu có được? Vả lại, tôi cũng đã nhìn thấu lòng dạ bọn đàn ông nên cũng

không nghĩ đến chuyện lấy chồng nữa. Thật đúng như dân gian thường nói: “Đàn ông mà nhờ cậy được thì lợn đực cũng có thể trèo cây!”. Tôi có khu vui chơi và một đứa con gái trong tay, như vậy là đủ rồi!

- Đúng vậy đấy, San San ạ! - Lục Thư nắm lấy tay San San. - Tôi cũng là phụ nữ độc thân. Nói thực với chị, tôi đã có bạn trai, chúng tôi yêu nhau mười năm nay nhưng anh ấy còn có gia đình riêng. Tôi không bao giờ yêu cầu anh ấy kết hôn với tôi. Vì sao vậy? Đôi khi tôi nghĩ nếu như tôi và vợ anh ấy đổi vị trí cho nhau, chị ấy là tôi và tôi là chị ấy, như vậy thì rút cục ai sướng hơn ai? Vợ anh ấy hay tôi đây. So ra, tôi thấy mình sống như bây giờ vẫn sướng hơn. Tôi có cuộc sống độc lập, có sự nghiệp, có nơi để gửi gắm tình cảm. Nếu bây giờ tôi làm vợ một người nào đấy thì vừa phải phục vụ chồng con, lo toan việc gia đình, không thể có cuộc sống độc lập mà trái tim của chồng có khi cũng không hướng về mình mà lại trao gửi cho người phụ nữ khác. Chị thấy không, làm vợ như vậy thì có gì là hay chứ? Cho nên tôi đã xác định tư tưởng là sẽ sống độc thân suốt đời rồi.

San San nghe Lục Thư nói vậy, như nghĩ ra một điều gì đó, cười nói:

- Rất đúng! Tôi nói cho chị biết điều này: Rất nhiều ông chồng các quý bà trong hiệp hội nữ doanh nhân chúng ta là khách thường xuyên của khu giải trí San San. Tôi biết các vị đó còn bao *tiểu thư* của chúng tôi, thậm chí có ông còn bao đến mấy cô. Trong khi vợ của họ nai lưng ra cống hiến cho xã hội như thế nào thì chị và tôi đều biết rõ; điều hành một công ty, một công ty đâu ra đấy vất vả vô cùng. Vậy mà chồng của họ lại ăn chơi đàng điếm, rượu chè be bét ở bên ngoài. Tôi nghĩ, nếu tôi lấy chồng, lập gia đình, rồi cũng sẽ như các bà vợ kia thôi. Lục Thư ạ, thú thực với chị, hiện giờ tôi cũng có một người đàn ông, tính ra thì tôi là “bà Ba” của ông ấy, nhưng ông ấy rất yêu tôi, với tôi thế là đủ! Dù là “bà Hai”, “bà Ba”, “bà Tư” cũng mặc, chỉ cần chân thành đến với nhau là tốt rồi! Lục Thư, chị nói xem, như vậy có đúng không?

- Đúng vậy! Lục Thư và San San vốn cùng cảnh ngộ nên càng quý mến nhau, - Chị hơi đâu mà để ý đến mấy cái chuyện “bà Ba”, “bà Tư” ấy làm gì! Cứ như tôi, tôi có nghĩ gì đến việc làm “bà Hai” đâu! Người đàn bà nào có được trái tim của người đàn ông thì người đó sẽ là bà Cả! Nhưng San San này, nói gì thì nói, phụ nữ chúng ta cũng cần có sự độc lập. Chúng ta không phải vợ thứ hai, vợ thứ ba, vợ thứ tư của họ; mà phải nói là chúng ta đã chiếm hữu được người đàn ông đó mới đúng! Trong buổi nói chuyện của giáo sư Hồ trước đây, ông ấy có nói tới một cụm từ mà tôi rất tâm đắc, đó là cụm từ “tính không đảm bảo”. Điều mà ông ta đề cập tới là quyền lực và sự phát triển mô hình kinh tế của công ty. Cụm từ “tính không đảm bảo” thật là rất đúng! Chúng ta suy rộng ra, rồi ngẫm nghĩ một chút thì sẽ thấy trong thế giới này, có cái gì hoàn toàn đảm bảo được đâu? Chị xem những nữ doanh nhân đấy, có ai là không có giấy giá thú trong tay đâu? Nhưng mảnh giấy đó có thực sự gắn kết họ với nhau không? Chẳng phải toàn là “ông ăn chả, bà ăn nem”, “đồng sàng dị mộng” đó sao? Pháp luật có đảm bảo được họ sẽ ăn đời ở kiếp với nhau không? Gia đình họ lúc nào cũng ở trong trạng thái “không đảm bảo” ấy, thế thì chẳng bằng việc chín mười

ngày mới nhìn thấy nhau, ngủ với nhau một lần. Hãy cứ xem công ty của chúng ta thì rõ, hôm nay Độc Tú Cư là của tôi, nhưng ai bảo đảm được nó sẽ vĩnh viễn thuộc về tôi? Cứ nghĩ như vậy thì trong lòng sẽ thấy thanh thoi, thoải mái hơn nhiều. Dù là ông chồng nghiện ma túy, gã pha cocktail hay vị giáo sư già thì chị cũng đừng nên nghĩ đến họ nữa! Trước kia chị đã dành tình cảm cho họ, nhưng mọi vật ở thế giới này vốn là “không đảm bảo”, có những chuyện chị có muốn cũng không giữ được. Chị thật sự yêu một người, nhưng liệu chị có thể đảm bảo suốt đời yêu anh ta hoặc tin tưởng anh ta sẽ yêu thương chị suốt đời không? Đã biết như vậy thì chị buồn phiền làm gì? Chị nói xem, tôi nói thế có đúng không?

- Đúng! Hoàn toàn đúng! - Những lời gan ruột của Lục Thư đã khiến cho con người mù mị trong quá khứ như San San bừng tỉnh. - Nếu không thì em đến báo kiến chị làm gì? Chị là người từng trải hơn em bao nhiêu! Nhưng chúng ta đừng chuyện tình cảm riêng tư ở đây chị nhé. Lục Thư ạ, em cần nói thực với chị, hôm nay em đến đây là có mục đích khác.

Lời khuyên giải, an ủi của Lục Thư đã khiến cho San San vô cùng cảm động. San San cảm thấy trước mặt người chị em tốt như vậy mà không thật lòng thì rất không phải với Lục Thư; cô có cảm giác như mình đang đóng kịch, lừa dối Lục Thư vậy. Vương Thảo Căn có duy trì được sức mạnh ý chí, có kéo dài được sức sống hay không là do số mệnh của ông định đoạt. Trời cho ông thọ bao nhiêu thì ông được bấy nhiêu, có đến mười đứa con đáng yêu để bế ẵm cũng khó có thể kéo dài được tuổi thọ nếu như ông trời đã định sẵn, hay dù không có được đứa con nào thì ông cũng không vì thế mà giảm thọ đi ngày nào; chẳng phải có không ít người góa vợ mà vẫn sống trên chín mươi tuổi đó sao? Vả lại, San San từng nói với Vương Thảo Căn rằng, cô không nghĩ đến chuyện kế thừa gia sản của ông, lời nói đó ít nhiều cũng có đến bảy tám phần chân thực. Giáo sư Hồ từng nói, trong tương lai quyền sở hữu của các công ty tư nhân sẽ không mang tính xác định là bởi: Trong xã hội đương đại, công ty tư nhân có hai tính chất song trùng là tính tư hữu và tính xã hội, khi sức sản xuất phát triển đến mức độ nhất định, tính tư hữu sẽ dần dần yếu đi, tính xã hội sẽ dần dần mạnh lên; và cuối cùng, các công ty tư hữu sẽ mặc nhiên chuyển hóa thành tài sản của toàn xã hội. “Chủ nghĩa Cộng sản bao giờ cũng là mục tiêu phấn đấu của chúng ta”!

Thế là San San kể hết kế hoạch của chủ nhiệm Lưu, Vương Thảo Căn và bản thân cô cho Lục Thư nghe, chỉ giữ lại một chút sự thật, đó là tuy đã tận mắt nhìn thấy Nhất Úc Lục nhưng cô nói chỉ có Vương Thảo Căn nhìn thấy cậu ta thôi.

- Lục Thư, thực sự xin lỗi chị! Xin chị đừng cho rằng vợ chồng em có ý xấu! Lúc đầu chúng em quá thật không biết cậu ấy là em trai chị. Chủ nhiệm Lưu cũng đã nói muốn em chị hiến tinh trùng để sinh con là điều tuyệt đối không thể được. Thế nên chị đừng trách ông ấy nhé! Còn ông chồng già của em thì sao? Sau khi nhìn thấy em trai chị, chồng em nói với em là ông thích cậu ấy vô cùng. Ông ấy còn tuyên bố nếu muốn “mượn tinh trùng sinh con” thì phải là tinh trùng của cậu ấy, nếu không thì thôi luôn! Còn với em, em thấy ông ấy đối xử với em rất tốt. Từ một *tiểu thư* ngày ngày để cho người ta vầy vò trở thành một nữ

doanh nhân, em được như ngày nay là nhờ ông ấy. Vì những lời chân thành cuối cùng của vị giáo sư già mà em cũng nghĩ mình nên báo đáp ông ấy, để cho ông ấy có được sống một cuộc sống vui vẻ, thoải mái. Chính vì thế em mới mạo muội đến gặp chị, chứ không phải vì em dòm ngó đến tài sản của ông ấy. Em đã từng kể cho ông ấy nghe lời giảng của giáo sư Hồ về tính không bảo đảm của kinh tế tư nhân. Hai mươi, ba mươi năm nữa, ai biết được Trung Quốc sẽ như thế nào, có còn công ty tư nhân nữa hay không? Thế thì em việc gì đi mưu tính cái thứ không đảm bảo ấy? Hôm nay được nghe chị nhắc nhở, em cũng thấy quan hệ giữa em và ông Vương bảo đảm được đến đâu? Em hà tất gì phải vào hòa với ông ấy để lừa dối chị? Ông ấy thọ được bao nhiêu cứ mặc cho số phận định đoạt! Em nói thật lòng đây, xin chị đừng xem thường em, nếu không cả đời này, em sẽ buồn đến chết mất!

Nghe San San nói thực tình, Lục Thư mới vỡ lẽ.

- Chà, trước khi cô đến tôi nghĩ mãi không biết vì sao cô lại đường đột đến thăm tôi, lại còn tặng tôi món quà quý giá đến thế! Con người ta bây giờ, nếu không có lợi thì không chịu đụng tay đụng chân, nên tôi đoán chắc cô có điều gì cần đến tôi. Bây giờ chuyện trò với nhau, tôi thấy cô quả là người bạn tốt, người em tốt của tôi; bây giờ tôi sẽ kể hết với cô hoàn cảnh gia đình tôi để cô hiểu được vì sao tôi lại thương em tôi như thế, vì sao tôi không muốn cho nó đi hiến tình tròng.

Sau đó, Lục Thư đem hết cảnh ngộ của mình ra ghen ngào kể từ đầu đến cuối cho San San nghe với tình cảm thấm thiết.

- Nghĩ lại, tôi thấy mình vẫn còn may mắn! Dù làm cái nghề này, tôi vẫn gặp được rất nhiều người tốt. Biết bao nhiêu đàn ông đã leo lên, bò xuống trên người tôi, trong số đó có người yêu tôi thật lòng và cũng có cả người mà tôi thật lòng yêu, như thế là tôi đã thoả nguyện rồi! Năm nay tôi đã ngoài ba mươi, còn cô cũng đã có một đứa con gái. Tôi và người đàn ông ấy không thể có con với nhau, bởi vì anh ấy đã có vợ và con! Hơn nữa chức vụ của anh ấy không nhỏ, nếu tôi có con với anh ấy thì giông tố sẽ nổi lên, anh ấy sẽ lâm vào cảnh thân bại danh liệt. Cho nên tôi muốn em tôi sinh cho tôi một đứa con để tôi nuôi dưỡng. Nhất định tôi sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt, nó sẽ là chỗ dựa tinh thần cho tôi khi về già.

Nhắc đến Nhất Úc Lục, Lục Thư nói tiếp:

- Chắc cô cũng hiểu vì sao tôi coi em trai như máu thịt của mình. Nhưng hôm nay tôi nói thực với cô, mấy chuyện phức tạp này, nó chẳng hiểu gì đâu! Cô tưởng tượng được không, to đầu rồi mà nó vẫn chưa bao giờ động chạm đến phụ nữ, cả khi đi chơi với bạn gái nó cũng chẳng có cảm giác gì với người khác giới cả. Tôi nói câu này có vẻ khó tin, cái hôm người ta kiểm tra tinh trùng cho nó, ngay đến chuyện thủ dâm mà tôi cũng phải dạy nó. Nhưng nó tuyệt đối không phải là đứa ngớ ngẩn, cũng không bị đồng tính mà còn rất thông minh nữa kia, bất kỳ việc gì nó chỉ thấy một lần là hiểu ngay, không cần ai phải dạy cả, duy chỉ có điều nó không biết làm tình là như thế nào thôi! Chẳng thế mà, ông bạn già, nhà Quốc học của tôi lại nhận xét nó “bẩm sinh đã khác thường”, quả thực là nó không giống với những người đàn ông trưởng thành

mà chúng ta đã gặp. Ông ấy còn nói nó không giống kiểu “cá chậu chim lồng”, và bảo tôi “cứ mặc nó!”. Tuy ông ấy nói như vậy, nhưng tôi làm sao “cứ mặc nó” được? Tôi không hiểu nó bị thiếu sót ở chỗ nào mà ngay chuyện làm tình nó cũng còn không biết thì đến khi nào nó mới sinh được một đứa con cho tôi? Cô bảo tôi có nên sốt ruột hay không? Tôi đã hơn ba mươi tuổi rồi, cái tuổi nuôi con tốt nhất, lẽ nào tôi còn phải đợi đến năm bốn mươi, năm mươi tuổi nữa sao? Đến lúc đó, tôi lấy đâu sức để bế ẵm đây? Tôi muốn được chăm bẵm đứa con của nó mà còn không được thì cô nghĩ xem, liệu tôi có thể để cho người khác mượn nó để sinh con trước sao? Đã là người thì ai mà chả ích kỷ! Nếu nó có con với một người phụ nữ thì đứa con nó sinh được phải là của tôi! Cho nên San San ạ, xin cô hiểu cho tôi. Nhất là khi vì chuyện “mượn tinh trùng sinh con” mà em tôi phải dùng tay để xuất tinh thì tôi đau lòng lắm! Tôi và cô đều hiểu rằng, làm như vậy là không bình thường, là không tự nhiên! Nếu nó là em trai cô thì cô có bằng lòng để cho nó dùng tay để xuất tinh không?

Khi Lục Thư nói San San liên tục dùng khăn giấy lau nước mắt. Những gì Lục Thư trải qua, cô chưa bao giờ gặp. Lúc còn trẻ, cô đâu phải oằn mình gánh vác gánh nặng gia đình như Lục Thư; đâu phải mới mười tuổi đầu đã bón cho đứa em vừa lọt lòng từng ngụm nước, ngụm cháo, thay cho em từng chiếc tã ướt sũng nước tiểu; đâu phải nuôi đứa em khóc ngằn ngặt vì khát sữa suốt ngày suốt đêm cho đến khi trở thành một cậu bé tung tăng chạy chơi khắp chốn? Đó là những việc mà ngay trong tưởng tượng, San San cũng không dám nghĩ đến, cô đâu lâm vào cảnh thất thểu xin việc trên đường phố, càng không bao giờ phải ở trong tình trạng bảy tám người chen chúc ngủ trong một căn phòng bé xú, bẩn thỉu; cô cũng chưa bao giờ bị bảo vệ bắt vào đồn Công an v.v... Tóm lại, San San làm *tiểu thư* giống như Lục Thư, nhưng hoàn cảnh của hai người hoàn toàn khác nhau. Cô chỉ vì không chịu được nghèo, chỉ vì quen ăn chơi trác táng ở những chốn xa hoa náo nhiệt, không phải cô bị cuộc sống dồn ép mà chỉ do muốn hưởng thụ mà thôi!

100

Hai người do thói quen những lời gan ruột với nhau nên chẳng mấy chốc đã trở thành bạn bè thân thiết. Hai cô đều là những nhân vật kiệt xuất “*đầy trong thiên hạ người quen biết, tri kỉ cùng ta được mấy người*” ở thành phố C. Thường ngày họ cũng có không ít bạn gái, nhưng khi trò chuyện, nếu không là chuyện làm đẹp, son phấn thì lại là chuyện thời trang, chứ chưa bao giờ tâm sự những trải nghiệm trong cuộc sống và tình cảm. Lục Thư và San San đều cảm thấy họ gặp nhau quá muộn trong đời.

San San hoàn toàn thông cảm với Lục Thư về việc phản đối sử dụng tinh trùng của em trai, San San không những không mất lòng mà ngược lại cô còn rất đồng tình với Lục Thư. Sau đó hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, tất nhiên chủ đề chính là anh chàng Nhất Ưc Lục kì quặc.

Lục Thư kể tất tần tật chuyện dạy Nhất Ưc Lục thủ dâm ở phòng thí nghiệm vô sinh cho San San nghe, hai người cứ ôm bụng cười rũ ra! Cười xong, San San nói cô có quen một ông chủ chuyên xuất nhập khẩu hàng hóa ở Quảng Đông kể lại với cô lên bốn tuổi, ông đã rất thích nghịch “chim” của mình, khi lớn hơn một chút ông rủ bạn gái học cùng lớp chơi đùa bằng cách ôm hôn, sờ soạng nhau.

- Làm sao mà một thanh niên hai mươi tuổi rồi mà vẫn không có cảm giác khác lạ khi gần con gái chứ? Thật là đáng lo ngại! Em hoàn toàn hiểu được nỗi lo lắng của chị. Cứ cho là cậu ấy bị đồng tính đi, nếu thế thì đáng nhẽ bây giờ phải có những biểu hiện rồi chứ? Đám trẻ bây giờ, đến làm tình cũng lười, chỉ ham sex ảo trên mạng, đúng là điên rồi! Tuy quan hệ với khá nhiều đàn ông, nhưng quả thực tôi chưa hề thấy người nào như cậu em nhà chị! Nếu như cậu ta dè chừng tôi ra, thì có khi tôi cũng thấy rạo rức, chứ còn sao nữa?

Lục Thư lại kể San San nghe chuyện mình bảo Đào cảnh sát cho Nhất Ưc Lục xem đĩa sex, San San cũng đồng tình với ý kiến của Đào, cô nói:

- Nói thực, nếu như em là đứa không biết gì về chuyện ấy mà người nhà em lại đem cái loại đĩa đó cho em xem, cho dù sau đó em có vỡ ra mọi việc thì em cũng sẽ có ý nghĩ xấu đối với người ấy, kể cả đó là bố mẹ em. Các kiểu làm tình trong loại đĩa đó đa phần chỉ mang tính biểu diễn, có những cảnh xem mà phát buồn nôn, khi xem đến đó, em tất sẽ nghĩ những thứ tởm lợm như vậy mà có người muốn em học theo, điều đấy đủ thấy người đó hạ lưu cỡ nào.

- Đúng thế! Cho nên anh ấy không muốn dạy, mà tôi thấy cũng không tiện. Anh ấy nói, ngày trước có xem một bộ phim Mỹ, nhân vật ông bố nhân sinh nhật lần thứ mười tám của con trai, đã đưa một cô gái điếm đến để cô ta dạy chàng trai mới lớn đó các cách làm tình. Anh ấy nói, kỹ nữ là người giỏi nhất trong việc dạy con trai làm tình. Nói như vậy không phải không có lí. Hơn nữa tìm một cô gái như vậy cũng không khó. Tuy nhiên, biết nói với cô gái đó như thế nào đây?

San San nói:

- Chị chẳng nói là khi dạy cậu ấy cách “tự sướng”, cậu ấy có nhắc đến cô Nhị Bách Ngũ nào đó sao? Vậy ta cứ nhờ cô gái đó là được.

- Chà! - Lục Thư nói. - Nhị Bách Ngũ chính là cô gái vừa đưa trà đến cho chúng ta đấy. Người trông cũng khá xinh xắn, lại hiền lành, tốt bụng, thẳng thắn, nhanh mồm nhanh miệng. Nhưng cô ta từng bị bọn lưu manh lừa bắt đi làm cái nghề hạ đẳng, gần như là gái đứng đường vậy. Cô nghĩ xem, với cái nghề mạt hạng ấy thì cô ta chỉ việc trèo lên giường là xong, mà có khi đến giường cũng chẳng có ấy chứ. Cô ta cứ mặc cho bọn đàn ông muốn làm gì thì làm, như vậy thì dạy được ai? Cô ta làm sao biết được bản chất làm tình là như thế nào? Mà những động tác ấy, cô và tôi đều rõ, chỉ toàn là bị động mà thôi.

- À, ra là thế. Em hiểu rồi! - San San nói.

- Ông chồng của em cũng kể, bà Cả và bà Hai của ông ấy chỉ biết nằm thẳng đơ trên giường, chăm chăm nhìn trần nhà, mặc cho ông ấy làm gì thì làm, chả chịu phối hợp gì cả. Cứ nhắc đến chuyện này là bọn em lại bò ra cười!

Hai cô đều cười phá lên, Lục Thư nói:

- Đúng vậy! Cô thấy đấy, như vậy thì làm sao để Nhị Bách Ngũ dạy em tôi được? Cô ấy vừa trẻ tuổi, vừa ngây thơ chẳng khác gì thằng em ngốc của tôi. Hai đứa chúng nó đi chơi với nhau nhiều lần rồi, nhưng Nhị Bách Ngũ không biết làm cách nào để em tôi hứng tình với nó cả. Chắc cô cũng hiểu, trong *chuyện ấy* phải có kĩ nghệ mơn trớn, gợi tình muốn cũng không dạy nổi! Chẳng lẽ tôi phải truyền “bí kíp” cho Nhị Bách Ngũ như trong tiểu thuyết võ hiệp rồi bảo nó dạy lại cho em tôi hay sao?

Hai chị em lại khanh khách cười. Lục Thư bỗng nhiên thốt ra một câu:

- San San này, theo tôi có lẽ cô dạy em tôi là thích hợp nhất.

San San đột nhiên cảm thấy toàn bộ máu trong người rần rật dồn lên mặt, tim đập thành thịch. San San xưa nay vốn không hề biết thẹn là gì, giờ bỗng cảm thấy xấu hổ, rụt rè.

Lục Thư thấy vậy, vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi! Xin lỗi! Cứ coi như tôi chưa nói gì đâu nhé! Chưa nói gì đâu nhé! Tôi đùa đấy, cô đừng để bụng. Đáng lí ra tôi không nên đùa như vậy.

San San cúi đầu nói:

- Không phải đâu! Lục Thư, chị hiểu nhầm rồi, quả thực em cũng cảm thấy mình dạy cậu ấy là thích hợp nhất, chỉ có điều không tiện nói ra thôi! Nhưng giờ chị đã nói ra điều ấy rồi thì chỉ cần chị đồng ý, em xin được dạy cậu ấy thành thực, “không đồ không lấy tiền” như quảng cáo của các lớp vi tính trên tivi thường nói ấy. Em thật sự rất tò mò, em khẳng định chắc chắn cậu ta có trở ngại gì đấy về tâm lý. Cho dù không dạy được cậu ấy biết cách làm tình thì ít nhất em cũng tìm được nguyên nhân vì sao cậu ấy lại không hứng thú với con gái, rồi sẽ nói lại với chị để chị căn cứ vào đấy mà mời bác sĩ tâm lý đến điều trị. Tuy nhiên em cũng cần giữ thể diện trước mặt cậu ấy, vậy phải nói về em như thế nào với cậu ấy đây? Dù sao cũng không thể nói em vốn là kỹ nữ được.

Lục Thư thấy San San không những không giận mà còn đồng ý giúp đỡ mình thì trong lòng hết sức vui mừng. Hơn nữa, San San cũng nhắc nhở cô rằng để một *tiểu thư* dạy Nhất Ưc Lục làm tình đương nhiên là rất tốt, nhưng nếu không thành công thì Lục Thư vẫn không biết vì sao lại không thành công, cũng không biết trở ngại tâm lý của Nhất Ưc Lục rút cục là ở đâu, cho nên cô thấy chọn San San vào việc này là rất thích hợp. Ví như San San không thành công trong việc dạy Nhất Ưc Lục làm tình thì ít nhất cô ấy sẽ tìm ra nguyên nhân là gì, để từ đó mà có phương pháp chữa trị thích ứng. Về điều này thì những cô gái khác không thể thay thế San San được vì chỉ có cô mới làm được điều đó! Tuy nhiên San San nói rất có lý, dù

cô vui lòng dạy Nhất Ưc Lục, nhưng Lục Thư sẽ phải nói với em trai như thế nào về cô đây? Đó mới thật là vấn đề.

- Chà! - Lục Thư đắn đo một lúc rồi nói. - Nếu cô dạy em nó thì tôi yên tâm 120%! Thật đó, dù cô thất bại trong việc dạy dỗ nó thì với kinh nghiệm của cô, tôi sẽ tìm ra được nguyên nhân căn bệnh của em tôi. Dù sao đi nữa, tôi cũng phải cảm ơn cô suốt đời! Đúng rồi... chỉ còn một điều khó nói với nó.

- Sao mà chị khách sáo thế! Chị Lục Thư chị là người từng trải, chị cảm ơn em làm gì. Có mà em phải cảm ơn chị và em chị đấy chứ, - San San nói rất chân thành - chị không phải không biết, làm như vậy là em phá đời trai tân em chị, đó là phúc phận của cả đời em đấy! Bây giờ, chị và em, hai ta không nên khách khí với nhau nữa mà hãy coi việc này là một việc đứng đắn rồi bắt tay vào thực hiện, để chị sớm có được một cháu bé bên mình. Chị đã có người đàn ông thân yêu, nay lại có một đứa bé đáng yêu mang huyết mạch họ Lục nhà ta, như vậy nó có khác gì do chính chị sinh ra đâu? Được như vậy, cuộc đời của chị sẽ thật toàn vẹn! Bây giờ chúng ta hãy bàn với nhau nên tiến hành việc này thế nào cho tốt đẹp, còn những điều khác không cần phải nhắc đến. Chị cảm ơn em, em cảm ơn chị, những lời đó không cần nói ra làm gì!

- Về vấn đề “mượn tinh trùng sinh con” - Lục Thư tỏ ra rất hiểu em mình, - em trai tôi rất thích giúp đỡ người khác nên việc đó không cần thiết phải dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo, chỉ cần làm tình với cô là được. Chắc chắn em tôi sẽ vui vẻ làm ngay vì nó cho rằng làm thế là giúp được cô! Mà lúc ấy, cô cũng có thể tán gẫu với nó để tìm hiểu nguyên nhân!

- Được như vậy đương nhiên là tốt nhất rồi, - Lục Thư nói trúng ý San San. - Nhưng, đây là lần đầu tiên của cậu ấy, chị em mình đều hiểu, có người không quen mang bao cao su, cứ mang vào là *cái ấy* lại mềm oặt ngay. Lần đầu tiên đã bắt cậu ấy mang bao cao su, em không chắc điều đó có ổn hay không? Tuy nhiên nếu mang bao cao su mà ngay lần đầu xuất quân đã thất bại thì các lần sau sẽ càng khó khăn hơn. Nếu không mang có khi lại dính bầu thì sao? Cho nên việc này cần phải nói rõ với ông Vương nhà em, nếu không em biết ăn nói với ông ấy như thế nào?

- Đúng thế! - Lục Thư nói. - Bất kể thế nào chẳng nữa, dù là một người khác chứ không phải là cô, tôi cũng không đồng ý để lần đầu tiên quan hệ, em tôi lại phải lén lút. Dù dạy cho nó, hay là “mượn tinh trùng sinh con” ta cũng cần phải quang minh chính đại.

- Nhưng, chị Lục Thư này, nếu em sinh con thì phải giải quyết thế nào đây? Chị sẽ bế nó về nhà họ Lục, hay trao nó cho ông Vương nhà em? Theo em chúng ta cần phải thuyết phục ông Vương để ông ấy đồng ý, nếu là con gái thì chị có thể đưa nó về nhà chị, nhưng nếu là con trai thì ông ấy nhất định không cho chị đem nó về đâu! Nếu không, em vẫn có thể giấu ông ấy chuyện dạy Ưc Lục làm tình, chỉ cần tìm một khách sạn kín đáo là xong. Nhưng mười tháng mang thai thì làm sao giấu được ông ấy? Thực tình em không muốn phá thai đâu, như thế hại người lắm mà trong lòng cũng thấy day dứt, có khác nào chết nửa thân mình, em sợ là phải rất lâu sau mới hồi phục lại được.

Lục Thư vội đáp:

- Nếu đã thụ thai, sao tôi lại bắt cô phá chứ? Như vậy tôi sẽ đau lòng biết mấy! Đứa trẻ đó dù có tàn tật, dị dạng, ngu đần tôi cũng sẽ hết lòng nuôi dưỡng nó.

San San cười, đập nhẹ vào người Lục Thư:

- Lục Thư, em đã đẻ đâu mà chị lại nói những lời xui xẻo như thế? Sao chị lại nghĩ em sẽ sinh ra một đứa trẻ dị dạng chứ? Nghe ghê chết đi được!

Lục Thư cũng cười:

- Chẳng phải tôi cốt nói thế để cô yên tâm hay sao? Nếu quả thật cô sinh con với em tôi, thì bất kể trai hay gái, tôi bảo đảm nó sẽ là đứa bé vạn người đều mê! Cho dù là Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vĩ, Cung Lợi, Chương Tử Di cũng không sánh được so với đứa bé của chúng ta.

- Kể gì đến những minh tinh đó! - San San cười nói - Rất nhiều ngôi sao lớn đã đến thành phố chúng ta, kể cả ca sĩ, người mẫu nổi tiếng toàn quốc! Có vị nào trong số các ngôi sao đó chưa ghé qua phòng đặc biệt của khu vui chơi San San đâu? Nói thật nhé, từ dưới khán đài nhìn lên, mấy cô minh tinh “vạn người mê” đó so với hai chị em ta thì còn kém xa! Ở ngoài đời và trên màn bạc họ khác xa nhau, có xách dép cho con chúng ta cũng không xứng!

Hai người phá lên cười. Nghĩ đến đứa bé do Nhất Ưc Lục và San San sinh ra sẽ tuần tú, xinh đẹp đến nhường nào là hai người họ lại thấy phơi phới trong lòng.

Cười xong, San San tiếp lời:

- Bây giờ biết nói với ông Vương nhà em sao đây? Nói thế này chẳng được, nói thế kia cũng không xong, thật vất vả chẳng khác gì đang đi làm công tác ngoại giao, phức tạp quá đi mất.

Tuy phức tạp, nhưng Lục Thư và San San đều vui mừng, chưa bao giờ các cô lại thấy hơi lòng, hơi dạ đến thế! Mỗi thân tình của họ đã đạt tới trình độ thân mật, khăng khít rồi. Nhất là San San, cô nghĩ bất kể đứa bé sinh ra thuộc về Lục Thư hay Vương Thảo Căn thì giữa cô và Lục Thư đã có quan hệ họ hàng thân thiết với nhau, nên trong lòng cô càng thấy thêm quý mến Lục Thư.

Về việc phải nói với Vương Thảo Căn như thế nào thì Lục Thư đưa ra chủ ý, cô nói:

- Việc này đương nhiên cô không thể nói với ông Vương, nên cô nói ông ấy sẽ cho là cô có ý đồ và sẽ nghĩ xấu về cô. Tôi cũng không tiện bàn chuyện với ông ấy, bởi ông ấy vốn xuất thân từ nông dân, nên lời nói của phụ nữ sẽ không được coi trọng đâu. Trong con mắt của người nông dân, phụ nữ bao giờ cũng “sâu sắc như coi đựng trầu”. Điều này thì tôi hiểu rất rõ. Muốn thuyết phục ông Vương, nhất định phải làm cho ông ấy thấy rõ hai việc: một là có lợi cho ông ấy, hai là có lợi cho việc giáo dục em trai tôi, như thế phải để hai người đàn ông nói chuyện với nhau. Cho nên tôi cho rằng, để bạn trai của tôi nói chuyện ấy với ông Vương là thích hợp nhất. Cô thấy thế nào?

San San nói:

- Được như vậy thì rất tốt! Hai người đàn ông nói chuyện với nhau, hay đấy! Nếu không đồng ý, ông ấy cũng yên tâm, vì em đã không giấu ông ấy trong việc quan hệ với em trai chị, vì đàn ông bao giờ cũng coi trọng chữ tín! Nếu đồng ý, chắc chắn ông ấy sẽ đưa ra điều kiện nào đó. Em rất hiểu ông ấy mà! Ông Vương là người rất tinh khôn, một khi ông ấy đồng ý để vợ quan hệ với một người đàn ông nào đó, nhất định ông ấy sẽ đưa ra điều kiện này, điều kiện khác! Hai người đàn ông nói chuyện với nhau, ông ấy mới thấy đó là chuyện đứng đắn. Em sẽ về nói với ông ấy rằng, chị Lục Thư đã đồng ý để em chị ấy hiến tinh trùng sinh con, song chị ấy đưa ra điều kiện, điều kiện gì thì em không rõ nhưng chị ấy yêu cầu ông nói chuyện trực tiếp với người yêu của chị ấy. Nếu ông bằng lòng như vậy thì ta tiến hành, nếu không thì thôi! Chị xem như thế có được không?

Lục Thư nói:

- Được! Vậy ta cứ thế mà làm. Tôi sẽ đi nói chuyện ấy với anh nhà tôi.

Lục Thư đem chuyện trao đổi với San San và quyết định cuối cùng của hai người kể hết với Đào. Anh rất tán thành chuyện này phải được giải quyết một cách thẳng thắn và quang minh chính đại, có như vậy mới không để lại hậu quả.

Lần trước, anh và người bạn làm việc ở tòa án đã trao đổi với nhau xem làm thế nào để “chỉnh” cho tay bác sĩ định lấy trộm tinh trùng của Nhất Ưc Lục một trận; người bạn này đã cung cấp mọi tài liệu về Đỗ Bì để anh giả danh một bệnh nhân của Đỗ Bì từ nhiều năm về trước thực hiện màn “rung cây nhất khỉ”, dọa tay bác sĩ kia và cả cái bệnh viện nào đó có ý đồ dùng tinh trùng để trục lợi; ngoài ra anh cũng muốn qua việc này đánh động cho một số người biết rằng, chỉ cần động đến sợi lông chân của Nhất Ưc Lục thì họ sẽ nếm mùi đau khổ, chiêu này của anh cũng ngầm cảnh báo nếu họ cứ ngoan cố thì sự việc sẽ ngày càng rắc rối hơn! Ai ngờ “chữa lợn lành thành lợn què”, đám bác sĩ nọ không ngu ngốc, càng không phải là những kẻ dễ bắt nạt; và đa phần những người lao vào cuộc đấu đá là những người trẻ. Bây giờ là thời đại thông tin, chỉ cần ẩn một cái là cả thành phố đều biết tất tần tật cả họ lẫn tên, kết quả là càng làm cho sự việc thêm bung bét, ồn ào. Tất cả các bệnh viện trong thành phố C có khoa điều trị vô sinh đều biết hiện giờ trong thành phố có một người có lượng tinh trùng ưu việt rất lớn mà thị trường tinh trùng đang rất cần. Người đó còn trẻ lắm, “thời kỳ khai thác còn rất dài” đó quả là một cái mỏ giàu có, với nguồn “tài nguyên” bất tận, chỉ một bên tinh hoàn của anh ta đã chứa cả một kho tinh trùng. Trong cuối *Tư bản luận*, Mác đã viết: “Một khi có lợi nhuận thích đáng thì nhà tư bản sẽ thúc đẩy hoạt động. Nếu có 10% lợi nhuận thì nhà tư bản này sôi nổi hẳn lên, nếu có 50% lợi nhuận thì họ sẽ hăng hái lao vào nơi hiểm nguy; nếu có 100% lợi nhuận, họ dám chà đạp lên luật pháp, nếu có 300% lợi nhuận thì họ sẽ cả gan phạm vào bất cứ tội ác nào, thậm chí coi thường cả mối nguy hiểm bị treo cổ”. Tình hình siêu siêu nhỏ nên không được tính bằng mililit mà phải đếm chúng qua kính hiển vi; trong một mililit tinh dịch có đến một tỉ sáu con tinh trùng! Đỗ Bì từng tuyên bố “phải làm cho một tỉ sáu tinh trùng này biến thành một tỉ sáu nhân dân tệ”, đó chỉ là một ước đoán cực kỳ chủ quan và không xác đáng; thật ra phải nói lợi nhuận trong việc mua bán tinh trùng là không thể tính nổi. Cho nên một số người tuy biết là khó khăn vất vả nhưng vẫn cố lao đầu vào! Số người để mắt đến Nhất Ưc Lục ngày càng nhiều, vì vậy những là “hăng hái lao vào nơi hiểm nguy”, “chà đạp lên luật pháp”, “cả gan phạm vào bất cứ tội ác nào” đều có khả năng xảy ra. Hiện giờ, việc Đào sợ nhất là có kẻ đứng lên kêu gọi một cuộc sục sạo trên mạng liên kết, nếu thế thì Nhất Ưc Lục sẽ lộ ngay,

cậu ấy sẽ không có cách nào để trốn thoát. Và khi ấy, cậu sẽ gặp nhiều mối nguy hiểm như bị lừa phỉnh hoặc bị bắt cóc bất cứ lúc nào! Dù Đào có đề phòng cũng khó mà trở tay kịp. Anh không dám nói điều đó với Lục Thư vì nếu nói ra, sợ rằng cô sẽ càng thêm lo lắng, anh chỉ còn cách nhân lúc Nhất Ưc Lục không có nhà, lục soát mọi ngăn kéo trong phòng của cậu, thu hết ảnh của Nhất Ưc Lục rồi cất vào một nơi chỉ có anh biết.

Đào nhờ “đi một ngày đằng học một sàng khôn” nên anh không dám sử dụng người thân tín làm các công việc vặt vãnh đó nữa!

Anh cũng rất tán thành ý của hai cô là chỉ có San San mới đủ kinh nghiệm để dạy Nhất Ưc Lục làm tình. Vì cho dù không thành công thì San San cũng sẽ tìm được vấn đề tâm lý của cậu ấy, đó là điều mà bất kỳ một bác sĩ tâm lý hoặc một kỹ nữ chuyên nghiệp nào cũng đều không làm nổi; ngay cả Lục Thư cũng tìm không ra thì anh lại càng bó tay.

Có “lệnh” của Lục Thư, Đào đương nhiên phải thay cô đi “đàm phán” với Vương Thảo Căn. Anh nghĩ mãi không ra, hình như anh đã từng gặp Vương Thảo Căn ở đâu rồi thì phải? Để đàm phán thuận lợi, cần phải nắm vững tâm lý đối phương, nghĩ là làm, anh bước vào hiệu sách mua cuốn *Giai thoại về những ông chủ nông dân Trung Quốc*. Cuốn sách bao gồm hơn hai mươi bài phóng sự, trong đó chủ yếu là nói đến việc một số ông chủ nông thôn bị phá sản, một số dính đến pháp luật phải vào tù, có những công ty do chính tay những người nông dân sáng lập nên nhưng vì không thích ứng được với yêu cầu của thị trường hiện đại, không thực thi được cách quản lý hiện đại hóa nên cuối cùng đã bị sụp đổ; một số người khác thì không có tiếng tăm gì, mai danh ẩn tính trên thị trường kinh tế! Nhưng Vương Thảo Căn lại thuộc về số ít những người chẳng những vẫn còn hoạt động mạnh mẽ cho đến ngày nay, mà còn là một trong số các doanh nhân “chân đất” không ngừng mở rộng quy mô công ty. Một nông dân mù chữ mà vẫn có thể bon chen trong thương trường phức tạp, đầy rẫy những quỷ kế xảo quyệt, và luôn giành phần thắng về mình thì đó quả không phải là một người tầm thường!

Đào và Lục Thư trước đó đã bàn với nhau nên đàm phán như thế nào: Thứ nhất mục đích đã rõ rồi, bây giờ chỉ cần thuyết phục Vương Thảo Căn đồng ý để San San làm tình với Nhất Ưc Lục, về điểm này hai người rất thống nhất với nhau. Thứ hai là định ra giới hạn đàm phán, ở vấn đề này thì ý kiến hai người lại hoàn toàn trái ngược nhau. Nếu San San không thành công trong việc dạy Nhất Ưc Lục kỹ thuật làm tình thì liệu có nên tiếp tục việc ấy nữa không? Đào thì cho là nên tiếp tục nhưng Lục Thư không đồng ý. Lục Thư rất biết nhu cầu của phụ nữ. Nếu San San cảm thấy thỏa mãn, thì dù thành công, cô ấy cũng nói là thất bại để kéo dài chuyện này ra, như thế sao được? Xử lý việc này không tốt, San San sẽ giữ rịt Nhất Ưc Lục không chịu buông, chiếm cậu làm của riêng mình hoặc tệ hơn cả là ép cậu phải lấy một người vợ hơn tám chín tuổi. Như vậy một mặt Lục Thư sẽ khó bề được nuôi dưỡng con của Nhất Ưc Lục (nếu San San và Nhất Ưc Lục thành vợ chồng, đứa bé sẽ do mẹ đẻ chăm sóc và như thế Lục Thư sẽ không có bất cứ lý do

gì để nuôi dưỡng con của em trai); mặt khác, họ sẽ rất không phải với Vương Thảo Căn. Về điểm này, Lục Thư đã thuyết phục được Đào. Anh nghĩ, nếu sự việc phát triển đến mức độ đó thì Vương Thảo Căn sẽ không dễ bị qua mặt như vậy; khi ấy ông ta “phản kích” lại thì anh cũng sẽ khó bề chống đối nổi. Anh đã từng nghe nói, ba năm trước công an đã xông vào truy quét khu vui chơi mà sau này trở thành khu vui chơi San San, với lý do nơi này chứa chấp con nghiện ma túy vi phạm pháp luật. Hình như trong vụ này cũng dính đến bàn tay của Vương Thảo Căn, điều ấy đủ thấy trong tay ông ta cũng có thủ hạ và bè cánh không kém gì anh. Bởi vậy Đào đồng ý tiến hành theo phương châm của Lục Thư: nhất định phải kết thúc vấn đề nhanh gọn trong một lần duy nhất! Thứ ba, nếu *chuyện ấy* thành công và San San sinh được một đứa con thì đứa bé đó sẽ thuộc về Vương Thảo Căn hay Lục Thư? Về điểm này Đào thuyết phục được Lục Thư, anh nói “không chịu bỏ con săn sắt, sao bắt được con cá rô? Em không chịu trao đứa bé cho Vương Thảo Căn thì ông ta sao có thể để vợ làm công cụ dạy học giúp ta được?”

Hai người vừa bàn bạc vừa cười. Lục Thư nói thêm:

- Nếu như San San sinh đôi một trai một gái thì tốt quá, mỗi bên một đứa, trai gửi cho Vương Thảo Căn, gái trả về cho bác Lục Thư.

Độc giả đọc đến đây, xin đừng cho là tác giả nói càn nói quấy, bịa đặt vu vơ ra vẻ quan trọng hóa, kì thực những chuyện này chính là một trong những nét đặc trưng của thời đại chúng ta. Nhân đây tôi cũng xin được khẳng định mỗi một tình tiết trong phần *Tiền truyện* đều bắt nguồn từ cuộc sống. Chúng ta đang ở thời đại thay đổi thất thường với những chuyển biến lớn trong năm nghìn năm, như ông già bé nhỏ từng nói xã hội chúng ta đang trong trạng thái biến đổi lớn lao kỳ lạ nên không có điều gì là không thể xảy ra được. Thậm chí còn có vô số những chuyện chưa từng có trong lịch sử nhưng vì không ở trong phạm vi cuốn sách nên tác giả không đề cập đến thôi.

Tiếp đó, Đào băn khoăn không biết có nên mặc thường phục đến gặp Vương Thảo Căn không? Cuối cùng anh quyết định mặc quân phục là bởi: Thứ nhất, chắc chắn Vương Thảo Căn sẽ đặt điều kiện, bộ quân phục của anh sẽ là lời đảm bảo cho việc Lục Thư tuân thủ điều kiện mà ông ta đề xuất. Thứ hai, Vương Thảo Căn sẽ cho rằng việc đàm phán sẽ xoay quanh vấn đề “bao nhiêu tiền”, mặc cảnh phục sẽ gây ấn tượng cho Vương Thảo Căn biết ngay đây không phải vấn đề về tiền!

- Nhưng mà gặp Vương Thảo Căn ở đâu? - Đào nói, - Đây không phải việc chúng ta cầu cạnh Vương Thảo Căn, mà là việc ông ta phải cầu cạnh chúng ta, nên hẹn ở Độc Tú Cư là tốt nhất. Ông ta đến thì đến, không đến thì thôi.

Còn một vấn đề quan trọng nữa là, Lục Thư, San San và hai người đàn ông của họ cùng trao đổi với nhau, hay hai cô nên tránh đi? Cuối cùng họ quyết định sử dụng biện pháp trung gian: Trong phòng riêng của Độc Tú Cư có một thanh xà bằng gỗ cây nam chạm trổ hoa văn tinh xảo có từ thời nhà Minh, hai bên xà đều có màn mòng, mỗi khi buông màn xuống thì căn phòng sẽ được chia thành hai gian. Bốn người gặp

nhau nói mấy câu xã giao rồi hai người phụ nữ sẽ xin phép cáo lui vào gian trong, để hai người đàn ông ở phòng ngoài nói chuyện với nhau. Làm như vậy, các cô vẫn nghe được câu chuyện của họ từ bên trong! Lục Thư nếu không tán thành cũng có thể đưa ra ý kiến của mình xen vào câu chuyện của họ, giống như Từ Hi Thái hậu xưa buông rèm nhiếp chính vậy.

Tốt rồi! Bàn bạc xong xuôi, Lục Thư liền gọi điện thoại cho San San, mời vợ chồng tổng giám đốc Vương đến Độc Tú Cư “thưởng trà”.

102

Hôm đó, Vương Thảo Căn “giao ban” ở chỗ San San, cô vừa cởi áo ngoài, lấy dép đi trong nhà giúp Vương Thảo Căn vừa nói:

- Anh ạ, em nói mãi cuối cùng Lục Thư cũng đã thông rồi, chị ấy bằng lòng để em trai hiến tinh trùng cho ta nhưng kèm theo điều kiện, lại còn nói người yêu chị ấy sẽ đích thân trao đổi với anh. Em không biết là điều kiện gì, nhưng chắc lại là tiền thôi!

Wương Thảo Căn nghe cô nói vậy rất vui:

- Chết tiệt! Tôi biết ngay mà! Xã hội bây giờ đái cũng phải mất tiền, nói gì đến việc xin tinh trùng của người ta nữa! Chuyện tiền nong thì tôi không lo! Chúng nó đòi bao nhiêu tôi sẽ trả bấy nhiêu. Người yêu của cô ta làm nghề gì?

San San đáp: “Hình như là sĩ quan cảnh sát”.

- Thế thì đúng rồi! Đúng rồi! Cảnh sát đòi tiền, chuyện muôn thuở ấy mà! Mẹ nó chứ! Bọn cảnh sát vòi tiền còn khá hơn cái đám quan chức quan liêu, vừa thấy tiền là đã nhao nhao như ruồi lao vào cắn. Xua được bọn này thì bọn khác đã kéo đến!

Không biết chuyện làm ăn hôm nay của Vương Thảo Căn có gặp ông nào gây khó dễ không mà vừa về đến nhà đã chửi rửa ầm ĩ. Không đợi cho San San mở miệng ông đã cắt ngang.

- Hẹn ở đâu? Lúc nào? Việc này phải càng nhanh càng tốt, không lại giở quẻ, rách việc!

San San ngọt nhạt trả lời:

- Nếu anh đồng ý gặp, em sẽ gọi điện cho chị ấy lại hẹn địa điểm và thời gian! Em nói này, anh đừng đưa nhiều tiền quá, nhiều nhất là từ tám đến mười vạn thôi, như vậy là quá lắm rồi! Nói thật, em cũng chẳng nôn nóng gì đâu! Đẻ với đái, đúng là tội nợ, lại phải vác cái bụng chứa trong mười tháng trời, đi lại bất tiện lắm!

Wương Thảo Căn cười, an ủi:

- Chẳng phải em muốn kéo dài tuổi thọ, tăng cường sức mạnh ý chí cho tôi sao! Chuyện là do em đề xuất ra đấy, cô vợ chết tiết của tôi ạ! Tôi nợ đó em không gánh thì ai gánh? Tôi sẽ thù lao hậu hĩnh cho em!

San San nói:

- Em làm vậy chẳng phải là vì ông chồng chết tiết của em đấy sao? Em cần thù lao chứ? Chỉ mong ông thọ thêm được mấy năm thì đó là thù lao quý nhất cho em rồi!

Vương nghe San San nói thế thì rất vui:

- Vẫn chỉ có San San là tốt với tôi nhất! Nếu em “thèm” thì tối nay tôi “yêu” em thêm một chút nhé?

- Chỉ có đồ quý nhà ông mới thèm làm cái trò ấy... - San San phát vào người Vương Thảo Căn một cái.

- Vừa nghe đến chuyện “mượn tinh trùng sinh con” đã mất hồn mấy ngày hôm nay rồi. Ngay cả *chuyện ấy* ông cũng lười, chứng tỏ ông ngủ với em chỉ cốt để sinh con trai thôi!

Thật vậy! Vương Thảo Căn từ sau khi có ý định “mượn tinh trùng sinh con” thì nhiều lần lẩn tránh chuyện quan hệ vợ chồng, có thể thấy những lời ông nói với chủ nhiệm Lưu là rất thật, làm tình đối với ông chỉ thuần túy là để sinh con, nhất là để sinh được một đứa con trai! Nhưng việc này có thể được giải quyết bằng cách mượn tinh trùng thì hà tất gì ông phải bắt mình chịu khổ!

Hai người đang chuyện trò với nhau thì Lục Thư gọi điện đến hỏi tổng giám đốc Vương khi nào có thời gian xin mời đến Độc Tú Cư “thưởng trà”. Vương Thảo Căn giơ tay ra hiệu: Ba giờ chiều thứ bảy. Sau đó dặn cô:

- Em đừng để cho họ nghĩ rằng ta nóng lòng sốt ruột, cứ cho họ chờ thêm vài ngày nữa đã!

103

Đúng như đã hẹn, San San và Vương Thảo Căn đến Độc Tú Cư. Mọi việc diễn ra như Lục Thư và Đào dự kiến; thoát đầu mọi người lịch sự giới thiệu và làm quen với nhau, sau đó Lục Thư kéo San San vào gian trong được ngăn bằng màn.

- Chị em chúng ta vào đây nói chuyện riêng nhé, cô và tôi tâm sự thì chẳng bao giờ hết! Nghe làm gì chuyện của cánh đàn ông, cứ để cho họ nói chuyện của họ.

Đào và Vương Thảo Căn cùng ngồi xuống, Vương Thảo Căn cười nói:

- Cảnh sát Đào, chúng ta có quen biết nhau đấy, anh chính là người đọc báo cáo ở hội nghị chính trị hiệp thương thành phố ta!

- A! Tôi cũng nhớ ra rồi! - Đào cười đáp. - Hóa ra là tổng giám đốc Vương tiếng tăm lừng lẫy! Vừa rồi tôi cứ lảng máng hình như đã gặp ông ở đâu đó thì phải, nhưng nghĩ mãi không ra.

- Anh là người đọc báo cáo trên bục còn tôi chỉ ngồi dưới bục nghe thôi, làm sao anh nhận ra tôi được!

- Không dám, không dám! Cái gì mà trên bục với chả dưới bục? Tôi đến đó là để báo cáo công tác với Hội đồng Chính trị hiệp thương các ông đấy chứ! - Đào nói tiếp, - Các ông đâu chỉ đến để nghe báo cáo, mà còn là những người có nhiệm vụ thẩm tra công tác của cảnh sát chúng tôi. Hôm đó tôi rất căng thẳng, lo lắng vì sợ các ông có chỗ không hài lòng.

- Cảnh sát các anh phải chịu nhiều vất vả để giữ trật tự trị an trong thành phố, được như thế này thì chúng tôi phải cảm ơn các anh mới phải! - Vương Thảo Căn trầm xuống, - Thực ra, ủy viên Chính trị Hiệp thương chúng tôi đều biết nghề cảnh sát rất vất vả, lương lại ít, cần phải tăng thu nhập cho các anh! Chính vì thế mà tôi đã ký tên vào bản đề án đề nghị tăng lương cho cảnh sát của Hiệp hội chính trị hiệp thương đấy.

Thực ra, khi Hiệp hội chính trị hiệp thương thành phố họp chỉ cần có người đưa đề án của mình ra trưng cầu ý kiến thì thế nào Vương Thảo Căn cũng vung bút ký luôn tên mình vào. Thậm chí có lúc hai loại đề án rất trái ngược nhau, nhưng đều có chữ ký của ông ở đấy. May mà mấy loại đề án này có đưa ra cũng chẳng có ai để mắt đến, nên chả có người nào đến hỏi Vương xem bản đề án nào mới là ý kiến thật sự của ông. Việc ký kết những bản đề án đó chỉ là để đáp ứng sở thích ký tên của ông, chứ ông đâu có ý định đề đạt kiến nghị lên trên, càng không phải là để phản ánh ý kiến dân chúng về tình hình xã hội hoặc hiến kế, hiến sách gì hết. Những mắc mớ trong sự phát triển của công ty tư nhân, ví dụ như ban ngành xét duyệt nào đấy đến bối chuyện thì họ chỉ cần bỏ ra một ít tiền là giải quyết được ngay, vừa hữu hiệu vừa nhanh gọn hơn mấy cái đề án nghiêm túc đó. Doanh nhân “chân đất” Vương Thảo Căn đã sớm rút ra được kinh nghiệm: Bất kể công văn, giấy tờ gì khi đến những nơi kí duyệt đều phải được bôi trơn bằng nhân dân tệ! Không có nhân dân tệ thì chẳng ai thèm động tới đồng công văn, giấy tờ ấy cả! Tham ô, đút lót kìm hãm sự phát triển của công ty tư nhân, nhưng đó lại là điều kiện tiên quyết để phát triển loại hình kinh tế này. Hiện tượng kì quặc này không có gì là lạ dưới con mắt của Vương Thảo Căn.

Thấy Vương Thảo Căn tỏ ý bất bình vì thu nhập của ngành cảnh sát quá thấp, Đào hiểu ngay Vương cho rằng mình mời ông ta đến đây là để trao đổi vấn đề tiền nong trong việc mượn tình trùng sinh con. Vương Thảo Căn đã lót đường ngay từ đầu để cho anh thấy rằng, theo cách nhìn nhận của ông ta, vì lương cảnh sát quá thấp nên anh có đòi nhiều tiền một chút cũng là lẽ đương nhiên, điều này chứng tỏ ông ta rất tinh khôn.

- Thực ra, anh em cảnh sát chúng tôi đều vì nhân dân phục vụ thôi, chứ có bắn khoản gì vì chuyện lương lậu đâu, chỉ cần dân chúng được yên bình thì có vất vả nữa cũng là việc đáng làm! - Đào nói tiếp - Trên đời này, rất nhiều thứ dù có tiền cũng chẳng thể mua nổi, tổng giám đốc Vương thấy tôi nói thế có

đúng không?

- Rất đúng! - Vương Thảo Căn trả lời - Tuy nhiên, đáng làm hay không đáng làm, cũng phải xem là nhiều tiền hay ít tiền đã. Nhiều tiền thì nên làm, ít tiền thì không làm. Anh thấy có phải không?

Vương Thảo Căn quả không hàm hồ, lại rất biết nói chuyện! Vừa mới ngồi vào bàn, Đào đã lập tức nhận ra sự lợi hại của ông ta, con người này thật không dễ đối phó!

Hai người tiếp tục thăm dò nhau, Đào sợ rằng mình không phải là đối thủ của Vương Thảo Căn nếu cứ đàm phán theo kiểu này thì anh e mình sẽ hớ hênh để ông ta bắt bài. Anh đành lái câu chuyện sang hướng khác:

- Tập đoàn của tổng giám đốc Vương đã tạo công ăn việc làm cho hàng vạn người lao động, thật là một cống hiến to lớn cho xã hội. Hôm nay tôi xin được trao đổi thẳng thắn mọi việc với ông, tôi nghe nói ông muốn xin tinh trùng em trai chúng tôi để có đứa con nối dõi tông đường. Tôi và bạn gái tôi đã bàn bạc, chúng tôi chấp nhận để ông được toại nguyện mà không cần một xu nào cả! Em trai chúng tôi sẽ hiến tinh trùng cho ông, cũng giống như hiến máu thôi! Chúng tôi cho rằng, làm như vậy công tư hai đằng đều hợp lý!

Vương Thảo Căn cười ha hả nói:

- Cái gì mà mượn tinh trùng sinh con chứ, đó đều là chủ ý của bà nhà tôi! Tôi hiện đã có đến năm đứa con rồi, lại còn muốn thêm nữa sao? Các vị có ý tốt, chúng tôi xin nhận. Vương Thảo Căn tôi lăn lộn trong xã hội biết bao năm, xưa nay chưa từng trọc người khác, nhưng việc không phải mất tiền thì tôi không làm! Anh đã nhắc đến thì tôi cũng xin nói thực rằng, tôi rất cảm ơn anh và Lục Thư, song tôi không muốn mượn tinh trùng sinh con nữa. Nếu cần, tôi sẽ tìm người bán. Hôm nay được làm quen với anh và Lục Thư, coi như tôi đã không mất công đến đây.

Vương Thảo Căn nói xong, chiêu một ngụm trà, rồi ra vẻ không muốn nhắc đến chuyện “mượn tinh trùng sinh con” nữa, ông đứng dậy:

- Chà, chà! Độc Tú Cư của hai vị tôi đã được nghe nói đến từ lâu. Hôm nay mới được nhìn tận mắt, quả thật danh bất hư truyền! Thật là an nhàn, thư thái! Giá như hồi San San nhà tôi bắt tay vào tu sửa, trang hoàng khu vui chơi mà được cô Lục Thư đến tham mưu một chút thì hay biết chừng nào!

Ở gian trong, hai người phụ nữ thấy như vậy đều lo cuống lên, họ cho rằng mọi việc sắp hỏng bét đến nơi. Vương Thảo Căn xem ra không chút hứng thú với chuyện mượn tinh trùng sinh con nữa, sắp “bai bai” thật rồi. Lục Thư vội từ bên trong bước ra:

- Tổng giám đốc Vương, sao ông lại nói thế? Khu vui chơi San San là nơi giải trí hiện đại, từ âm nhạc đến các vũ điệu đều mang phong cách hiện đại, thịnh hành đâu có quê mùa như Độc Tú Cư? Chủ ý của San San đúng đấy! Như thế sẽ vừa hào hoa, vừa lộng lẫy lại vừa mang tính hiện đại! Nếu như tổng giám đốc

Vương có thời gian, xin mời ông dạo chơi thưởng lãm tẻ xá một chút, rồi xin đóng góp ý kiến quý báu với chúng tôi.

- Hay, hay, hay! - Vương Thảo Căn tỏ ý rất vui, ông nói tiếp - Tôi còn chưa “hoan nghênh” nơi này của hai vị. Hôm nay may mà không có chuyện gì gấp gáp, tôi xin được tham quan quý cư một chút để mở tầm mắt, đó cũng là việc hay nên làm!

Tuy Vương Thảo Căn dùng sai từ “hoan nghênh” nhưng “khuyết điểm không che lấp được ưu điểm”. Sự tinh khôn của con người này thật đúng là danh bất hư truyền!

Lục Thư và Đào đành dẫn Vương Thảo Căn và San San đi tham quan Độc Tú Cư. Hôm nay là thứ bảy Độc Tú Cư có tiết mục biểu diễn cắm hoa, Vương Thảo Căn rất thích thú. Bốn người họ cùng ngồi xuống vừa uống trà vừa thưởng thức thú chơi tao nhã này.

Vương Thảo Căn trầm trồ:
- Chà, chà! Thật không thể tưởng tượng nổi thú chơi này lại cần đến trình độ “học vấn” cao siêu như vậy! Chỉ với mấy cành cây khô và hai, ba bông hoa mà cắm trông đẹp phết! Không đơn giản! Quả là không đơn giản!

Xem biểu diễn cắm hoa xong, Vương Thảo Căn lại xem biểu diễn trà nghệ. Hôm nay người biểu diễn trà nghệ lại đúng là Nhị Bách Ngũ. Thấy Lục Thư đưa mấy người đến xem, cô biết ngay là khách quý của Lục Thư, Nhị Bách Ngũ liền pha loại *Đài Loan động đỉnh* thượng hảo hạng rồi rót ra chén nhỏ cẩn thận mang đến mời Vương Thảo Căn, sau đó đặt hai tay lên eo, khum người chúc Vương Thảo Căn “vạn phúc kim an”.

Vương Thảo Căn ngửa cổ uống một hơi hết luôn.
- Chà, chà! Thơm thật! Tôi chưa bao giờ được uống loại trà nào ngon như vậy! Không biết loại trà này pha thế nào nhỉ? San San, em nên học cách pha loại trà này đi.

Dứt lời, ông chăm chú ngắm nhìn Nhị Bách Ngũ, chỉ tay vào cô ta, nói:
- Cô gái này thật tuyệt vời! Vừa xinh đẹp lại vừa lạnh lợi, tay nghề cũng khéo!
Đào thấy Vương Thảo Căn tán thưởng cô gái mang hơi hướm đồng nội này liền nghĩ, có lẽ đó cũng là nguyên nhân khiến ông ta thích Nhất Ưc Lục.
Không để lỡ thời cơ, anh nói nhỏ với Vương Thảo Căn:

- Cô ấy là bạn gái của em trai chúng tôi đấy!

- Khi nào thì có chuyện mừng vậy? - Vương Thảo Căn hỏi - Khi nào có chuyện mừng, tôi sẽ có hậu lễ các vị.

Đào cười nói:

- Việc đó chúng tôi còn chưa bàn đến! Em chúng tôi tuy đã hơn hai mươi tuổi nhưng ngô nghê như đứa trẻ lên mười. Đến giờ mà nó vẫn còn không hiểu được chuyện nam nữ là gì!

Wong Thảo Căn chỉ thốt lên một tiếng “A!”.

Wong Thảo Căn và San San ở Độc Tú Cư ngắm cảnh uống trà một lúc thế mà đã hết hơn tiếng đồng hồ. Wong Thảo Căn liền cáo từ:

- Cám ơn nhiều, cám ơn nhiều! - Wong Thảo Căn bắt tay Lục Thư, sau đó bắt tay Đào. - Lần sau tôi sẽ làm chủ xị, mời hai vị đến Hồng Vận Lâu ăn một bữa cơm đạm bạc. Ở đây có mấy món ăn cũng khá lắm, đầu bếp Hồng Công của chúng tôi cũng có chút tay nghề.

Lục Thư và San San đi lên trước, trông rất thất vọng, nhất là San San mặt đầy vẻ buồn phiền. Đào cùng Wong Thảo Căn đi phía sau. Đến cổng, hai người đàn ông lại khách khí chào nhau một hồi, sau đó họ bắt tay nhau lần nữa. Lúc này, Wong Thảo Căn mới buông một câu có vẻ vu vơ:

- Anh Đào này, chúng tôi cám ơn ý tốt của hai vị. Tuy nhiên, tôi muốn hỏi một chút. Lúc nãy anh có nói nhắc đến việc “hiến tặng” gì đấy, như thế là sao? Tôi chưa được rõ lắm?

Đào nói:

- Thôi nói chuyện đó làm gì! Gác lại, gác lại đã! Tôi chỉ muốn nói với ông rằng, việc đó không liên quan gì đến chuyện tiền nong cả. Ông cứ nghĩ mà xem, tôi và ông đều biết rõ, tình trù là thứ quý báu nhất của người đàn ông. Nhất là chuyện này lại liên quan đến cậu em chúng tôi, chúng tôi sao có thể đem bán lấy tiền được? Chúng tôi thật sự muốn giúp ông, mà như thế cũng tốt cho em mình, chúng tôi muốn nó hiểu rằng tình trù cho ông là việc rất đáng làm. Chỉ có vậy thôi, ngoài ra không có ý gì khác!

Wong Thảo Căn bỗng dừng lại không bước tiếp nữa:

- Vậy thì bây giờ tôi muốn nghe xem chuyện gì mà lại vừa tốt với tôi, vừa tốt với cậu nhà?

Đào cười có vẻ xin lỗi:

- Điều này... Nếu như ông Vương muốn nghe chuyện của chúng tôi, chỉ e đứng ngoài cửa trao đổi không tiện. Vậy thì, hoặc là lần sau chúng ta sẽ bàn chuyện này, hoặc là quay vào để nói tiếp, ông thấy thế nào?

Wong Thảo Căn liếc nhìn đồng hồ Rolex trên tay, thấy chưa đến năm giờ, ông vừa do dự vừa hiếu kỳ:

- Vẫn còn chút thời gian, vậy chúng ta cùng vào nhà để bàn việc nhé. Tôi thấy thời gian không còn nhiều, mà chuyện này chắc nói vài lời cũng không xong được.

Bốn người ra đến cửa rồi lại quay lại, lúc này mọi thứ trên bàn đã được dọn đi, Lục Thư vội bảo người làm đem trà và bánh trái ra.

Đào nói:

- Tôi thấy tốt nhất là hai cô sang phòng bên cạnh để chúng tôi bàn chuyện với nhau. Các vị thấy thế nào?

- Phải đấy! - Vương Thảo Căn tán thành ngay - Có phụ nữ ở đây, đàn ông không tiện nói chuyện. Vậy xin lỗi cô Lục Thư nhé!

Lục Thư và San San nhanh chóng rút lui. - Vâng, hai người cứ nói chuyện tự nhiên.

Hai người đàn ông cùng ngồi trên hai chiếc ghế thái sư bằng gỗ đỏ, cách nhau qua chiếc bàn trà. Trong các phòng khách cổ điển Trung Quốc, với mong muốn cuộc đàm thoại thêm phần thoải mái nên người ta thường bố trí để hai bên đều nhìn về phía trước, tránh nhìn thẳng vào nhau. Vương Thảo Căn và Đào vừa thân mật vừa kính cẩn ngồi nói chuyện; nếu câu chuyện không được ăn ý thì họ đều nhìn thẳng về phía trước, không nhìn vào mắt nhau để tránh lúng túng, khó xử; nhưng nếu hai người hợp ý nhau thì chỉ cần quay mặt lại đã thấy gần gũi như anh em, thật là vô cùng thuận lợi. Việc nghiên cứu mối quan hệ tương giao của người Trung Quốc đã có lịch sử lâu đời nên tình thế đến mức ngay cách bố trí bàn ghế cũng rất kỹ lưỡng để hai bên đều cảm thấy thoải mái tự nhiên khi nói chuyện.

Đào biết Vương Thảo Căn vốn rất khôn khéo, linh hoạt đối phó với người như vậy còn khó hơn nhiều so với đám phạm nhân hay gây rối. Trong trường hợp này môn tâm lý học tội phạm mà anh được học không có chút giá trị nào, đối phó như thế nào với người như Vương Thảo Căn thì anh không hề có kinh nghiệm, cho nên anh đành thành thực nói rõ mọi điều với ông ta.

Đợi sau khi trà bánh đã được mang lên, anh mới rót trà mời Vương Thảo Căn, tiếp đó anh nhìn thẳng vào ông rồi như tự nói với mình:

- Ông Vương, giờ chỉ có hai chúng ta, tôi xin được nói thẳng thế này: Chúng tôi rất mừng khi nghe nói ông quý Nhất Ưc Lục. Cậu em trai Lục Thư là một thanh niên tốt, sức khỏe, tư cách đạo đức tốt, lại đã từng ba lần tự nguyện đi hiến máu. Nếu ai có khó khăn cậu ấy đều nhiệt tình giúp đỡ, lúc nào cũng chỉ nghĩ cho người khác. Bây giờ thanh niên như cậu ấy rất ít. Nhưng chúng tôi cũng lo lắng cho cậu ấy lắm, đó cũng là điều mà tôi muốn nói với ông. Đã hơn hai mươi tuổi rồi mà cậu ấy vẫn không có cảm xúc gì với các cô gái. Cậu ấy bị đồng tính chăng? Không phải! Nhất Ưc Lục cũng có tình cảm với cô phục vụ mà ông nhìn thấy lúc nãy, chỉ có điều yêu nhau đã lâu mà cậu ấy cũng chưa từng nắm tay cô ấy, rất mực đứng đắn, nghiêm chỉnh. Còn chúng tôi cũng giống như ông, cũng muốn em nó sớm có con. Có một điều tôi xin thú

thật với ông, Lục Thư là người yêu của tôi, chứ không phải là vợ. Chúng tôi ở bên nhau đã hơn mười năm rồi, tình cảm sâu nặng như vợ chồng. Nhưng tôi còn có gia đình riêng, lại thêm một điều khó xử nữa là tôi làm công chức nhà nước nên không thể có con ngoài giá thú! Lục Thư yêu tôi nhưng chúng tôi không thể có con với nhau, tôi thật có lỗi với cô ấy! Chúng tôi đều mong Nhất Ưc Lục sớm có con, để cô ấy bớt hiu quạnh và cũng là chỗ dựa tinh thần sau này Tôi mong ông hiểu cho sự dằn vặt của chúng tôi. Nếu ông muốn mượn tình trùng của em chúng tôi sinh con thì có lẽ không cần viện đến phương pháp thụ tinh nhân tạo đâu. Chúng tôi mạo muội mong ông cho phép bà nhà cùng em nó trực tiếp sinh con. Nếu đứa bé đó là con trai thì ông đưa cháu về, còn nếu nó là con gái thì xin để lại cho chúng tôi, chúng tôi xin cảm ơn bội phần. Nếu chuyện này không thành công thì sẽ dùng chuyển sang phương pháp thụ tinh nhân tạo, cho đến khi nào tổng giám đốc Vương có được con trai thì thôi. Tôi hiểu yêu cầu này vô tình vô lý, nhưng chúng tôi cũng phải nghĩ mãi mới dám nói, chúng tôi không đành lòng để em trai mình tự xuất tình cho người khác. Ông Vương, chúng ta đều là những người từng trải, lúc trẻ cũng có thủ dâm để giải quyết nhu cầu sinh lý, nhưng thực ra điều đó rất hại sức khỏe của mình! Nếu em trai chúng tôi quan hệ với một người phụ nữ có kinh nghiệm thì nó sẽ biết được khoái cảm của tình dục. Được như vậy thì ông sẽ có con trai còn chúng tôi cũng giải quyết được mối lo buồn bấy nay. Vì Lục Thư và tôi đều không thể là người dạy em trai mình làm tình, có phải thế không ạ? Chỉ khi nào chính bản thân được thể nghiệm thì nó mới thật sự hiểu được vấn đề. Mà cho dù nếu cậu ấy vẫn không hiểu ra được, thì một phụ nữ thông minh như cô San San cũng có thể giúp chúng tôi biết tâm lý cậu ấy đang gặp vấn đề gì?

Đào nói một mạch vẫn không thấy Vương Thảo Căn phản ứng gì mà chỉ nghe thấy tiếng ông uống trà ừng ực. Anh suy đoán: “Vương Thảo Căn đã không nổi trận lôi đình ngay sau khi anh vừa dứt lời thì có thể việc này không phải không có khả năng thực hiện”.

Vương Thảo Căn sau khi uống liền mấy ngụm trà, vẫn không thốt ra lời nào. Đúng năm phút sau ông ta mới mở miệng:

- Khi còn trẻ, tôi cũng không hiểu chuyện đó lắm! Lúc sắp kết hôn mấy người lớn trong thôn trêu chuyện ấy, tôi mới hiểu được chút ít. Nhưng không phải còn cô gái biểu diễn trà nghệ sao?

Đến lúc này Đào chỉ còn cách nói dối:

- À! Cô gái đó cũng chẳng khác gì cậu ta, ngây thơ hết sức. Cô ấy vẫn còn trinh, chuyện ấy cô ta còn không hiểu thì làm sao dạy người yêu được? Nếu không thì hai đứa chúng nó đã sớm có con với nhau rồi.

Vương Thảo Căn lại uống thêm một ngụm trà nữa, rồi bỗng “cạch” một tiếng, ông đặt chén trà xuống bàn:

- Đù cha nó! Anh nói rất thật nên tôi mới hiểu rõ mọi việc. Tôi vốn cứ tưởng là các vị đòi tiền. Tiền bao nhiêu tôi cũng không tiếc, nhưng muốn San San của tôi ngủ với cậu ta thì quả thực tôi phải cân nhắc đã! Cảnh sát Đào, anh thử nghĩ xem, nếu có kẻ muốn làm tình với Lục Thư thì anh sẽ như thế nào?

Đào nói:

- Chính vì thế tôi mới nói yêu cầu của chúng tôi thực là vô tình vô lý. Về điều này, tôi hoàn toàn hiểu tâm trạng của tổng giám đốc. Lòng vả cũng như lòng sung thôi, có ai lại muốn để người yêu mình quan hệ với người đàn ông khác chứ! Nhưng cũng phải xem xem làm như vậy có nên không? Nếu ông cảm thấy nhất định phải có con trai thì đó là việc nên làm! Còn nếu ông coi trọng vấn đề đức hạnh của người phụ nữ thì không nên làm! Nếu không đồng ý với những lời tôi vừa nói thì việc ông đến đây đã là nể mặt chúng tôi lắm rồi, coi như đây là cơ hội để chúng ta kết bạn với nhau. Những lời tôi nói xin ông đừng để bụng, sau này chúng ta sẽ không nhắc đến chuyện đó nữa!

- Chà chà! - Vương Thảo Căn cất tiếng cười khô khốc - Như vậy là anh đẩy tôi vào tình huống khó ăn khó nói rồi! Đồ chết tiệt! Cả đời tôi chưa bao giờ lại gặp một việc như thế này! - Vương Thảo Căn bây giờ mới quay lại với cái kiểu ăn nói thô tục của mình, những là “đồ chết tiệt”, “đù cha nó”... đều văng cho bằng hết, khác hẳn với hình ảnh lịch lãm lúc nãy!

Thấy vậy, Đào vội té nước theo mưa:

- Chúng tôi biết yêu cầu của chúng tôi làm khó ông. Cho nên ông Vương ạ, về việc này chúng tôi xin bảo đảm: Một là, như tôi vừa nói, sau khi em trai Lục Thư và San San quan hệ với nhau mà không có con thì chúng tôi sẽ dùng tình trùng của cậu ấy để thụ tinh nhân tạo cho đến khi ông được bế con trai mới thôi. Hai là, nếu San San sinh con, em trai chúng tôi sẽ rời khỏi thành phố C không gặp lại cô ấy nữa, cho đến khi nào ông đồng ý để cậu ấy trở về. Ba là, xin ông tin tưởng chúng tôi, bất kể đứa con San San sinh ra bụ bẫm thế nào, xinh xắn thế nào, chúng tôi cũng quyết không bao giờ làm phiền ông hoặc tung tin nhảm nhí khắp nơi như những người đê hộ khác! Cháu bé là của ông, sẽ không ai dám nói nhăng nói cuội nửa lời.

Trước mặt con người lợi hại này, Đào và Lục Thư thống nhất nên nhượng bộ ông ta ở mức cao nhất, nhưng điều kiện thứ hai là do anh thêm vào, anh muốn nhân dịp này đưa Nhất Úc Lục ra khỏi thành phố C để tránh sóng gió cuộc chiến đoạt tình trùng, đợi khi nào sóng yên bể lặng hãy quay trở về cũng được.

- Được! - Vương Thảo Căn đột nhiên nói rất hồ hởi. - Cảnh sát Đào, anh thẳng thắn như vậy, thì tôi cũng nói luôn! San San ấy mà, năm nay cô ấy chưa đầy ba mươi tuổi, còn tôi thì đã ngoài ngũ tuần rồi, như vậy tôi lớn hơn cô ấy hai mươi tuổi. Tôi đồng ý nhưng tôi yêu cầu anh và Lục Thư nói với San San, cô ấy phải bảo đảm chỉ có một lần duy nhất thôi. Sau này cô ấy không được làm bất cứ chuyện gì ám muội với người đàn ông khác. Không phải tôi đề phòng gì cậu em của hai vị mà là tôi đề phòng những người đàn ông khác. Anh và Lục Thư phải bảo đảm cho tôi, nếu mấy năm nữa San San thay đổi lòng dạ thì hai vị phải cầm cân nảy mực cho tôi, khi tôi trị tội cô ta, anh phải dùng mọi quyền lực giúp tôi một tay.

Lúc ấy hai người họ đã quay người lại, đối diện nhau qua chiếc bàn trà.

- Việc ấy tôi xin đảm bảo - Đào mừng rỡ nhưng không để lộ điều ấy ra nét mặt, - Tuy nhiên, lát nữa cô San San ra đây, những lời vừa nói xin tổng giám đốc Vương để tôi nói lại cho thích hợp. Ông thấy thế

nào?

Vương Thảo Căn cười ha hả nói:

- Tôi có phải là thằng ngốc đâu. Tôi biết mình không nên nói những câu đó. Anh và Lục Thư nói đương nhiên là ổn nhất. Mẹ nó chứ! Hai bà vợ trước thì tôi rất yên tâm. Chỉ có San San! Anh cũng biết đấy, cô ấy đã quen với quán bar, sàn nhảy rồi. Trước đây đã có người mách với tôi, cô ấy từng được một ông già giàu sụ bao, nhưng cô ấy lại bồ bịch với một gã đàn ông nào đó ở quầy bar rồi đá luôn ông già đó, khiến ông này vô cùng đau khổ! Cho nên tôi không thể không đề phòng.

- Được! Tôi xin nhận! - Đào như thể hiện quyết tâm với cấp trên. - Khi nào ông cần theo dõi cô ấy tôi sẽ cho người làm việc đó. Nhưng tôi nghĩ là chẳng đến nỗi ấy đâu! Theo thông tin tôi nắm được, từ khi San San tiếp quản khu vui chơi, việc kinh doanh ở đó rất tốt, lại nghiêm chỉnh chấp hành pháp luật. Sau khi trở thành người của ông, tác phong của cô ấy rất đứng đắn, chẳng có gì phải nói cả!

- Đương nhiên rồi! - Vương Thảo Căn nói. - Nhưng cũng chỉ mới hơn hai năm thôi! Còn người ta không thể không đề phòng về sau. Chết tiệt! Tôi mà già thì mọi việc sẽ chẳng biết như thế nào. Thực ra, tôi thực lòng yêu quý San San nên mới nhờ hai vị đứng ra bảo đảm, gây chút áp lực với cô ấy. Nếu không, tôi cần cô ấy ở bên tôi làm gì? Chó thật! Nếu không yêu thì tôi đã chẳng bỏ mẹ đi rồi! Anh bảo có đúng không?

- Rất đúng! Rất đúng! - Đào lập tức phụ họa vào, - San San đúng là đã chiếm trọn trái tim của tổng giám đốc Vương rồi. Mà ông suy nghĩ cũng thật là chu toàn, có chút áp lực bên ngoài sẽ khiến cô ấy gần bó hơn với ông. Tổng giám đốc Vương quả là nhìn xa trông rộng hơn bọn trẻ chúng tôi.

- Anh cảnh sát, bộ quân phục hôm nay của anh đã bảo đảm cho tôi rồi. Tôi tin hai vị sẽ không để cho em trai mình đi lại với San San sau khi họ quan hệ xong. Được như thế thì anh dễ ăn nói, tôi cũng dễ ăn nói! Em trai hai vị cũng không cần đi xa làm gì, bởi nếu San San không có thai, thì lại phải tìm cậu ấy về để thụ tinh nhân tạo.

- Điều này... - Đào nói, - Tổng giám đốc Vương, vốn dĩ tôi nên giao hẹn trước với ông mới phải, nhưng tôi sợ nói ra thì ông lại cho rằng tôi phô trương giá trị của em mình. Sự việc là như thế này...

Đào thuật lại cho Vương Thảo Căn biết tình hình thị trường và lợi nhuận thu được từ việc mua bán tinh trùng hiện tại, cùng hiện trạng đang có nhiều người nảy sinh ý đồ xấu với Nhất Ưc Lục. Anh nói tiếp:

- Việc quan hệ trực tiếp giữa em trai chúng tôi với cô San San thành công hay không chỉ trong vòng một tháng là biết được ngay. Nếu không thành công, đương nhiên ta lại dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo. Nếu thành công, tôi muốn em trai chúng tôi và bạn gái của cậu ấy đi đến nơi khác lánh nạn. Nếu San San sinh con gái thì cũng phải mười tháng nữa mới biết được. Đến khi họ trở về, thì sự nguy hiểm chắc cũng dịu rồi! Việc này còn cần đến sự giúp đỡ của ông, chúng ta cứ nói đó là điều kiện của ông, nếu không, tôi sợ Lục Thư không đồng ý. Chắc hẳn ông đã biết bây giờ đám người xấu đó rất nguy hiểm, thậm chí còn

cao tay hơn cả cảnh sát chúng tôi, thủ đoạn gì chúng đều chẳng ngán. Vì thế nguy hiểm luôn rình rập quanh chúng ta, ông đừng cho vì tôi là cảnh sát mà nói như vậy.

Vương Thảo Căn cất tiếng cười. Từ lâu ông đã được nghe chủ nhiệm Lưu ca tụng chàng thanh niên đó là vật báu quốc gia, thậm chí còn hiếm hơn cả gấu trúc. Bây giờ đến gấu trúc còn bị lột da, há bọn chúng lại tha cho chàng trai trông rất bình thường này hay sao? Ông còn nghe nói, hiện nay loại tình trùng ưu việt này rất khan hiếm trên thị trường, nếu không như vậy thì hà tất gì Đỗ Bì phải phí bao công sức lừa Nhất Ước Lược đến bệnh viện khác để lấy tình trùng? Đào đã phải rất mất công thu xếp vụ này, và lại ông cũng cảm thấy để anh chàng “quốc bảo” này ăn nằm với San San để cô sinh cho ông một đứa con trai là việc nên làm!

- Được! Tôi hiểu rồi! - Vương Thảo Căn hiểu ra ngay - Tôi sẽ nói đó là điều kiện do tôi đề xuất. Như vậy, cô ấy sẽ không thể phản đối mà anh cũng dễ ăn nói hơn.

- Đúng rồi! Tổng giám đốc thấy thế nào? Nếu quyết định như vậy thì ta nói với hai cô ấy ngay hôm nay hay là đợi vài hôm nữa?

Vương Thảo Căn vốn là người quyết đoán, việc đã quyết không bao giờ lần nữa:

- Vậy ta mời họ vào thôi, một năm một mười cứ nói rõ ra. Sớm chừng nào hay chừng đó, tôi cũng đã nhiều tuổi rồi, còn đợi đến bao giờ nữa?

Lục Thư và San San lại trở vào căn phòng riêng, thấy hai người đàn ông đều rất nhẹ nhõm, thoải mái thì biết ngay kết quả đã đúng với ý mình; San San lập tức làm ra vẻ thờ ơ, cốt để Vương Thảo Căn không nhận thấy được niềm vui trong thâm tâm cô.

Trước hết, Đào mời hai cô ngồi xuống để anh tuyên bố kết quả.

- Chị San San, tôi đã trao đổi đầu vào đấy với ông Vương rồi. Có một chút khó dễ cho chị, thật là không phải!

Đào từ tốn nói với San San:

- Hai người đàn ông chúng tôi đã nói chuyện chân thành với nhau, hóa ra ông nhà muốn có con trai chính là vì nghĩ đến chị. Ông ấy nói mình lớn tuổi hơn chị nhiều, nhờ sau này ông ấy có bề gì chị cũng còn có đứa con trai, như vậy địa vị của chị trong nhà họ Vương sẽ vẫn vững vàng. Tấm chân tình ấy của ông Vương đối với chị thật là cảm động. Ông Vương đây vì rất thích em trai của Lục Thư lại vì muốn tốt cho chị nên mới đồng ý mượn tình trùng sinh con, nhưng đó phải là tình trùng của cậu ấy. Về phía Lục Thư, cô

ấy xót em trai mình, không muốn để em chưa biết gì phải dùng tay giúp chị. Cô ấy yêu cầu chị trực tiếp quan hệ để chỉ dạy cho em trai cô ấy. Lục Thư và tôi bảo đảm với ông nhà là chỉ có một lần này, nếu chị mang thai và sinh được con trai thì là việc đại cát, còn nếu sinh con gái thì chúng tôi đồng ý tiếp tục dùng tình trùng của cậu em thụ tinh nhân tạo cho đến khi nào chị sinh được con trai mới thôi...

Vương Thảo Căn lại chêm thêm vào:

- Nếu là con gái tôi cũng nuôi, rồi tiếp tục thụ tinh nhân tạo để sinh con trai!
- Đúng vậy! Đúng vậy! - Đào vội vã tiếp lời. - Dù thế nào đi nữa chị San San đều phải chịu thiệt thòi!

Từ đáy lòng ông nhà rất thấu hiểu và rất ái ngại cho chị, tuy hai người không có danh phận chính thức, nhưng ông ấy vẫn muốn chung thủy suốt đời với chị. Tôi đã nói với ông Vương, bất kể sinh con trai hay sinh con gái thì ông Vương, chị, Lục Thư và tôi đều đã có quan hệ thân thích với nhau. Tôi và Lục Thư sẽ là người làm chứng cho hai vị, đồng thời có nhiệm vụ giúp đỡ hai người sống hạnh phúc đến khi răng long đầu bạc. Cả hai không được thay lòng đổi dạ. Ông Vương không được có bà Tư, còn chị cũng không được quan hệ ngoài luồng với bất cứ người đàn ông nào. Tóm lại, nếu có con trai, hai vị từ nay sẽ sống hạnh phúc suốt đời với nhau.

Nước mắt ứa ra, San San cúi đầu lau nước mắt rồi ầm ừc nói:

- Tôi hiểu chứ! Tôi hiểu lắm chứ! Để cho chính ông, ông Vương ạ, được vui lòng, để cho sinh mệnh ông kéo dài, thì đồ khốn nhà ông đã bán tôi. Bây giờ mọi người đều có mặt tại đây, xin nói thực là, trước kia tôi cũng có làm nhiều điều không phải, nhưng từ khi về với ông Vương, tôi đã quyết tâm gìn giữ bản thân. Nào ngờ chính chồng mình lại bắt tôi ngủ với người khác! Vậy thì tôi xin nói: Chỉ một lần duy nhất này thôi! Nếu sau này ông lại yêu cầu tôi quan hệ với người đàn ông nào khác thì tôi thà chết còn hơn!

Dứt lời, San San gục đầu vào lòng Lục Thư khóc rưng rức, nghẹn ngào, vừa khóc vừa nói:

- Nếu không phải vì em trai của chị Lục Thư, vì tâm nguyện của lão Vương chết tiệt này, thì không người đàn ông nào được phép động vào người tôi! Đã có một gia đình yên ấm thì người phụ nữ nào còn lòng dạ ngủ với người khác? Nói thực nhé, tôi sẽ chung tình với ông ấy, chỉ yêu cầu là sau khi tôi sinh con trai nếu ông ấy lại kiếm cô Tư nào nữa thì tôi sẽ không tha cho ông ấy đâu! Lục Thư, đến lúc ấy thì chị phải đứng ra giúp tôi đấy.

- Không bao giờ! Không bao giờ! Tổng giám đốc Vương đâu phải là người như vậy? Cô cứ yên tâm đi!
- Lục Thư vỗ lưng San San dỗ dành rồi nói tiếp - Chẳng phải còn có tôi và anh Đào hay sao? Chúng tôi sẽ không để ông nhà kiếm thêm bà khác đâu, nếu ông ấy thay lòng chúng tôi sẽ phản đối đến cùng.

San San ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa:

- Các vị thấy đấy, làm như vậy chẳng phải là bắt tôi mang tội nợ hay sao? Nếu sinh con gái, tôi lại phải thụ tinh nhân tạo để sinh nữa, cứ thế cho đến khi sinh được con trai mới thôi. Tôi trở thành cái máy đẻ à?

Các vị thấy hoàn cảnh tôi có đáng thương không chứ? Chưa biết chừng rồi tôi sẽ một nách ba bốn đứa con. Các vị nói đi, bây giờ làm gì có người nào để sòn sòn ba bốn đứa cơ chứ?

San San đã dùng chiêu “mỡ nó rán nó” khiến việc Vương Thảo Căn đề phòng cô thay lòng đổi dạ đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ thành ra cô đề phòng ông ta đổi dạ thay lòng! Điều này nằm ngoài dự kiến của Vương Thảo Căn, ông ta làm gì có đủ bản lĩnh để hóa giải mánh khéo của phụ nữ? Đào không phải là đối thủ của Vương Thảo Căn, nhưng Vương Thảo Căn lại không phải là đối thủ của San San. Ông nghĩ San San nói cũng đúng, cô cứ phải để hết đứa này đến đứa khác, thật sự chả khác gì con lợn nái để hết lứa này đến lứa khác hay sao? Nghĩ vậy, ông bỗng nói:

- San San, như vậy thực không phải với em. Thôi thế này vậy, bất kể lần này là trai hay gái tôi đều nuôi cả! Không cần em phải thụ tinh nhân tạo nữa! Em chẳng nói số tôi có con trai đó sao? Tôi cũng có cảm giác lần này em sẽ sinh con trai đấy!

Ba người nghe nói vậy đều như trút được hòn đá trong lòng. Vương Thảo Căn cười xí xóa với San San:

- Thôi đừng khóc nữa! Giờ đã hơn bảy giờ rồi! Chúng ta còn phải đến Hồng Vận Lâu ăn cơm nữa chứ!

San San lau nước mắt, thoa lại phấn son, cô mệt mỏi nói:

- Ông Vương, ông đưa Lục Thư và anh Đào đi dùng bữa đi, em không đi đâu, em muốn về nhà nằm nghỉ một lát.

Lục Thư nói:

- Nếu vậy tổng giám đốc cứ đưa San San về nhà nghỉ đi, chuyện ăn cơm để sau cũng được.

Trước kỳ thụ thai tốt nhất năm sáu ngày, San San lên mạng tìm hiểu. Kể ra San San còn theo kịp thời đại hơn cả Lục Thư vì Lục Thư đến giờ vẫn chưa biết internet là gì. San San tìm các tư liệu về tâm lý tình dục, về những trở ngại trong tâm lý tình dục, giáo dục tình dục v.v... Trong bốn hôm miệt mài tra cứu tài liệu căng thẳng, cô nắm vững vấn đề này chẳng khác gì chủ nhiệm Lưu.

San San đã thỏa thuận với Lục Thư, cô không thể “dạy” Nhất Ưc Lục tại nhà cô được như vậy là không tôn trọng Vương Thảo Căn, và cũng để Vương Thảo Căn tránh có cảm giác nhà mình đã bị nhor nhuốc, như vậy sau này sẽ khiến ông có suy nghĩ đứa bé cô sinh là cốt nhục của người khác. Nghĩ vậy, Lục Thư và San San đã tìm một khách sạn kiểu nhà công vụ, nội thất đầy đủ, sạch sẽ, dễ chịu lại có không khí như trong gia đình, điều này sẽ khiến cho Nhất Ưc Lục cảm thấy thoải mái, tự nhiên.

Lục Thư đã nói rất rõ với Nhất Ưc Lục, lần này là giúp đỡ một người phụ nữ tên là San San, chị ấy muốn có con nhưng tỉ lệ mang thai thành công bằng phương pháp thụ tinh nhân tạo là rất nhỏ, cho nên chị ấy muốn quan hệ tình dục trực tiếp với cậu. Nhất Ưc Lục không chút hoài nghi, cậu chỉ băn khoăn rằng mình còn chưa biết “quan hệ tình dục” với phụ nữ. Lục Thư an ủi:

- Không sao, đến lúc ấy San San sẽ dạy em, chị ấy bảo em làm thế nào em cứ làm đúng như chị ấy bảo, cứ như thế là được, đơn giản thôi mà.

Sau bữa cơm chiều, Lục Thư dẫn Nhất Ưc Lục đến khách sạn, San San đang ngồi đợi hai chị em Lục Thư ở trong phòng. Lục Thư liền giới thiệu hai người với nhau. Trước khi về, cô nói với em mình:

- Chị San San là bạn tốt của chị, nên em cố gắng giúp chị ấy nhé. Chị ấy bảo em làm gì, em cứ làm đúng như thế là được. Giúp người ta cũng là giúp mình, em ạ.

San San đã lên kế hoạch tỉ mỉ và vạch ra các bước tiến hành từ trước. Cô biết mình không nên dùng sắc đẹp để dụ dỗ Nhất Ưc Lục, làm như vậy sẽ khiến cho một thanh niên chưa từng biết mùi đời trở nên căng thẳng. Cậu ta đến đây là giúp đỡ mình chứ đâu phải để tìm thú vui. Cô thấy cần phải làm cho Nhất Ưc Lục hiểu rằng đây là một việc chính đáng, giống như việc cậu ta giúp chủ nhiệm Lưu rửa xe. Đầu tiên cần phải thu hẹp khoảng cách của hai người, rồi làm thế nào để tăng thiện cảm để trở thành bạn bè. Tự tin với ma lực và bản lĩnh của mình, chỉ cần một đêm San San tin chắc rằng cô và Nhất Ưc Lục có thể thoải mái tâm sự tất cả mọi chuyện; có vui vẻ, thoải mái thì Nhất Ưc Lục mới có thể như Lục Thư nói: “Chị San San bảo em làm gì, em cứ làm đúng như thế!”.

Về mặt này, San San đa mưu nhiều kế hơn Lục Thư. Đó là điểm khác biệt giữa “*tiểu thư tại chỗ*” và “*tiểu thư đi khách*”. Mục tiêu của “*tiểu thư tại chỗ*” thường không cố định, họ phải tự đi tìm trong đám người hỗn loạn, đông đúc và áp dụng những mảnh khoe khác nhau cho từng loại khách; đối tượng và kĩ năng chiêu khách cũng tinh vi hơn. Còn “*tiểu thư đi khách*” tuy luôn trong trạng thái đánh du kích, nhưng họ có thể dễ dàng tìm khách chỉ bằng vài cú điện thoại, đi một cuộc taxi là đến được địa điểm “hành sự”, mà việc chiêu khách cũng đơn giản hơn. Loại *tiểu thư* này không cần bày mưu tính kế, bởi vậy họ không phải động não mấy.

San San cũng như Lục Thư, chỉ mặc quần áo đi làm thường ngày, không hở vai hở ngực, không son phấn lòe loẹt. Nhất Ưc Lục hôm nay mặc bộ quần áo công nhân như mọi ngày, chỉ là sạch sẽ hơn một chút. San San nghĩ, nước cờ đầu tiên đi như vậy là ổn rồi, không nên để cho Nhất Ưc Lục thấy hai người quá khác biệt, phải làm cho cậu ta cảm thấy họ chỉ là một đôi trai gái bình thường.

Nhất Ưc Lục bước vào phòng, không dám nhìn thẳng vào San San mà cứ bâng quơ đưa mắt nhìn đồ đạc trong phòng, dường như cậu ta hứng thú với căn phòng này còn hơn San San. Thấy vậy, San San liền mở lời đề nghị, căn phòng này hơi nóng, cô muốn giúp cậu cởi bớt áo ngoài. Nhất Ưc Lục vội đáp:

- Để tự em! Để tự em!

San San nghe vậy thì dừng tay, cô chỉ đứng phía sau đỡ hộ cậu chiếc áo jacket, rồi treo ngay ngắn lên mắc áo.

Sau đó, San San mời Nhất Ưc Lục ngồi xuống sofa, rồi cô ngồi gần lại cậu, vừa gọt táo vừa ôn tồn hỏi chuyện:

- Tôi nghe Lục Thư kể Nhất Ưc Lục thích giúp đỡ người, lại yêu lao động. Cậu thật là một thanh niên tốt!

Nhất Ưc Lục miệng ậm ừ, không biết nói gì.

Qua bước thăm dò đầu tiên, San San nhận ra một điều: Khi trò chuyện với Nhất Ưc Lục, không nên quá nghiêm túc, hoa mỹ như cấp trên biểu dương nhân viên, thầy giáo biểu dương học sinh; mà phải thật thoải mái, tốt nhất là phải ngu ngơ, ấu trĩ một chút như lời Lục Thư dặn cô “phải ngờ nghệch như kiểu nói của Nhị Bách Ngũ ấy”. Thế là, San San lập tức thay đổi thái độ:

- Chẳng hiểu sao mà tôi lại chúa ghét làm việc? Hễ cứ làm một tý là tôi lại thấy trong người khó chịu, bức bối hết chỗ này đến chỗ kia. Cậu dạy tôi nhé, làm thế nào để mỗi khi làm việc là thấy trong người khoan khoái, dễ chịu như cậu ấy!

Quả nhiên là có hiệu quả tức thì! Nhất Ưc Lục cười bẽn lẽn, cầm miếng táo lên ăn:

- Thực ra, em không tốt như chị nói đâu. Chỉ có điều được làm việc là em thấy vui, nếu không có việc để làm mà cứ ngồi một chỗ là em thấy buồn chết đi được. Tính em vốn thích chạy nhảy chơi đùa.

- Chà chà! - San San cố ý vỗ nhẹ vào mu bàn tay Nhất Ưc Lục, cốt để chuẩn bị cho sự tiếp xúc thân mật tiếp đó - Hóa ra tôi với cậu giống nhau ghê! Tôi cũng thích chạy nhảy chỗ này chỗ nọ. Cậu thích đi đâu? Sau này chúng ta cùng đi chơi nhé!

Nhất Ưc Lục lại cười:

- Em với chị không chơi với nhau được đâu. Em chỉ thích đến những nơi đông người, như đến công trường chơi là thích nhất.

- Ở công trường thì có gì mà chơi? Người ta đến đó chỉ để làm việc thôi. - San San làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

- Đúng rồi! Làm việc cũng là chơi đấy chứ!

- Đúng rồi, cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi! Tôi chưa hiểu tại sao làm việc cũng là chơi? - San San nũng nịu gắng hỏi, thậm chí còn ngây thơ hơn cả Nhị Bách Ngũ.

- Được! Em nói cho chị nghe nhé!

San San quả không hổ là một người từng lăn lộn ở chốn trăng gió, niềm hứng thú của Nhất Ưc Lục lập tức bùng lên.

- Ví dụ thế này nhé, có người rất thích chơi mạt chược, dù thua cháy túi vẫn đánh, vẫn vui! Vì sao vậy, vì khi đánh mạt chược, anh ta cảm thấy rất thoải mái, vui vẻ! Hay như có người thích câu cá, chẳng cần biết hôm nay có câu được con nào hay không, bởi vì ông ta đi câu chỉ cốt tận hưởng niềm vui câu cá mà thôi. Lại có người rất thích hát, bất kể người khác có muốn nghe anh ta hát hay không, có chịu nổi giọng hát ấy hay không, anh ta vẫn cứ mặc nhiên hát hết bài này đến bài khác! Vì sao vậy? Vì anh ta có niềm vui trong việc đó. Em nói với chị nhé, bất cứ việc gì làm cho mình vui vẻ, thì đó là chơi đấy! Mọi người thấy em thích làm việc lại cho rằng em rất chịu khó, khen em là một “thanh niên tốt” như chị vậy, nhưng thực ra em làm việc là vì em thấy vui giống như người chơi mạt chược, người ca hát, người câu cá. Em làm việc, nhưng kỳ thực là em đang hưởng thụ, em đang chơi! Bây giờ chị đã hiểu chưa nào?

- Chà, chà! - San San ôm lấy vai Nhất Ưc Lục lắc lắc. - Thế thì tôi hiểu rồi! Cậu hư quá! Cậu hư quá! Mọi người cứ tưởng cậu là người chịu thương chịu khó, té ra là cậu đang chơi! Cậu xem làm việc là chơi ờ! Chả hóa ra là cậu đang hưởng thụ thú vui đó sao? Cậu đã “vui chơi hóa lao động”! Tôi nói thế đúng không nào?

Nhất Ưc Lục thực sự vui sướng, câu “vui chơi hóa lao động” của San San đã nói lên được ý nghĩ không sao diễn tả được của cậu. Nhất Ưc Lục cảm thấy San San chính là tri kỷ của mình.

- Đúng! Đúng! Chính xác là như vậy đấy!

- Thế thường ngày cậu có lên mạng không? Có biết chơi điện tử không? Cái trò đó cũng hay đấy chứ nhỉ?

- Làm sao mà em lại không biết chơi điện tử. Ở Thâm Quyển em cũng chơi nhiều rồi, nhưng chơi mãi cuối cùng phát hiện ra là không phải em chơi điện tử, mà là điện tử “chơi” em! Em thấy vô bổ nên không chơi nữa!

- Vậy cậu có hay *chat* trên QQ không? *Chat* được thì sẽ có nhiều bạn lắm, cậu có thích không? Trò đó hay lắm! - San San vốn rất thích lang thang, chát chít trên mạng, ở đó cô có vô số bạn bè buôn chuyện linh tinh.

- Chị San San, em nói này! - Nhất Ưc Lục vứt hạt táo đi, nói rất nghiêm chỉnh - Không cần nhiều bạn bè làm gì, trên đời chỉ cần hai ba người bạn tâm giao là đủ! Em tội gì phải bỏ phí thời gian và tinh thần ra để làm quen với một đồng người mà mình không biết mặt! Em biết mạng QQ, nhưng em không vào đấy! Ở đó toàn là những người không có bạn bè thực sự nên mới phải tìm đến thế giới ảo để kết bạn linh tinh. Cũng có người chân thật, nhưng đa phần bọn họ đều mang mặt nạ giả dối. Thật thật giả giả, chẳng khác gì mê hồn trận, làm cho người ta tối tăm cả mặt mũi, không hiểu ai là thật, ai là giả nữa! Lừa phỉnh nhau thì nhiều, còn kết giao bạn bè theo đúng nghĩa chỉ đếm trên đầu ngón tay. Có lúc chị cứ tưởng rằng đang trò chuyện với một giáo sư đại học, nhưng kỳ thực người đó học tiểu học cũng không xong; có lúc chị nghĩ mình đang kết bạn với một thanh niên hai mươi tuổi, nhưng thực ra “chàng ta” đã ngoài năm mươi.

San San thực sự bất ngờ, hóa ra cô mới là người bị Nhất Ưc Lục thuyết phục. Cậu nói:

- Em thích một cuộc sống giản đơn, không muốn lúc nào cũng suy tính chuyện nọ chuyện kia! Em chỉ thích những gì tự nhiên, không nhân tạo.

San San cảm thấy càng thêm mến phục Nhất Ưc Lục, cô nghĩ đã đến lúc phải dẫn dắt Nhất Ưc Lục vào chuyện tình dục.

- Chị vẫn còn chỗ chưa rõ - Nhất Ưc Lục đã ở trong vòng tay của San San lúc nào không biết. Từ lúc San San nói ra năm chữ “vui chơi hóa lao động” thì Nhất Ưc Lục cảm thấy rất gần gũi với cô, nên cậu mặc cho San San ôm mình - Tôi nghe chị cậu nói, chả hiểu vì sao mà cậu lại không có chút hứng thú gì với con gái? Như vậy là không tự nhiên đâu! Cậu không thích chơi với các cô gái sao? Cậu hư quá! Cậu biết không, chị cậu rất mong cậu sớm có con để được bế cháu, cậu chẳng nghĩ đến chị chút nào cả.

Nghe nhắc đến chị mình, vẻ mặt Nhất Ưc Lục trầm hẳn xuống. Cậu cảm thấy người phụ nữ này hiểu mình hơn cả Nhị Bách Ngũ, đáng là tri kỷ của mình. Chị ấy hiểu biết hơn Nhị Bách Ngũ mà lại là bạn tốt của chị mình, cho nên cậu không tìm được nói ra những suy nghĩ từ đáy lòng với San San:

- Sao em lại không nghĩ đến chị em được! Chị ấy chăm lo cho em đến tận năm em tám tuổi mới chịu xa em lên thành phố tìm việc làm. Lớn lên một chút, có lần thấy một đứa bé quấy khóc ngằn ngặt ở trong thôn, em liền nghĩ khi em mới sinh ra chắc cũng vậy, nào là phải bón cháo, mớm cơm, lại còn thay tã nữa. Rồi nhìn đến các bạn gái trạc tuổi em vui vẻ đeo cặp đến trường, em lại nghĩ, lúc mười tuổi chị em không

được vui vẻ như các bạn gái khác, mà phải cõng em đến lớp. Thậm chí đến giờ ra chơi, chị em cũng không thể chơi đùa với các bạn, vì phải cõng em sau lưng! Chị em cứ cõng em cho đến khi em tự mình đi được, có thể nói em đã lớn lên từ trên lưng chị em! Nghĩ đến những việc ấy, lòng em khác nào như bị dao cắt! Em nói với chị điều này nhé, chị em cho rằng em không thích đi học, chị có biết vì sao em lại như vậy không? Hồi đó em cũng biết, chị em vất vả kiếm tiền để em có thể học đến khi tốt nghiệp đại học, nhưng chẳng may bố em gặp tai nạn; xương sườn bị gãy nên bố em không làm ruộng được, thế là trong nhà có hai người chỉ biết ăn mà không biết làm gì cả, gia cảnh như vậy nếu em tiếp tục đi học thì sẽ tiêu tốn rất rất nhiều tiền? Bao nhiêu nhọc nhằn sẽ lại dồn hết lên vai chị em. Em rất ngại tâm sự với chị em điều đó! Cho nên, hễ cứ đến giờ lên lớp em lại bỏ học đi chơi loanh quanh. Em không muốn tốn tiền của chị, nên làm ra vẻ không thích đi học, để cho chị em không cực nhọc lo toan nữa!

Nhất Ưc Lục ngừng một lát, cười cười với vẻ cười cam chịu:

- Nào ngờ, về sau điều kiện kinh tế của chị em tốt lên nhưng em đã nhiễm phải thói quen không thích đi học nữa rồi! Vả lại, em thấy phương pháp giáo dục của chúng ta chẳng tốt chút nào! Thầy giảng kiểu gì mà chẳng tạo được chút hứng thú học hành nào cho học sinh, thế nên em cảm thấy chỉ nhận biết được mặt chữ rồi ở nhà tự xem thêm sách là đủ!

Nói đến đây, Nhất Ưc Lục quay lại, nhìn thẳng vào San San:

- Hồi em còn ở nhà chị em, có một tối chị ấy vào phòng em rồi ôm em ngủ. Chị ấy cứ nghĩ là em ngủ say rồi nhưng thực ra em có ngủ đâu! Em buồn lắm, muốn nói gì đó nhưng không nói được! Chị em đi rồi, em mới dám khóc! Cho nên em không muốn ở cùng với chị em mà chuyển đến ở trong lán gỗ của công nhân. Trên đời này, em chỉ yêu thương mỗi chị em! Cho nên em mới không có tình cảm gì với những người phụ nữ khác.

Khi Nhất Ưc Lục quay mặt lại, San San liền áp mặt mình vào mặt cậu, những giọt nước mắt chân tình ứa ra. San San ôm chặt lấy Nhất Ưc Lục: :

- Những lời của cậu làm tôi buồn quá! - San San ứa nước mắt nói tiếp - Bây giờ tôi mới biết vì sao cậu lại không quan tâm đến những người con gái khác! Nhưng cậu cần hiểu rằng, trong cuộc đời con người ta có rất nhiều dạng tình cảm khác nhau; ngoài tình thân ruột thịt giữa hai chị em ra, còn có một loại tình cảm nữa là tình yêu nam nữ. Tình cảm cậu dành cho chị gái là tình máu mủ; cậu không thể làm chuyện gì mạo phạm đến chị mình được! Sao cậu không thử nghĩ xem, chị gái cậu không thể có con với Đào, vì anh ấy đã có gia đình riêng, đúng thế không? Anh ấy lại còn có chức có quyền chứ không phải người dân bình thường, nếu họ có con với nhau mà mọi người biết được thì không phải chuyện chơi đâu! Chị cậu yêu anh ấy, nhưng tình yêu đó ấy không thể ra hoa kết trái được. Sau này về già chị cậu sẽ ra sao? Chị ấy sẽ là một bà già cô độc, cậu nghĩ xem tình cảnh ấy có đáng thương xót không? Chị cậu giờ chỉ mong cậu sớm cho chị ấy một đứa con, cho dù đó là đứa bé được sinh ra từ cậu và một người con gái khác thì chị ấy cũng sẽ

yêu thương nó như con ruột! Năm nay chị ấy đã ngoài ba mươi, đó là cái tuổi đáng ra phải được bế ẵm con cái rồi. Thế mà cái đồ xấu xa nhà cậu lại cứ làm cho chị ấy thất vọng! Cậu nói đi, cậu ăn ở như vậy có phải đạo với chị ấy không? Cậu đã lớn như thế này rồi cũng nên yêu đương đi chứ! Có như vậy cuộc sống của cậu mới tự nhiên! Chẳng phải cậu thích tự nhiên hay sao? Tôi nghe nói, cậu thích một cô tên là Nhị Bách Ngũ, người đó tôi đã gặp rồi, cô ấy trông rất xinh xắn lại khôn ngoan, lanh lợi! Nhưng cậu lại chẳng chịu động chạm gì cô ấy, như vậy là không đúng, là không tự nhiên đâu nhé!

Những lời đó của San San khiến Nhất Ưc Lục rất xúc động nghĩ tới chuyện chị mình không thể có con, sau này sẽ trở thành một bà già sống vò võ cô đơn, bất giác Nhất Ưc Lục cúi đầu thương cảm. San San xúc động, cô ôm chặt lấy chàng trai rồi nhẹ nhàng vuốt ve an ủi. Ít phút sau, Nhất Ưc Lục dường như đã nhận thức rõ được mọi điều, cậu như sức tỉnh khỏi những giây phút nặng nề.

- Đúng vậy! Em thích Nhị Bách Ngũ! Cô ấy cứ cười em nói gì cũng thêm hai từ “chẳng qua”, nhưng giờ em đã sửa được rồi. Này! Chị San San, này giờ nói chuyện với chị em không nhắc đến từ đó nữa phải không?

San San vội nói:

- Đúng! Không nhắc đến! Hôm nay cậu nói chuyện rất trôi chảy, lưu loát, chị không nghe thấy cậu nói từ “chẳng qua” đó lần nào cả! Cậu ngoan lắm! Sửa lỗi rất nhanh! Cậu nói cậu thích Nhị Bách Ngũ vậy sao cậu lại không động chạm gì đến cô ấy?

Nhất Ưc Lục đáp:

- Em cho rằng khi thích một cô gái nào, em phải tôn trọng người ấy. Làm sao em lại có thể suồng sã với cô ấy được?

- Cái anh chàng ngớ ngẩn này! Nhị Bách Ngũ chỉ mong cậu động vào người cô ta đấy! Thanh niên nam nữ yêu nhau, ôm ấp nhau là chuyện thường tình và tự nhiên; không làm thế mới là không bình thường, không tự nhiên đấy! Cậu nhìn chị này, chị thích cậu nên mới ôm cậu đấy chứ! Nếu chị không thích cậu thì chị ôm cậu làm gì? Cậu nên thuận theo tình cảm tự nhiên mới đúng! Cậu thử nghĩ xem như vậy có đúng không? Những lời đó, chị Lục Thư chưa nói gì với cậu sao?

- Em nói với chị San San thế này nhé! Sờ dĩ hôm nay em chuyện trò trôi chảy là vì chị đối xử với em như một người trưởng thành. Còn chị gái em có một trở ngại tâm lý là lúc nào cũng coi em như đứa trẻ lên tám! Do vậy, cứ hề đứng trước mặt chị ấy là tự nhiên em lại thấy mình cứ như đứa trẻ lên tám thật ấy.

Té ra Nhất Ưc Lục cũng biết thế nào là trở ngại tâm lý! San San thầm ngạc nhiên. Cô phát hiện Lục Thư hóa ra chẳng hiểu gì về em mình cả. Quả đúng như Nhất Ưc Lục nói, nguyên nhân lớn nhất là vì Lục Thư không coi Nhất Ưc Lục như một thanh niên trưởng thành mà luôn cho rằng em mình vẫn mới lên tám. Trong đầu Lục Thư, Nhất Ưc Lục mãi mãi là cậu bé tám tuổi trong cái khoảnh khắc cô quay đầu lại nhìn

thôn xóm dần xa để lên thành phố tìm việc. Khi đó, Nhất Ưc Lục dặn cô gửi cho mình “ống trúc có nhiều lỗ, thổi kêu thành tiếng”. Bởi thế Nhất Ưc Lục đành dừng lại ở tuổi lên tám trong tâm trí của chị mình. Sau đó, hai chị em họ cũng không nói chuyện, tâm sự như những người trưởng thành, San San cũng nhận ra rằng, Nhất Ưc Lục kì thực còn hiểu biết hơn, sâu sắc hơn Lục Thư, cậu còn “chín” hơn chị gái về mọi mặt, và chủ kiến của cậu hoàn toàn không giống như Lục Thư. San San lấy làm tiếc đã không mở máy ghi âm trong di động để ghi lại những lời nói của Nhất Ưc Lục cho Lục Thư nghe, cô nghĩ việc đó sẽ giúp cho Lục Thư nhiều hơn là cô giúp cho Nhất Ưc Lục.

108

Đêm nay đương nhiên không phải lúc thảo luận về vấn đề trở ngại tâm lí, San San liền lái sang chuyện khác:

- Hôm nay chị cậu nói cậu đến giúp tôi, khó khăn của tôi cũng gần giống như của chị cậu. Tôi muốn có con nên đã tìm đến chủ nhiệm Lưu để xin tư vấn. Ông ấy nói rằng hệ sinh dục của tôi hoàn toàn bình thường, thụ tinh nhân tạo sẽ không tốt bằng việc thụ tinh theo con đường tự nhiên, làm như thế đứa bé sinh ra sẽ khỏe mạnh hơn. Còn Lục Thư thì than thở cậu không biết quan hệ tình dục như thế nào, nên nhờ tôi dạy cho cậu. Chỉ cần cậu không căng thẳng là được. Sau này chẳng phải cậu còn làm chuyện ấy với Nhị Bách Ngũ hay sao? Việc đó rất dễ, đa phần mọi người sinh ra đã biết.

- Thế sao em lại không biết? - Nhất Ưc Lục ngây ngô hỏi - Hay em sinh ra đã thế rồi. Thật đáng xấu hổ!

- Sao cậu lại không biết chứ? Cứ nghe chị nói đã! - Chuyên gia gỡ rối tâm lí tình dục San San chỉ dạy - Đó là vì từ trước đến nay, cậu chỉ biết đến chị gái, những người con gái khác không có cách nào bước vào thế giới tình cảm của cậu được. Tuy cậu rất tốt với Nhị Bách Ngũ nhưng đó chỉ là tình bạn, chị cậu đã ngăn cản tình cảm của cậu với các cô gái, cho nên cậu không thể yêu thương người khác. Cậu đừng tưởng chỉ có chị cậu mới gặp trở ngại tâm lí, chính cậu cũng có đấy. Trở ngại tâm lí của cậu chính là hình ảnh chị gái đã che lấp hết các cô gái khác! Trong tâm thức cậu biết hai chị em không thể có tình cảm nam nữ, chính vì thế nên cậu không có chút mảy may rung động trước cô gái nào khác! Đó không phải bẩm sinh đã vậy, mà là do tâm lí của cậu ngăn chặn cậu! Cậu chỉ cần phân biệt rõ thế nào là tình thân, thế nào là tình yêu rồi cậu sẽ biết quan hệ tình dục ngay! Tôi nghe nói Nhị Bách Ngũ rất yêu cậu. Cậu cứ như thế này là phụ lòng, là rất không phải với cô ấy! Hôm nay tôi sẽ chỉ cậu cách quan hệ nam nữ để sau này cậu sẽ biết phải làm như thế nào với các cô gái. Cậu có hiểu làm tình là gì không?

- Cái ấy thì em hiểu, phim ảnh cũng hay có những đoạn về chuyện đó! Chủ nhiệm Lưu đã giảng cho em

nghe về việc này rồi.

San San đã vén màn mây cho Nhất Ưc Lục thấy được mặt trời, cậu nói rất thật thà:

- Chị San San, chị nói rất phải! Trở ngại tâm lí của em đúng như chị nói: Trong mắt em chỉ có một mình chị gái! Hôm nay nhờ chị mà em đã rõ! Lý thuyết thì em biết rồi nhưng chị phân tích như thế càng khiến em hiểu sâu hơn. Em có thể khẳng định em yêu Nhị Bách Ngũ thật. Chẳng qua... Ôi! Xin lỗi chị! Em lại nhắc đến từ đó rồi! Em hiểu làm tình là thế nào, nhưng không biết cách để thực hiện. Chị dạy em nhé, để sau này em sẽ cùng Nhị Bách Ngũ sinh con cho chị gái em!

- Tốt!

San San hướng dẫn Nhất Ưc Lục. Bước một, phải trút bỏ hết quần áo rồi nằm lên giường, cơ thể của hai người phải sát vào nhau. San San tận tình chỉ dạy Nhất Ưc Lục cách ôm nhau thế nào để kề mặt gần nhau, còn những động tác sau thì không có gì khó khăn cả. Nhưng những tình tiết tiếp đó, xin các bạn cho phép tôi được bỏ qua, vì nếu tôi miêu tả chi tiết quá thì e rằng bộ *Tiền truyện* về nhân vật kiệt xuất tương lai của Trung Quốc phải đợi đến năm 2020 mới có khả năng được xuất bản.

Nhưng mặc dù San San đã dùng hết cách mà *cái ấy* của Nhất Ưc Lục vẫn không sao cương cứng lên được, cậu ta đỏ mặt tía tai, luôn miệng nói:

- Xin lỗi! Xin lỗi!

San San thấy người Nhất Ưc Lục đầm mồ hôi, thì biết rằng không thể gượng ép thêm nữa. Điều này cô đã sớm dự liệu, San San liền lấy ra một viên thuốc từ trong túi xách:

- Không sao, không sao! Cậu đừng căng thẳng quá, chúng ta thư giãn một chút nhé. Tôi có loại thuốc tạo hưng phấn đây. Tôi uống một nửa, cậu uống một nửa, nghỉ một lát rồi chúng ta lại tiếp tục nhé. Như thế được chứ?

- Nhất Ưc Lục vội nói “Được! Được!”. San San chỉ đưa cho cậu nửa viên thuốc, cô sợ dùng nhiều quá sẽ gây ra tác dụng phụ cho Nhất Ưc Lục, còn cô thì không uống nốt nửa viên còn lại mà chỉ giả vờ nuốt trước mặt cậu. Nhất Ưc Lục chẳng chút nghi ngờ, chỉ một hớp nước là đã uống xong nửa viên thuốc. Lúc ấy cũng đã hơn chín giờ đêm, đúng giờ đi ngủ của Nhất Ưc Lục. Do San San nói thuốc này giúp người ta ngủ hơn nên với tác động tâm lí đó, cậu ta nhanh chóng thiếp đi.

San San đương nhiên là không ngủ, cô nằm cạnh Nhất Ưc Lục để ngắm nghía mà cũng là để chờ đợi! Khi anh chàng đã ngủ say, phần dưới quả nhiên sừng sững một “cây cột” chống trời. San San không kiềm chế nổi, cười ngay lên người Ưc Lục, và lập tức tan chảy trong giây phút cao trào của sự thăng hoa cảm xúc mà trước kia cô chưa từng có! Sau khi đỉnh điểm qua đi, San San đột nhiên gục trên người Nhất Ưc Lục khóc thốn thức.

Cô phát hiện ra rằng trong cuộc đời mình cô đã làm tình với vô số đàn ông, nhưng thực ra cô có được

tận hưởng đâu? Những lần quan hệ chớp nhoáng vì sinh kế, chứ đâu phải tự nguyện tự giác, nên ít khi cô thấy hưng phấn. Cho dù là người chồng trước, gã pha cocktail, vị giáo sư già hay Vương Thảo Căn, tất cả bọn họ đều không quan tâm đến cảm xúc của cô, cũng chẳng thèm để ý xem cô có thỏa mãn hay không, họ chỉ biết có mỗi tâm trạng của mình. Vương Thảo Căn thì lại càng không, ông ta xem việc làm tình như hoạt động sản xuất, chỉ chăm chăm “cày cuốc” mong có ngày hái “quả”. Do đó, tuy đã quan hệ rất nhiều, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy rung động tình cảm lúc trên giường. Mà bản thân cô làm tình cũng chỉ vì nhu cầu sinh lí hoặc nhằm mục đích nào đó, chứ không hề có tí cảm giác yêu đương gì. Cô lang thang chát chít trên mạng cũng bởi vì cô đơn trống trải. Còn trên thân thể chàng trai đang ngủ say này cô được tung hoành, được thỏa mãn, cái “tình” này mới quả thực do cô “làm” ra, chứ không phải do tự nhiên mà có. Nếu so với cách sống thuần hậu, tự nhiên của Nhất Ưc Lục thì những người đàn ông đã từng đi qua đời cô còn lâu mới bằng được. Hiểu được cách sống của Nhất Ưc Lục mới có thể hiểu lời nhận xét của chủ nhiệm Lưu “Nhất Ưc Lục không có bệnh, chính chúng ta mới có bệnh” có ý nghĩa như thế nào. Chúng ta chưa bao giờ cảm nhận được niềm vui thật sự trong khi làm việc, chúng ta chỉ muốn vui chơi chứ không muốn làm.

San San áp chặt thân mình vào cơ thể Nhất Ưc Lục, cảm nhận sự hòa trộn thuần khiết giữa tình yêu và tình dục, như vũ điệu hòa quyện cơ thể của Adam và Eva trong trạng thái tự nhiên của loài người. Cô thở dài tiếc nuối cho sự nhạt nhẽo trống rỗng của cuộc sống xã hội phức tạp, vì chính hiện thực đã làm nhạt nhòa bản năng nguyên thủy của tính người.

Cô hôn lên khắp người Nhất Ưc Lục, song bỗng nhớ nhiệm vụ của mình vẫn chưa hoàn thành, dù sao chẳng nữa, cô cũng phải làm theo kế hoạch đã định để đạt được “hiệu quả” cần có. Thế là San San lại cong người lên cho đến khi cảm thấy cổ một dòng dịch ấm nóng chảy vào cơ thể mình, rồi nhẹ nhàng “xuống ngựa”.

Cô làm theo chỉ dẫn trên mạng, đặt một chiếc gối dưới mông rồi cứ thế nằm bất động, không để cho một giọt tinh dịch ưu việt nào tràn ra khỏi cơ thể.

109

Sáng sớm hôm sau, Nhất Ưc Lục từ trên giường ngồi bật dậy, ngó nghiêng kiểm tra chiếc ga trải giường. San San cười hỏi cậu đang tìm gì. Nhất Ưc Lục đỏ mặt trả lời:

- Tối hôm qua, em bị di mộng tinh hay sao ấy, em mơ thấy mình đang làm tình với Nhị Bách Ngũ. Em sợ tinh dịch chảy ra làm bẩn ga trải giường của khách sạn, như vậy thật xấu hổ!

- Đồ ngốc! Tối qua, cậu chẳng di mộng tinh gì đâu, cậu làm tình với chị đấy. Cậu thấy không, quan hệ

tình dục chỉ đơn giản như vậy thôi! - San San mê mê cái vật khổng lồ của chàng trai - Mới ngay lần đầu tiên cậu đã thành công, sau này cậu đừng căng thẳng thì cũng sẽ thành công với Nhị Bách Ngũ. Không tin, cậu thử lại mà xem.

San San dịu dàng ôm lấy Nhất Ưc Lục, bảo cậu nằm lên người nàng rồi nhẹ nhàng dùng tay đưa con “mãng xà” ra khỏi hang. Lúc này San San mới dùng đến kỹ nghệ điêu luyện của mình, cô cong người lên đón nhận cơ thể của chàng thanh niên rồi hỏi cậu có thích không? Nhất Ưc Lục chỉ cười mà không đáp. Hai người họ đã thành công ngoài sức tưởng tượng.

Nhất Ưc Lục cũng đã hoàn thành tốt đẹp nhiệm vụ “giúp đỡ người khác”.

Lúc chia tay, San San tựa người vào ngực chàng trai thầm thì:

- Sáng nay, chị cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi. Có một câu nói trong phim mà chị rất nhớ, đó là: “Vì yêu mà phải buông tay!”. Suốt đời này chị sẽ chỉ yêu mình cậu. Thật kỳ lạ! Nhưng yêu cậu, chị sẽ phải chia tay với cậu. Thật kỳ lạ! Tình yêu có thể khiến người ta trở nên cao thượng. Với tính cách của chị, chị sẽ không chịu buông mà sẽ bám chặt lấy cậu! Nhưng chính vì thực sự yêu cậu, nên chị phải để cậu sống những ngày bình yên.

Cậu đã nói trong đời chỉ cần hai ba người bạn tri kỉ là đủ, từ nay cậu sẽ là tri kỉ của chị.

San San hôn tạm biệt Nhất Ưc Lục rồi nói, “Thôi, cậu đi đi!”.

Nhất Ưc Lục vừa trải qua một đêm thăng hoa lịch sử nên dường như chín chắn hơn. Cậu trều mển chạm vào mặt San San, mỉm cười nói:

- Câu nói đó không phải trong phim truyền hình đâu, mà là trong một bộ phim Mỹ, nguyên văn là “Có thứ tình yêu gọi là buông tay”! San San, chị buông tay em nhưng hãy yên tâm. Cảm ơn chị! Em đi đây!

Mười mấy ngày sau đó, San San đi kiểm tra thì được bác sĩ xác nhận là đã mang thai. Lục Thư và Đào đưa Nhất Ưc Lục và Nhị Bách Ngũ đi đến nơi khác theo đúng điều kiện mà Vương Thảo Căn đề ra.

Lục Thư đã được San San kể lại tường tận “quá trình nghiên cứu tâm lí” tối hôm đó; Lục Thư vừa nghe vừa khóc, San San đã giúp hai chị em tháo gỡ được trở ngại tâm lí. Từ ngày đó, Lục Thư không những đối xử với em trai mình như một người đàn ông trưởng thành, mà còn quan tâm nhiều hơn đến em mình. Vì rằng, từ những điều San San nói ra Lục Thư mới biết Nhất Ưc Lục không những rất hiểu mình mà lại còn đầy cảm kích khiến tình cảm chị em càng thêm sâu sắc.

Lục Thư tuy không muốn Nhất Ưc Lục phải rời xa mình, nhưng cô bắt buộc phải thực hiện lời cam kết với Vương Thảo Căn. Tuy nhiên cô vẫn trách Đào:

- Chẳng biết chừng nào Vương Thảo Căn mới cho hai đứa chúng nó quay về đây!
- Anh nghĩ sẽ không lâu đâu!

Đào an ủi Lục Thư. Thực ra thì chẳng cần phải đợi đến khi Vương Thảo Căn đồng ý chỉ cần khi nào anh cảm thấy cuộc chiến giành giật tình trùng dịu đi thì họ có thể trở về. Điều này thì anh chắc chắn.

- Cùng lắm là đợi bụng của San San to ra là được! Chẳng qua Vương Thảo Căn muốn đề phòng hai người phát sinh tình cảm thôi! Chờ một thời gian nữa, khi nào San San sắp sinh đã, mà cũng phải để cho em nó ngủ với Nhị Bách Ngũ chứ, nếu Nhị Bách Ngũ cũng có em bé luôn thì càng tốt! Lúc đó, dù San San còn nặng tình với Nhất Ưc Lục thì cũng phải giữ kín trong lòng thôi! Anh cảm thấy điều kiện của Vương Thảo Căn rất hợp lí,

- Nhưng đưa chúng nó đi đâu bây giờ? Vương Thảo Căn có nói gì không? Chả nhẽ càng xa càng tốt?

- Anh đã trao đổi với Vương Thảo Căn về việc này rồi - Đào vốn đã lên kế hoạch từ trước. - Đưa hai đứa chúng nó đến nơi nào mà ít người biết ấy. Chỗ nào có không khí trong lành, không bị nhiều người dòm ngó ấy.

- Vì sao phải là nơi ít người qua lại? Chẳng nhẽ lại không cho chúng nó gặp ai à? - Lục Thư thật sự không hiểu nổi.

Thấy mình lỡ lời, anh vội giải thích:

- Ít nhất cũng phải là nơi Đỗ Bì không thể biết được! Anh và em đều không thể lúc nào cũng ở bên cạnh

chúng nó, cho nên nếu như Đỗ Bì biết được nơi ở của hai đứa, anh ta sẽ lại chạy đến với chiêu bài cũ “hiển một giọt tình trùng là cứu vãn được một đôi vợ chồng” với Nhất Ưc Lục. Anh ta rất có thể sẽ lừa em trai em lần nữa đấy!

- Anh thật là rách việc! - Lục Thư trách móc - San San đã nói Nhất Ưc Lục đã trưởng thành, không còn là cậu nhóc tám tuổi ngày nào đâu. Làm sao mà nó lại dễ bị lừa như thế được?

- Em quên rồi à? - Đào cố ý làm ra vẻ không kiên nhẫn được nữa - Đỗ Bì mới lừa nó cách đây hơn ba tháng thôi. Lúc đó, nó vẫn còn là đứa trẻ con sao? Chỉ trong ba tháng, em trai em vụt một cái đã trưởng thành luôn sao? Em hồ đồ đến thế ư?

Lục Thư suy nghĩ thấy lời anh nói cũng đúng:

- Vậy anh nói thử xem, nơi nào phù hợp?

- Ninh Hạ! Em đã nghe nói tới nơi này bao giờ chưa?

- Ninh Hạ! Ở gần Tân Cương phải không? Nếu không cũng là một nơi nào đó ở phía Đông Bắc. Rét mướt lắm! Anh đưa chúng nó đến nơi xa xôi như vậy làm gì? Ta nên tìm nơi nào gần một chút thì hơn.

Đào cười:

- Được, được, được! Vậy em thử nói xem, nơi nào là thích hợp nhất? Chúng ta cứ lấy thời gian ngồi máy bay để tính khoảng cách nhé?

- Dù sao nơi đó không thể quá gần Thâm Quyến, cũng không thể quá xa Tân Cương! Đó là ý kiến của em!

- Được rồi! - Đào cười - Thứ nhất, em không biết Ninh Hạ là nơi nào rồi, lúc thì nói ở Tân Cương, lúc lại nói ở Đông Bắc. Ở Đông Bắc chỉ có Liêu Ninh, chứ không có Ninh Hạ. Anh nói em nghe, tối nào em cũng nghe chương trình dự báo thời tiết của đài truyền hình Trung ương phải không? Họ thường đọc là khu vực trung tâm hướng Tây Bắc thuộc Đông Nam bộ, rườm rà như vậy nhưng thực ra chỉ vùng nào em có biết không? Em có nghe nhưng chắc không để ý, phải không nào? Kỳ thực đó chính là Ninh Hạ. Ngay cả đài truyền hình Trung ương cũng không nói rõ nơi ấy, đủ thấy đó là vùng đất ít người biết đến! Thứ hai, Ninh Hạ còn gần Tứ Xuyên chúng ta hơn cả Thâm Quyến và vùng Đông Bắc ấy chứ. Đi máy bay chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ thôi, còn nhanh hơn cả từ đây đi Bắc Kinh! Thế nào? Em có vừa lòng với Ninh Hạ không? Anh đã từng đi công tác ở đó, có khi nơi ấy còn tốt hơn cả ở đây. Thành phố sạch sẽ, không khí trong lành lắm!

- Vậy sao em chẳng nghe ai nói đến đấy bao giờ? - Lục Thư vẫn tỏ ý hoài nghi.

- Được! Anh chỉ cần nói một câu là em rõ ngay: Đó là nơi Trương Nghệ Mưu và Củng Lợi thành danh. Đó cũng là nơi quay bộ phim *Đại thoại Tây du* của Châu Tinh Trì mà em trai em rất thích. Anh đã đến đó thăm dò trước rồi, du lịch ở đó thì không còn gì bằng!

Lục Thử cười:

- Như vậy cũng được!

111

Đào nhờ một kẻ chuyên làm giả giấy tờ kiểm chứng minh thư cho Nhất Ưc Lục. Một cảnh sát gương mẫu mà phải nhờ vả kẻ chuyên làm giả giấy tờ cũng đủ để thấy mức độ ác liệt của “cuộc chiến tinh trùng”! Việc này Đào không thể không đề phòng mọi mặt. Nếu Nhất Ưc Lục lên máy bay bằng giấy tờ thật thì chưa biết chừng sẽ có một số kẻ liều lĩnh lần theo dấu vết đến tận nơi.

Đào thấy Nhị Bách Ngũ có phần tinh nhanh hơn Nhất Ưc Lục, nên anh dặn cô phải đề phòng đám người xấu lừa Nhất Ưc Lục đến nơi nào đó để lấy tinh trùng của cậu.

Nhị Bách Ngũ thể hiện quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ, cô nhấn mạnh:

- An toàn là việc hàng đầu!

Khi nhìn thấy tên mới của Nhất Ưc Lục trên chứng minh thư giả, cô cười nói:

- Anh Đào này, anh thật là người biết cách đặt tên! Cái tên này còn hay hơn cả tên thật của anh ấy! Sau này nếu có con, chúng em sẽ lấy tên này đặt cho nó!

Đó chính là nguồn gốc cái tên của nhân vật kiệt xuất Trung Quốc trong tương lai. Cái tên vĩ đại của lịch sử ấy, chẳng qua chỉ là cái tên Đào buột miệng nói ra khi anh bảo với tên làm giả giấy tờ!

112

Nhất Ưc Lục và Nhị Bách Ngũ vừa ra khỏi sân bay Ngân Xuyên bỗng thấy mắt như sáng hần lên. Nhất Ưc Lục nói:

- Không hiểu sao anh thấy mắt mình bỗng nhiên sạch hần!

Nhị Bách Ngũ cũng có cảm giác như vậy.

- Đúng rồi! Đúng rồi! Ở đây mắt chúng ta không bị vật cản trở nên tầm nhìn rất xa! Dãy núi xa kia trông rõ mồn một ấy nhỉ! Cảnh sát Đào quả thật đã giúp chúng ta tìm một nơi rất tốt!

Bên ngoài sân bay, đám tài xế taxi vây quanh họ.

- Vào thành phố không? Vào thành phố không?

Nhị Bách Ngũ bảo Nhất Ưc Lục:

- Chúng ta vừa từ thành phố đến giờ lại vào thành phố thì chán nhỉ, chi bằng ta đến nơi Châu Tinh Trì đóng phim *Đại thoại Tây du* trước nhé.

Nhất Ưc Lục vui vẻ nói:

- Tùy em!

Hai người liền ngồi vào một chiếc taxi, họ hỏi anh tài xế:

- Anh cho chúng tôi hỏi, nơi đóng bộ phim *Đại thoại Tây du* ở đâu?

Người lái xe tỏ vẻ thông thạo đường xá, nói:

- À! ở phim trường phía tây thị trấn Bắc Bảo!

- Vậy anh đưa chúng tôi đến đó nhé! Có xa không?

- Đi đường cao tốc thì đảm bảo với anh chị chỉ bốn mươi phút là tới nơi, trục đường ấy không có đèn giao thông nên còn nhanh hơn cả vào thành phố!

Quả nhiên, xe chạy rất nhanh trên đường cao tốc. Dọc đường cao là những tấm biển chỉ dẫn, trên đó viết hai chữ *Phim trường* rất to, ngoài ra còn có hồ nước và ruộng vườn; trong ánh chiều tà, nơi đây càng lộ rõ cảnh sắc xanh tươi. Địa thế bằng phẳng, có thể phóng tầm mắt đi khắp bốn hướng; xa là núi, gần có sông, tha hồ ngắm cảnh! Hai người cực kỳ sung sướng, họ còn cảm thấy chưa được ngắm nhìn thỏa thích thì tài xế đã báo đến nơi rồi. Thì ra phim trường lại nằm ngay ven đường cao tốc.

Mặt trời đã lặn xuống núi. Người tài xế nhiệt tình chỉ cho họ, ngọn núi đó là núi Hạ Lan. Hạ Lan óng ánh, lung linh dưới ánh chiều tà còn sót lại chưa kịp tắt của buổi hoàng hôn; nó không giống dãy núi là mấy mà giống như một áng mây xanh thắm trải đều, nhấp nhô kéo dài trên mặt đất.

Trước mắt họ sừng sững hai tòa thành cổ. Những bức tường màu hoàng thổ của tòa thành giống như những phiến hổ phách lấp lánh sắc màu sắc sỡ trong ráng chiều màu tím đỏ. Những vết bong tróc trên tường do thời gian gặm nhấm chẳng khác gì những bông hoa được chạm trổ bởi bàn tay khéo léo của người thợ lành nghề. Nhưng điều làm cho họ ngạc nhiên nhất, vui mừng nhất là ở giữa hai tòa thành cổ là cả một vùng hoa hướng dương nở rộ. Mỗi đóa hướng dương vàng óng đều hướng về bước chân của họ, giống như những sinh linh nhỏ bé, chập chờn trước ngọn gió chiều.

Nhưng khi đến cổng của tòa thành cổ, họ thấy từng đoàn du khách lũ lượt đi ra. Người mặc đồng phục bảo vệ nói “hết giờ rồi, các vị về thôi, ngày mai lại đến!”. Nhị Bách Ngũ hỏi một người gần đấy mới biết cạnh đây có khách sạn Mã Anh Hoa.

- Nơi đó tốt lắm! Bảo đảm đến đó các vị sẽ rất dễ chịu.

Khách sạn này có bề ngoài giống như tòa thành cổ thu nhỏ, hai người vừa bước vào đã thấy như vào động tiên. Những khóm trúc xanh biếc, suối nước chảy uốn lượn, trong hai cái ao nhỏ cá bơi lững lờ,

những hòn non bộ hình dáng kì lạ, những bức tường kính khảm mờ, những bức thư pháp, những bức họa cổ xưa.

Nhìn quang cảnh đó, Nhị Bách Ngũ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói:

- Sao nơi này lại giống Độc Tú Cư của chúng ta như vậy nhỉ?

Một phụ nữ đứng sau quầy hàng đang tính sổ sách. Nhị Bách Ngũ hỏi chị:

- Bà chủ, có phòng không?

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, cười rồi trả lời bằng giọng Tứ Xuyên:

- Có, có! Ừa, các vị cũng từ Tứ Xuyên đến à?

- Đúng thế! Đúng thế!

Nhị Bách Ngũ không ngờ lại gặp được đồng hương ở đây.

- Bà chủ, chúng tôi cần một phòng.

Người phụ nữ đáp:

- Tôi không phải là bà chủ mà chỉ là người quản lý thôi! Các vị cần phòng như thế nào? Phòng vip hay là phòng tiêu chuẩn?

Nhị Bách Ngũ muốn đặt một phòng vip, nhưng Nhất Ưc Lục lại đỏ mặt chữa lại là hai phòng tiêu chuẩn. Người quản lý tò mò nhìn hai người tranh cãi, cuối cùng bà quyết định thay họ:

- Thôi khỏi! Tôi sẽ cho hai vị một phòng vip, một phòng tiêu chuẩn, nhưng chỉ tính tiền một phòng thôi. Các vị thích ngủ cùng nhau hay ngủ riêng thì tùy. Thế đã được chưa?

Lúc ăn cơm, bà quản lý bưng đến cho họ hai bát canh.

- Đây là canh mai chua do chính tay ông chủ chúng tôi nấu. Ông chủ rất khéo tay, ông phối hợp các phương thức chế biến của mấy khách sạn lớn để sáng tạo ra món canh này, gọi là canh mai chua Mã Anh Hoa. Tôi mời hai vị đồng hương nếm thử một chút!

- Vâng, canh ngon quá!

Hai người nếm thử, thứ canh này vừa chua vừa ngọt rất hợp khẩu vị.

- Xin bà cho chúng tôi thêm hai bát nữa, cứ tính tiền cho chúng tôi đi ạ.

- Khỏi cần! - Bà quản lý cười nói. - Các vị muốn dùng bao nhiêu chúng tôi sẽ đưa đủ! Xa xôi như vậy mà lại gặp được đồng hương, lẽ nào chúng tôi lại lấy tiền các vị.

Nhị Bách Ngũ cảm thấy một nơi làm ăn mà không nhắc đến chữ “tiền” thật kì lạ, có vẻ như mọi người ở đây đã quay trở lại thời quá khứ, khác biệt hoàn toàn với thành phố hiện đại.

Sau bữa cơm, bà quản lí báo với họ, đèn đường đã bật sáng và khuyên họ nên đi ngắm cảnh phim trường về đêm.

Hai người vui vẻ đi ra ngoài cổng. Trong màn đêm, hai tòa thành cổ bỗng nhiên khác hẳn so với cảnh tượng lúc hoàng hôn. Những bức tường màu hoàng thổ được đèn hắt chiếu từ dưới lên làm lộ rõ những vết nứt nẻ, nhẵn nhúm. Những vệt nước do mưa tuyết hàng mấy trăm năm hắt vào, chỗ sáng chỗ tối đan xen nhau, vừa lấp động vừa hùng vĩ tựa sóng nước cuốn tung ào ạt. Còn ruộng hướng dương vẫn tràn trề sức sống, những cánh hoa đầy đặn, mỡ màng lấp lánh như vàng lá dưới ánh trăng. Bốn bề tĩnh mịch, chỉ có tiếng côn trùng rì rả, tiếng gió xào xạc bên tai, hai người dường như đi vào cõi mộng, Nhất Ưc Lục chạy ào vào ruộng hướng dương, nằm rạp trên mặt đất, áp mặt xuống đó hít sâu như người thấy một mùi lạ.

Từ lúc đặt chân lên mảnh đất Ngân Xuyên này, Nhất Ưc Lục ít nói hẳn, bây giờ cậu lại có động tác kì quặc như thế khiến Nhị Bách Ngũ rất ngạc nhiên. Cô gạt đám hướng dương sang một bên rồi chạy đến ngồi sụp xuống bên cạnh Nhất Ưc Lục hỏi dồn:

- Sao thế? Sao thế? Bị thần kinh à?

- Đừng nói! Đừng nói! - Nhất Ưc Lục ngẩng đầu, đáp - Anh ngửi thấy mùi của đất! Lúc mới đến đây, anh đã cảm giác có cái gì đó rất lạ! Bây giờ mới phát hiện ra đó là mùi đất!

- Anh thần kinh thì có! Đất thì có mùi gì?

- Em không hiểu đâu! - Nhất Ưc Lục ngồi dậy nói. - Từ khi rời khỏi quê nhà đến nay, anh đã đến rất nhiều công trường, còn những công viên ở khắp nơi để chỉ mong ngửi thấy cái mùi này! Nhưng chẳng đâu có cái mùi ấy cả, chỉ ở đây anh mới ngửi thấy nó! Đó chính là mùi của quê anh! Mùi của đất đai! Em cứ ngửi thử mà xem.

Thực ra, đó chỉ là mùi tự nhiên của đất vàng, mùi đất vàng của cao nguyên Hoàng Thổ thì lại càng thuần chất hơn! Người sống ở thành phố đã xa cách lâu với thứ mùi thiên nhiên nguyên thủy này. Hàng ngày họ ngửi mùi dầu xăng, mùi nhựa đường, mùi xi-măng, mùi sắt thép, mùi các loại hóa chất, gió thành phố đầy sóng điện từ. Thế mà họ lại gọi mùi đất là “hơi tanh của đất”? Quả thật, người thành phố không đủ tinh tế để hưởng thụ cái gọi là “hơi tanh của đất”!

Nhị Bách Ngũ nói:

- Em không ngửi đâu! Anh Lục, anh thôi sáo cho em nghe đi! Anh nhìn kìa, trăng đẹp biết chừng nào! Trong *Đại thoại tây du* chẳng phải có câu “ngẩng đầu nhìn trăng sáng” đó sao?

Nhất Ưc Lục đã được hít ngửi thỏa thuê mùi đất nên trong lòng khoan khoái hẳn, cậu lấy ống sáo ra

thối. Tiếng sáo của Nhất Ưc Lục không trầm bổng, du dương như ông già bé nhỏ; chẳng biết cậu thổi bài gì mà tiếng sáo vừa mạnh mẽ, ngân vang vừa uyển chuyển, bay bổng, chẳng khác gì câu thơ “bình bạc chọt vỡ, rượu bắn tung” Nhất Ưc Lục thổi sáo tùy hứng, thích thì thổi, khiến cho cảnh tượng bốn bề như hòa nhập vào tiếng sáo của cậu! Tiếng côn trùng rí rả bỗng ngưng bật, cơn gió xào xạc bỗng im ắng lạ thường! Nhất Ưc Lục đang thổi khúc nhạc mềm mại như liễu bay trong gió, thì bỗng có tiếng chó sủa vang lên từ trong ngôi thành cổ.

Nhị Bách Ngũ cười rử:

- Anh nghe thấy gì không? Tiếng sáo của anh làm lũ chó nổi cáu đấy! Mà sao nhiều chó thế nhỉ?

Nhất Ưc Lục bỏ ống sáo xuống rồi lắng nghe:

- A! Phải có tới một trăm con chó! Không phải anh làm cho bọn chúng cáu giận đâu! Bọn chúng không phải kinh sợ hay tức bực gì mà cắn xé nhau đâu. Tiếng sáo của anh làm chúng nổi hứng sủa vang lên đấy! Bọn chúng làm thế là để phối hợp với anh mà!

Nhị Bách Ngũ đấm cậu một cái:

- Nói lắng nghe! Anh làm sao biết được là chúng đang hát?

- Ngay từ khi còn nhỏ anh đã nghe hiểu được tiếng chó, tiếng chim rồi. - Nhất Ưc Lục đắc ý nói. - Em không tin à? Anh sẽ ngừng thổi một lúc, đợi bọn chúng im lặng anh lại thổi. Khi anh thổi, cứ lắng tai nghe là sẽ rõ cả thôi!

Khi Nhất Ưc Lục ngừng thổi sáo thì bọn chó cũng dần dần im hết, không con nào sủa nữa cả. Ít phút sau, Nhất Ưc Lục lại cầm lấy ống sáo, tiếng sáo vừa vút lên thì tiếng sủa của hơn một trăm con chó lại vang lên khắp nơi. Nhị Bách Ngũ cũng dần dần nhận ra tiếng sủa của bọn chó quả thực là phối hợp với tiếng sáo của Nhất Ưc Lục.

- Thế nào? Em đã nghe ra chưa? - Nhất Ưc Lục hết sức phấn khởi.

- Anh làm thế nào mà hiểu được ý chó thế? - Nhị Bách Ngũ nũng nịu dựa vào người Nhất Ưc Lục hỏi: - Anh hiểu ý chó, sao lại không hiểu ý em?

- Ý em là sao? Nhất Ưc Lục vội hỏi:

- Ý em là em muốn anh nói câu “anh yêu em”! Cái anh chàng ngốc này! Anh nói “Anh yêu em” đi!

- Đang bình thường sao có thể nói “anh yêu em” được chứ? - Nhất Ưc Lục ngượng ngùng nói, - Phải trong trường hợp nhất định nào đó, mới nói ra chứ!

- Vậy thì chúng ta cùng diễn thử trích đoạn trong *Đại thoại Tây du*, anh sẽ thấy tự nhiên ngay thôi! - Nhị Bách Ngũ đứng ngay dậy nói - Nào, em lấy ống sáo giả làm kiếm chĩa vào anh, còn anh thì đọc lời đoạn ấy nhé!

Nhị Bách Ngũ thật không thể nào quên được buổi tối hôm ấy trong khách sạn, cô bị người ta lôi khỏi

giường khiến cho giấc mộng của cô bất thành linh bị tan vỡ ngay tức khắc. Đã từ lâu, Nhị Bách Ngũ tìm dịp thích hợp để bù đắp cho Nhất Ưc Lục. Cô muốn hoàn thành trọn vẹn giấc mộng cũ, mà cũng muốn lãng mạn một chút!

- Đồng ý! - Nhất Ưc Lục cũng thấy hưng phấn liền đứng dậy, bảo Nhị Bách Ngũ cầm sáo chĩa vào cổ mình.

- Em chuẩn bị xong chưa?
- Em chuẩn bị cái gì chứ? Nếu em ngã, anh phải đỡ em nhé! Đừng để em ngã lăn xuống đất đấy!

Nhất Ưc Lục liền bắt chước Châu Tinh Trì, nghiêng cổ hai chân bấu chặt vào đất.

- Anh nói nhé!
- Anh nói đi!

Thế là, Nhất Ưc Lục liền nhại lại lời thoại của Châu Tinh Trì theo giọng Tứ Xuyên:

- Đã từng có một tình yêu chân thành trước mặt ta, thế mà ta đã không quý trọng, đến khi mất nó rồi ta hối tiếc thì đã không kịp nữa. Trong cõi nhân gian này, còn có nỗi đau nào sánh với nỗi đau của ta! Nếu ông trời cho ta thêm một cơ hội nữa, ta sẽ nói với người con gái đó ba chữ “anh yêu em”. Nếu có thể kéo dài mối tình này, ta hi vọng đó sẽ là một vạn dặm!

Nhị Bách Ngũ kêu “á” một tiếng, tuột tay để rơi ống sáo xuống đất, cô giả vờ ngã, Nhất Ưc Lục vội ôm cô vào lòng. Có lẽ do không đứng vững thật hoặc cũng có lẽ là Nhị Bách Ngũ cố ý, cả hai người đều ngã dúi vào giữa đám hoa hướng dương. Nhị Bách Ngũ ôm chặt Nhất Ưc Lục, cô kẹp hai đùi vào phần dưới của anh. Đột nhiên cô thở hổn hển, lúng búng ghé sát tai chàng trai thì thầm:

- Anh Lục! Giúp em với! Em muốn...! Giúp em đi, anh Lục...

Những bông hoa hướng dương bị xô đẩy, từng cánh, từng cánh mệt rơi lả tả xuống người họ.

Mặt trăng tròn vành vạnh, phủ xuống những cánh hoa rải trên người họ thành một vầng sáng óng ánh. Hàng vạn bông hướng dương cùng quay đầu lại theo hướng mặt trăng. Những ngọn đèn của tòa thành cổ bỗng nhiên phát ra thứ ánh sáng chói lọi, những thác nước của Hoàng Hà ngừng kết từ mấy trăm năm đột nhiên ào ào tuôn chảy với khí thế mạnh mẽ, hàng trăm con chó trong tòa thành cổ đột nhiên cất tiếng ca vang và từng con cá chép găm trong hồ nước khách sạn Mã Anh Hoa, hân hoan nhảy ra khỏi mặt nước...

Phôi thai của nhân vật vĩ đại Trung Quốc được bắt đầu hình thành từ đó!

LỜI GHI THÊM:

Khi viết bộ tiểu thuyết này, người thầy, người bạn thân thiết Tạ Tấn của tôi đột ngột từ trần! Năm 1981, thầy Tạ Tấn đã cải biên cuốn tiểu thuyết Linh hồn và thể xác của tôi thành bộ phim Người chăn ngựa. Đối với tôi - một nhà văn vừa qua sửa sai, vừa được ra khỏi nông trường cải tạo không lâu, thì việc bộ phim Người chăn ngựa của thầy Tạ Tấn thu được thành công to lớn, không những nâng cao tiếng tăm của tôi, mà còn cổ vũ để tôi có thêm dũng khí để đột phá khu cấm địa trong sự nghiệp sáng tác văn học của tôi, khiến tôi được đứng cùng các bạn nhà văn của “thời kỳ văn học mới”; từ đó có được một số cống hiến nhất định trong “phong trào giải phóng tư tưởng” của những năm ấy! Thầy Tạ Tấn đã đưa hai tác phẩm của tôi lên màn bạc (phim Ông già và con chó do thầy Tạ Thiêm và cô Tư Cầm Cao Oa thủ vai chính được cải biên dựa trên tiểu thuyết Ông già và con chó), do đó có thể nói, tôi là nhà văn Trung Quốc có quan hệ hết sức gần bó, thân thiết với thầy Tạ Tấn! Vậy mà trong buổi lễ truy điệu thầy ở Thượng Hải, do tôi phải mổ mắt (mắt bên phải của tôi bị đục thủy tinh thể) nên không tham gia được buổi lễ đó. Tôi cũng không thể nhận lời mời của đài Truyền hình Trung ương khi họ dự định dàn dựng lại các tiết mục của thầy Tạ Tấn để tưởng niệm đến thầy. Tôi thực rất lấy làm tiếc, cho nên ở đây, tôi phải nói với các độc giả rằng: thầy Tạ Tấn mãi mãi sống trong lòng tôi! Sự thương tiếc của tôi về thầy Tạ Tấn là vĩnh cửu với thời gian!

PHẠM TÚ CHÂU, VƯƠNG MỘNG BƯU dịch

PHẠM TÚ CHÂU hiệu đính

^[1] Phá “tứ cựu”: Bao gồm chống tư tưởng cũ, văn hóa cũ, tập quán cũ, phong tục cũ dưới thời kỳ Đại Cách mạng Văn hóa.

^[2] Hiện nay người Trung Quốc gọi gái làm tiền là “tiểu thư”.

Mục Lục

Chương Một	
Chương Hai	
Chương Ba	
Chương Bốn	
Chương Năm	
Chương Sáu	
Chương Bảy	
Chương Tám	
Chương Chín	
Chương Mười	
Chương Mười một	
Chương Mười hai	
Chương Mười ba	
Chương Mười bốn	
Chương Mười lăm	
Chương Mười sáu	
Chương Mười bảy	
Chương Mười tám	
Chương Mười chín	
Chương Hai mươi	
Chương Hai mươi một	
Chương Hai mươi hai	
Chương Hai mươi ba	
Chương Hai mươi bốn	
Chương Hai mươi lăm	
Chương Hai mươi sáu	
Lời Ghi Thêm	



TRƯƠNG
HIỀN
LƯỢNG

MỘT
TÔI
SẼ

TIỂU THUYẾT



NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ